

Giới thiệu Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc

Đã xảy ra một lần ti mi bày tính, một đám cưới danh môn trong truyện Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc của tác giả Thiên Nhục Hề. Ai cũng nghĩ tiểu thư Mộ gia hèn mọn, ở nước ngoài tự sinh tự diệt, nhưng trên thực tế cô là thiên sứ của tổ chức hắc ám bí mật, thủ đoạn tàn bạo. Ai cũng nghĩ Dung gia thiếu gia không quyền không thế, trong trêu mà lạnh lùng xa cách, nhưng trên thực tế hắn mới là gia chủ chân chính đứng sau lưng tập đoàn tài chính Dung thị, bày mưu tính kế, sát phạt quyết đoán. Ông trời ơi, tiểu nha đầu mười chín tuổi cùng nhị công tử mười sáu tuổi gặp nhau, hắn nói với cô vài câu, sau đó bọn họ liền chuẩn bị kết hôn ! ! Cô phúc hắc có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, người chung quanh lại thích coi cô là quân cờ đùa bỡn. Shit! Người nào dám đánh đến cửa, cô cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Đám hỏi thì đám hỏi, gả thì gả, cô sẽ cùng bọn họ chơi đùa thật tốt! Nhưng không ai biết Dung gia thiếu gia ngạo thế huyền linh sư lạnh lùng thế nhưng lại yêu thương cô, bảo hộ cô, sủng cô, cho cô mọi thứ tốt nhất, mà quan trọng nhất là, còn giúp cô dạy dỗ người xấu! Có người yêu như vậy đương nhiên phải chiếm lấy cho mình! Nữ chính ngôn tình sủng không phải người giả ngoan ngoãn nghe lời, nam chính lại càng không phải thiếu gia ôn nhả như vẻ bề ngoài. Dù sao, cả hai người bọn họ đều không phải là 'Người tốt' gì. Ngụy trang thật sự rất phiền phức a! Ngụy trang không tốt, sẽ bị bại lộ ! Đón xem truyện hay này các bạn nhé

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Buổi Đêm Say Mê

Đầu tháng ba, Seattle.

Mưa càng lúc càng lớn, ầm ầm, ầm ầm.

Một chiếc ô màu đen, che khuất khuôn mặt người kia. Đến trung tâm thành phố phồn hoa, trong không khí tràn ngập hơi thở ẩm ướt. Hương vị như vậy làm người dưới ô chầm chọc ngoắc ngoắc môi.

Ngoài khách sạn, cách vị khách dưới ô mấy mét có vài bồi bàn mắt sắc nhìn thấy, vội vàng đi tới tiếp đón, dẫn người dưới ô đi vào cửa hông hẻo lánh. Chiếc ô đen chậm rãi buông xuống, toàn bộ khuôn mặt của người nọ đều lộ ra, đây là một cô gái trẻ tuổi, tóc đen dài đến thắt lưng, một vài sợi dính trên cái trán trắng nõn lộ ra vẻ quyến rũ. Con người thờ ơ mê người, thần sắc tái nhợt giống cánh hoa bách hợp. Cô cầm ô trong tay đưa cho bồi bàn. Sau đó khoát tay, ý bảo hắn có thể đi xuống.

Từ thang máy chuyên dụng đi đến tầng 14 thì dừng lại. Cô tiến vào phòng nghỉ của chính mình, nhìn màu tím của hoa mê diệt hương nhin không được nhú mày.

Ý nghĩa của hoa mê diệt hương là, "Muốn cô vĩnh viễn nhớ tới việc hắn yêu cô, muốn cô nhớ đến hắn." Nhìn hoa này, cô cười đến chầm chọc, ở đây ai cũng đều nói yêu cô, bất quá đều là vì dung mạo cao quý, xinh đẹp và tuổi trẻ của cô. Chỉ là dối trá bên ngoài mà thôi, không có gì hay cả. Cùng lúc đó, cô nghĩ đến, có thể tự do tiến vào phòng nghỉ của cô, cũng chỉ có người kia.

Là anh ta?

Trên bàn trà được trưng bày theo phong cách châu Âu, trong bình hoa, một đóa hoa Mân Côi đen lớn nhất lẳng lặng nở rộ, quý dị lại thần bí. Cô tách đóa hoa kiêu diễm đó ra, phía dưới lộ ra một dòng chữ màu trắng tinh xảo.

Thiên sứ của tôi:

Đêm nay mục tiêu xuất hiện, bắt đầu săn bắt. Còn có người đưa hoa mê diệt hương cô yêu nhất để chúc mừng.

Cô một thân hắc y đứng đó nhú mi, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái bật lửa đốt rụi dòng chữ đó.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn còn rơi, không khí tại Seattle đặc biệt ẩm ướt.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, đem tóc dài tùy ý cột thành đuôi ngựa đơn giản. Nhìn bộ đồ màu đen trên người suy nghĩ một chút liền nhắm mắt nhú mày đi tới tủ quần áo.

Tại đại sảnh khách sạn, cực kỳ náo nhiệt. Cửa trong suốt như thủy tinh được phục vụ mặc đồng phục màu trắng mở ra. Người bước vào được quản lý tự mình tiếp đãi, hắn mặc một thân màu xám. Dáng người thon dài, bộ dạng tuấn tú, xúc cảm xa cách lạnh như băng. Đồng tử đen như mực, nhìn là biết người đàn ông tuấn mỹ này đến từ Phương Đông.

Hắn vừa vào đại sảnh liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người. Nhóm tiểu thư mỹ lệ lập tức rục rịch, bọn họ đều bị khí chất bất phàm trên người hắn hấp dẫn, muốn đi qua tiếp cận. Chỉ là người nọ tuy trang nhã nhưng lại tỏa ra khí chất lạnh lùng làm cho người ta dừng cước bộ. Đám mỹ nhân đều ngượng ngùng lui trở về, chỉ có thể yên lặng ở một bên nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của người đàn ông kia không chuyển mắt.

Góc ánh sáng sáng sủa bởi vì không khí ẩm đậm mà trở nên nhu hòa. Điều khác biệt là trước mặt hắn là bàn ăn xa hoa cổ điển theo kiểu châu Âu lại lộ ra

vết chạm trở hoa văn Trung Quốc tản ra sức quyến rũ cổ điển của Phương Đông. Không có rượu Tây sang trọng, đơn giản mang lên ấm trà Tử Sa, hai chung trà khéo léo. Khiến cho Đông Phương đơn giản mộc mạc mà lịch sự tao nhã cùng với tư bản chủ nghĩa xa hoa có vẻ không hợp nhau.

Đột nhiên, có một người hướng về phía người đàn ông đó đi tới, chung quanh mọi người hèn mọn kinh ngạc nhìn bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi tới gần.

"Xin chào, xin hỏi tôi có thể ngồi ở chỗ này không?" Giọng nữ trong veo vang lên trước mặt hắn.

Người đàn ông lặng lẽ uống trà, mang theo khí thế lạnh lùng không muốn kết thân với người khác. Tựa hồ mặc kệ người phụ nữ trước mặt đến gần vì mục đích gì, cùng hắn đều không có một chút quan hệ.

Hương trà bay lượn lơ, là trà Bích Loa Xuân tốt nhất.

"Tiên sinh, xin chào. Ngại quá đã đến quá rầy, nhưng anh là người Trung Quốc duy nhất ở yến hội này. Cho nên..."

Cô gái có chút xấu hổ vuốt cằm, tiếp tục nói: "Kỳ thật trình độ Anh văn của tôi không tốt lắm, nên tôi chỉ ở khu người Hoa ở Seattle."

Ngón tay thon dài nắm thật chặt chén trà, Dung Lạc lạnh lùng nhìn về phía cô gái đối diện.

Tuy rằng cô rất được, một đôi con người sắc sảo động lòng người. Nhưng hắn lại chỉ có thể xem cô là một nữ hài tử mà thôi.

Đại khái mười mấy tuổi đi, áo soni màu tím không đeo trang sức, váy màu lam bị tẩy trắng bệch, chân đi một đôi hài bằng vải, cô gái mặt không chút son phấn hơn nữa lại tùy ý cột tóc đuôi ngựa phía sau. So với những người phụ nữ ở bốn phía mặc váy dài gợi cảm, cô quả thật là một đứa nhỏ. Một chút đều không ngại đối phương lạnh lùng, cô gái cười ngọt ngào như trước, cố gắng tìm kiếm đề tài chung để nói chuyện.

Trong không khí, mùi Bích Loa Xuân tràn ngập.

Cô tựa hồ phát hiện được cái gì khẽ cười nói: "Anh cũng thích trà Trung Quốc sao?"

Dung Lạc vừa mới buông chén trà, con ngươi của cô giống như đêm tối đen nhánh mê người. Ngón tay thon dài trắng nõn lưu luyến chạm vào hoa văn khắc trên chén trà, một lần lại một lần. Thấy Dung Lạc không có ý ngăn cản, cô gái đơn giản đem trà đưa tới miệng, nhẹ nhàng hớp một ngụm. Lúc vào miệng ngọt thuần, mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía. Ý cười ở khóe môi cô càng đậm, lại khiến Dung Lạc nhẹ nhặn mày.

"Không sai, là Bích Loa Xuân hảo hạng, chính là hương thơm này." Cô cười khanh khách tán thưởng hắn, lại làm như quên chính mình đang cầm trong tay chén trà mà Dung Lạc vừa mới uống.

Là không câu nệ tiểu tiết, hay là có ý đồ?

Dung Lạc vuốt cằm, nhìn khóe môi cô nở nụ cười cùng gương mặt hơi đỏ ửng. Ngây ngô mà tốt đẹp. Nhưng cặp con ngươi sắc bén giống như đêm tối, sâu thẳm nhìn không thấy đáy. Cô gái đón nhận tầm mắt hắn, "Một người uống trà không cô đơn sao? Có lẽ, trở thành bằng hữu cũng tốt, tôi có thể cùng anh uống trà nói chuyện phiếm." Tự quyết định, bên môi cô gái phát ra nụ cười ngọt ngào. Dung Lạc hồ hững đưa cô chén trà, giống như không nghe thấy đây đúng muốn rời đi.

Cô thấy vậy lễ phép đứng lên cảm ơn chén trà của hắn. Đến cuối cùng Dung Lạc vẫn như trước không mở miệng nói một câu với cô, hắn không sai người đuổi cô đi đúng là không dễ. Nghĩ đến đây, cô hướng về phía Dung Lạc la lớn: "Này, chúng ta nhất định sẽ gặp lại!" Dung Lạc bởi vì tiếng la kiên định phía sau mà đình trệ động tác, sau đó liền tiếp tục biểu tình hồ hững đi ra ngoài.

Lincoln màu đen ở trong đêm chậm rãi chạy.

"Thiếu gia ngài thật sự quyết định ngày mai về nước?" Người đàn ông ngồi ở vị trí lái đã đi theo Dung Lạc nhiều năm, Chu Hàn.

"Ân."

"Nhưng chuyên cơ của ngài gần đây xuất hiện một ít vấn đề."

"Tôi đã biết." Thanh âm thản nhiên, không có một tia phập phồng.

Chu Hàn nhủ mày, hắn biết thiếu gia đã quyết định chuyện gì tuyệt đối sẽ không thay đổi. Chỉ là nghi hoặc, ngày mai sao lại muốn về nước? Chẳng lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cô Trở Về

Người đến người đi ở đại sảnh sân bay.

"Chuyến bay××× sẽ cất cánh hành khách hãy lên máy bay đúng giờ"

Một giọng nữ trong radio nhắc nhở nhiều lần vang lên trong đại sảnh.

Phi cơ khoang hạng nhất, Mộc Yên tìm được chỗ ngồi của chính mình, quay đầu lại thấy được một bóng dáng quen thuộc.

"Xin chào, còn nhớ tôi không? ." Cô nghiêng đầu cười khê, vươn tay trái ra. "Nga, đúng rồi, tôi gọi là Mộc Yên."

Người đàn ông nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc cô một cái, con ngươi đen láy như trước không nói gì, lại ngoài ý muốn đưa tay ra. Trên mặt Mộc Yên lộ ra vẻ vui mừng, nhưng ánh mắt vẫn thờ ơ. Thần sắc cô như hoa hồng cười khê, gấu gao cầm bàn tay lộ rõ khớp xương của Dung Lạc. Khác với lòng bàn tay ấm áp của cô, tay hắn lạnh lẽo đến tận cùng. Năm cùng một chỗ, rõ ràng rất sai biệt.

Khuôn mặt tuấn tú của Dung Lạc vẫn như trước không chút thay đổi, Chu Hàn ở một bên lại giật mình mở to hai mắt, hắn nhìn hai người bắt tay, trong lòng thâm than: Thiếu gia chưa bao giờ cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc thân thể, như thế nào lại cùng một tiểu nha đầu... ?

Sau 12 giờ trưa.

Phi cơ vững vàng cất cánh, Mộc Yên phát hiện Dung Lạc đã ngủ. khuôn mặt tuấn tú của Dung Lạc có chút trắng nõn, Mộc Yên tưởng là do hắn ngủ không bị mặt trời chiếu vào mặt nên mới trắng như vậy. Hắn im lặng ngủ, con ngươi nhẹ hé, lông mi thật dài, sợi tóc đen như hắc ngọc che khuất hơn nửa khuôn mặt. Không có lạnh lùng như bình thường, mà lộ ra vài phần trẻ con.

Cô một tay chống cằm, lẳng lặng nhìn bộ dáng Dung Lạc ngủ say. Nhìn không được ở trong lòng thâm than nói: Rõ ràng mặt ôn thuận như ngọc, lại lạnh lùng xa cách như vậy, khuôn mặt tuấn tạc kia làm cho người ta nhìn không được muốn tới gần. Cô hiểu rõ ràng hơn, dung nhan Dung Lạc lúc ngủ tuyệt mỹ, nhưng sau khi tỉnh lại là nhân vật rất lợi hại!

Sân bay thủ đô.

"Thiếu gia, xe đang đợi ngài, chúng ta đi thôi!"

Thời tiết tháng ba có chút lạnh, bên ngoài đang mưa, tuy không lớn, nhưng đủ làm ướt quần áo. Chu Hàn bung dù, che cho Dung Lạc.

"Ân." Sau khi hắn gạt đầu, Chu Hàn giúp hắn mở cửa xe BMW màu đen ra. Mắt thấy hắn sắp lên xe, tiểu nha đầu ở sau lưng bọn họ hô, "Chúng ta nhất định sẽ lại gặp mặt !" Dung Lạc làm ra vẻ không nghe thấy, lưu loát lên xe, không hề chú ý Mộc Yên ở phía sau.

Động cơ khởi động, xe chuẩn bị chạy.

Lơ đãng nhìn thoáng qua, Dung Lạc nhìn xuyên qua kính xe phát hiện Mộc Yên đang đứng dưới mưa, tuy nói là mưa không lớn, nhưng đủ để làm ướt quần áo.

Cô có chút chột vật cầm cái túi màu trắng che lên đỉnh đầu, trên trán vài sợi tóc đã tán loạn, dán ở trên mặt lại tăng thêm một tia thanh thuần.

Cần gạt quét sạch nước trên cửa, BMW màu đen hướng về trung tâm thành phố chậm rãi mà chạy.

Mắt thấy chiếc xe kia dần biến mất trong, khóe miệng Mộc Yên gọi lên nụ cười hàm ý, "Thật đúng là tuyệt tình!" Con mắt của cô đen như đêm tối, bên trong chứa đựng gì đó không phải người nào cũng có thể biết.

Lấy di động màu trắng ra, kẻ tiếp bấm một dãy số, chỉ chốc lát sau bên kia truyền đến thanh âm lạnh như băng.

"Này, tôi là Tường Vũ Phi." Ngữ khí cường thế, ngắn gọn mà rõ ràng, là tác phong của người nọ.

"Tiểu Tầm Tã, tớ đã trở về, mau tới đón tớ."

"Ồ đâu?"

"Sân bay thủ đô, cậu tới..."

Mộc Yên vừa định nếu nói gì đó, chợt nghe thấy di động truyền đến tiếng "Tin, tin...hiển nhiên đối phương sớm đã cúp điện thoại. Tường Vũ Phi ới là Tường Vũ Phi, nói làm gì liên làm cái đó, tuyệt không dài dòng, nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi a. Còn bản thân cô? Sớm đã không còn giống với trước kia!

Nhà hàng Tây.

Bàn vuông màu trắng thuần phong cách châu Âu, một cô gái so với Mộc Yên rõ ràng lớn hơn nhiều ngồi đối mặt với cô.

Tổ hợp bạn thân này rất kỳ quái, kém nhau sáu tuổi nhưng không có gì khác nhau.

"Nói đi, vì sao trở về?" Đi thẳng vào vấn đề. Mộc Yên cảm thấy tán thưởng Tường Vũ Phi không hổ là thương nhân, coi trọng hiệu suất làm việc cao dẫn đến cách nói chuyện cũng rõ ràng rành mạch.

"Ai nha, chúng ta cũng rất nhiều năm không gặp rồi, cậu lạnh lùng như thế làm gì? Nói mau, cậu có nhớ tớ hay không!" Mộc Yên cầm lấy dao nĩa, cười nhìn về phía người đối diện.

"Năm trước tớ đi công tác ở Seattle có gặp qua cậu!" Nói xong cô lại bổ sung thêm một câu: "Còn có, cậu không nên trở lại thì tốt hơn."

"Why?"

"Một tháng trước Sở Hoán vừa mới đính hôn."

Mộc Yên bên môi cười một chút, "Đỉnh." Dao ăn màu bạc đặt xuống đĩa, tiếng inox va chạm phát ra âm thanh thanh thúy.

"Phải không?" Cô cười đến cực kỳ quyến rũ, "Vậy hẳn là nên chúc mừng anh Sở Hoán."

"Không cần nói với tớ cậu một chút đều không quan tâm đến Sở Hoán!" Phát ra một tia tình cảm nhỏ lạnh như băng, thậm chí giọng điệu còn có chút trào phúng.

Nhưng Mộc Yên cũng không tức giận chút nào, bởi vì cô biết đó là phương thức đặc biệt mà Tường Vũ phi dùng để quan tâm người khác.

"Tớ sẽ chúc phúc anh Sở Hoán." Khóe môi giờ lên, cô cười đến như có như không.

"Mộc Yên, trước mặt tớ còn con mẹ nó giả bộ cái gì?" Tường Vũ thô bạo a. "Thích thì đoạt lấy, con mẹ nó hiện tại còn giả bộ làm thánh mẫu, đến cuối cũng chỉ có cậu đau lòng!"

Mộc Yên giật mình, sau một lúc lâu liền nhìn người trước mắt cười ha ha, "Con tức của Tiểu Tầm Tã thật ghê gớm."

"Đôi tượng đính hôn là ai?" Uống một ngụm rượu đỏ trong tay, Mộc Yên tùy ý hỏi.

"Tiện nhân Mộc Cẩm."

Mộc Yên cười khẽ, cô biết Tường Vũ Phi nhất định sẽ phản ứng như vậy. Từ nhỏ đến lớn cô chán ghét nhất là người chị cùng cha khác mẹ với cô Mộc Cẩm, hai người nhìn nhau như không quen biết.

"Tiểu Tầm Tã, chuyện quá khứ liền bỏ qua đi." Mộc Yên mỉm cười ngọt ngào, chỉ là giống như có điểm thay đổi.

Nhìn con người sâu không thấy đáy của Mộc Yên, Tường Vũ phi nhíu mày, nàng cảm thấy chính mình càng ngày càng không nhìn thấu nha đầu trước mắt này!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trở Về Để Kết Hôn

Mộc gia.

Đứng trước cửa biệt thự Porsche màu trắng theo phong cách châu Âu.

"Tiểu thư, ngài đã trở lại."

Một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi đi đến đem hành lý của Mộc Yên từ trên xe Tường Vũ Phi xuống.

Rồi sau đó lại chào hỏi, "Tưởng tiểu thư, xin chào."

"Lý thúc, xin chào." Gật đầu với quản gia Mộc gia, Tường Vũ phi đem tầm mắt đặt trên người tiểu Mộc Yên. "Có chuyện gì thì call tớ, có biết không?" Tường Vũ Phi khí thế giống con trai, hoàn toàn có bộ dạng chị hai của cô. Mộc Yên bị biểu tình đó làm cho nở nụ cười, phát tay nói lời tạm biệt. Tường Vũ phi nhìn cô một cái, khởi động xe, dần dần đi xa khỏi biệt thự Porsche.

"Ba tôi đâu?" Nhìn bên trong Mộc gia trống vắng không một bóng người, Mộc Yên nhíu mày.

“Lão gia hẹn bạn ra ngoài chơi bóng.” Lý quản gia cung kính giải thích cho Mộc Yên, bỗng nhiên hắn nhớ tới cái gì đó, nói tiếp, “Phu nhân đi thăm mỹ viện, lập tức sẽ trở về.”

“Đã biết.” Hai chữ “Phu nhân” trong miệng Lý quản gia kia làm cho cô thực chán ghét. “Giúp tôi đem hành lý vào phòng đi!”

“Dạ, nhưng là...”

Nhìn Lý quản gia ập a ập ứng, tiểu Mộc Yên nghi hoặc, “Làm sao vậy? Có chuyện gì ngại cứ việc nói thẳng.”

Lý quản gia lộ vẻ khó xử, “Nhị tiểu thư ngài luôn ở nước ngoài, phòng ngài bởi vì phu nhân thích nên hay dùng để chứa đồ, người xem có thể đi phòng khách ở trước hay không?”

Đi phòng khách? Mộc Yên cười châm chọc, đường đường là Mộc gia Nhị tiểu thư thế nhưng ở trong nhà của mình lại phải đi phòng khách ngủ!

“Vậy kính nhờ Lý thúc giúp ta thu thập một chút.”

“Đây là việc tôi phải làm.”

Nhìn bóng dáng quản gia biến mất, khóe môi Mộc Yên cười càng thêm sáng lạn, chỉ là ánh mắt lại lạnh lùng đến tận cùng.

Chiều đến, Mộc Quốc Hồng cùng Hứa Nhã Như cùng nhau cười nói trở về, nhìn thấy Mộc Yên đứng ở cửa, hai người hiển nhiên cả kinh. Rồi sau đó thần sắc Mộc Quốc Hồng trở nên phức tạp, Hứa Nhã Như lộ ra chút vui sướng.

“Tiểu Yên, hôm nay trở về sao không nói trước một tiếng? Sở Hoán cùng chị con đính hôn xong đã xuất ngoại đi chơi rồi, sớm biết con trở về sẽ chờ con.”

Hứa Nhã Như có ý ám chỉ điều gì, tiểu Mộc Yên nhìn ánh mắt khiêu khích của bà ta, không nói gì, ngược lại nở một nụ cười sáng lạn. Hứa Nhã Như Vì Vi giật mình.

“Chị và anh Sở Hoán đính hôn, thật sự là việc vui. Con cũng chưa chuẩn bị cái gì cho bọn họ?” Tiểu Mộc Yên mỉm cười, vô cùng thân thiết tiến đến nắm cánh tay Mộc Quốc Hồng.

“Quản bọn họ làm cái gì, con trở về là tốt rồi.” Mộc Quốc Hồng nhũn mày, nhìn cô cười đến sáng lạn, mặt không hiểu phức tạp.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Hứa Nhã Như phản ứng lại cũng nhanh chóng phụ họa theo.

“Nha đầu không lương tâm, thời gian dài như vậy cũng không biết về nước nhìn ta, ta nghĩ con sớm đã quên lão già này rồi?”

“Sao có thể a? Con không phải đã trở lại sao, còn nữa ba làm sao giống như lão già được, rõ ràng tuổi còn trẻ chỉ mới ba mươi tuổi thôi.”

Mộc Quốc Hồng cười tròng mắt nhìn cô: “Đứa bé lanh lợi, nói chuyện thật dễ nghe.”

“Con nói đều là thật a!” Biểu tình Mộc Yên có chút vô tội.

Hứa Nhã Như thấy tiểu nha đầu này kéo tay Mộc Quốc Hồng đi cũng đi vào, lại bỏ mặc bà ở phía sau. Ánh mắt giật mình nhìn cô đang vừa đi vừa tán gẫu, bà ta bỗng nhiên cảm thấy sau khi Mộc Yên trở về tựa hồ có cái gì đó thay đổi.

Phòng ăn.

Bàn ăn châu Âu dài, khắc hoa văn cổ điển, nhóm nữ hầu đem thức ăn tinh xảo bung lên. Hứa Nhã Như gấp một khối thịt chiên đặt trong bát Mộc Tiểu Yên, mỉm cười, “Tiểu Yên a, con xem Sở Hoán cùng tiểu Cẩm đều đính hôn, con cũng nên nhanh lên a, có người trong lòng không? Bằng không ta giới thiệu cho con vài người, cùng chúng ta đều môn đương hộ đối.”

“Cám ơn dì Hứa quan tâm, con mới mười chín tuổi, không làm phiền dì bận tâm.”

“Xem đứa nhỏ này nói kìa, người trong nhà sao có thể nói là phiền toái đâu?” Hứa Nhã Như cười vẻ mặt ôn nhu.

“Tiểu Yên, sau cơm chiều con tới thư phòng ta một chuyến.”

“Dạ, ba.” Mộc Yên tiếp tục im lặng ăn cơm, trên mặt không có biểu tình gì.

Mộc Quốc Hồng nhũn mày, hắn vẫn nghĩ Sở Hoán, đứa nhỏ này thích đứa con gái này của mình, không nghĩ tới lại cùng con gái lớn Mộc Cẩm đính hôn.

Thư phòng lầu hai.

“Ba, ba tìm con.” Nhìn Mộc Quốc Hồng đưa lưng về phía cửa sổ sát đất trong suốt, Mộc Yên nhẹ gọi ra tiếng.

“Tiểu Yên, ngồi đi.”

“Cảm ơn ba.” Khẩu khí cung kính làm cho Mộc Quốc Hồng nhẹ nhặn mây, từ khi nào thì đứa con gái này lại trở nên xa lạ như thế?

Mỗi khi nhìn bộ dáng xinh đẹp của tiểu Mộc Yên, hẳn lại nhớ tới đêm mưa mười lăm năm trước. Một đứa bé được hẳn ôm trong lòng, tay nhỏ bé phản nện, nắm tay áo hẳn cười “Khanh khách “. Nghĩ đến đây, trên mặt đã trải qua nhiều sóng gió của Mộc Quốc Hồng lại nhiều thêm một tia phức tạp.

“Tiểu Yên, chị của con đã có Sở Hoán, người ba lo lắng cũng chỉ có con. Tuy rằng con không thích đi Hứa, nhưng bà ấy nói cũng có đạo lý, ba tuổi lớn rồi, hy vọng sớm một chút lo cho con yên ổn. Con trai lớn của Dung bá bá cũng trẻ tuổi, có lẽ các con có thể gặp mặt một chút, nếu không thích ba cũng không bắt buộc.”

“Ba, con mới mười chín tuổi.”

“Ba tuổi đã lớn, thân thể cũng không còn tốt, hy vọng lúc còn sống có thể nhìn thấy hôn lễ của con.”

“Ba người nói vậy bạ gì đó?” Mộc Yên nhú mi, “Ba nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!”

“Nha đầu, thế sự không thể lường trước” Ông nhin không được thở dài một tiếng, “Ba vẫn là hy vọng thấy con có cuộc sống ổn định, có người chiếu cố con, ba cũng an tâm.”

Mộc Yên thỏa hiệp, “Được rồi được rồi, hết thấy đều nghe theo ba an bài.”

“Được được, con cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi đi.” Mộc Quốc Hồng vô cùng thân thiết vỗ đầu tiểu Mộc Yên, giống như trước đây.

Mộc Yên mỉm cười, xoay người rời khỏi thư phòng.

Mười mười chín tuổi, sẽ đám cưới gia tộc sao? Mộc Yên cảm thấy vô cùng châm chọc, bên môi ý cười vẫn chưa giảm bớt, thậm chí mang theo chút gì đó khiến người ta đoán không ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tuần Tú Tao Nhã

Buổi sáng hôm sau.

Mở tủ quần áo ra chọn một cái váy dài màu lam nhạt, tiểu Mộc Yên ngồi trước bàn trang điểm chải đầu chải tóc. Tức thì, tóc đen như thác nước đổ xuống hai vai cô, làm tăng thêm vài phần nữ tính. Nhìn thoáng qua bàn trang điểm người hầu vừa mới đưa vào đến đồ trang điểm còn chưa xếp xong, nhú mày, mặt hướng lên trời đi ra khỏi phòng ngủ.

"Nhị tiểu thư, xe đã chờ ở bên ngoài." Lý quản gia đi theo Mộc Yên xuống lầu đưa cô ra ngoài, tài xế mang bao tay màu trắng mở cửa xe ra, tiểu Mộc Yên chậm rãi cúi đầu, ngồi vào trong xe.

“Lý thúc, nói với ba tôi một tiếng, tôi theo yêu cầu của ông ấy đi gặp Dung thiếu gia.”

"Dạ nhị tiểu thư." Lý quản gia dặn dò tài xế một chút về địa điểm đi và chú ý an toàn, cung kính nhìn Mộc Yên ngồi trên xe dần dần đi xa.

Thời gian hẹn gặp mặt là 10 giờ. Thế nhưng lại đến sớm hơn khoảng hai giờ, nhìn xuyên qua cửa xe cũng không nhìn thấy tòa kiến trúc cao lớn này, cô chỉ biết lần này là đi ra vùng ngoại ô thành phố.

Xuống xe, dưới chân là đường nhỏ lát đá cuội, một mảnh màu xanh mênh mông. Bởi vì vừa mới mưa, trên lá trà đọng sương sớm. Những người hầu hái trà mỗi người như bay qua bay lại, bọn họ dùng hai tay trắng nõn linh hoạt nhanh nhẹn hái trà trên cây xuống. Màu xanh biếc của trà làm nổi bật những bóng dáng xinh đẹp đó, tạo thành một bức tranh xinh đẹp.

Nơi này là —— vườn trà?

Gió thổi qua, trong không khí thoang thoảng mùi thơm ngát.

Tiểu Mộc Yên cười khê, còn chưa gặp qua người đang ở vườn trà này đâu?

Ở trên lầu trong vườn trà, xen trong tiếng hái trà còn có tiếng kéo kệt vang lên.

"Ngài chính là Mộc tiểu thư." Một nữ hầu đến hỏi cô.

Tiểu Mộc Yên gật đầu, để cô ta đi phía trước dẫn đường.

"Tôi sáng sớm đã ở đây chờ tiểu thư, Dung thiếu gia đang ở lầu ba, tôi dẫn cô đi gặp ngài ấy."

"Làm phiền rồi"

"Mộc tiểu thư khách khí, đây là việc tôi phải làm."

Cửa gỗ chậm rãi mở ra, Mộc Yên nhìn thấy bóng dáng của người nọ, mỉm cười.

Cô gái mắt to vừa rồi nhẹ nhàng đóng cửa lui xuống.

Mộc Yên chậm rãi đi vào, trên mặt cô biểu tình phức tạp nhưng chỉ một giây sau liền khôi phục bộ dáng lúc trước mỉm cười. "Tôi là Mộc Yên, không nghĩ tới lại gặp anh ở chỗ này." Tiểu Mộc Yên tươi cười sáng rạng còn sáng hơn ánh nắng ngoài cửa sổ, tuy rằng ngoài miệng là nói như vậy, nhưng cũng không phải thật sự ngoài ý muốn gặp lại Dung Lạc.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô liền không nói gì, tiếp tục bắt tay vào pha trà. Quần áo màu trắng cổ điển, tay áo tùy ý nhẹ nhàng xắn lên, trên người Dung Lạc có một loại khí chất tao nhã. Trà cụ tinh xảo, mặt trên tỉ mỉ chạm khắc hoa văn màu chàm cực kỳ tinh xảo và xinh đẹp.

"Mộc tiểu thư nguyện ý cùng tôi kết hôn?"

Tiếng nói réo rắt, hơi chút trầm thấp. Đây là câu đầu tiên người đàn ông nhìn tao nhã nhưng lạnh lùng này nói với cô, đi thẳng vào vấn đề cũng quá trực tiếp đi.

"Vậy còn anh?"

Mộc Yên mỉm cười đem vấn đề ném trở lại cho hắn, cô ngồi trên ghế mây im lặng nhìn hắn pha trà.

Chén trà nhỏ được hắn đổ nước sôi vào ngâm trà. "Nếu Mộc Yên tiểu thư nguyện ý, tôi sẽ nghe theo an bài của cha, không có dị nghị gì." Mộc Yên ngạc nhiên, cô nhìn hắn chậm rãi đem lá trà bỏ vào ấm, nâng ấm trà Sa Hồ lên, đổ trà vào chén. Lá trà bị ngâm trong nước nóng, nhất thời tỏa ra mùi thơm bay khắp bốn phía. Trà nghệ tốt!

"Muốn ném thư hay không?" Ngón tay thon dài chấp nhắt đưa chén trà tới trước mặt Mộc Yên.

"Cám ơn." Cô mỉm cười, nhìn người đàn ông trước mắt vẫn một vẻ mặt hồ hững lại tao nhã, Mộc Yên thật sự rất khó hiểu một công tử tao nhã nhưng lạnh lùng như vậy làm sao có thể chấp nhận an bài trong nhà cùng nàng tiến hành đám hỏi của gia tộc. Huống chi, tuổi bọn họ khác xa như vậy!

"Dung tiên sinh rất thích trà sao?" Nhìn vẻ mặt hắn tự nhiên chậm rãi phẩm trà, nàng bỗng nhiên cảm thấy toàn thân cũng từ từ thả lỏng.

Dung Lạc gật đầu, buông chén trà xuống, hắn lại nhớ tới vừ vấn đề kia "Về hôn sự, nếu Mộc tiểu thư không có dị nghị gì, tôi sẽ vâng theo an bài của cha." Thanh âm thanh nhiên, bởi vì vừa mới uống trà khiến cho hơi thở của hắn có hương thơm của trà.

Tiểu Mộc Yên tựa tiểu phi tiểu nhìn người trước mắt, "Dung tiên sinh cứ như vậy cùng tôi kết hôn, không sợ phẩm chất đạo đức tôi không tốt thậm chí là bại hoại sao?"

"Mộc tiểu thư cũng muốn xử lý tốt mọi chuyện, không phải sao?"

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, thờ ơ giống như thời điểm lần đầu tiên Mộc Yên nhìn thấy hắn, giống như dù xảy ra chuyện gì cũng không khiến cho hắn cảm thấy hứng thú. Quả nhiên là đám hỏi gia tộc, khóe miệng Mộc Yên hiện lên một độ cong trào phúng. Quả nhiên là trưởng tử của gia đình thương gia, hết thảy đều lấy lợi ích của gia tộc làm nền tảng

"Tôi sẽ cố gắng trở thành người vợ khiến anh hài lòng."

Cô gái mặc váy dài màu lam nhạt cười sáng lạn, Dung Lạc lại nhẹ nhàng nhăn mày. Nụ cười giả dối như vậy, hắn gặp qua nhiều rồi.

"Vậy tôi mời mắt mong chờ." Vừa nói, ánh mắt Dung Lạc nhìn phong cảnh vườn trà phía dưới lầu.

Hắn lại thờ dãi trong lòng, cô gái này so với lần đầu hắn gặp tựa hồ có chỗ nào đó khác lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Muốn Kết Hôn

Từ vườn trà của Dung gia đi ra, trên đường đi Mộc Yên luôn có loại cảm giác không đúng. Cứ như vậy đáp ứng trở thành vợ người khác sao? Gã cho một người đàn ông hoàn toàn xa lạ? Cô thờ dài thật sâu, cảm thấy thật không hiểu nổi.

Cảm xúc có chút phức tạp, lấy di động ra, gọi cho người bạn tốt là Tường Vũ Phi, sau một lúc lâu mới có tín hiệu.

Khi Tường Vũ Phi còn chưa nói gì, cô đã giành nói trước "Tớ biết cậu là Tường Vũ Phi rồi, thân ái, không cần vừa bắt máy liền tự giới thiệu như vậy đâu."

Nghe đầu bên kia truyền đến thanh âm cười khê, khóe môi Tường Vũ Phi cũng giờ lên một độ cong, nhưng ngữ điệu vẫn lạnh như băng. "Hứa Nhã Như lại ngược đãi cậu?"

Mộc Yên nhủ mi, từ sau lần đó cô chọc giận Hứa Nhã Như bị đuổi ra khỏi nhà, Tường Vũ Phi liền định nghĩa trong đầu cô là cô bé lọ lem bị mẹ kế ngược đãi.

"Cám ơn Tường đại tiểu thư quan tâm, có thể đừng đem hình tượng của tớ biến thành bi thảm như vậy được không?"

"Cậu thực rảnh rỗi?" Quen biết nhiều năm như vậy, Mộc Yên tự nhiên biết những lời này của Tường Vũ Phi ý muốn nói 'Không có việc gì gọi tớ làm gì'.

"Tiểu Tầm Tã, tớ muốn kết hôn." Ngữ điệu thực bình thản, giống như Mộc Yên đang nói về thời tiết hôm nay vậy.

"Àn."

Câu trả lời vô cùng đơn giản, làm cho Mộc Yên nhìn không được tán thưởng trong lòng, Tiểu Tầm Tã nhà mình không hổ là tinh anh trong giới buôn bán, xử sự không sợ hãi, bạn tốt mười chín tuổi đã muốn kết hôn cũng không kích động. Tường mỹ nhân ngay sau đó mới nói một câu khiến cho Mộc Yên biết được là bản thân đã hiểu sai.

"Sở Hoán coi như có mắt."

"Sở Hoán?" Mộc Yên kinh ngạc, "Cái này mắc mớ gì đến anh ta?"

"Chẳng lẽ không phải Sở Hoán quăng tiền nhân kia đi để kết hôn với cậu?" Khó có khi nghe được khẩu khí thô bạo của Tường đại tiểu thư, không ngờ lại là vì chuyện của cô.

"Không phải nói hấn cùng Mộc Cẩm đã đính hôn một tháng trước rồi sao." Mộc Yên nhẹ dẩy thái dương tỏ vẻ thất phần bội phục sức tưởng tượng của Tường đại tiểu thư.

"Vậy cậu kết hôn với ai?" Ở bên kia Tường Vũ Phi nhủ mày.

"Đối tượng kết hôn của tớ là Đại thiếu gia Dung gia." Mộc Yên tự giác lo lắng thanh âm có chút nhỏ lại. "Là ba tớ tìm người cho tớ."

"Cái gì? Mộc Yên tiểu thư cậu điên rồi sao? Cậu không nhớ mình mấy tuổi sao?"

"Mười chín a!" Mộc Yên bắt đầu dĩ thờ dài.

"Hừ, còn nhớ rõ sao!" Tường Vũ phi hừ lạnh, "Cậu cho hôn nhân là trò đùa sao, cho mình là con nít sao, cũng chỉ là một tên Sở Hoán, không cần phải cam chịu như thế!"

Mộc Yên trầm mặc nghe bạn tốt trách móc nặng nề, không có tức giận, lại càng không cảm thấy bạn mình nhiều chuyện, bởi vì cô biết chỉ có chuyện của Mộc Yên mới làm Băng mỹ nhân Tường Vũ Phi tức giận thậm chí là phát cuồng.

"Ở đâu?" Tường Vũ Phi thở hắt hên.

"Tớ đang ở bên ngoài, lái xe sắp về nhà rồi."

Ngắt điện thoại xong, Tường Vũ Phi lấy áo khoác vội vàng đi ra khỏi văn phòng.

Hoa viên dưới lầu.

Xe chậm rãi dừng trước biệt thự Porsche màu trắng. Tường Vũ Phi xuống xe, liền thấy Mộc Yên mặc váy dài màu lam nhạt đứng ở trước nhà về mặt sáng như ngọc.

"Vào đi." Tường Vũ Phi nhìn cô gái vô cùng thân thiết nắm cánh tay cô liền nhủ mày.

Mộc Yên cười khê, cô biết Tường Vũ phi ghét nhất người khác kéo cánh tay mình, nếu là người khác phỏng chừng đã sớm bị đẩy ra rồi.

Phòng khách rộng mở, bên trên bàn trà thủy tinh trong suốt đặt hai ly cà phê vừa mới pha.

"Nói đi?" Tường Vũ Phi ngồi ở đối diện.

"Tiểu Tầm Tã, tuy rằng chuyện này có điểm thái quá, nhưng cậu cũng không cần nói chuyện giống như đang thăm vấn phạm nhân đâu." Mộc Yên bỏ muống cà phê ra đổ sữa vào khuấy đều lên, bung lên nhấp một ngụm, mỉm cười tán thưởng nói, "Thủ vị không phải sao."

"Không cần chuyển đề tài." Nhìn ánh mắt nghiêm túc của đối phương, Mộc Yên cười khổ, tâm tư của cô quả nhiên vẫn bị phát hiện.

"Hôm nay dựa theo ý của ba đi gặp Dung Đại thiếu gia, chuyện sau đó cậu đã biết."

"Là Hứa Nhã Như bức cậu đúng không?" Tường Vũ Phi lạnh lùng nhìn thẳng cô.

"Không có." Nàng chậm rãi khuấy ly cà phê, tóc mềm mại nhẹ nhàng bung xuống che khuất nửa khuôn mặt của Mộc Yên, bởi vì ánh sáng chiếu không tới mà ở hai gò má trắng nõn trở nên tối đen.

Nàng tự giấu bĩu môi, "Tiểu Tầm Tã, hôn sự này không phải tớ muốn hủy là hủy được."

"Phanh!" Ly cà phê va chạm với bàn trà thủy tinh phát ra tiếng vang thật lớn, Tường Vũ Phi cười lạnh, "Nhu thế nào, bọn họ còn dám bức bách cậu hay sao?"

Mộc Yên lắc đầu, "Tiểu Tầm Tã chuyện này không đơn giản như vậy, tớ đáp ứng cũng là có nguyên nhân."

"Cậu có phải bị bọn họ bắt được nhược điểm gì hay không?" Tầm mắt Tường Vũ Phi sâu sắc.

"Cậu nghĩ đến ai vậy?" Nàng giương mắt lên, thần sắc tron bóng cùng nụ cười sáng như ngọc. "Có lẽ, kết hôn cùng Dung Đại thiếu gia cũng không phải chuyện gì xấu?"

Nghe khẩu khí Mộc Yên thoải mái, Tường Vũ Phi bất đắc dĩ, "Mộc Yên, cậu, con mẹ nó nói cho tớ nghe, tớ mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì mà muốn cùng Dung thiếu gia kết hôn, tớ chỉ hy vọng cậu không phải làm vậy để trả thù Sở Hoán hoặc để bản thân phát tiết. Hôn nhân không phải trò đùa."

Nhìn Tường Vũ Phi tính tình táo bạo giống con trai, nhưng lại vì chuyện của mình mà kiên nhẫn chuyên chú, giống như một người chị vĩnh viễn dặn dò không hết chuyện. Mộc Yên nhìn cô mỉm cười nói: "Tớ biết." Cô hiểu Tường Vũ Phi là hận không thể đem tâm ý mang ra trước mặt cô.

"Cậu a, tốt nhất đừng làm cho tớ lo lắng!" Hừ lạnh một tiếng, con tức của Tường Vũ Phi khí cũng đã tiêu biến hơn phân nửa.

"Sẽ không, hiện tại không phải rất tốt sao tiểu Tầm Tã?"

"Nha đầu chết tiệt kia, cậu có tốt hay không, chính cậu là người rõ ràng nhất."

"Dù sao đã muốn như vậy! Tớ chờ ngày cậu làm phù dâu cho tớ!" Mộc Yên đi qua, ôm cô gái đang tức giận bên cạnh tiếp tục nói, "Hôn lễ sắp tới, vừa về nước tớ đột nhiên phát hiện chính mình không có bộ quần áo nào hết? Tiểu tầm tã, giúp tớ đi chọn lễ phục được không?"

Nàng nghiêng đầu hỏi cô gái trước mắt đã khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, thần sắc như hoa cười khế.

"Không, cậu cho là ai cũng nhàn nhã giống cậu sao." Sửa sang lại quần áo một chút, Tường Vũ Phi chuyển người liền lưu loát ra ngoài.

Mộc Yên: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Một Khúc Bi Thương

Trung tâm thành phố Rhino, nhà hàng Tây.

"Dung thiếu gia, đây là vị trí ngài muốn." Dung Lạc gạt đầu, hần kéo một chiếc ghế dựa bằng gỗ lim ra chậm rãi ngồi xuống.

Cửa sổ sát đất sáng trưng, bên ngoài là những đóa Tường Vi trắng nở rộ.

"Dung thiếu gia, ngài muốn dùng gì ạ?" Phục vụ anh tuần cung kính đưa thực đơn tới.

Không hề lật ra xem, Dung Lạc thần nhiên phân phó: "Một ly cà phê băng Mexico."

“Dạ, ngài chờ một lát.”

Dung Lạc im lặng ngồi, ngũ quan tinh xảo, tóc đen như hắc ngọc. Hắn bấm tay, một chút lại gõ gõ mặt bàn, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

“Anh.” Dung Lạc ngẩng đầu nhìn một người đàn ông đi về phía hắn cười đến mặt mày sáng lạn.

“Dung Trạch thiếu gia đã trở lại.” Chu Hàn mỉm cười kéo một cái ghế bên cạnh Dung Lạc ra mời Dung nhị thiếu gia ngồi. Dáng người cao lớn anh tuấn, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như dao sắc, làn da tương đối trắng nõn.

“Em còn chưa về nhà?” Dung Lạc nhún mày, nhìn về mặt một môi của em trai mình, đoán.

“Em đã ghé qua vườn trà của anh, để hành lý ở đó rồi.” Dung Trạch cẩn thận lời nói, sợ chính mình nói sai cái gì chọc giận Dung Lạc sẽ bị ném về Dung gia. “Em cũng đã ngồi ngây ngốc một tuần rồi.” Dung Trạch bĩu môi.

“Em thật sự quyết định làm trong ngành đào tạo nghệ sĩ?”

Dung Lạc đặt cà phê sang một bên, thần sắc nhìn thẳng vào mặt hắn. Hắn biết ước mơ từ nhỏ của Dung là trở thành một người đại diện xuất sắc, nhưng bởi vì mẹ vẫn cực lực phản đối làm cho hắn không thể về nhà.

Thu hồi biểu tình vui cười, thân thể Dung Trạch thẳng tắp: “Anh, đây là ước mơ của em, em biết mẹ là muốn tốt cho em, nhưng em sẽ không bỏ cuộc.”

Trong không khí đậm mùi hương cà phê Mexico. Sau một lúc lâu, Dung Lạc gật đầu, hắn đi qua vỗ vai Dung Trạch, “Muốn làm thì cứ làm, về phía mẹ, anh sẽ tìm cơ hội thích hợp để nói chuyện.”

Dung Trạch chấn động, hắn nhìn anh hai của mình đang vỗ nhẹ chính mình, cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh. Phải biết rằng Dung Đại thiếu gia ghét nhất là bị người khác đụng chạm.

Trong lúc nhất thời, Dung Trạch cảm thấy hạnh phúc tới quá dễ dàng, anh hai không chỉ ủng hộ mình mà còn muốn giúp đỡ hắn khuyên bảo mẹ. Hắn nhếch miệng vui vẻ cười, “Anh, anh thực sự đã đạt đến trình độ đó rồi. Anh cứ việc yên tâm em nhất định sẽ cố gắng làm vẻ vang Dung gia, không để cho anh hối hận về quyết định hiện tại.”

“Tốt nhất là như vậy.” Dung Lạc bùng cà phê lên chậm rãi uống, hai người đã bàn xong đề tài này.

“Đói sắp chết rồi, bọn thiếu gia phải ăn một bữa cho no mới được” Dung Trạch hưng phấn gọi phục vụ, trong phút chốc một bàn đồ ăn bày ra đầy bàn, hắn vui vẻ ngồi ăn.

Dung Lạc bắt đầu nhìn tướng ăn chặt vật của em trai, vẻ mặt lạnh nhạt như trước ngồi uống cà phê.

Trời đã tối đen, xuyên qua cửa sổ sát đất, bên ngoài là thế giới rục rờ của ánh đèn nê ông. Một khúc dương cầm trong phòng ăn kết thúc, ánh mắt Dung Lạc không tự chủ được chuyển về phía người chơi đàn. Dưới ánh đèn, hắn thấy một người con gái chậm rãi đi vào phòng ăn, đằng sau là phục vụ. Thân ảnh tinh tế đưa lưng về phía mình, nhìn không thấy về mặt của cô, nhưng Dung Lạc có thể cảm giác được cô gái đó vừa mới nói với nhạc sư gì đó.

Trong chốc lát liền qua đi, nhạc sư đàn dương cầm đứng dậy vỗ vai cô, mỉm cười đưa microphone cho phục vụ rồi đi xuống. Ánh sáng của chùm đèn chiếu xuống vấy dài màu chàm, người con gái im lặng ngồi trước cây dương đàn màu trắng, cái giá đỡ bên cạnh đã được điều chỉnh cho thích hợp với độ cao của cô.

Khúc nhạc dạo mềm nhẹ, âm thanh duyên dáng theo đầu ngón tay linh hoạt vang lên. Sau đó, cánh hoa khẽ mở, cô bắt đầu hát:

“Nếu em ở Thiên đường nhìn anh, anh có biết tên của em không

Nếu em ở Thiên đường nhìn anh, anh có thể vẫn như trước không

Em phải học cách kiên cường, duy trì dũng cảm, bởi vì em biết em không thuộc về Thiên đường

...”

Phòng ăn có chút huyền ảo, cô im lặng mà hát, ánh đèn chiếu xuống đỉnh đầu cô, lông mi dày bởi vì ánh hào quang che khuất mà hạ xuống. Không biết từ khi nào, nụ cười cũng dần dần mất đi, lúm đồng tiền cũng biến mất. Dung Lạc mi tâm nhẹ nhăn lại.

“...”

Nếu em ở Thiên đường gặp anh

Anh sẽ cầm tay của em sao

...Lại cho em một ít ngày

Em sẽ tìm được nơi em nên đến

Bởi vì em biết em không thuộc về Thiên đường

...”

Ánh mắt mát mát, sườn mặt tái nhợt, còn có khoe môi câu lên một nụ cười vô cùng trào phúng, làm cho Dung Lạc cảm thấy có vài phần kinh ngạc.

Ở trong trí nhớ hần, mỗi lần gặp Mộc Yên cô đều tươi cười sáng lạn, bộ dáng có sức sống gấp mười lần. con người đen thui như vậy, thâm thúy như vậy, rốt cuộc che dấu bao nhiêu cảm xúc.

“...

Thời gian có thể đã kích anh

Thời gian có thể khiến anh khuất phục

Thời gian cũng có thể khiến anh tan nát cõi lòng

Theo điệu nhạc, cô nhắm mắt lại hát, tiếng hát của cô mang theo chất vấn, châm chọc, thậm chí còn có hận ý rất sâu.

Ngồi trước cửa sổ sát đất, tầm mắt người đàn ông trước sau như một trong trẻo nhưng lạnh lùng, hần nhìn về mặt của cô gái đang biểu diễn, không tiếp tục uống cà phê nữa.

“Anh?”

Dung Trạch đưa lưng về phía phòng ăn nghỉ hoặc nhìn Dung Lạc ngồi đối diện. Tầm mắt tựa hồ vẫn nhìn về một chỗ rất lâu không chuyển đi.

Hơn nửa ngày không nghe được Dung Lạc đáp lại, xoay người nhìn theo tầm mắt của hần về phía trong đại sảnh.

Cô gái ngồi trước đàn dương cầm đang hát, khúc nhạc bi thương phát ra một loại cảm giác tâm tê liệt phé.

Cô gái tựa như hòa vào thế giới của riêng mình, cô thâm tình hát, chung quanh hết thấy mọi thứ đều trở nên ảm đạm, không có ánh sáng.

“...

Nếu em ở Thiên đường cùng anh gặp mặt, anh còn có thể nhớ rõ tên của em sao

Nếu em ở Thiên đường cùng anh gặp lại, chúng ta còn có thể giống như lúc trước sao

Em phải học tập kiên cường, duy trì dũng cảm,

Bởi vì em biết em không thuộc về Thiên đường

...”

Âm cuối nhẹ tắt đi, kết thúc một khúc nhạc.

Cô đứng lên, bên dưới truyền đến tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Cô mỉm cười cảm ơn mọi người, gò má hiện lên má lún đồng tiền nhợt nhạt. Chớp mắt một cái, làm cho Dung Lạc cảm thấy người con gái vừa rồi rồi rầm đau đớn và người con gái hiện tại đang mỉm cười là hai người.

Cô cười đến vô cùng sáng lạn, hai mắt lại sâu không thấy đáy khiến cho người ta hít thở không thông.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi rời khỏi phòng ăn, Dung Lạc đứng dậy đi ra ngoài.

“Anh, anh muốn đi đâu?”

Dung Trạch kinh ngạc, nhìn anh trai của mình đi mất, anh hần sẽ không phải là coi trọng cô gái kia chứ?

Nghĩ nghĩ lại lắc đầu, bữu môi, anh ấy lạnh lùng như vậy, nói thẳng sáu có tuyết bay so với việc anh ấy thích một cô gái còn đáng tin hơn. Huống chi tiểu nha đầu kia sợ là so với chính mình còn ít tuổi hơn đi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mười Ngón Tay Đan Vào Nhau

Toilet.

Gương mặt sớm đã không còn tươi cười như ngọc nữa, sắc mặt của cô tái nhợt, âm đạm đôi mắt thậm chí có chút suy sụp.

Mảnh kí ức đen tối kia điên cuồng ăn mòn đầu óc cô, làm cho tâm tình Mộc Yên cực kỳ phiền não.

"Thật là đáng chết!"

Thấp giọng rửa mặt tiếng, Mộc Yên điều chỉnh cảm xúc một chút, nhìn vào gương hít sâu một cái mới đi ra ngoài.

Ngoài hành lang ánh đèn sáng rực, nàng cúi đầu chậm rãi đi về phía trước, không hề biết từ lúc nào đã tới cuối dãy.

Ý thức được có người chặn đường mình, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, hình ảnh trước mắt như một thước phim quay chậm, cô có chút kinh ngạc nhìn hắn, lông mi nhẹ nhàng vênh lên, rất động lòng người.

Dưới ánh đèn là khuôn mặt tuấn dật thanh lãnh quen thuộc.

"Dung tiên sinh! Thật khéo quá." Im lặng vài giây, cô liền mỉm cười chào hỏi hắn.

Dung Lạc nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng giống như muốn đem cô nhìn thấu. Cô gái trước mắt cười đến động lòng người, giống như người vừa rồi khóc đến hốc mắt đỏ ửng, thất hồn lạc phách đến nỗi làm cho người ta đau lòng và cô hoàn toàn là hai người khác nhau.

"Thật đúng là có duyên a, chúng ta lại gặp mặt." Con ngươi đen nhánh của cô sáng lên, "Anh cũng tới đây ăn cơm sao?" Mộc Yên nghiêng đầu hỏi hắn, vài sợi tóc nhẹ rũ xuống trên trán có vài phần tình nghịch.

"Cô hát hay lắm." Thanh âm vẫn như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng, cho dù là tán dương cũng không mang một tia cảm xúc.

Mộc Yên nghi hoặc, sau đó liền hiểu ra được hắn muốn nói cái gì, trong mắt cô hiện lên một tia phức tạp nhưng lại biến mất rất nhanh.

Hai má cô hơi đỏ ửng, ra vẻ ngượng ngùng cúi đầu, "Dung tiên sinh quá khen." Không ai có thể nhìn thấy con mắt cô lúc này không một chút ánh sáng.

"Lại đây." Hắn lên tiếng gọi cô.

Mộc Yên kinh ngạc, giật mình đã thấy cổ tay bị Dung Lạc cầm lấy. Lòng bàn tay hắn có chút lạnh, dán tại lên da thịt cô lại trở nên nóng bừng.

"Dung tiên sinh?" Cô không hiểu quay đầu nhìn Dung Lạc rồi kéo mình đi nhanh về phía trước.

Bước chân anh ta rất lớn, tốc độ cũng rất nhanh, cô mặc váy dài tới cổ chân, đi giày cao gót cũng cực kỳ chật vật để đi vững, bởi vì hơn phân nửa cơ thể cô bị hắn kéo về phía trước.

Có lẽ là do váy dài tới chân, nên lao đảo đứng không vững, cô suýt nữa ngã về phía trước.

"Cẩn thận dưới chân." Bàn tay to lộ rõ khớp xương bắt được cánh tay cô.

Tiểu Mộc Yên mượn sức hắn ổn định thân thể sau đó lại bị hắn dắt đi.

"Thật sự cảm ơn anh." Cô cười nhìn sullen mặt Dung Lạc nói cảm ơn, Dung Lạc lại trầm mặc không nhìn cô, chỉ là bước chân theo bản năng đi chậm lại.

Mộc Yên bị hắn lôi kéo đến một góc sáng ở sát cửa sổ mới ngừng lại.

"Anh, vị tiểu thư xinh đẹp này là ai?" Dung Trạch nhìn thấy phía sau anh trai mình là vị tiểu mỹ nữ vừa mới hát xong, kinh ngạc thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

"Mộc Yên, em trai của tôi Dung Trạch."

Không để ý đến câu hỏi của em trai mình, Dung Lạc trước tiên giới thiệu Dung Trạch cho Mộc Yên làm cô có chút ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên hắn kêu tên cô, giọng nói của anh ta rất êm tai, thời điểm gọi tên cô lộ chút rạo rạo.

"Xin chào, gọi tôi là Tiểu Yên được rồi." Cô gái thanh lệ cười khẽ, ngũ quan tinh xảo, mặt mày như tranh vẽ, đôi môi hồng nhạt như cánh hoa khẽ giương lên, lộ ra một đôi má lúm.

"Anh, chuyện này là sao?"

Dung Trạch tròng mắt lớn, băng son vụn năm không tan vì cái gì lại đứng chung với một tiểu mỹ nữ khuynh thành như vậy a? Nói là tuấn nam mỹ nữ cũng quá bình thường rồi, chuyện này xảy ra trên người anh trai mình làm hắn cảm thấy thật kinh tâm động phách, cực kỳ kinh hãi? Huống chi tiểu mỹ nữ này tuổi lại còn nhỏ, sợ là chỉ mới mười mấy tuổi thôi!

"Mộc Yên là vị hôn thê của anh." Nhìn vẻ mặt em trai hoài nghi nhìn mình, Dung Lạc rất nhanh trả lời nghi hoặc của hắn.

"Vị hôn thê?" Nghĩa là tiểu mỹ nữ trước mắt này sắp trở thành chị dâu của hắn? Dung Trạch kinh ngạc hỏi lại, hắn tất nhiên không thể tiếp nhận sự thay đổi chóng mặt như vậy.

Mộc Yên chủ động nắm tay Dung Lạc, mười đầu ngón tay lưu luyến đan vào nhau, hàm ý không cần nói cũng biết.

"Chúng tôi sẽ kết hôn vào tháng sau, đến lúc đó anh Dung Trạch nhất định phải tới nha." Ánh mắt cô đen mê người như nai con, khoe miệng tươi cười giống như Bạch Liên giáng trần.

Anh Dung Trạch? Đây là bối phận gì?

Mà lúc này Dung Trạch càng để ý hơn là tay hai người nắm chặt nhau, anh hắn cho tới bây giờ ghét nhất là bị người khác đụng chạm, hai người gắt gao nắm tay nhau như vậy, xem ra không phải giả bộ rồi. Nhưng bộ dạng này, nhìn thế nào cũng giống như anh trai nắm tay em gái vậy!

Ba người cùng nhau ngồi xuống, Dung Trạch vui cười hỏi tiểu Mộc Yên rất nhiều vấn đề, biết được chị dâu nhỏ nhà mình vừa từ Seattle trở về, hắn lại hưng trí bừng bừng hỏi một ít về Seattle.

Tiểu Mộc Yên vẫn cười ngọt ngào, giọng nói mềm nhẹ hoàn toàn là bộ dáng dịu dàng của con gái Giang Nam. Cô gái như vậy là người rất thích hợp để chọn làm vợ, nhưng tiểu nha đầu này tuổi còn nhỏ như vậy. Dung Trạch nhiều năm qua, gặp qua vô số người, lấy trực giác của hắn cảm thấy chuyện này nhất định là có vấn đề.

Thời gian trôi qua, Dung Trạch ngồi bên cạnh anh trai hắn, hắn mới ý thức được Dung Lạc từ khi giới thiệu Mộc Yên xong hoàn toàn không hề nói thêm câu nào nữa, ngược lại là chị dâu nhỏ xinh đẹp đáng yêu này tán gẫu cùng hắn.

Dung Lạc dựa ở trên ghế nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, bên ngoài, đèn nê ông chiếu sáng nhiều màu sắc, trên đường buôn bán phồn hoa, người đến người đi. Ánh mắt Dung Lạc vẫn thản nhiên, đường phố phồn hoa giống như cùng hắn không có chút quan hệ nào, ngược lại khí chất của hắn lại càng thêm lạnh lùng.

Mộc Yên cười đến cực kỳ đẹp, cùng vẻ mặt của Dung Lạc hoàn toàn đối lập.

Hai người kia có ở cùng một chỗ được hay không đây?

Tuổi cách xa nhau như thế...

Không biết vì sao, trong tiềm thức Dung Trạch cảm thấy anh hắn cùng vị tiểu thư Mộc Yên này không thích hợp. Anh trai hắn luôn có chủ ý của chính mình, tuy rằng hắn không hiểu Dung Lạc là vì mục đích gì mà lại kết hôn với Mộc Yên, nhưng chấp nhận đám cưới gia tộc tuyệt đối không phải phong cách làm việc của anh ấy.

Còn có, vị Mộc Yên tiểu thư này cũng không hề đơn giản như vậy, vừa mới mười chín tuổi đã có được bằng bác sĩ, sống ở nước ngoài nhiều năm như vậy, đã vậy còn quá nhỏ làm sao có thể nguyện ý đem chung thân đại sự chôn vùi trong đám cưới gia tộc này?

Dung Trạch tuy rằng vẫn cọt nhả, nhưng ở sâu trong nội tâm đã bắt đầu nghi ngờ đủ kiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Ngoan Ngoãn Nghe Lời

Ngoài nhà hàng Rhino.

Một chiếc Lamborghini màu trắng.

"Anh, anh đưa Mộc tiểu thư về nhà đi, em tự mình về." Dung Trạch thân sĩ mở cửa xe cho Mộc Yên, vui cười chào tạm biệt cô, "Mộc tiểu thư hẹn gặp lại, lần sau gặp mặt chắc sẽ phải đổi cách xưng hô thành chị dâu rồi, đi đường cẩn thận."

"Anh Dung Trạch hẹn gặp lại." Hoi kinh ngạc, nhất thời cô có chút thất thần, nhưng rất nhanh liền cười rộ lên, "Anh cũng đi đường cẩn thận."

Dung Trạch vẫy tay, cùng Chu Hàn trở về.

“A Hàn, rốt cục tại sao anh ấy lại muốn kết hôn với Mộc tiểu thư?” Ngồi ở trong xe, Dung Trạch cũng không lập tức khởi động xe, vẻ mặt hắn có chút nghiêm túc.

“Hôn sự của đại thiếu gia cùng Mộc tiểu thư là do lão gia an bài.” Chu Hàn giải thích.

“Anh ấy đồng ý?”

“Đúng vậy Dung Trạch thiếu gia.”

Tiểu nha đầu kia thật sự làm cho anh hai động tâm? Sợ là không phải đi!

Lắc đầu, Dung Trạch nhủ mảy, vẻ mặt hắn có chút mù mịt phức tạp.

Ngoài cửa Mộc gia.

Chiếc Lamborghini màu trắng chậm rãi dừng lại, Dung Lạc cùng Mộc Yên mở cửa xe đi xuống.

Cũng gần mười giờ tối, trên đường đã không còn bóng người.

“Muốn cùng vào uống chén trà hay không?” Cô cười hỏi hắn, gió đêm làm tóc cô bay loạn xạ.

“Àn.”

Hắn gạt đầu, hai người sóng vai đi trên đường nhỏ, cô chủ động cầm lấy tay hắn. Dung Lạc cũng không cự tuyệt, hắn tùy ý để cô nắm lấy.

Mười ngón tay đan vào nhau, bọn họ giống như một cặp tình nhân yêu nhau say đắm.

“Nhị tiểu thư, ngài đã trở lại.” Vừa vào cửa, Lý quản gia liền nghênh đón, nhìn thấy phía sau Mộc Yên còn có một người đàn ông cao lớn anh tuấn, ông lập tức phản ứng lại. “Vị này chắc là Dung thiếu gia đi?” Cung kính cúi đầu chào.

“Xin chào.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiêm tốn có lễ nghĩa.

Lý quản gia cúi đầu nhanh chóng đánh giá người đàn ông trước mắt này một chút, khí chất thanh quý tự nhiên, nhưng không hề làm cho người ta có cảm giác cao cao tại thượng, hơn nữa lại rất khiêm tốn có lễ nghĩa, nhị tiểu thư có thể tìm được người đàn ông như vậy hẳn cũng an tâm, dù sao hắn nhìn Mộc Yên tiểu thư lớn lên, cô tìm được chỗ tốt, chính mình cũng vì cô mà cao hứng.

“Lý thúc, không cần cả phê, pha một ấm trà nóng lại đây, tốt nhất là Bích Loa Xuân.” Mộc Yên đứng một bên phân phó, một bên vô cùng thân thiết lôi kéo Dung Lạc ngồi trên sofa ở phòng khách, từ đầu đến cuối bàn tay hai người đều không hề tách ra.

“Trà nghệ nhà tôi cũng không tốt như nhà anh, hi vọng anh miễn cưỡng chấp nhận.” Dưới ánh đèn thủy tinh, cô cười đến động lòng người, cầm ấm trà đưa cho hắn, động tác cũng vô cùng có ý nhị.

“Cám ơn.”

Hương thơm của trà lượn lờ, bay trong không khí, Mộc Yên cảm giác được khuôn mặt lạnh lùng của Dung Lạc có vài phần nhu hòa.

“Tiểu Yên đã trở lại sao?” Thanh âm của Mộc Quốc Hồng truyền từ lầu hai xuống.

“Ba.”

“Chào bá phụ.”

Hai người đứng dậy, đồng loạt mở miệng, giọng nói lạnh lùng của Dung Lạc và ngọt ngào của Mộc Yên hòa vào một chỗ, tạo nên một cảm giác mỹ mãn khó nói.

“Tiểu Yên, Dung Lạc đến đây sao không báo cho ta một tiếng?” Khuôn mặt Mộc Quốc Hồng ngày thường nghiêm túc cũng tràn đầy ý cười, ông thăm oán liếc đứa con gái của mình một cái.

“Con sợ ba đã nghỉ ngơi, không muốn quấy rầy thôi.” Mộc Yên cười hi hi lôi kéo cánh tay Mộc Quốc Hồng, trong giọng nói có ý làm nũng.

Dung Lạc thấy đôi mắt cô thờ ơ nhưng lại đầy ý cười, mi tâm nhẹ nhàn lại.

“Đại sảnh sao lại náo nhiệt như vậy, là vị khách quý nào đến đây a?” Hứa Nhã Như từ bên ngoài vừa trở về, nàng cầm áo choàng nhưng giao cho người hầu, cũng chậm rãi đi tới.

“Chào bá mẫu.”

Khiêm tốn nhưng có lễ nghĩa, Dung Lạc làm cho Hứa Nhã Như hơi kinh ngạc, sau đó bà che mặt cười duyên nhìn về phía Mộc Quốc Hồng. “Tiểu Yên cùng Dung thiếu gia ở cùng một chỗ thật sự là quá thích hợp, lão gia ông nói đúng không?”

“Uh, con trai Dung Diệu Huy nhất định rất tốt.” Mộc gia cùng Dung gia có giao hảo, có người cha như Dung Diệu Huy, Mộc Quốc Hồng đem con gái mình giao cho con hán cũng khá yên tâm. “Dung Lạc a, ‘Minh Châu’ (ý nói Mộc Yên trân quý như minh châu) trong tay ta liền giao cho con, bá phụ tin tưởng con nhất định có thể chiều cổ tốt Tiểu Yên.”

Minh Châu trong tay? Bốn chữ này thật sự chạm vào nỗi đau của tiểu Mộc Yên, tựa hồ miệng vết thương đã kết vảy lại nứt ra.

“Bá phụ xin yên tâm, con nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người.” Trong trẻo nhưng lạnh lùng, khí chất đẹp đẽ cao quý, đối xử với trường bối tao nhã có lễ nghĩa. Đây là câu nói dài nhất mà Mộc Yên nghe được từ khi gặp Dung Lạc.

“Tốt tốt.” Mộc Quốc Hồng nhìn hai người, trong lòng rất vừa lòng.

Tiểu Mộc Yên nhu thuận ngồi một bên, im lặng nghe hai người trò chuyện.

Mộc Quốc Hồng cầm tách trà lên thổi thổi, mở miệng nói, “Lão gia từ Dung gia gần đây thế nào rồi?”

“Thân thể gia gia tốt lắm, cảm ơn bá phụ quan tâm.”

“Nếu ta nhớ không lầm, tuần sau chính là đại thọ tám mươi của Dung lão gia đi!”

“Uh, đã chuẩn bị rồi.” Dung Lạc lên tiếng trả lời.

“Lấy quan hệ hai nhà chúng ta, có gì cần hỗ trợ cứ việc mở miệng.”

“Cảm ơn bá phụ.”

“Chúng ta rất nhanh sẽ thành người một nhà, Dung Lạc không cần khách khí như vậy.” Nói xong Mộc Quốc Hồng lại quay đầu nhìn về phía Mộc Yên, “Tiểu Yên, đại thọ của Dung gia gia con cũng nên giúp Dung Lạc chuẩn bị một ít, có biết không?”

“Con sẽ hỗ trợ, đương nhiên chỉ cần người ta không chê con phiền là được!” Cô cười khẽ.

“Con nên ngoan ngoãn một chút.” Mộc Quốc Hồng thở dài một hơi tiếp tục nói với Dung Lạc, “Tiểu Yên ở nước ngoài lâu, không khỏi có chút thói quen không tốt, nó còn nhỏ tuổi lại tùy hứng, con có thể tha thứ cái gì thì nên tha thứ cho nó.”

“Vâng.”

“Ba, sao ba có thể nói con nói vậy!” Mộc Yên bĩu môi, trừng mắt nhìn ông.

Mộc Quốc Hồng cười khẽ, “Chẳng lẽ ta nói không đúng?”

Lúc này Hứa Nhã Như vừa mới nói chuyện điện thoại xong liền đi tới, bà cười khanh khách phụ họa cùng Mộc Quốc Hồng, “Ba con nói đúng, con ở nước ngoài tính tình không tốt, lại còn quá nhỏ tuổi đã kết hôn, có muốn đi học chút quy củ gia tộc hay không. Nên nhớ bên ngoài con đại biểu cho thể diện của Mộc gia.”

Không sợ sẽ dọa người Mộc gia sao, còn nói đường hoàng như vậy! Con người Mộc Yên tối sầm lại, chậm rãi nói, “Nếu như vậy, làm phiền đi Hứa dạy ta vậy.”

“Tất nhiên có thể.” Ngoài miệng tuy rằng đáp ứng, trong lòng Hứa Nhã Như lại âm thầm rối rắm, nha đầu kia rắc tâm muốn bà chịu tội, ở Mộc gia ai chẳng biết nói nha đầu này như con ngựa hoang đứt dây, miệng đầy răng nanh, không ai dạy dỗ được. Để cho bà dạy cô, đến lúc đó có khác gì tự đốt lửa thiêu mình đâu! Mặc dù vậy, bà cũng không có biện pháp cự tuyệt.

“Vậy Tiểu Yên tốt nghe theo lời của di Hứa đi.”

“Ba yên tâm, con nhất định sẽ thật ngoan!”

Nghe tiểu Mộc Yên nói những lời này, Hứa Nhã Như không biết vì sao đột nhiên lại rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Khiêu Khích Dưới Ánh Trăng

"Đã muộn rồi, con không quấy rầy nữa, bá phụ, bá mẫu hẹn gặp lại." Dung Lạc lễ phép chào tạm biệt.

"Tiểu Yên nhanh tiễn Dung Lạc đi, bình thường ở nhà tùy tiện, đứa nhỏ này sắp phải lập gia đình sao vẫn không hiểu chuyện vậy?"

Hứa Nhã Như ở một bên thúc giục Mộc Yên, ngoài mặt thoạt nhìn là vì tốt cho nàng, kỳ thật Mộc Yên hiểu rõ hơn ai hết, Hứa Nhã Như không có ý như vậy, chủ yếu là có ý bôi đen cô trước mặt Dung Lạc.

Vô cùng thân thiết nắm khuỷu tay Dung Lạc, cô cười trong suốt, "Cám ơn di hứa đã nhắc nhở, tuy rằng tính con không tốt, làm cho người thích ta không thích nhưng những lễ tiết này con vẫn có thể hiểu được. Dù sao mẹ con xuất thân danh môn, là tiểu thư khuê các, cho nên con thân là con gái của bà làm sao có thể không hiểu chuyện được? Nếu di cảm thấy mẹ con không dạy con tốt, vậy về sau phiền di Hứa chỉ dạy nhiều hơn. Di thấy thế nào?"

Mềm nhẹ mở miệng, nhìn như đang cung kính hỏi, kì thực là dùng khí thế bức người. Mẹ cô là tiểu thư danh môn, cũng là đang ám chỉ bà ta xuất thân hèn mọn. Thân thể Hứa Nhã Như không tự giác cứng đờ, thậm chí nắm chặt tay đến nỗi đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện hờn giận. "Tiểu Yên nói đúng, đừng đứng nói chuyện với di nữa, mau đưa Dung thiếu gia ra ngoài đi."

"Bá phụ bá mẫu hẹn gặp lại."

"Dung Lạc đi đường cẩn thận, có thời gian hãy đến thường xuyên."

Hứa Nhã Như nhìn bọn họ ôn nhu dặn dò, một bộ hiền thê lương mẫu. Nhìn hai người đi xa, Mộc Quốc Hồng thở dài một hơi, sắc mặt lập tức trầm xuống, an ủi Hứa Nhã Như, "Bởi vì mẹ con bé qua đời sớm, tính tình Tiểu Yên từ trước đến nay đều như vậy, bà cũng không phải không biết! Cho nên hãy bỏ qua cho nó đi."

"Ài, quên đi quên đi, nhiều năm như vậy tôi cũng không muốn tính toán chi li với nó, nếu không sớm đã bị tức chết rồi."

Thấy Mộc Quốc Hồng không nói gì, Hứa Nhã Như thu lại giọng điệu oán giận, "Bọn họ đều đi rồi, ông cũng sớm nghỉ ngơi đi!"

"Nhã Như."

Nghe thấy Mộc Quốc Hồng kêu mình, Hứa Nhã Như giật mình.

"Làm sao vậy?" Bà ta ngồi ở bên cạnh hần, giọng nói mềm nhẹ.

"Bà cảm thấy Dung Lạc, đứa nhỏ này thế nào?"

"Dung thiếu gia tuần tú lịch sự, là công tử danh môn thế gia, là phụ nữ ai mà không muốn gả cho cậu ta? Sẽ không bạc đãi Tiểu Yên đâu."

Tới gần Mộc Quốc Hồng, giúp ông bóp chân.

"Lời này không sai." Mộc Quốc Hồng nhẹ nhàng mị, "Mặc dù các tiểu thư thế gia đều dễ mất tới Dung Lạc, nhưng cha mẹ bọn họ đều không đồng ý gả con gái cho hần, bà có biết vì sao không?"

Hứa Nhã Như dừng động tác bóp chân lại, ngẩng đầu nhìn Mộc Quốc Hồng.

"Nghe nói Dung Lạc luôn lạnh lùng thờ ơ, công ty của gia tộc Dung thị hần cũng không nhúng tay vào."

Mộc Quốc Hồng nhìn Hứa Nhã Như, ý bảo bà tiếp tục nói.

"Ông lo lắng địa vị của Tiểu Yên ở Dung gia?" Nhẹ nhnú mày, Hứa Nhã Như nói tiếp, "Vậy ông định giải quyết hôn sự này thế nào?"

"Dung Lạc, đứa nhỏ này cùng thiếu gia danh môn khác không giống nhau."

"Không giống nhau?"

"Àn." Mộc Quốc Hồng gật đầu, đôi mắt sâu thẳm như giếng không đáy, người khác nhìn vào không biết ông ta đang tính toán cái gì.

Trên bàn, nước trà đã sớm lạnh, hai người trầm mặc thật lâu.

Nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, Hứa Nhã Như nói: "Nếu không nghỉ ngơi, bệnh đau đầu của ông lại phát tác nữa. Tôi kêu người chuẩn bị nước cho ông tắm rửa, thả lỏng một chút."

Mỉm cười nhìn Mộc Quốc Hồng, Hứa Nhã Như đứng lên đi đến một bên. Nhưng đi chưa được mấy bước, chỉ nghe Mộc Quốc Hồng nói sau lưng bà, "Dung Lạc không phải đứa nhỏ tầm thường, đem Tiểu Yên giao cho cậu ta, hần là một quyết định không sai." Ngừng cước bộ, Hứa Nhã Như quay đầu lại nhìn, đã thấy Mộc Quốc Hồng đi lên lầu. Đôi mắt lóe lên, Hứa Nhã Như cảm thấy đây là thời điểm nên để cho con gái ruột của bà Mộc Cẩm trở về!

Trời đã tối đen, trên bầu trời thưa thớt ánh sao. Dưới ánh trăng, bóng dáng hai người đan xen vào nhau.

Mở cửa xe ra, cô mỉm cười nhìn hần lên xe. Gió đêm từ từ thổi, làm tóc mái trên trán cô bay hốt hốt.

"Đã khuya rồi, vào trong đi." Hạ một bên cửa kính xuống, hắn nhìn cô nhẹ giọng nói.

"Nhìn anh đi rồi tôi mới có thể vào nhà." Ánh trăng chiếu sáng, vì nụ cười của cô mà nhu hòa đi rất nhiều.

Hắn nhìn cô, ánh mắt thản nhiên như trước. "Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tôi qua đón em đi chọn lễ phục kết hôn." Nói xong chuẩn bị đóng cửa kính xe.

"Dung Lạc." Cô nhanh chóng ngăn cản động tác của hắn, con ngươi đen nhánh lảng lảng nhìn hắn chăm chú. "Không phải lúc này nên chào tạm biệt tôi sao?" Cúi người xuống nhìn vào cửa xe, tiểu Mộc Yên nghiêng đầu nhìn người đàn ông tao nhã trong xe.

Cô cười ngọt, giống như tinh linh dưới ánh trăng, Dung Lạc hơi nhíu mi. Nhìn cô chậm rãi tới gần, Dung Lạc cảm giác được trên người cô có mùi hương giống với hương thơm của hoa Sơn Chi.

Khoảng cách của hai người không tới một tờ giấy, hô hấp gần trong gang tấc. Chỉ cần Mộc Yên cúi về phía trước một chút là có thể hôn hắn.

"Lần đầu tiên hôn môi sao?" Cô cười khê, giống như yêu tinh trong đêm tối. Khi nói chuyện hơi thở ấm áp phả lên khuôn mặt lạnh lẽo của hắn.

Dung Lạc nhìn cô, thần sắc vẫn tao nhã mà lạnh lùng như trước.

Nhìn hắn giống như bị cầm dục lâu ngày, nhưng cũng không bởi vì cô không biết chừng mực tới gần mà động tâm, pháp phòng.

Mộc Yên ảo não, cô cúi xuống hung hăng hôn hắn. Gắn bó triền miên, trần trọc, cái này rõ ràng không phải hôn môi mà là khê cắn, giống như một tiểu hài tử đang phát tiết bất mãn, chốc lát sau trên người hắn đã tràn ngập mùi hương của cô.

Mộc Yên từ từ nhắm hai mắt lại hôn hắn, lông mi như cánh bướm nhẹ nhàng run run.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, thân thể cả hai đều trở nên nóng bừng, ánh mắt Dung Lạc tuy vẫn lạnh lùng như trước nhưng cũng có một tia kinh ngạc, nhìn cô gái trước mặt cứ như vậy chấp nhất hôn hắn, Dung Lạc có chút hơi mệt mỏi.

Biểu tình hắn lạnh như băng. Vô luận như thế nào, cô đều không thể làm hắn trở nên ấm áp.

Tiểu Mộc Yên nhíu mi, chậm rãi hôn. Hai gò má của cô hồng như quả Đào, thu lại cảm xúc mất mát, cô nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

"Thích không?" Mộc Yên cười nhìn hắn, giống như một đứa bé được cho kẹo.

Ngón tay như hoa như ngọc, trắng nõn, thon dài khê vuốt khuôn mặt tuấn đạt của hắn. Đầu ngón tay của cô hơi lạnh, bị Dung Lạc đẩy ra.

"Về sau không được làm lại loại chuyện như vậy."

"Nga." Nhìn Dung Lạc bình tĩnh như trước, cô ngoan ngoãn gạt đầu, tự cảm thấy không thú vị rút tay về.

"Vào trong đi." Hắn quay đầu vào trong nổ máy xe, không hề nhìn cô.

"Nhớ kỹ ngày mai tới đón tôi nha." Mộc Yên không có vì hắn lạnh lùng mà bị đá kích, vẫy tay với hắn.

Nhìn chiếc Lamborghini màu trắng dần dần đi xa, nụ cười của cô lập tức biến mất, lộ ra con ngươi đen nhánh âm trầm, không ai có thể đoán được cảm xúc của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Dính Bơ

"Nhị tiểu thư nghỉ ngơi sớm đi." Lý quản gia kêu người hầu dọn bàn trà, thì bị Mộc Yên ngăn cản.

"Nhị tiểu thư, trà này đã lạnh rồi, không thể uống nữa." Lý quản gia nhắc nhở cô.

"Không sao, để lại chén này đi."

Nhìn nữ hầu mang bình trà đi, Mộc Yên lên lầu về phòng ngủ. Đi ngang qua thư phòng, lơ đãng nghe thấy tiếng nói của Mộc Quốc Hồng và Hứa Nhã Như bên trong truyền ra.

"Lão gia, chỉ cần Tiểu Yên và Dung Đại thiếu gia kết hôn, chúng ta sẽ có Dung gia làm chỗ dựa, địa vị công ty của Mộc gia chúng ta mới có thể được củng cố."

"Tiểu Yên, đứa nhỏ này chịu thua thiệt nhiều rồi." Mộc Quốc Hồng thở dài, "Chỉ hy vọng Dung Lạc là một người tốt."

"Lão gia ngài liên an tâm đi, Dung Đại thiếu gia phong độ, tuấn tú lịch sự, tuy rằng cậu ta không nhúng tay vào việc của tập đoàn Dung gia, nhưng lại là bảo bối của lão gia tử! Một ngày nào đó phần lớn cổ phần của Dung gia sẽ thuộc về cậu ta, điều kiện kinh tế tốt như vậy, nhất định có thể làm cho Tiểu Yên hạnh phúc."

Cổ phần công ty Dung thị?

Điều kiện kinh tế tốt?

Thì ra đây là tiêu chuẩn đánh giá hạnh phúc của cô sao!

Khỏe môi Mộc Yên lộ ra một tia châm chọc. Quả nhiên đoán không sai, bản thân mình chỉ là công cụ cho đám cưới gia tộc này mà thôi.

Sáng sớm hôm sau.

Có tiếng chim hót, ánh mặt trời chiếu sáng ấm áp.

"Lý thúc chào buổi sáng."

Lý quản gia thấy người tới liền lập tức nghênh đón, không nghĩ tới Dung Lạc lại chủ động chào hỏi một người làm như ông.

Hoi ngạc nhiên sau đó Lý quản gia cười nói, "Dung thiếu gia, nhị tiểu thư còn chưa ăn sáng, hiện đang ở phòng bếp. Ngài ở chỗ này chờ một chút đi, tiểu thư cố ý phân phó muốn ngài pha Bích Loa Xuân ngồi đây chờ."

"Dẫn tôi qua đó." Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo lực uy hiếp không thể kháng cự.

"Ngài muốn qua phòng bếp? Nhưng Tiểu Yên tiểu thư phân phó kêu ta bảo ngài ở chỗ này chờ là tốt rồi."

"Đi thôi."

Dung Lạc đứng lên, thấy vậy Lý quản gia đành phải dẫn đường, "Dung thiếu gia bên này."

Phòng bếp.

Trang hoàng cách điệu với gam màu cà phê, trong không khí có hương thơm thoang thoảng.

"Sao anh lại qua đây?" Mộc Yên xốc màn cửa bằng hạt châu lên, nhìn hấn cười đến ôn nhu.

Tóc đen được bện đuôi sam gọn gàng, mặc váy ngắn màu tím, thanh thoát tĩnh lặng. Làm cho Dung Lạc nhớ tới bộ dáng của cô ở Seattle.

Nhẹ kéo sợi tóc đen, trên đầu cô đội một chiếc khăn in hoa, trên lưng buộc dây tạp dề. Cô vô cùng thân thiết kéo cánh tay hấn vào phòng bếp, "Không phải kêu Lý thúc nói anh ngâm Bích Loa Xuân ngồi đợi tôi ở sảnh sao?"

Hấn nhìn cô, sau một lúc lâu lạnh lùng nhắc nhở, "Mặt trái dính bột mì."

"Phải không?"

Hoi kinh ngạc, Mộc Yên cười giống như một đóa đỗ quỳen màu tím, kinh diễm động lòng người.

"Dung Lạc." Vô cùng thân thiết gọi tên hấn, có ý làm nũng cũng hàm xúc mê hoặc mui phần, "Giúp tôi chùi được không."

Thân thể của cô có hương thơm của hoa Sơn Chi, vẫn chưa buông cánh tay hấn ra, nghiêng người về phía Dung Lạc, đem má trái tới gần hấn một chút.

Dung Lạc vừa định lấy khăn mặt cách đó không xa, đã bị Mộc Yên ngăn cản.

Cô kéo tay hấn đặt lên má trái cọ vài cái, bột mì cũng theo đó rơi xuống. Lòng bàn tay hấn lạnh lẽo, da thịt cô ấm áp mà non mềm.

"Như vậy, không phải rất tốt sao?" Kéo dài giọng nói, hai má cô ửng hồng.

Sau một lúc lâu, Mộc Yên đột nhiên tròn to mắt sợ hãi than, "Tay anh lạnh quá a!"

"Anh nên uống một chén trà nóng đi cho ấm." Cô kéo Dung Lạc ngồi xuống, trừng mắt nhìn hấn, "Có phải chưa ăn sáng đã tới đây rồi không?"

Dung Lạc quả thật không có ăn sáng, sáng sớm hân cũng không thích ăn cái gì, ngày thường đều chỉ uống một ly cà phê Lam Sơn. Nhiều năm như vậy, chỉ có người trong nhà mới biết thói quen của hân, cô gái trước mắt này làm sao mà biết được?

"Anh ngồi ở chỗ này chờ một chút, chúng ta cùng nhau ăn. Ba tôi và dì Hứa sáng sớm đã đi ra ngoài, anh ngồi đây ăn với tôi đi."

Chỉ chốc lát sau, Mộc Yên liền bưng một khay thức ăn từ phòng bếp đi ra.

"Muốn nếm thử cái này hay không?" Màu trà nước Anh tinh xảo, chất lỏng đỏ sậm chậm rãi rót vào chén, khói bay lên lan tỏa hương thơm khắp phòng. "Loại hồng trà này anh đã từng uống qua chưa?" Cô ngồi bên cạnh hân nhẹ giọng hỏi, cùng lúc đó đem bánh ngọt vừa nướng xong cẩn thận đặt trước mặt hân.

"Là hồng trà Tích Lan." Nhẹ uống một ngụm, Dung Lạc nhìn nàng phán đoán chuẩn xác.

"Đúng vậy, anh cũng thường uống sao? Hương vị cũng không tệ lắm phải không?" Cô cười nhìn hân, ánh mắt sáng như sao trời.

"Ân."

Hai người trầm mặc ăn bữa sáng.

Sau một lúc lâu, Mộc Yên dùng khăn ăn chùi miệng, lại phát hiện Dung Lạc không hề động đến bánh ngọt.

"Sao có thể uống hồng trà như thế? Không ăn bánh ngọt sao?" Cô nhìn thấy bánh ngọt của hân vẫn còn nguyên, tròng mắt, "Tôi vừa mới nướng xong, hương vị cũng không tệ lắm, thử một miếng thôi!" Mộc Yên mỉm cười, giống làm một đứa bé làm nũng, nhìn hân, "Một miếng, một miếng thôi!"

Dung Lạc nhìn bơ trên bánh ngọt phien chán nhủ mảy, lại không chú ý tới Mộc Yên đã đưa bánh tới bên miệng hân, "Mau thử một chút xem." Tiếng nói của cô có điểm dụ dỗ, lại có ý chờ mong.

Dung Lạc há mồm, hương vị ngọt béo liền tràn ngập toàn bộ đầu lưỡi, "Tốt lắm ăn đi?" Cô cười nhìn hân, lại dứt thêm một miếng.

Nhìn hân từ từ ăn, trên mặt Mộc Yên thực thỏa mãn.

Thẳng đến khi Dung Lạc ăn xong hết bánh ngọt, Mộc Yên mới buông tha, "Về sau đều phải ăn điểm tâm như vậy mới được." Cô nghiêm mặt dặn dò hân.

"Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi." Hân nhìn thoáng qua đồng hồ ở cổ tay, rồi sau đó đứng lên đi ra ngoài.

"Dung Lạc." Mộc Yên ở sau lưng gọi hân.

Hân khó hiểu quay đầu, xoay người, đã thấy cô bám lên cổ hân thuận thế hôn lên môi. Dung Lạc hơi kinh ngạc, Mộc Yên chỉ chạm nhẹ sau lập tức rời đi.

Nằm ở trên vai hân, Mộc Yên đỏ mặt nói vào tai hân, "Môi của anh dính bơ, lần này đổi lại là tôi giúp anh lau." Tiếng nói ái muội, trên người cô còn còn mang theo mùi bơ ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hai Bên Đụng Mặt

Đến trung tâm mua sắm, người đến người đi rất náo nhiệt.

Trong đám người rộn ràng nhộn nháo, một đôi tình nhân trẻ tuổi tay trong tay đi tới. Người con trai dáng người thon dài, dung mạo anh tuấn, khí chất trên người lạnh lùng, đẹp đẽ quý giá hấp dẫn người đi đường. Bên cạnh hân là một cô gái tính tình có chút trẻ con, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn không chút son phấn, cười ngọt mà mê người.

Tiểu Mộc Yên vô cùng thân thiết kéo khuỷu tay Dung Lạc, vừa đi vừa ghé vào lỗ tai hân nói gì đó.

Cửa hàng áo cưới Mộng Áo, thảm dài màu hồng, ở hai bên lớp thủy tinh tinh xảo là đá Mân Côi kiểu điểm. Trên cầu thang treo đầy những quả bóng hơi màu tím lãng mạn tự chế.

Xuyên qua cửa sổ lớn sát đất, có thể nhìn thấy bên trong có đủ loại áo cưới. Lựa trắng nhẹ nhàng, áo khoác mộng ảo, lựa mỏng trong trẻo...

"Tiên sinh, tiểu thư chào buổi sáng! Tôi là tiểu Trần, nhân viên bán hàng, xin hỏi hai vị cần giúp gì không?" Nữ nhân viên mặc đồng phục bán hàng tiến lên

ngheh đón bọn họ.

“Xin chào. Chúng tôi muốn xem áo cưới, có thể giới thiệu một chút cho chúng tôi không?” Mộc Yên bước đến mỉm cười.

“Đương nhiên có thể, hai vị mời qua bên này.” Nữ nhân viên dẫn bọn họ đi đến trước đài trưng bày áo cưới, cô chỉ vào chiếc áo cưới màu trắng ở giữa chậm rãi nói, “Đây là áo cưới do nhà thiết kế danh tiếng của Italy thiết kế, hoa đính trên áo lấp lánh mộng ảo. Chiếc áo cưới này không chỉ mới mẻ, tôn quý, nhà thiết kế còn phối hợp với nét cổ điển của Trung Quốc, làm cô dâu thêm uyển chuyển, kiều diễm...”

Dưới ánh đèn màu tím, áo cưới trắng như tuyết giống như ảo ảnh. Tiểu Mộc Yên tiến lên ngẩng đầu tinh tế xem xét: chiếc váy cắt theo hình giọt nước ôn nhu, vải lụa mỏng mềm nhẹ, làn váy tung bay lại xinh đẹp quý giá. Nhưng mà, lúc này trong lòng Mộc Yên không có một chút niềm vui của một cô dâu, cô cảm thấy cảnh tượng tốt đẹp như vậy giống như một giấc mơ, đều giả dối.

“Sao vậy?” Xuất thần một lúc, cô cảm thấy bả vai chợt lạnh, Dung Lạc đặt ngón tay ở trên vai cô nhẹ nhàng kéo, giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Mộc Yên.

“Không có gì, chỉ cảm thấy áo cưới này thật xinh đẹp!” Cô mỉm cười, lại chủ động cầm tay hắn, mười ngón đan vào nhau, hai người tiếp tục nghe nhân viên giới thiệu.

Trên đài trưng bày, từng loại áo cưới đều được giới thiệu qua, Mộc Yên lắc lắc tay Dung Lạc, hắn quay đầu nhìn cô.

“Chúng ta hãy đi nghỉ ngơi một chút được không?” Hôm nay ra ngoài cô đi giày mới có chút không thoải mái, từ lúc đó đến bây giờ cũng đã đứng mấy tiếng.

“Àn.” Dung Lạc gật đầu, tùy ý để Mộc Yên nắm tay kéo đến ngồi trên sofa nghỉ ngơi. “Có thích cái nào không?” Hắn lạnh giọng hỏi cô, thuận tiện đưa cả phê nhân viên đem tới cho cô.

“Cám ơn.” Đem cả phê đặt trên bàn, cô mỉm cười tựa đầu vào vai hắn nói nhỏ, “Tôi cảm thấy tất cả những bộ áo cưới này đều rất hoa lệ, cao quý, cảm giác bản thân mặc vào sẽ không thích hợp.”

“Những bộ bên trong em thích nhất cái nào?” Dung Lạc nặng nề hỏi. “Nếu không có, chúng ta có thể tìm nhà thiết kế em thích đến làm theo yêu cầu.”

“Không cần phiền phức như vậy, áo cưới ở đây cũng rất đầy đủ, vậy cái đầu tiên đi, nhìn rất đẹp.” Mộc Yên tất nhiên biết lấy năng lực của Dung gia mời nhà thiết kế hàng đầu từ nước ngoài đến thiết kế theo yêu cầu căn bản không phải vấn đề gì lớn, nhưng cô cũng không muốn Dung Lạc hao tốn nhiều tâm tư, mỗi khi nghĩ đến bọn họ sắp tổ chức hôn lễ, cô liền cảm thấy vớ vẩn vô cùng.

“Cho chúng tôi xem thử bộ ban đầu.” Thanh âm trầm thấp phân phó, nhân viên mỉm cười chạy lại, “Tiểu thư xin chờ một lát, tôi lập tức kêu người mang đến cho cô mặc thử.”

“Tốt, cám ơn.” Mộc Yên gật đầu, đón nhận tầm mắt của Dung Lạc có chút kinh ngạc. “Làm sao vậy?” Cô nghiêng đầu hỏi hắn.

“Em thích không?”

“Rất được, rất thích a!” Mộc Yên rúc vào bờ vai của hắn, trên người mang theo mùi hương tươi mát của hoa Sơn Chi.

“Vậy là tốt rồi.”

Hai người vừa mới đứng lên, còn đi chưa đi được mấy bước, lơ đãng nhìn thoáng qua làm cho Mộc Yên giật mình.

Dung Lạc khó hiểu, nhìn theo tầm mắt của cô.

Cửa thủy tinh xoay tròn bị đẩy ra, một cô gái có diện mạo tinh xảo kéo tay một người đàn ông đi đến. Thân hình cao lớn anh tuấn, diện mạo tuấn mỹ như ánh mặt trời, cả người tản ra một cỗ khí thế kiều ngạo, ngang ngược. Rõ ràng là Sở Hoán vừa mới về nước. Dung Lạc nhìn thân thể cứng đờ của Mộc Yên, trong ánh mắt hiện lên một tia phức tạp.

“Cái áo cưới này có thể để cho tôi mặc thử không?” Thanh âm ngọt ngào, giống như mật ngọt có thể thấm vào trong lòng mỗi người.

“Tiểu thư, bạn trai cô cũng thật đẹp trai!” Nữ nhân viên nhìn Sở Hoán bên cạnh Mộc Cẩm vui cười ca ngợi.

“Tiểu thư quá khen.” Sở Hoán cười khê, làm cô ta xấu hổ đỏ mặt.

“Anh Sở Hoán, chúng ta mua cái áo cưới này được không?” Mộc Cẩm kéo cánh tay Sở Hoán làm nũng nói.

Không đợi Sở Hoán trả lời chợt nghe tiếng xin lỗi xen ngang vào giữa bọn họ. “Thật ngại quá, vị tiểu thư này, cái áo cưới này hai vị khách kia vừa mới mua rồi. Cô có thể xem kiểu khác được không?” Tiểu Trần xin lỗi ti ti giải thích.

“Nhưng tôi chỉ thích cái này!” Mộc Cẩm thất vọng bĩu môi đỏ mặt, bỗng nhiên cô ta nghĩ tới cái gì đó, đôi mắt lóe sáng, “Tôi trả gấp đôi, có thể mua được không?”

"Này..." Tiểu Trần khó xử, nhân viên tiếp đãi Mộc Cẩm tiếp lời, "Vừa rồi hai vị khách kia đang chờ mặc thử áo cưới, hai người có thể tìm bọn họ thương lượng một chút."

"Đúng vậy, đúng vậy." Tiểu Trần nói thêm, "Bọn họ ở phòng nghỉ bên cạnh."

"Cám ơn." Sở Hoán nhủ mảy, chỉ là thời điểm tầm mắt chuyển hướng sang bên kia thân thể mắt tự nhiên cứng đờ, khóe môi đang tươi cười cũng nhanh chóng hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Người Yêu Cũ Ngây Ngô

Rõ ràng chỉ cách vài bước, tiểu Mộc Yên lại cảm thấy mình và Sở Hoán cách nhau cả một con sông.

Cô cúi đầu, lui về phía sau từng bước, cô muốn rời khỏi chỗ này thật nhanh, cũng không để ý Dung Lạc đang gắt gao nắm tay mình, lòng bàn tay hằn lạnh lẽo, không cho Mộc Yên có cơ hội né tránh.

"Còn tưởng là ai? Thi ra là em!" Mộc Cẩm đồ tươi cười ra một nụ cười châm chọc, "Vị tiên sinh này là?" Liếc mắt một cái nhìn hai người nắm tay nhau, cô nhìn Sở Hoán bên cạnh biết rõ còn có hỏi.

Mắt dài chậm rãi nâng lên, khóe miệng cứng ngắt nhanh chóng giờ lên thành một độ cong hoàn mỹ.

Cô ngừng đầu nhìn Mộc Cẩm trước mắt với vẻ mặt khiêu khích, "Chị đã trở lại, chúc mừng lễ đính hôn của chị và anh Sở Hoán." Vừa nói vừa tiến lên vô cùng thân thiết giới thiệu cho Mộc Cẩm "Đây là người sẽ kết hôn với em Dung Lạc tiên sinh."

Sở Hoán ngăn ra, lưng trở nên cứng ngắt.

"Đây là chị của em Mộc Cẩm" Mộc Yên chậm rãi giới thiệu với Dung Lạc, đôi mắt đẹp chuyển động, cuối cùng dừng trên người đàn ông phía sau Mộc Cẩm, mắt đen của Sở Hoán thâm thúy. Tâm mắt hấn quá mức mãnh liệt, không bỏ qua cho người khác.

...

Giữa hè, một nam một nữ sóng vai nằm trên mặt cỏ nhìn lên trời.

"Tiểu Yên đáp ứng anh, không gọi anh là anh hai nữa được không?"

"Sao vậy, anh muốn đoạn tuyệt quan hệ anh em sao?"

"Nha đầu chết tiệt kia, anh vốn không phải là anh của em, em cũng không phải là không biết? Là bác Mộc thu dưỡng anh."

"Cho nên?"

"Cho nên chúng ta căn bản không có một chút quan hệ huyết thống!"

"Sau đó?"

"Sau đó em có thể làm bạn gái anh!"

"Hừ, thì ra là thiết kế cạm bẫy chờ em nhảy vào!"

"Vậy Tiểu Yên có nguyện ý nhảy vào hay không?"

"Vậy em gọi anh là 'Sở Hoán.' "

"Kêu một lần nữa."

"Sở Hoán."

...

Mỗi một lần nhẹ giọng gọi tên của hấn đều làm Mộc Yên cảm thấy tâm động, nhưng hiện nay sớm đã không giống với ngày xưa.

"Anh." Cô gọi hắn, trước sau như một bình tĩnh mỉm cười.

Sở Hoán tất nhiên cả kinh, trước kia cô cũng không gọi hắn như vậy.

"Dung Lạc, đây là anh hai của em Sở Hoán." Lúc nói những lời này, hai chữ 'Anh hai' bị cô đè xuống rất nặng.

"Sở tiên sinh, xin chào." Giọng nói của Dung Lạc lạnh lùng như trước, trên mặt không có cảm xúc phập phồng.

Hồi thần lại, Sở Hoán mỉm cười vươn tay, "Dung tiên sinh xin chào."

Dung Lạc cũng đưa tay qua, vẻ mặt rất bình tĩnh, hai người nắm một chút liền buông ra.

"Tiểu Yên phải kết hôn, cũng không nói cho chị và anh Sở Hoán một tiếng. Nếu không phải ngày hôm qua ba gọi điện thoại thúc giục chúng ta trở về, Tiểu Yên có phải tính không cho chúng ta tham gia hôn lễ luôn hay không?"

"Sao có thể chứ?" Tiểu Mộc Yên cười, tiếp tục cầm tay Dung Lạc. Lòng bàn tay của cô đỏ chút mồ hôi lạnh, so với tay hắn còn lạnh hơn.

"Xin lỗi, quấy rầy một chút, tôi muốn hỏi các vị áo cưới này ai sẽ lấy ạ?" Tiểu Trần nhìn bọn họ rõ ràng là người một nhà, không hiểu sao lại cảm thấy không khí rất nặng nề.

"Chúng tôi không mua."

"Chúng tôi không mua."

Trăm miệng một lời ă ỷ, xuất phát từ miệng của Sở Hoán và Mộc Yên.

Hai người đều chấn động, một bên sắc mặt Mộc Cẩm cũng khó coi. Nhưng mà, vẻ mặt Dung Lạc như trước lạnh lùng nắm tay Mộc Yên.

"Mọi người thật sự đã thương lượng xong sao?" Tiểu Trần khó xử hỏi.

"Trần tiểu thư, áo cưới này chị tôi rất thích, để chị ấy mặc sẽ tốt hơn."

Tiểu Trần gật đầu, nói với Mộc Cẩm, "Tiểu thư, cô đến phòng thay đồ một lát, chúng tôi giúp cô mặc thử."

"Tiểu Yên như vậy không được!" Vòng cổ kim cương của Mộc Cẩm lóng lánh, "Dù sao em lập tức sẽ kết hôn với Dung tiên sinh, hôn lễ của chị với anh Sở Hoán vẫn còn chưa sắp xếp!"

"Mộc Cẩm nói đúng, hôn lễ của Tiểu Yên và Dung tiên sinh quan trọng hơn." Sở Hoán tiến lên, vô cùng thân thiết khoát cánh tay lên vai Mộc Cẩm. Đáy mắt tối đen lại.

Hiển nhiên Mộc Cẩm không nghĩ tới Sở Hoán sẽ chủ động tới gần mình, vui sướng lui vào trong lòng Sở Hoán.

"Tuy rằng chị rất thích cái áo cưới này, nhưng nếu anh Sở Hoán đã nói như vậy, vẫn là Tiểu Yên mặc thử đi!"

"Chỉ cần chị thích thì sẽ là của chị, Tiểu Yên không thể đoạt đi thứ mà chị yêu thích, có đúng không?" Mộc Yên tựa tiểu phi tiểu, trong lời nói có chút ý ám chỉ. Quay đầu lại, cô lắc lắc tay Dung Lạc, mỉm cười nói, "Em có chút mệt mỏi, chúng ta về nhà được không?"

"Được."

Gật đầu, Dung Lạc nắm tay cô đi ra ngoài.

Đột nhiên, Mộc Yên lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn Dung Lạc mau tay nhanh mắt ôm cô vào trong lòng cô mới không ngã sấp xuống. "Hôm nay ra ngoài mang giày không thích hợp!" Cô bấu môi, trong trí nhớ Sở Hoán, cô có bộ dáng đáng yêu nhất. Chỉ là mọi thứ đã thay đổi, đứng ở bên người cô lúc này đã không còn là hắn nữa.

Hắn nghĩ bản thân cũng đủ lãnh huyết, vì cái gì nhìn thấy Mộc Yên được người đàn ông khác ôm trong lòng lại nhin không được đau lòng, tựa như có một lưỡi dao nhọn đâm vào chỗ sâu nhất trong tim, hắn đã đau đến sắp hít thở không thông.

"Anh Sở Hoán?"

Nhìn thấy vị hôn phu của mình bộ dáng yên lặng xuất thần, Mộc Cẩm nhướn mi, "Có phải anh còn thích Tiểu Yên không?"

"Sao có thể? Chúng ta đã đính hôn rồi!"

Sở Hoán thu hồi tầm mắt nhìn người con gái đang ghen trước mắt, mặt dày cười. Bàn tay to lộ rõ khớp xương nhéo nhéo cầm Mộc Cẩm, "Như thế nào lại thích nghĩ nhiều như vậy?" Hắn ra vẻ tức giận.

"Thực... Thực xin lỗi anh Sở Hoán." Mộc Cẩm cúi đầu sợ chọc giận Sở Hoán, không dự đoán được lại được một cái ầm áp, "Không cần phải nói xin

lỗi." Thanh âm khàn khàn giống như gió xuân ấm áp say lòng người, nhưng Mộc Cẩm bị ôm vào trong ngực không nhìn thấy mặt Sở Hoán.

Nếu khi đó cô ngẩng đầu, nhất định sẽ thấy trong mắt anh Sở Hoán mà cô thích nhất lúc này toàn lãnh ý.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bác Sĩ Mỹ Nam

"Còn có thể đi không?" Dung Lạc đỡ thắt lưng tiểu Mộc Yên chậm rãi đi về phía trước.

"Không sao, cũng không quá nghiêm trọng." Mộc Yên ngẩng đầu nhìn hấn khẽ cười, chỉ là sắc mặt tái nhợt biểu thị cô bị thương không nhẹ.

Đỡ cô đến ghế dài trên đường nghỉ ngơi, Dung Lạc lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm một dãy số, "Ting" một tiếng, một giọng đàn ông truyền đến, "Đại thiếu gia có gì phân phó?"

"Đi mời bác sĩ Tạ đến vườn trà Dung gia."

"Dạ, tôi lập tức mời ngay."

Nhìn điện thoại Dung Lạc, tiểu Mộc Yên ngăn cản, "Không cần phải phiền toái như vậy, tôi không sao." Vì chứng minh chân bị thương không nghiêm trọng lắm, cô còn đứng lên muốn đi vài bước cho Dung Lạc xem.

Ai ngờ, vừa mới đứng dậy còn chưa đi được mấy bước liền ngã sấp xuống, Dung Lạc nhanh chóng tiến lên bắt lấy cánh tay của cô cô mới không bị ngã.

Dung Lạc nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng. Mộc Yên ngượng ngùng cười cười, bất đắc dĩ nói: "Đều nghe lời anh còn không được sao?"

"Chúng ta đi thôi." Dung Lạc đỡ thắt lưng cô, mãi cho đến khi cô lên xe.

Vườn trà Dung gia.

Chiếc Lamborghini màu trắng vừa mới dừng lại, liền có người đi đến.

"Đại thiếu gia, bác sĩ Tạ đã đến đây, ở trong sảnh." Chu Hàn tiến lên giúp mở cửa xe, Dung Lạc đỡ Mộc Yên đi ra.

Dung Trạch đứng ở một bên nhìn anh trai nhà mình đang giúp đỡ Mộc Yên, liền nhin không được kinh ngạc hỏi, "Chị dâu nhỏ, chị bị làm sao vậy?"

"Chân bị thương một chút." Nghe tiếng nói réo rắt bên tai, Mộc Yên mới ý thức được Dung Trạch đang nói chuyện với mình!

Cô hiển nhiên không quá thích ứng với cách xưng hô mới, hơi run trong chốc lát mới chậm rãi mở miệng, "Không có việc gì, lúc ra ngoài đi giày không vừa chân, bị trầy một chút."

"Tốt nhất là để cho bác sĩ xem xem, nếu nghiêm trọng sẽ rất thảm."

Dung Trạch ở một bên nói chuyện đồng thời giương mắt quan sát anh trai nhà mình, nhìn thấy hấn vẫn bình tĩnh như ngày thường trong lòng lại có chút khó hiểu: Chỉ là chân bị trầy một chút, lại để cho bác sĩ tư của Dung gia Tạ Thần đến đây, thật không phải phong cách của anh ấy, chẳng lẽ anh thật sự thích tiểu nha đầu Mộc gia?

Mang theo nghi vấn, Dung Trạch nhìn Dung Lạc đỡ Mộc Yên đi xa, bỗng nhiên cảm thấy, đám cưới gia tộc lần này không chỉ quá đột ngột, hơn nữa hai người này kém nhau bảy tuổi cũng rất kỳ lạ.

Vườn trà.

Tạ Thần nhìn cổ chân Mộc Yên bị sưng to, quay đầu lại nói với Dung Lạc: "Không quá nghiêm trọng, tôi cho cậu một ít thuốc mỡ, nhớ rõ mỗi ngày bôi ba lần sẽ hiệu quả rất nhanh."

Mộc Yên nhìn Tạ Thần đứng trước rương thuốc tìm thuốc mỡ, yên lặng xuất thần, cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào có bộ dạng xinh đẹp như vậy, có lẽ dùng hai từ xinh đẹp để hình dung một người đàn ông có điểm không thích hợp, nhưng tướng mạo Tạ Thần tinh xảo đánh sâu thị giác người ta quá mức mãnh liệt. Trong đầu thoáng hiện lên bốn chữ, mỹ nam như hoa.

Giật mình, nghe thấy hấn đã tìm được thuốc mỡ, ngón tay trắng nõn sạch sẽ đưa cho Mộc Yên.

"Chính là thuốc mỡ này, nhớ rõ là một ngày ba lần." Dặn dò cô gái trước mắt, Tạ Thần híp mắt lại, tươi cười bên môi cũng rất ôn nhu. Tiếng nói nhu hòa,

giống như mang theo một loại ma lực an ủi người khác.

"Bôi thuốc đúng giờ là được, nếu không có gì nữa tôi đi trước đây." Hấn đứng dậy, mỉm cười tạm biệt.

"Bác sĩ Tạ đi thông thả." Hồi lâu, thanh âm lạnh lùng của Dung Lạc và tiếng nói nhu hòa của Tạ Thần vang lên bên tai Mộc Yên.

"Cởi giày ra." Dung Lạc nhìn về mặt cô hoảng hốt.

"Cái gì?"

Mộc Yên nghi hoặc đã thấy Dung Lạc đi đến. Chỉ chốc lát sau hấn cảm khay thuốc mang lại, bên trong là bông gòn tiêu độc và cồn.

"Cởi giày ra." Bình tĩnh lập lại một lần nữa.

Bỗng nhiên Mộc Yên hiểu được, kinh ngạc ngăn cản: "Tự tôi làm được rồi."

Dung Lạc xem như không nghe thấy Mộc Yên nói, tranh thủ lúc cô không có phản ứng đã ngồi xổm xuống giúp cô cởi giày.

Trời tháng ba cũng không lạnh, Mộc Yên không đi vớ, bởi vậy khi cởi giày ra thấy chân cô nhẵn bóng.

Bàn chân trắng mịn như tuyết, ngón chân sáng bóng, lộ ra một chút hồng nhuận. Đáng yêu lại tinh xảo. Bị Dung Lạc nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay, trong lúc nhất thời Mộc Yên cảm thấy có chút quần bách. Rõ ràng chủ động hôn môi hấn, chuyện lớn như vậy đều đã làm, không biết vì sao hiện tại lại cảm thấy hai má nóng rực.

Về mặt Dung Lạc trước sau như một bình tĩnh, chỉ là nhìn đến chỗ mất cá chân sưng đỏ liền nhíu mi.

Miếng bông dính cồn, đụng vào trên da thịt, Mộc Yên cúi đầu nhìn Dung Lạc đang ngồi ở xổm giúp mình tiêu độc, trong nội tâm đột nhiên nảy lên một cảm giác kỳ lạ.

Thiếu gia chán ghét tiếp xúc thân thể với người khác, thế nhưng lại làm ra chuyện ôn nhu như vậy. Mộc Yên lúc này ngoài kinh ngạc còn cảm thấy khó nói.

Lông mi dài rũ xuống, che khuất thần sắc của cô lúc này.

Giày đụng vào mắt cá chân làm vết thương bị chảy máu, cồn sát trùng lúc bôi vào vết thương làm cô đau, Dung Lạc lo lắng nhìn thấy cô khẽ cắn môi, động tác trong tay trở nên mềm nhẹ.

Thuốc mỡ bôi lên chỗ đau, hiệu quả giảm đau làm lưng Mộc Yên đang cương cứng chậm rãi thả lỏng.

Trong không khí là mùi thuốc nhẹ nhàng khoan khoái, đem chỗ sưng đỏ bôi thuốc xong, Dung Lạc cũng không để Mộc Yên mang giày lại, cúi xuống cởi luôn chiếc giày bên kia của cô.

"Dung Lạc?"

Mộc Yên khó hiểu nhìn hấn đứng dậy cầm một chiếc hộp màu trắng đi tới.

Mở hộp ra, Dung Lạc lại cúi người giúp cô mang đôi giày bình thường vào.

Giày thù tinh xảo, kích cỡ thích hợp, mặt trên thù hoa văn cổ rất sống động.

Tiểu Mộc Yên ngạc nhiên, nhìn giày thù tinh xảo trên chân, cô mới nhớ tới vừa rồi trên đường trở về Dung Lạc có dừng xe ở một tiệm giày, thì ra là mua giày cho cô.

Giày thù cổ điển, thực mềm mại, đi ở trên chân rất thoải mái. Mộc Yên vì động tác cẩn thận của hấn mà hơi động dung, trong lòng nổi lên từng trận lo lắng.

"Dung Lạc."

"Àn." Mặt không chút thay đổi giúp cô đi giày, Dung Lạc không có ngẩng đầu. "Không được để dính nước."

"Cám ơn anh."

Cô lẳng lặng dừng mắt trên người anh, cười khẽ, tươi mát mà thanh nhã, nhu hòa mà trong sáng. Không có trang sức quynh rũ, chỉ như thế cũng rất cảm động.

Dung Lạc luôn lạnh lùng cũng hơi giật mình, chỉ là con người bình tĩnh lại phá lệ trở nên phức tạp.

Gió nhẹ xuyên qua bức màn, ánh nắng chiều rơi xuống làm mọi thứ ấm áp.

Dung Lạc lẳng lặng nhìn khóc môi cô mỉm cười, nhất thời yên tĩnh.

Có lẽ, lúc đó Mộc Yên bắt đầu cảm thấy nội tâm mình bị cái gì đó quấy rầy, còn về bên trong thật sự phiền toái.

Về sau trong cuộc sống, tiểu Mộc Yên thường tưởng tượng, nếu cô không đáp ứng đám cưới này, mọi chuyện có phải sẽ thay đổi hay không.

Nhưng có ai biết, tất cả từ lúc bắt đầu đã định được kết quả, ai cũng trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ôm Trong Chốc Lát

"Anh!" Trên cầu thang gỗ vang lên tiếng gọi làm hai người hồi thần, Dung Trạch bước nhanh vào, lơ đãng nhìn thấy bông sát trùng trong thùng rác, có chút kinh ngạc nhìn Mộc Yên "Bị thương nghiêm trọng như vậy, không phải chỉ bị trầy chân thôi sao?"

Mộc Yên hiểu Dung Trạch có ý lo lắng, có chút cảm kích nhìn hắn cười khẽ, "Không có gì, chỉ bị trầy da mà thôi."

"Vậy là tốt rồi." Về mặt Dung Trạch cũng thoải mái hơn, chế nhạo cười, "Trước hôn lễ tân nương không thể bị thương nha!"

"Tôi sẽ cẩn thận." Mộc Yên lời kéo tay Dung Lạc, cười khẽ nháy mắt mấy cái.

"Đúng rồi!" Dung Trạch vỗ ót mình một chút, như là nhớ ra cái gì, tầm mắt nhìn về phía hai người. "Anh, Mộc gia vừa mới gọi điện báo, nói tối nay muốn chị dâu nhỏ và anh cùng ghé qua ăn tối."

Mộc Yên nhú mi, cô đương nhiên biết bữa tối nay không bình thường. Sở Hoán và Mộc Cẩm đều đã trở lại, trong lúc đó bọn họ sẽ không thể tránh khỏi xung đột, nhưng những chuyện này đều không liên quan đến Dung Lạc, cô không muốn hắn vô duyên vô cớ tiếp tay làm việc xấu. Huống chi hắn đã ở cùng cô cả ngày, nên để hắn nghỉ ngơi.

Vừa định lên tiếng ngăn cản lại nghe thấy âm thanh quen thuộc, "Nói Chu Hàn chuẩn bị xe."

"Được rồi! Em đi tìm Chu Hàn. Anh và chị dâu chuẩn bị một chút đi."

"Được."

Tiểu Mộc Yên vẫn không nói gì, cô biết nếu lúc này lên tiếng ngăn cản hiển nhiên không thích hợp. Chỉ là, tối nay cô nên đối mặt với Dung Lạc thế nào đây? Nghĩ đến đây, Mộc Yên có chút lo lắng, gương mặt nhìn người đàn ông bên cạnh, lại phát hiện Dung Lạc cũng đang nhìn mình.

Nhìn về mặt cô muốn nói lại thôi, hắn cũng ngồi xuống, hai người vẫn nắm tay chưa tách ra. "Làm sao vậy?" Hắn hỏi cô, bởi vì khoảng cách rất gần, Mộc Yên tựa hồ có thể ngửi được mùi trà xanh trên người hắn.

"Bạn rộn một ngày, anh nên nghỉ ngơi đi." Nắm lấy cánh tay hắn, cô vờn người qua.

Ghé mắt nhìn thoáng qua cô đang tựa đầu vào vai mình, hắn thần nhiên đáp lại: "Không sao." Chỉ là cảm thấy ngón tay Mộc Yên kéo cánh tay hắn chậm rãi buông ra một ít.

Đột nhiên, Mộc Yên giật mình, liền thẳng tắp ngã nhào vào trong ngực Dung Lạc. Đem hai tay ôm thắt lưng Dung Lạc, lẳng lặng tựa vào ngực hắn. Mộc Yên nhắm mắt, không có gì bất ngờ nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của hắn.

"Hừ!"

Ngón trở tỉnh té điểm nhẹ lên gương mặt hơi lạnh của Dung Lạc, tiểu Mộc Yên đón nhận tầm mắt của hắn, đôi mắt đen láy mê người của cô. "Đừng nói, để tôi ôm anh một lát. Một lát thôi."

Vùi đầu vào trước ngực Dung Lạc, cô chậm rãi nhắm hai mắt, hít mùi trà xanh nhẹ nhàng khoan khoái trên người hắn, tâm tình buồn phiền của cô chậm rãi bình tĩnh lại.

"Đông, đông, đông..."

Là tiếng gõ cửa, "Thiếu gia tới giờ ngài uống thuốc rồi." Người làm đứng ở ngoài cửa bưng khay thuốc.

"Vào đi."

Mộc Yên lập tức buông Dung Lạc ra, muốn đứng dậy rời đi, cũng không ngờ Dung Lạc lại đem cô giữ chặt trong ngực, không thể rời đi.

Người làm nhìn thấy thiếu gia luôn lạnh lùng nhà mình lại ôm một cô gái trong lòng, hiển nhiên hơi chấn kinh một chút, bắt quá ngay lập tức liền khôi phục lại thái độ bình thường. Bởi vì người làm nữ ở Dung gia đều trải qua đợt chọn lựa nghiêm khắc, dù có tò mò, nhưng cũng không thể quên bổn phận của mình, chuyện của chủ không phải vấn đề các cô có thể nghị luận.

Chậm rãi đến gần Dung Lạc, muốn đem khay thuốc và ly nước đưa cho Dung Lạc, lại bị bàn tay nhỏ bé tinh tế trắng nõn cầm lấy. Kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy Mộc Yên nhu hòa cười.

'Đây chính là vị hôn thê của thiếu gia.' Cô đoán, nhìn cô gái trước mắt tươi cười ấm áp, liền cảm thấy sẽ rất tốt nếu ở chung với thiếu gia.

Chỉ là, Đại thiếu gia lại đồng ý đám cưới gia tộc, chuyện này mặc dù đã sớm biết, nhưng vẫn cảm thấy thật khó tiếp thu. Dù sao Đại thiếu gia luôn rất đáng thương, đối với phu nhân và lão gia đều lạnh như băng, thậm chí chán ghét đụng vào bất cứ kẻ nào. Nhưng hôm nay, cô gái này ngồi ở trong lòng thiếu gia, lại không làm thiếu gia khó chịu.

Nhìn viên con nhộng màu trắng xanh, Dung Lạc cầm lấy bỏ vào miệng, Mộc Yên sẵn sàng đem ly nước đưa cho hắn, rồi nhìn Dung Lạc, đến khi hắn uống thuốc xong.

Nhìn người làm cung kính lui ra, Mộc Yên trong đầu suy nghĩ về cái viên con nhộng.

"Đi thôi." Cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, hắn trầm giọng nói.

"Được." Nàng mỉm cười gật đầu, đứng dậy, vòng eo mảnh khảnh liền được một cánh tay cánh tay có lực đỡ đứng lên, "Cảm ơn." Mộc Yên nhìn hắn giúp đỡ mình ôn nhu cười.

Dung Lạc không có nhìn cô, chỉ trầm mặc đỡ cô đi ra ngoài.

"Chị dâu nhỏ, đi chậm thôi, nên cẩn thận a." Ngoài vườn trà, Dung Trạch nhìn Mộc Yên dựa vào anh trai của mình mà đi, liền nhin không được dặn dò một câu.

"Không cần lo lắng, tôi sẽ chú ý." Chu Hàn mở cửa xe, để cho Dung Lạc đỡ Mộc Yên ngồi xuống "Anh Dung Trạch, hẹn gặp lại." Nhìn qua cửa kính xe cô nhìn Dung Trạch nói tạm biệt.

Dung Trạch vẫy tay về phía bọn họ cười cười.

"Đi thôi." Tiếng nói lạnh lùng phân phó.

"Dạ" Chu Hàn khởi động xe, chiếc Bentley màu đen chậm rãi chạy dưới bóng Hoàng Hôn.

Tốc độ xe vừa phải, kỹ thuật lái xe của Chu Hàn rất tốt, bên trong xe rất vững vàng.

Một đường không ai nói gì, bên trong xe cực kỳ im lặng.

Bởi vì vườn trà Dung gia ở ngoại ô thành phố, cách Mộc gia đình cũng khá xa, Mộc Yên liền nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Gió đêm tháng ba hơi lạnh, cửa kính xe cũng không hoàn toàn đẩy lên. Vài sợi tóc đen bị gió thổi bay, tiểu Mộc Yên nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ trôi qua cực nhanh liền trở nên ủ rũ.

Mí mắt càng ngày càng trầm, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ, chỉ chớp lát, cô tựa vào ghế mà ngủ.

Dung Lạc ngồi ở bên cạnh thấy vậy, đem cửa kính xe đóng lại hoàn toàn. Rồi sau đó vòng tay qua ôm cô gái đang ngủ ngon vào lòng, động tác như vậy cũng không làm Mộc Yên thức giấc, cô thuận theo, tựa vào trong lòng hắn, hô hấp vững vàng đều đều.

Bỗng nhiên, xe đột nhiên đổi hướng, Mộc Yên nằm trong ngực Dung Lạc gắt gao ngã vào trên người hắn. Bởi vì lay động mà Mộc Yên giãy dụa muốn tỉnh lại, nhưng lại để ý vòng ôm của hắn, có lẽ cảm thấy dựa vào trong ngực hắn rất thoải mái, cô ở trong ngực Dung Lạc thay đổi tư thế sau đó tiếp tục ngủ.

Dung Lạc nhìn người trong lòng, mắt nhẹ khép, che đi cảm xúc phức tạp. Hai gò má trắng nõn hiện lên một tia ửng đỏ, cô nhu thuận dựa vào trong ngực hắn giống một đứa nhỏ trầm tĩnh ngủ.

Sau một lúc lâu trong xe vang lên một tiếng thở dài bất đắc dĩ, "Rõ ràng còn là một đứa nhỏ a!"

Chương 15: Tiệc Tối Ở Mộc Gia

Phòng khách Mộc gia.

Dưới ánh đèn hoa lệ, Mộc Quốc Hồng ngồi nghiêm chỉnh, rúc vào bên người ông ta là Hứa Nhã Như dung mạo tinh xảo.

"Mẹ, đây là quà con và anh Sở Hoán mang về từ nước Mỹ cho mẹ." Mộc Cẩm một đầu tóc quăn xinh đẹp, cười duyên ôm một hộp quà màu hồng nhào vào trong lòng Hứa Nhã Như.

"Đều đã lớn như vậy, còn giống như đứa trẻ." Hứa Nhã Như ra vẻ trách cứ, nhưng đôi mắt lại tràn đầy vui sướng.

Tháo chiếc nơ tinh xảo ra, một vòng cổ trên châu đen hoa lệ mượt mà sáng rạng rỡ dưới ánh đèn.

"Đẹp quá!" Mộc Cẩm cảm vòng cổ trên châu chậm rãi đeo lên cổ Hứa Nhã Như, "Mẹ, đây là do anh Sở Hoán chọn cho mẹ! Thích không?"

"Ta đã nói món quà này không thể do con chọn, vẫn là Sở Hoán tính mắt." Hứa Nhã Như từ ái cười nhìn về phía Sở Hoán.

"Di Hứa khách khí." Sở Hoán biểu hiện đậm bạc, "Chỉ là một chút tâm ý của con mà thôi." Quay đầu lại hân hoan nhận ánh mắt của Mộc Quốc Hồng đang ngồi ở sô pha, "Bác Mộc, quà của ngài là cây gôn mà danh thủ gôn từng dùng qua, biết ngài thích đánh gôn, vừa lúc đến hội đấu giá nên đã để Mộc Cẩm mua về cho ngài."

"Ừ, là ta nuôi lớn con, quả nhiên không uổng công thương con."

Câu "Là ta nuôi lớn con" làm lòng Sở Hoán run lên, nội tâm rối rắm lạ thường.

Mộc Quốc Hồng không phát hiện lúc này Sở Hoán đã thay đổi sắc mặt, ông ta nhìn thấy Sở Hoán lớn lên vô cùng cường đại nên từ đáy lòng sinh ra một cảm giác tự hào. "A Hoán, tiếp tục cố gắng, trở nên thật cường đại để công ty Mộc gia càng thêm hưng thịnh."

"Con nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của bác Mộc, sẽ cố gắng."

"Tốt Tốt."

Mộc Quốc Hồng vui vẻ cười to, lúc này Sở Hoán lại cúi đầu, không ai có thể nhìn thấy cảm xúc của hắn.

"Khi nào thì Mộc Yên trở về, không phải đã gọi điện thoại kêu con bé và Dung Lạc trở về ăn cơm sao, sao còn chưa trở về?" Mộc Quốc Hồng nhìn thoáng qua phòng khách, nhíu mày.

Câu này vừa mới dứt, ba người ngồi ở sô pha với ba sắc mặt khác nhau.

"Lý quản gia mau đi hồi thúc đi." Mộc Quốc Hồng trầm giọng phân phó.

"Lão gia, vừa mới gọi điện thoại qua hỏi, tiểu thư và Dung thiếu gia đang đi trên đường." Lý quản gia khom người đáp lại.

"Vậy là tốt rồi." Mộc Quốc Hồng lại hỏi, "Bữa tối chuẩn bị xong chưa?"

"Theo ngài phân phó mọi thứ đều đã chuẩn bị xong."

"Chúng ta qua đó thôi."

"Được, lão gia."

Mộc Quốc Hồng đứng dậy, Hứa Nhã Như cũng theo sát ở phía sau. Mộc Cẩm chạy lên kéo tay Hứa Nhã Như, mẹ con hai người nói cười đi trước Sở Hoán.

Phòng ăn lầu một.

Bàn ăn màu trắng lịch sự tao nhã, trên bàn bày những chiếc đĩa trắng tinh xảo, dao nĩa inox dưới ngọn đèn sáng bóng. Ly nước chân dài trong suốt.

Bình hoa đặt trên bàn, hoa hồng trắng lẳng lặng thổ lộ sự u buồn.

Bốn người vừa mới ngồi xuống chợt nghe tiếng nói chuyện, từ hành lang truyền đến tiếng bước.

"Nhị tiểu thư, lão gia đang ở phòng ăn." Là tiếng của Lý quản gia.

"Chúng ta đi qua thôi." Trong đại sảnh truyền đến tiếng cười khê làm lưng Sở Hoán cứng đờ.

"Tiểu Yên làm sao vậy, ngay cả đi cũng đi không được sao?" Trông thấy Mộc Yên được Dung Lạc đỡ vào, Mộc Cẩm thân thiết hỏi cũng mang theo ý châm chọc.

"Con nói chuyện đằng hoàng chút cho ta." Hứa Nhã Như trừng mắt nhìn Mộc Cẩm, quay đầu lại, một bộ từ mẫu đứng lên hỏi, "Tiểu Yên, chân bị thương sao?"

Biết rõ còn cố hỏi, Mộc Yên nhú mi. Nhưng tươi cười trên mặt cũng không giảm, "Cám ơn dì Hứa quan tâm, con không sao."

"Tiểu Cẩm không hiểu chuyện, hai đứa là chị em một nhà, không cần để ý." Mộc Quốc Hồng nói vào một câu, lại làm nụ cười bên môi Mộc Yên trở nên quỷ dị, chị em một nhà? Thật sự châm chọc.

Cô ngồi xuống sau đó cười nhẹ, "Ba yên tâm, điểm ấy con vẫn hiểu được."

"Tiểu Yên em có ý gì?" Mộc Cẩm bấu môi trừng mắt ngồi ở đối diện Mộc Yên, đây không phải là chỉ trích mình không hiểu quy củ sao.

Mộc Yên nháy mắt mấy cái, quyến rũ động lòng người, tựa tiểu phi tiểu nói, "Ý tại lời nói."

"Em.."

"Tiểu Cẩm, vào phòng bếp bảo Lý quản gia kêu người hầu mang đồ ăn lên." Hứa Nhã Như ngắt lời Mộc Cẩm.

"Mẹ, sao mẹ có thể..."

"Nhanh đi!"

"Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, Mộc Cẩm đứng dậy đi về phía phòng bếp. Lúc này trên bàn cơm Mộc Yên, Dung Lạc và Sở Hoán không biết đang nghĩ gì đều giữ im lặng.

Mộc Quốc Hồng ngồi ở giữa cau mày, hai đứa con gái này lúc còn nhỏ đã không hòa thuận, đến khi lập gia đình vẫn như vậy.

Nữ hầu bụng thức ăn ra, chỉ chốc lát trên bàn cơm liền đủ loại đồ ăn.

"Phanh" chai rượu bị mở ra, rượu được rót vào ly từng người. Chỉ có một mình Mộc Yên là không có.

Thấy như vậy, Hứa Nhã Như nhìn nữ hầu trách cứ, "Sao không rót rượu cho nhị thiếu thư?"

Nữ hầu cúi đầu muốn nói gì đó, chợt nghe thấy Mộc Yên đã mở miệng trước, "Dì Hứa không nên trách cô ấy, là con không cho cô ấy rót rượu cho con."

"Tiểu Yên không muốn uống rượu thì thôi." Mộc Quốc Hồng thở dài, "Cùng người trong nhà ăn cơm, tùy ý một chút là tốt rồi."

Mộc Yên cười gật đầu, gọi Lý quản gia lại nói: "Lý thúc, cho con một chén trà Bích Loa Xuân nóng."

"Được, tiểu thư chờ một lát."

Sắc mặt Sở Hoán hơi đen, cô không phải thích nhất là rượu nho sao, từ khi nào thì thích uống trà? Tính cách thay đổi, sao thói quen cũng thay đổi theo!

"Nhị tiểu thư, trà của cô." Chỉ chốc lát sau Lý quản gia đã bưng nước trà lên.

"Cám ơn."

Bên cạnh Dung Lạc liếc mắt nhìn Mộc Yên một cái, cũng không nói gì.

Mộc Quốc Hồng ngồi ở giữa phát tay ý bảo hạ nhân đều đi ra ngoài, phòng ăn liền chỉ còn lại người nhà.

"Tiệc tối nay là để hoan nghênh tiểu Cẩm trở về, cũng để chúc mừng hôn lễ của Dung Lạc và Tiểu Yên." Nghe được hai chữ "Hôn lễ", Mộc Yên và Sở Hoán đều trầm xuống.

Cùng giương mắt nhìn, tầm mắt hai người lần lượt thay đổi, trong mắt Sở Hoán rõ ràng hiện lên vẻ cô đơn khiến cho tiểu Mộc Yên khổ sở.

Rất nhanh liền thu tầm mắt lại, cô có chút chột dạ cúi đầu. Rõ ràng là hấn tự rời khỏi cô, về mặt vừa rồi là có ý gì? Không phải đã quyết định thân nhiên không để ý sao, vì sao chỉ một ánh mắt của hấn cũng khiến cho cô khổ sở hít thở không thông?

Mà Dung Lạc ngồi bên cạnh tất nhiên cũng chú ý tới việc hai người trao đổi ánh mắt, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng đậm bạc như trước.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Mộc Cẩm Thất Thố

Trên bàn com, trên mặt Mộc Quốc Hồng hiện lên vẻ vui sướng rõ ràng, "Hiếm khi nhà chúng ta có song hỷ lâm môn, mọi người uống cạn một ly đi!"

Mọi người đều cảm ly lên, tiểu Mộc Yên lấy ly rượu trong tay Dung Lạc ra, làm hấn hơi run lên, nhưng cũng không ngăn cản động tác của cô. Mộc Yên đưa Bích Loa Xuân nóng cho hấn, cô mỉm cười nhìn hấn, vô cùng thân thiết nói bên tai Dung Lạc, "Rượu sâm banh rất lạnh, uống trà nóng đi. Vị giác của anh không tốt, vừa mới uống thuốc xong."

Dung Lạc được cô săn sóc cảm thấy nghi hoặc, bỗng nhiên nhớ lại hôm nay lúc uống thuốc cô cũng ở bên cạnh, liền hiểu được cô vì sao biết vị giác của hấn không tốt.

"Đình, đình, đình..."

Ly thủy tinh trong suốt va chạm, phát ra tiếng vang thanh thúy liên tiếp không ngừng.

Sở Hoán sâu sắc quan sát Mộc Yên và Dung Lạc đổi ly, tất nhiên hiểu được chén trà Bích Loa Xuân kia là cố ý chuẩn bị cho ai. Nội tâm nhịn không được châm chọc: Mới gặp mặt vài lần, liền có thể đoán ý hùa theo thói quen của hấn!

Rồi sau đó mới nhớ đến chuyện hai người sẽ kết hôn, đôi mắt hấn hiện lên một tia suy sụp, bất quá rất nhanh đã biến mất không thấy.

"Về sau mọi người chính là người một nhà, nhất định phải ở chung thật tốt!" Về mặt Hứa Nhã Như hòa ái dễ gần, trước sau như một bà đều thiên vị Sở Hoán, không ngừng gấp đồ ăn cho hấn. "Sở Hoán và tiểu Cẩm luôn ở nước ngoài, lâu rồi không về nhà, ăn nhiều một chút!"

"Cám ơn dì Hứa." Lễ phép cám ơn, trước đây Sở Hoán được gia chủ cùng các trưởng bối cực kỳ yêu thích.

Thời điểm Dung Lạc dùng com luôn im lặng, tư thế sử dụng dao nĩa cực kỳ tao nhã, lúc ăn com, cũng ít phát ra thanh âm gì.

Mộc Cẩm nhìn người đàn ông lạnh lùng ngồi đối diện, không tự chủ được bị khí chất trên người hấn hấp dẫn. Trong lòng thầm nghĩ: Bên ngoài đồn đãi, Dung gia Đại thiếu gia lạnh lùng tao nhã, luôn cự tuyệt người bên ngoài. Vậy mà hấn lại có thể cùng cô ngồi ăn chung một bàn, Mộc Cẩm cảm thấy quả thật có chút khó hiểu. Một người đàn ông như vậy sao lại đồng ý kết hôn với Mộc Yên? Tuy rằng cô rất chán ghét Mộc Yên, nhưng đối với người đàn ông trước mắt sắp trở thành em rể của mình thật sự làm cho người ta không thể chán ghét, thậm chí cô còn có chút hâm mộ Mộc Yên có thể...

Rốt cục cô đang suy nghĩ cái gì vậy?

Mộc Cẩm xấu hổ bĩu môi, ý thức được mình đang nhìn chằm chằm Dung Lạc, kích động vội vàng uống ly rượu trong tay. Cũng vừa vận chuyển lại ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Mộc Yên, trong lúc nhất thời bởi vì chột dạ há mồm uống một ngụm rượu lớn, vì uống quá mau nên bị sặc.

"Khụ khụ, khụ khụ..."

Mộc Cẩm ho nhẹ, ly rượu nghiêng qua, đổ lên váy, cô ta có chút chật vật, hai gò má đỏ lên.

"Tiểu Cẩm chậm một chút." Hứa Nhã Như lo lắng thăm oán, một bên vỗ nhẹ lưng Mộc Cẩm, một bên giải thích nguyên nhân cô luống cuống, "Biết con ăn com với gia đình nên kích động, nhưng cũng không thể uống rượu nhanh như vậy."

Mộc Cẩm bởi vì mất mặt trên bàn com, có chút tức giận. Ngẩng đầu, cô vừa lúc chống lại tầm mắt trêu đùa của Mộc Yên, nhất thời tức giận không thể cứu vãn. "Nhìn cái gì, không phải do cô làm hại sao?"

Tiểu Mộc Yên không nói lời nào, nhưng nụ cười bên môi càng thêm rực rỡ.

"Cười cái gì mà cười, nhìn tôi xấu mặt cô rất đắc ý sao?" Mộc Cẩm nổi giận đùng đùng.

"Tiểu Cẩm!" Mộc Quốc Hồng lên tiếng, nghiêm khắc lạnh như băng, cho thấy lúc này ông ta rất giận. "Chiều con không có nghĩa là con có thể cố tình gây sự. Nhìn con xem còn bộ dáng chị cả nữa sao!"

"Con không phải chị của cô ta"

"Con câm miệng cho ta!" Hứa Nhã Như trừng, xoay người cười nhìn Mộc Quốc Hồng, "Tiểu Cẩm không hiểu chuyện cũng không phải một ngày hai ngày."

"Không cần nói giúp cho nó, dạy nó thành cái dạng này cũng có công của bà."

Hứa Nhã Như nhất thời cứng đờ, bà biết lần này Mộc Quốc Hồng thật sự tức giận, cũng không nhắc lại nữa.

Trong lúc nhất thời bầu không khí phòng ăn có chút nặng nề, mọi người đều im lặng ăn cơm, chỉ có Mộc Yên vẫn mỉm cười.

"Ba thích ăn cá hấp quá." Tiếng nói ngọt ngào của cô đánh vỡ sự yên lặng, Mộc Yên gấp một khối thịt bò đặt vào trong đĩa của Mộc Quốc Hồng chậm rãi nói, "Chị không phải cố ý, ba không nên tức giận."

"Vẫn là con hiếu chuyện." Vừa lòng nhìn Mộc Yên, vẻ nghiêm túc trên mặt Mộc Quốc Hồng cũng dần dần biến mất không thấy. "Còn không cảm ơn em gái của con?"

Bị trừng mắt nhìn, khóe miệng Mộc Cẩm run rẩy, cô cũng sợ lại làm ba tức giận, đành phải không kiên nhẫn nói, "Cảm ơn."

"Không sao."

Sau đó, Mộc Cẩm lại nghe được giọng nói của Mộc Yên, "Em không cần chị giả bộ tốt bụng."

Vẫn cười ngọt ngào như trước, Mộc Yên nhẹ giọng nói, "Em cũng không phải vì chị." Mộc Yên cũng không phải vì cô ta, cô chị gái này thật thích tự mình đa tình!

"Tiểu Yên a, không phải con thích gà hầm nhất sao? Ăn nhiều một chút." Hứa Nhã Như tiếp tục sắm vai từ mẫu, tự gấp cho Mộc Yên, cũng chuẩn bị gấp cho Dung Lạc một ít.

Chiếc đĩa của bà ta còn chưa đựng đến đĩa của Dung Lạc đã bị một chiếc đĩa khác ngăn lại.

Không hiểu nhìn Mộc Yên ngăn cản bà gấp rau cho Dung Lạc, trên mặt Hứa Nhã Như giận tái đi. Bà còn chưa mở miệng Mộc Cẩm đã sớm không chịu nổi, "Cô rốt cuộc là có ý gì?"

Không để ý tới Mộc Cẩm đang tức giận, Mộc Yên thật có lỗi nháy mắt mấy cái, áy náy mường tượng phần nhìn Hứa Nhã Như, "Cảm ơn ý tốt của dì Hứa, bắt quá Dung Lạc có bệnh bao tử không có thể ăn những đồ thực vật có tính kích thích như vậy. Dì rộng lượng như vậy, hẳn là sẽ không trách cứ con lỗi mắng ngăn cản đi!"

Lời nói uyển chuyển mà tinh xảo, Hứa Nhã Như đương nhiên hiểu được nếu lúc này trách cứ Mộc Yên sẽ trở nên luống cuống. Bà ta thu hồi đĩa lại xấu hổ cười, "Tiểu Yên nói gì vậy, do dì không nghĩ đến Dung Lạc lại có bệnh bao tử."

"Dì Hứa khách khí." Tiếng nói lạnh lùng vang lên, đây là câu đầu tiên Dung Lạc nói trong bữa tối này.

"Tiểu Yên thật đúng sự rất biết cách săn sóc tỉ mỉ Dung thiếu gia!" Khẩu khí châm chọc, ánh mắt Mộc Cẩm đầy hàm ý xẹt qua Sở Hoán.

"Đây là việc em nên làm không phải sao?" Mộc Yên mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn Dung Lạc.

Không chỉ một lần nhú mào, Sở Hoán thâm nghĩ: Thì ra cô đã chuẩn bị sẵn sàng làm vợ người khác. Không còn dây dưa với mình nữa không phải tốt lắm sao? Như vậy hẳn có thể hoàn thành kế hoạch mà không có vương bận gì. Nhưng vì sao trái tim lại đau đớn kịch liệt như vậy?

Hớp một ngụm rượu sâm banh, cảm giác thiêu đốt nóng rực trong cổ họng Sở Hoán vô cùng chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hôn Một Cái Đi

Mộc Quốc Hồng nhìn Dung Lạc đã sớm buông đĩa nói, "Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Cảm ơn bác trai đã thiết đãi, thức ăn rất phong phú."

"Vậy là tốt rồi." Mộc Quốc Hồng gật đầu, cũng buông đĩa đi trước. "Mọi người từ từ ăn."

Nhìn ba đã đi ra ngoài, Mộc Yên quay đầu nhìn về phía Dung Lạc, "Anh ăn no rồi sao?"

"Ân." Hấn thần nhiên trả lời.

"Được rồi, vậy anh uống hết trà nóng đi được không?" Nhẹ nhàng nói, buông bát, đưa ly Bích Loa Xuân cho hấn.

Nhìn hấn im lặng uống hết trà, Mộc Yên mới thu hồi tầm mắt. Dùng khăn lau khóe môi, cô cười cười, "Mọi người chậm rãi ăn, chúng ta ăn xong rồi."

Nắm cánh tay Dung Lạc, không thêm để ý đến ánh mắt của người nào để hấn đỡ ra ngoài.

Nhìn hai người rúc vào nhau, Sở Hoán nắm ly rượu lạnh lẽo trong tay, ánh mắt cũng trở nên âm đạm không ánh sáng, lưng cứng ngắc một hơi cạn sạch.

Vườn hoa Mộc gia.

Trong không khí là hương hoa tươi mát, không khí ban đêm yên tĩnh, hoa Dạ Lai Hương dưới ánh trăng lẳng lặng nở rộ.

Dung Lạc đỡ Mộc Yên ngồi dưới tàng lá cây, cô vẫn kéo tay hấn như trước, trên mặt thần nhiên mỉm cười.

"Còn đau không?" Hấn nghiêng đầu chăm chú nhìn cô gái tựa trên vai mình.

Tiểu Mộc Yên ngẩn người, nhìn giày thêu trên chân mới hiểu hấn hỏi cái gì.

"Không có vấn đề gì." Lớn mật cúi người hôn lên mặt hấn.

Dung Lạc lạnh lùng như trước, nhìn cô tỉnh nghịch cười lạnh lùng nói: "Một ngày ba lượt."

Ngón tay hấn thon dài cầm lọ thuốc mỡ.

"Yên tâm đi, tôi sẽ nhớ kỹ." Cầm lấy thuốc mỡ, cô tiếp tục dựa đầu vào bờ vai của hấn.

Gió đêm thổi qua, bóng cây lay động, những đóa hoa màu trắng rơi xuống. Yên tĩnh mà an nhàn.

Đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, tiểu Mộc Yên ngẩng đầu nhìn Dung Lạc, "Đúng rồi, chân bị thương hoạt động không tiện, lễ phục anh chọn giúp tôi là được rồi."

"Em nên tự chọn cái mình thích." Hấn cũng nhìn cô, ánh mắt bình thản.

"Không sao, anh giúp tôi chọn đi." Mộc Yên không ngại cười cười, "Không cần quá mức hoa lệ, không cần quá lãng phí tiền làm gì." Nhìn về mặt Dung Lạc xa cách, tiểu Mộc Yên ôm cánh tay hấn gọi 'Lạc Lạc' 'Nở nụ cười, thanh âm thanh thúy như chuông đồng.

"Có ai nói nhìn anh nghiêm túc rất thú vị chưa?" Mộc Yên lấy tay chỉ chỉ trêu chọc khuôn mặt cứng ngắc của hấn.

Sớm thành thói quen nên Dung Lạc trầm mặc, cô thu hồi vẻ tươi cười tiếp tục nói, "Không biết vì sao, tôi vẫn muốn có hôn lễ như thời xưa." Khuôn mặt cô trở nên cực kỳ ôn nhu.

Tiểu Mộc Yên nhìn Dung Lạc chớp mắt mấy cái cười khê, "Không cần cười tôi, kỳ thật tôi thích phong cách hôn lễ thời xưa ở Thượng Hải. Tân nương mặc sườn xám tơ lụa Trung Quốc màu đỏ, khăn đội đầu cổ điển, thêu hình chim phượng hoàng tinh xảo sống động, nghĩ thôi cũng thấy rất đẹp." Thu hồi suy nghĩ, cô nhìn đồng tử sâu thẳm của hấn cười khê: "Lúc học trung học, tôi xem sách và phim ảnh thời Minh Quốc, cũng từ từ thích sườn xám Trung Quốc. Có phải cảm thấy tôi rất ngây thơ hay không?"

Thấy Dung Lạc nhìn mình như trước không nói lời nào, Mộc Yên lại dùng nói: "Dần dần trưởng thành mới biết được, cô dâu kết hôn mặc cái gì cũng không quan trọng, kỳ thật có thể đứng ở bên cạnh người mình yêu cả đời mới là quan trọng." Cô nhìn về phía hấn thần nhiên cười, dưới ánh trăng lộ ra vẻ đẹp thanh thuần.

"Anh nói có đúng không, Dung Lạc?" Âm cuối kéo dài, tiếng nói của cô đột nhiên trở nên khàn khàn mị hoặc.

Rõ ràng chỉ là một cô nhóc mười chín tuổi, lại cực kỳ thành thực.

Cổ tay như bạch ngọc, cô vịn bờ vai của hấn chậm rãi tới gần.

Trong gió thoảng thoảng hương Dạ Lai hương, mắt Dung Lạc âm trầm mà trong vắt, tóc đen bị gió đêm thổi loạn khiến cho hấn thêm vài phần gọi cảm.

"Dung Lạc, anh biết không?" Mộc Yên như vô tình lướt qua hấn, "Bộ dáng lạnh lùng của anh luôn làm cho tôi không tự chủ được muốn tới gần!" Trêu đùa hấn, cô vừa nói vừa thổi hơi vào vành tai trắng nõn của hấn.

Dung Lạc nhìn cô có tính trẻ con đang đắc ý cười, bất đắc dĩ nói, "Em không nên như vậy."

Tiểu Mộc Yên ngẩn ra, rồi sau đó cười, có chút hiểu rõ, "Thì ra anh không thích như vậy a!"

Mộc Yên bĩu môi, "Anh không thích thì thôi, mọi chuyện tôi đều nghe lời anh."

Nói xong Mộc Yên đem ngón tay như ngọc của mình, ngửa đầu sửa sang lại đầu tóc hỗn độn cho hẵn.

Đóa hoa Dạ Lai hương lẳng lẳng bay ở trong gió, bàn tay cô tỉnh té xuyên qua những sợi tóc đen, mềm nhẹ chải vuốt. Mộc Yên nhất định không biết được lúc này nụ cười bên môi cô nhu hòa đến cỡ nào.

Hai tay lạnh lẽo đặt ở đầu vai cô, Mộc Yên kinh ngạc nhìn hẵn, trong mắt có chút không rõ.

Làm như bị ánh mắt cô mê hoặc, nhìn mái tóc dài màu đen của cô, Dung Lạc kim lòng không được bắt giắc sờ sờ đầu Mộc Yên.

Đầu ngón tay hẵn lạnh lẽo, giống như con người của hẵn lạnh đến mức khó có ai tới gần được.

Ở phía sau Mộc Yên bắt được tay hẵn, gắt gao nhìn vào mắt hẵn, "Chúng ta là vợ chồng chưa cưới đúng không!" Ở chỗ sâu nhất trong mắt cô có vài phản giảo hoạt.

Mộc Yên chậm rãi đưa mặt lại sát hẵn, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta có thể thân mật hơn một chút."

Tiếng nói vừa dứt cô liền hôn hẵn, cầm lấy bả vai Dung Lạc hơi dùng sức. Mộc Yên nhắm hai mắt lại, lông mi run rẩy, biểu cảm của hẵn so với dự kiến còn lạnh lẽo hơn, triền miên làm cô nhịn không được muốn cho hẵn một chút ấm áp. Không cảm giác được hẵn đáp lại, tiểu Mộc Yên giật mình, cảm thấy vừa xấu hổ vừa thẹn thùng.

Bỗng nhiên, môi hơi đau xót, Dung Lạc nhịn không được nhú mảy, hẵn không ngờ lại bị cô nhóc này cắn một ngụm.

Mộc Yên đã muốn cùng hẵn hôn môi, cả môi lẫn răng, trần trọc mót vào, tuy rằng không có kỹ xảo nhưng cũng được cho là triền miên. Hô hấp càng ngày càng nóng rực, tim cô ngực đập thình thịch, nhưng Dung Lạc vẫn như trước lạnh lùng.

Không biết từ khi nào nhẹ nhàng triền miên trở nên nùng tình ý mật mà kịch liệt, mắt hẵn lạnh nhìn cô từ từ nhắm hai mắt hôn môi mình, trong không khí có tiếng thờ đóc nhàn nhạt.

Gió cuốn cánh hoa bay tới trước mặt hẵn, Dung Lạc tức thì bùng tỉnh, đẩy Mộc Yên ra.

"Rốt cuộc em muốn làm cái gì?" Hẵn thờ dài, mang theo một tia bất đắc dĩ.

Tiểu Mộc Yên không trả lời hẵn, cô không dựa vào trong ngực Dung Lạc, trái tim kinh hoàng, hồi tưởng hành động lớn mật của mình vừa rồi mà hai gò má nóng lên.

Từ lâu ba nhìn xuống, một bóng dáng cao lớn tựa ở lan can đã rất lâu. Chỗ này tầm nhìn rất tốt, có thể nhìn được hết cảnh sắc vườn hoa Mộc gia, đương nhiên bao gồm cảnh tượng hai người hôn nhau ở vườn hoa. Ánh trăng chiếu xuống, bóng dáng hai người dính vào một chỗ.

Hai mắt đóng băng như hàn tinh, lúc này sắc mặt Sở Hoán thập phần tái nhợt, ngón tay thon dài kẹp một cây thuốc lá. Khói trắng lượn lờ bao phủ hẵn, làm cho cảnh hai người hôn môi ở trong mắt hẵn cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Sở Hoán mà mọi người biết, chưa bao giờ hút thuốc, hẵn chỉ châm thuốc lá kẹp ở đầu ngón tay nhìn nó dần dần cháy hết.

Mỗi khi làm động tác này, Sở Hoán có hai loại cảm xúc. Thứ nhất là hẵn đang suy nghĩ vấn đề; thứ hai giống như lúc này, hẵn thật sự rất tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tin Nhắn Thần Bí

Sau khi tiễn Dung Lạc, Mộc Yên liền trực tiếp về phòng nghỉ ngơi.

Đêm nay ánh trăng rất sáng, màn cửa màu lam nhạt cũng không hoàn toàn che hết cửa sổ. Gió thổi bay một góc, ánh trăng chiếu vào.

Đã gần rạng sáng, Mộc Yên nằm trên giường trần trọc, buồn bực vì không hề cảm thấy buồn ngủ.

"Ông, ông..."

Màn hình di động trên bàn lóe sáng, làm cho Mộc Yên cảm thấy rất chói mắt. Di động vang lên nhưng nhanh chóng im lặng, chỉ là một tin nhắn.

Xuống giường, lúc đi lại khẽ động vào chỗ bị thương ở mắt cá chân, làm cho cô nhịn không được cắn môi.

Nhìn thấy màn hình di động hiện lên tên tiếng Anh, tiểu Mộc Yên nhủ mi. Nằm đi động, lòng bàn tay bởi vì khăn trương nên ra rất nhiều mồ hôi lạnh. Mờ ra đọc, nội dung bên trong được viết hoàn toàn bằng tiếng Anh. Dịch ra, ngón tay nắm di động của Mộc Yên chặt hơn, sắc mặt của cô cũng trở nên càng ngày càng tái nhợt.

Mỗi một nhắm mắt, vô lực cười: Nên đến sẽ đến! Nếu đối phương một lòng muốn tới, cô không phải người có thể ngăn cản được. Nghĩ đến đây, cô lại an ủi chính mình: Thuận theo tự nhiên, chết hay sống cô đã sớm không quan tâm.

Chậm rãi đi đến cửa sổ, kéo bức màn thật lớn ra, ngoài cửa sổ gió đêm mang theo mùi hương ngọt ngào điên cuồng lửa vào bên trong.

Mộc Yên cúi đầu cười khổ, đêm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, cô cảm thấy chỉ sợ mình sẽ thức trắng đêm.

Mặc quần áo, đổi giày ánh mắt đồng thời nhìn đến giấy thù tinh xảo. Thờ dài một tiếng, động tác chậm chạp thay giày, đỡ vách tường chậm rãi đứng lên sau đó đi ra khỏi phòng.

Chỉ là cô không nghĩ tới, đêm nay trắng đêm không ngủ cũng không phải chỉ có một mình cô.

Dưới ánh trăng, đêm thực yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng côn trùng ở trong bụi cỏ kêu to.

Sau hoa viên, trên bậc thang, hình như Sở Hoán ngồi ở chỗ kia rất lâu. Tóc đen bị gió đêm thổi hỗn loạn, vẫn như cũ là bộ dáng cao ngạo hết sức lòng bông, chỉ là lưng cứng ngắc mang theo nỗi cô tịch.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô, hần quay đầu lại cười hỏi, "Sao lại đi ra đây, có tâm sự sao?"

Tiểu Mộc Yên chậm rãi cúi người xuống, không có kỳ ngồi ở bên người hần, giống như trước kia nhiều lần có tâm sự, ngủ không được đều tới đây ngồi nhất định có thể nhìn thấy Sở Hoán. Chỉ là cảnh đã qua, bọn họ sớm không còn như trước kia nữa.

"Trên chân bị thương rất nghiêm trọng sao?"

"Không sao."

Mộc Yên nghiêng đầu nhìn hần, phát hiện thần sắc Sở Hoán tái nhợt, trong hơi thở dày đặc mùi bia. Ý thức được điểm này, Mộc Yên mới chú ý tới trên bậc thang cẩm thạch có mấy lon bia.

Cô biết, Sở Hoán không uống bia, đêm nay uống nhiều như vậy nhất định tâm tình không được tốt. Nhưng mình là gì của hần, lấy thân phận gì hỏi đây? Nghĩ đến đây Mộc Yên trào phúng cười, "Anh hai không nên uống bia nhiều."

"Thì ra em còn quan tâm anh?" Hần nhìn cô, nụ cười có chút đơn bạc.

"Em gái quan tâm anh trai, là điều nên làm." Nói xong câu đó Mộc Yên đột nhiên cảm thấy trái tim đau xót, không biết vì sao ở trước mặt Sở Hoán cô một chút đều không cười nổi.

Có lẽ cô thật sự thích hần đi!

"Thật không?" Ngẩng đầu lên uống hết lon bia, Sở Hoán không muốn để cô nhìn thấy trong mắt mình có vô tận đau xót. Nội tâm cảm xúc cuộn cuộn kịch liệt làm cho hần có rất nhiều điều muốn nói với cô, cho tới bây giờ, chính hần đã quyết định làm như vậy, có tư cách gì biện hộ.

"Đêm nay ánh trăng rất tròn." Hần nói một ít chuyện không đâu ra đâu, cứ ngồi uống bia liên tục, không hề dừng lại.

Tiểu Mộc Yên nhủ mảy, trừng mắt nhìn hần, "Dù rồi, anh uống ít thôi. Đừng uống say đến chết ở chỗ này, em cũng không có sức lực đưa anh về."

"Thật sự là nha đầu không ngoan!" Sở Hoán xoa trán cô, "Giọng nói vẫn như vậy không làm cho người ta thích được." Hần nhủ mảy, cũng trừng mắt, bởi vì uống bia nên trong ánh mắt hiện lên tính trẻ con.

Mộc Yên đẩy hần, cuối cùng vẫn đánh không lại người này, đơn giản để cho hần làm rối tóc mình.

Sở Hoán say, nhìn cô có chút tức giận cũng dần dần mờ lung đứng lên. "Em muốn uống hay không?" Cầm một lon bia khác đưa cho cô, hần cười mê người như thời kì thiếu niên.

Mộc Yên hơi run, chớp mắt một cái cô lại có cảm giác như trở lại trước đây.

"Sao lại không uống?" Uống thì uống! Cô khiêu khích trừng hần một cái.

"Phanh!" Tiếng lon bia va chạm.

"Em còn nhớ cuộc thi lần đó chúng ta cũng ngồi một chỗ uống bia như vậy?"

Thấy cô không nói lời nào, trên mặt hần hiện ra vẻ tiếc nuối, tiếp tục nhớ lại nói: "Quên sao? Đó là lần đầu tiên cùng nhau uống rượu, sợ bị bác Mộc phát hiện cho nên chúng ta liền chạy tới đây. Kết quả chúng ta uống say mềm, là Lý thúc phát hiện ra, nửa đêm đưa chúng ta về phòng!"

"Thật sự một chút cũng không nhớ sao?" Hấn lại uống tiếp, thanh âm lạnh lẽo.

Cảm giác mát khác sâu thông qua lời của Sở Hoán thấm thấu đến lòng của cô, kéo áo khoác trên người, hấn đột nhiên bình tĩnh, cả người như đang ở giữa băng tuyết.

Lần đầu tiên cùng nhau uống rượu?

Ở trong ấn tượng của hấn, rõ ràng như dùng dao khắc lên bất luận như thế nào cũng không xóa đi được. Mà cô lại bày ra vẻ mặt mờ mịt!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Xin Anh Tự Trọng

Ở bậc thang đá cẩm thạch, hai người đưa lưng về nhau trầm mặc uống bia, không ai nói nữa.

Tùng lon bia không ngừng được mở, bọt bia tràn ra, trong gió tràn ngập mùi hương.

Sau một lúc lâu, Sở Hoán đánh vỡ sự trầm mặc.

"Này, nha đầu chết tiệt kia, vì sao... Vì sao không nói một tiếng đã chạy ra nước ngoài?" Hấn chụp lấy bả vai cô, tuy rằng cố gắng làm cho mình cười, nhưng đáy mắt lại che lấp đau xót.

Thấy cô không nói lời nào, Sở Hoán khổ sở nhắm mắt, kiệt lực áp chế chua xót cuộn cuộn trong ngực, hấn lên: "Em có biết hay không... Có biết hay không, anh đã từng đến Seattle tìm em?" Hấn lắc lắc lon bia lại lấy lon khác ra, thân mình không vững hướng tới sát vai cô.

Dùng hết khí lực đẩy hấn ra, Mộc Yên lạnh như băng nhìn hấn, "Anh Sở Hoán không phải đã đính hôn với chị Mộc Cẩm rồi sao, còn tìm em làm cái gì?"

Sở Hoán hồi hồn, nhìn cô: "Nếu anh nói anh có nỗi khổ, em có thể ... ?" Thần sắc hấn tái nhợt, tiếng nói khàn khàn đau đớn kịch liệt.

"Anh Sở Hoán, anh rốt cuộc muốn nói cái gì?" Nhìn Sở Hoán thống khổ, tiểu Mộc Yên giật mình.

"Tiểu Yên, vẫn biết anh không muốn làm anh trai của em mà!" Hấn gắt gao ôm cô vào lòng, thời điểm nói ra những lời này thanh âm thậm chí có chút run run.

Mộc Yên sững sờ, sau một lúc cô lại dần dần khôi phục bình tĩnh.

"Anh hai, anh uống say rồi!" Cô ngọt ngào cười, ánh mắt lại thờ ơ vô cùng.

"Tiểu Yên, anh vẫn thích em, từ trước kia đã thích rồi, cho nên..." Hấn thống khổ nhìn cô, thanh âm gằn như cầu xin.

"Cho nên cái gì?" Mộc Yên rùng mình, "Cho nên anh đính hôn với chị của tôi sao!"

"Tiểu Yên em tin tưởng anh, ta thật sự có nỗi khổ, nghe anh giải thích được không?" Về mặt Sở Hoán thật sự nghiêm túc.

"Anh Sở Hoán, em mệt rồi." Đẩy hấn ra, Mộc Yên một chút cũng không muốn tiếp tục đề tài này nữa. "Mọi thứ đều đã trôi qua, không cần phải nhắc lại nữa."

"Vì sao không nói?" Sở Hoán nắm vai của cô, thanh âm sắp phát cuồng, "Tiểu Yên, người anh thích chỉ có em!"

"Anh Sở Hoán, anh say rồi!"

Ngữ khí Mộc Yên nhu hòa, đẩy hấn ra, động tác cực kỳ kiên quyết.

"Anh không có say, anh rất tỉnh táo!" Nhìn Mộc Yên cười, Sở Hoán cảm thấy tim như bị dao cắt, giống như có cái gì đó lấy đi tính mạng hấn vậy. "Em cũng thích anh, đúng hay không?" Hấn nhìn cô, tiếng nói có chút run run.

Hôm nay hấn rất cố chấp, biết người cô thích là mình, nhưng vẫn nghĩ đó là tình cảm của một người em gái.

Đối mặt với cô, hấn đều lạnh lùng cự tuyệt. Là chính mình tự đẩy cô ra!

"Tiểu Yên, thực xin lỗi!" Hấn buông xuống kiêu ngạo, tự tôn gian nan nói. "Tha thứ cho anh được không?"

"Anh Sở Hoán, em không hiểu được ý của anh." Cô lui về phía sau từng bước, tươi cười tái nhợt.

"Tiểu Yên, anh yêu em!" Ánh mắt hắn thâm thúy mà tuyệt vọng, giống như mắt cô là sẽ mất đi toàn thế giới."Anh chỉ yêu em, Tiểu Yên! Em biết không?"

Trái tim Mộc Yên run mạnh lên, rồi sau đó cô thẳng lưng nói, " Anh Sở Hoán, em quả thật có thích anh. Có lẽ là từ rất lâu rồi."

Ánh mắt cô bình tĩnh làm cho Sở Hoán không hiểu sợ hãi, tựa như cô vĩnh viễn muốn rời xa mình, bọn họ cũng vô phương vấn hồi! Hắn thật sự rất sợ hãi.

"Tiểu Yên, anh thật sự yêu em!" Tiếng nói khàn khàn buống bình, hắn một lần lại một lần cường điệu , cũng không có tác dụng gì.

“ Anh Sở Hoán, đều đã trôi qua, đừng nhắc lại nữa!"

"Em ngay cả lời giải thích cũng không muốn nghe sao?" Thanh âm hắn gần như cầu xin.

"Không cần giải thích."

Giọng cô lạnh lẽo, nói với Sở Hoán cũng là nói cho chính mình nghe.

Sắc mặt hắn trắng bệch, trong nháy mắt cả người liền tiêu tụy xuống.

Mộc Yên ngồi ở bậc thang lạnh lẽo, dưới ánh trăng nhìn cô có vẻ càng thêm gầy gò.

"Kỳ thật, từ khi anh đến nhà tôi đã bắt đầu thích anh ." Vui đầu vào giữa hai chân, cô lăm bầm lều bầu.

"Mới trước đây ba nói cho tôi biết, cha mẹ anh ở quân đội trong một lần diễn tập vì cứu người khác mà hy sinh , là anh hùng rất lợi hại. Ông ấy còn nói với tôi, Tiểu Yên phải chiều cổ anh trai thật tốt!

Tôi gật đầu, từ đó về sau vẫn đi theo bên cạnh anh.

Dần dần lớn lên, anh trở nên càng ngày càng vĩ đại, tôi cũng càng ngày càng thích anh.

Anh Sở Hoán, tôi đã từng thích anh như vậy."

Cô ngẩng mặt cười khẽ, cảm thấy bây giờ nhớ lại thật buồn cười.

Tay Sở Hoán đặt trên vai cô dần dần buông xuống, thần sắc hắn tái nhợt dọa người."Tiểu Yên anh thật sự có nỗi khổ, em không thể cứ như vậy mà nhẫn tâm vứt bỏ anh!"

Mộc Yên lại đột nhiên nở nụ cười, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời này.

" Anh Sở Hoán nói đùa sao? Là tôi ác độc, hay là tôi vứt bỏ anh?"

Liếc hắn một cái, cô cảm thấy đau kịch liệt và khổ sở ở đáy mắt Sở Hoán chỉ có làm cho hắn thêm hèn mọn.

"Ồ đêm mưa hôm đó, là ai nói với tôi, Tiểu Yên, kỳ thật người anh yêu là Mộc Cẩm; là ai nói với tôi, Mộc Yên, kỳ thật anh vẫn chỉ coi em là em gái; là ai nói với tôi, Tiểu Yên, em vẫn là đứa nhỏ, anh chỉ có thể làm anh trai của em."

Sở Hoán giật mình, lưng hắn cứng đờ không nhúc nhích.

Thần sắc Tiểu Mộc Yên tái nhợt, nhìn hắn tiếp tục nói: " Anh Sở Hoán, ngày đó vì để mua bánh ngọt anh thích, tôi đã dầm mưa ở đầu đường xếp hàng phát sốt mà cũng không biết. Cả người ướt sũng cầm bánh ngọt đưa cho anh, vậy mà anh lại nói, 'Mộc Yên, không cần làm những chuyện vô bổ nữa, anh sẽ không thích em' "

Lúc ấy tôi đã rất khổ sở, nửa đêm ở trên đường dầm mưa sốt cao, thẳng đến khi ngã trên đường cái. Người qua đường có lòng tốt đưa tôi đến bệnh viện.

Bác sĩ nói tôi có khả năng bị viêm phổi, hỏi tôi có người nhà hay không?

Tôi sợ hãi gọi điện cho anh, anh lại nói, 'Mộc Yên, đừng làm cho anh chán ghét em!'

Bất quá, mọi chuyện đều đã qua.

Anh Sở Hoán, hiện tại tôi, một chút cũng không thích anh ."

Mộc Yên đứng dậy, lạnh lùng đẩy tay hắn ra.

Sở Hoán khó có thể tin nhìn động tác của cô, khóe miệng hiện lên một ý cười lãnh khốc.

"Nha đầu, em chán ghét anh chạm vào em như vậy!"

"Anh Sở Hoán xin tự trọng, anh cũng có vị hôn thê không phải sao?"

Bởi vì hét lên bìa làm cho hấn trở nên cực độ điên cuồng, "Tự trọng? Có phải chỉ có Dung thiếu gia mới có thể thân cận em không?"

"Nếu anh thật sự nghĩ vậy tôi cũng có thể phối hợp theo suy nghĩ của anh. Chúng tôi lập tức sẽ kết hôn, anh Sở Hoán nói những thứ này còn có ý nghĩa gì?" Ngữ điệu của cô vững vàng mà bình tĩnh.

Sở Hoán kinh ngạc, "Hai người mới quen vài ngày, Mộc Yên em thật sự quyết định gả cho hấn?"

Trong ánh mắt lộ vẻ phẫn nộ, hấn hướng về phía cô hét lớn: "Mộc Yên em tình nguyện gả cho một người xa lạ cũng không muốn nghe anh giải thích sao?"

"Đúng vậy." Cô cứng ngắc gật đầu.

"Ha ha!" Sở Hoán châm chọc cười to, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

"Mộc Yên, em quả nhiên đủ tuyệt tình! Tôi thật sự là ngu ngốc, lại nghĩ em vẫn còn thích tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Trò Khôi Hải Sáng Sớm

Kéo rèm cửa ra, hơi ẩm của mặt trời làm Mộc Yên cảm thấy thư thái rất nhiều. Cẩn thận cời giày ra, lại phát hiện chỗ mắt cá chân sưng rất to.

Ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng ấn vào, vẫn hơi đau. Cô có chút thất thần ngồi ở trên giường, ánh mắt trống rỗng đáng sợ. Bên tai vẫn vang lên âm thanh châm chọc của Sở Hoán:

"Mộc Yên, em quả nhiên đủ tuyệt tình!"

Tuyệt tình?

Mình thật sự rất tuyệt tình sao? Ánh nắng chiếu vào thấy rõ mặt cô hoàn toàn trắng bệch.

Sau một lúc lâu trầm tĩnh, môi đỏ gọi lên nụ cười bi thương.

Đúng vậy, cô rất tuyệt tình. Là bị bọn họ bức cho tuyệt tình, lòng cô bây giờ vẫn còn lạnh lẽo đến thấu xương.

Trước hiện thực tàn khốc như vậy, nếu không học cách trở nên tuyệt tình thì sẽ bị người khác giẫm đạp lên.

Đi vòng qua cây đèn ở đầu giường lại đụng rơi một chai nhựa. Cô ngẩng đầu, thì ra là chai thuốc mỡ của Dung Lạc.

Mở nắp màu trắng ra, mùi thuốc nhẹ nhàng khoan khoái bay ra. Bôi lên chỗ đau, Mộc Yên cảm thấy đau nhức chỗ mắt cá chân giảm bớt rất nhiều.

Nằm trên giường, mùi thuốc trong không khí làm cho cô an tâm. Không nghĩ nhiều, Mộc Yên nặng nề ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Mộc Yên xuống lầu, chợt nghe thấy ở nhà ăn truyền đến tiếng cười đùa.

Ngày xuân nắng sớm.

Hứa Nhã Như mỉm cười đem miếng thịt bò đã cắt sẵn đặt trước mặt Mộc Quốc Hồng đang đọc báo. Ông ta vui mừng vì thấy bà săn sóc mình, trên khuôn mặt nghiêm túc của Mộc Quốc Hồng cũng hiện lên ý cười khó có được.

Mộc Cẩm mặc tạp dề đỏ sửa ra ly cũng không còn kiêu căng như ngày thường, nhu thuận đứng ở bên cạnh Sở Hoán giống như một cô em gái đáng yêu. Cô ta đỏ mặt cúi người hôn lên khuôn mặt Sở Hoán, sắc mặt hấn cả kinh sau đó cũng dần dần nở nụ cười.

Bọn họ đều đang cười, nụ cười sáng lạn phát ra từ nội tâm.

Vô cùng thân thiết ngồi cùng một chỗ ăn bữa sáng cùng đùa giỡn, bốn người như vậy rất hài hòa hạnh phúc, giống như bọn họ mới thật sự là người một nhà. Nghĩ đến người mẹ đã chết đi của mình, còn mình thì giống như công cụ để củng cố quyền lực, tiểu Mộc Yên đột nhiên cảm thấy cực kỳ đau đớn.

"Tiểu Yên, em cũng dậy sớm sao!" Nhìn thấy có người tới, Mộc Cẩm cố ý đề cao tiếng để mọi người trong phòng ăn đều nghe rõ ràng. Một bên ánh mắt Sở Hoán thoáng tăm tối, lập tức không còn biểu tình gì nữa.

"Đã mấy giờ rồi mới ngủ dậy! Tiểu Cẩm đều đã chuẩn bị bữa sáng xong rồi." Mộc Quốc Hồng xuất thân quân nhân nhìn thấy Mộc Yên ngồi xuống bất mãn nhíu mày.

Trên bàn cũng không có đồ ăn cô, sắc mặt Mộc Yên tái nhợt tự rót cho mình một ly nước, đối với việc Mộc Quốc Hồng trách móc làm như không nghe thấy.

Sắc mặt Mộc Quốc Hồng càng ngày càng khó coi.

Sắc mặt Mộc Yên tái nhợt uống ly nước trong tay, hiện tại cô không muốn nói chuyện với bất cứ người nào.

Hứa Nhã Như buông dao xuống, Mộc Quốc Hồng ngồi một bên đã cau mày, mà bên kia Mộc Yên lại vẫn như trước bày ra vẻ mặt không để ý tới ai. Không khí rất nặng nề.

Bà có lòng tốt nhẹ giọng nhắc nhở: "Tiểu Yên, ba con đang nói chuyện với con đó!"

Mộc Yên nhíu mày, "Con biết."

"Tiểu Yên, không thể dùng thái độ này cư xử với trưởng bối!" Hứa Nhã Như cười có chút xấu hổ, "Đứa nhỏ này, sắp phải lập gia đình rồi, vẫn không hiểu chuyện, phải làm thế nào mới tốt đây?" Thần sắc bà lo lắng nhìn cô.

"Không cần làm phiền di Hứa quan tâm." Ngữ khí bình thản, tỏ ra thái độ không kiên nhẫn.

"Đứa nhỏ này, cứ như vậy chán ghét di sao?" Lời nói giỡn, nhưng ý khiêu khích trong mắt làm cho người ta không bỏ qua được.

"Mẹ, mẹ làm gì phải đối tốt với cô ta, trong lòng Mộc Yên không cảm nhận được đâu?" Mộc Cẩm nhìn không được châm chọc. "Nhiều năm qua mẹ đối với cô ta tốt như vậy, Mộc Yên tiểu thư của chúng ta đối xử với mẹ như thế nào?"

"Tiểu Cẩm, đừng nói nữa." Hứa Nhã Như úy khuất ngăn cản.

Mộc Cẩm nổi giận đứng đứng lên, trừng mắt nhìn Mộc Yên ngồi ở đối diện, "Vì sao không nói? Mẹ cứ để cho cô ta khi dễ như vậy sao!"

Nhìn Mộc Yên vẫn trầm mặc, con tức của Mộc Cẩm lớn hơn nữa, "Cô có biểu tình gì đây? Đừng tưởng rằng người khác đều sợ cô, nếu về sau cô còn có thái độ như vậy đối với mẹ tôi, tôi nhất định..."

"Nhất định như thế nào?" Thần sắc Mộc Yên tái nhợt, cô mệt mỏi mỉm cười. Nhìn sắc mặt Sở Hoán khê thay đổi.

"Mộc Cẩm, tôi thật sự rất muốn biết người làm chị như cô sẽ làm gì để trả thù đứa em như tôi đây?" Tò mò nháy mắt mấy cái, Mộc Yên cười như không cười.

"Cô!" Sắc mặt Mộc Cẩm khó coi, "Cô sao có thể ti tiện như vậy, căn bản cô không xứng làm em của tôi"

Không dùng đầu óc suy nghĩ liền nói ra những lời này.

"Ha ha, phải không? Thì ra từ trước đến nay cô vẫn nghĩ như vậy!" Không có não, Mộc Yên cười lớn nhìn về phía Mộc Quốc Hồng: "Ba, chị đã nói con ti tiện. Con cũng thật muốn biết từ khi nào mà ba lại sinh ra một đứa con ti tiện như con vậy!"

"Làm càn!" Mộc Quốc Hồng rống giận làm cho Mộc Cẩm nhìn không được run lên, lúc này cô mới ý thức được mình đã nói điều không nên nói.

"Ba, con... ." Mộc Cẩm sợ hãi phát run.

"Các người đều câm miệng cho tôi"

Mộc Cẩm không cam lòng bị Sở Hoán kéo ngồi xuống, Hứa Nhã Như cũng hung hăng trừng mắt nhìn cô ta một cái.

"Vốn muốn ăn một bữa sáng tốt đẹp, lại nhìn thấy một màn như vậy. Các người muốn bức chết tôi có đúng không!" Mộc Quốc Hồng trong cơn giận dữ hét lên.

"Còn không phải bởi vì người nào đó..." Mộc Cẩm không sợ chết nhỏ giọng than thở lại ngoài ý muốn làm cho rõ ràng.

"Chị không cần phải nói như vậy, ý của chị tôi biết rồi." Mộc Yên đứng lên, xoay người nhìn mỗi người một biểu cảm đang ngồi ở bàn ăn cười, "Nếu mọi

người đã không chào đón tôi, vậy để tôi đi trước vậy!" Phát tay về phía sau, lưu lại cho mọi người một bóng lưng tiêu sái.

Mộc Quốc Hồng bắt đầu đi thò dài một hơi, mặt nhăn lại khiến cho ông ta trong nháy mắt già đi không ít.

Đứa nhỏ này, thật sự làm cho ông đau đầu a!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Lại Gặp Mỹ Nam

Trời xanh thăm, sau 1 giờ, ánh nắng chiếu xuống ấm áp.

Quảng trường Tỉnh Hà.

Sắc màu rực rỡ, đài phun nước bắt đầu khởi động, bọt nước bắn lên, giữa quảng trường có mấy đứa bé chạy nhảy vui đùa âm ỉ.

Ở một góc yên tĩnh khác, nắng ấm chiếu xuống một bóng dáng mảnh khảnh bận rộn không ngừng.

Cô đứng ở sau giá vẽ tranh, bút trong tay vẽ lại cảnh tượng bên ngoài, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn về pho tượng xa xa.

Nhấc bút lên vẽ, đường cong dưới ngòi bút của cô trở nên linh động vô cùng.

Tuy nhiên hình như cô không hài lòng với bức họa, nên nhíu mi không ngừng điều chỉnh hình ảnh.

Hình như tâm tình không vui vẻ, nên ảnh hưởng đến khung cảnh xung quanh, về thể nào cũng không vừa ý?

Mộc Yên thò dài một tiếng động tác trên tay cũng ngừng lại.

Trên lớp đá cẩm thạch màu đen, cây bút vẽ nhiều màu đã làm ra rất nhiều tác phẩm, hơn nữa tất cả đều chỉ vẽ phong cảnh ở cùng một chỗ.

Từ lúc ra khỏi nhà đến giờ, Mộc Yên không biết đã ngồi bao lâu. Vốn định vẽ tranh để tâm tình tốt lên một ít, nhưng dù về thể nào đều không cải thiện được cảm xúc. Bắt quá, ít nhất hiện tại cũng ra khỏi Mộc gia rồi.

Bỏ câu trắng từng đàn từng đàn bay lên lại hạ xuống. Người trên quảng trường cũng dần dần đứng lên.

Đôi mắt cô híp lại, nhìn đám người đi tới đi lui, Mộc Yên đột nhiên cảm thấy chính mình bị cô lập. Không hiểu tại sao lại nhớ tới câu nói của Chu Tự Thanh "Sự náo nhiệt là của người khác, bản thân tôi hoàn toàn không có gì cả."

Đột nhiên, có người vỗ nhẹ bả vai cô, hồi thần lại, Mộc Yên nhìn về phía sau.

Sau 1 giờ trưa, dưới ánh mặt trời ấm áp, bóng dáng Tạ Thần phản chiếu trước mắt cô, khóe môi nở nụ cười ôn nhu như lúc mới gặp.

"Bác sĩ Tạ?" Tiểu Mộc Yên kinh ngạc, không ngờ lại gặp hần ở đây.

"Mộc tiểu thư, xin chào." Nho nhã lễ độ, khiêm tốn lịch sự. Đứng dưới ánh mặt trời vươn tay về phía cô.

"Xin chào." Mộc Yên cũng bắt tay hần, không giống tay Dung Lạc lạnh lẽo, tay Sở Hoán cực nóng, lòng bàn tay Tạ Thần ấm áp mà mềm mại.

"Mộc tiểu thư vẽ cây sao?" Tạ Thần nhẹ giọng hỏi, ngón tay thon dài nhặt tập tranh nằm trên nền đá cẩm thạch lên tinh tế lật xem.

"Nhân nhả không có việc gì, tùy ý vẽ đại thôi." Cô cười khẽ.

"Mộc tiểu thư khiêm tốn rồi, khả năng hội họa của cô thật sự rất chuyên nghiệp." Tạ Thần nhìn tác phẩm, thật tâm tán thưởng "Cô có học qua hội họa sao?" Hần hỏi cô.

"Chuyên môn ở đại học là hội họa và điêu khắc."

"Trách không được!" Tạ Thần ôn nhu cười, rồi sau đó lại tiếp tục nói, "Phong cách phác họa của cô rất giống với một vị bằng hữu của tôi."

"Phải không?" Trong mắt Mộc Yên lóe lên một tia kinh hi.

Tạ Thần gật đầu tiếp tục nhìn bức tranh.

Sau một lúc lâu, hình như hắn vô tình liếc qua mắt cá chân của Mộc Yên, hỏi: "Chân cô thế nào rồi?"

"Tốt hơn rất nhiều rồi, cảm ơn bác sĩ Tạ. Lần trước bởi vì vội vàng quên không cảm ơn anh."

"Mộc tiểu thư khách khí rồi, tôi là bác sĩ tư của Dung gia, đây là việc tôi phải làm."

Mộc Yên nhìn Tạ Thần mặc quần áo đơn giản, "Bác sĩ Tạ tới đây để tản bộ sao?"

Tạ Thần lắc đầu: "Tôi tới tìm Tuyên Tuyên."

"Tuyên Tuyên?"

Nhìn bộ dáng Mộc Yên nghi hoặc, Tạ Thần cười giải thích: "Tuyên Tuyên là một chú mèo màu trắng."

Thì ra là thế, Mộc Yên hiểu, liền hỏi, "Vậy bác sĩ Tạ tìm được chưa?"

Hắn không nói lời nào, mỉm cười xoay người đi đến bồn hoa bên cạnh.

Ở trong bồn chủ yếu là hoa Đỗ Quyên, cánh hoa dưới ánh mặt trời nở rộ.

Ngón tay trắng nõn sạch sẽ đẩy một tán lá xanh ngắt ẩm ướt ra, một con mèo màu trắng chậm rãi đi ra.

"Meo meo... Meo meo... Meo meo..."

Mèo con quơ quơ móng vuốt, bởi vì thấy được chủ nhân mà vui mừng kêu lên.

Đôi mắt màu hổ phách, lông tơ trắng như tuyết, vô cùng thân thiết cọ thân thể mềm mại của mình vào lòng bàn tay của Tạ Thần. Hắn ôn nhu cười, sờ đầu nó, "Tuyên Tuyên, Tuyên Tuyên."

"Rất đáng yêu!" Mộc Yên khen.

Tạ Thần quay đầu, nhìn về mặt trẻ con của Mộc Yên, ánh mắt ôn nhu. Dù đã trải qua chuyện gì, rốt cuộc cô cũng chỉ là một tiểu nha đầu mười chín tuổi, có vài thứ vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Đem mèo con ôm xuống dưới đất, Tạ Thần nói với cô: "Lại đây chơi với nó đi!"

"Được." Tiểu Mộc Yên cười như trẻ con.

Ngón tay tinh tế nhẹ nhàng sờ vật nhỏ mềm mại, phát hiện nó cũng không chống cự, cô liền tranh thủ nhẹ vỗ về đám lông trắng như tuyết của nó.

Mèo con tựa hồ rất thích cô, vờn cái lưỡi hồng nhạt liếm liếm lòng bàn tay của cô.

"Đáng yêu quá." Cô chơi đùa rất vui vẻ. Không hề chú ý tới lúc này người đàn ông bên cạnh đang tinh tế đánh giá mình.

Mộc Yên cười rất vui vẻ, vẻ mặt hồn nhiên, Tạ Thần nhớ lại hình ảnh cô toàn thân lạnh nhạt ở Seattle, chẳng lẽ thật sự mình đã nhìn lầm rồi? Hắn nhúu mày, lại đúng lúc thoáng nhìn qua tiểu nha đầu đang tươi cười, ngọt ngào thanh thuần. Hắn có chút hoài nghi.

Tiểu Mộc Yên đùa với con mèo, không khỏi nghĩ thầm quả nhiên giống y như chủ của nó. Nhu thuận như vậy giống với một thân ấm áp của chủ nó.

"Tuyên Tuyên rất thích cô." Tiểu Mộc Yên ngẩng đầu, nhìn thấy Tạ Thần đưa cô một lọ thủy tinh.

"Cảm ơn." Cô đứng lên cầm lấy, nhìn hắn ôm mèo con vào trong lòng. Hình ảnh thật ấm áp, cũng không bởi vì một người đàn ông bế mèo mà cảm thấy bất ngờ. Có lẽ là bởi vì trên người Tạ Thần có khí chất ôn hòa, nên thấy hắn ôm Tuyên Tuyên mới cảm thấy ấm lòng.

Thật lâu sau, Tạ Thần ngẩng đầu nhìn sắc trời dần tối lại, nói với tiểu Mộc Yên, "Xem ra trời sắp mưa rồi, Mộc tiểu thư nên về nhà nhanh đi!" Nhìn cô đã bắt đầu thu thập dụng cụ vẽ tranh, Tạ Thần lại nói: "Tôi đưa cô về!"

Cô quay đầu nhìn hắn mỉm cười, "Không cần, lát nữa sẽ có xe tới đón tôi."

"Vậy được rồi. Mộc tiểu thư hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!"

Xoay người, hắn cúi đầu nói với vật nhỏ trong lòng, "Tuyên Tuyên, chúng ta về nhà!"

Mộc Yên nhìn Tạ Thần đi xa, môi ni non hai chữ, "Về nhà."

Hai chữ đó ám áp cỡ nào, nhưng bản thân cô còn có nhà sao? Châm chọc cười, Mộc Yên kinh ngạc, hôm nay cô làm sao vậy? Đa sầu đa cảm? Lắc đầu, ánh mắt trở nên tâm tối, cảm thấy cảm xúc tốt đẹp như vậy thật sự không thích hợp với mình!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Luyện Tập Em Gái Anh.

Cổ Hạng, trời mưa phùn.

Trước quảng trường, dưới cơn mưa xối xả như sương mù, có một cô gái thanh tú thoải mái ngồi vẽ tranh.

Bởi vì Cổ Hạng đã tồn tại từ rất lâu nên có bề dày lịch sử, thiết kế ở đây đều theo phong cách truyền thống, nên những chiếc xe bình thường đều không thể đi vào.

Mưa tí tách rơi xuống, đọng lại trên mái nhà, trên những tán lá xanh ngắt.

Xa xa trong làn mưa, mọi người không phải chạy như điên tìm chỗ trú mưa thì cũng đi tới dưới tán cây.

Chỉ có một thiếu nữ, không hề bung dù, cúi đầu thong thả đi về bên này.

Mộc Yên đã cố hết sức để mình bước nhanh nhất có thể, nhưng lại không thể chạy, bởi vì chỗ bị thương ở mắt cá chân còn chưa khỏi hẳn, đi lại vẫn rất đau. Cũng chỉ có thể chấp nhận bị ướt.

Cô ôm giá vẽ tranh, bộ dáng có chút chật vật. Tóc dài tới thắt lưng sớm đã ướt đẫm, bản thân lại đi càng ngày càng chậm, mà mưa lại có chiều hướng lớn dần lên.

Không thể tiếp tục như vậy, nếu không nhất định sẽ bị bệnh, Mộc Yên nhú mảy dừng chân lại.

Cô lo dừng lại, cũng không để ý người bên cạnh chạy trú mưa mà đụng phải cô, vốn dĩ đứng không vững, bị va chạm làm cho cả người cô mất trọng tâm ngã xuống đất.

Giá vẽ trong tay rơi xuống, giấy vẽ trắng tinh bị gió thổi bay tán loạn ra xa, rơi xuống đất lại bị mưa thấm ướt.

Cô quật cường cắn chặt môi đã tái nhợt, toàn thân đau đớn khiến cô một chút lực để đứng dậy cũng không có.

Trên đường người tới người lui, nhưng đều lạnh lùng vờ như không nhìn thấy cô bị ngã, không ai tốt bụng vươn tay giúp đỡ.

"Chết tiệt!"

Thấp giọng rủa một tiếng, Mộc Yên nhìn mưa rơi, có chút không hiểu. Cô kiên trì dùng một cánh tay chống thân thể, thử chậm rãi cử động hai chân, lại bởi vì mắt cá chân đau nên mất đà ngồi lại chỗ cũ. Nhìn bốn phía người tới người lui, trong lòng cô châm chọc: Thật đúng là lòng người dễ thay đổi!

Mưa bụi gợn sóng trên mặt nước, chiếu rọi một bóng dáng thon dài.

Ngón tay thon dài, mang theo mấy phần cứng chặc. Mộc Yên có chút giật mình ngẩng đầu, khuôn mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng đập thẳng vào mắt cô.

"Dung Lạc?" Nàng cảm thấy kinh ngạc.

Hắn trầm mặc không nói gì, cầm ô trong tay đưa cho cô, sau đó ngồi xổm xuống một tay ôm lấy cô.

Mộc Yên kinh ngạc tròn to hai mắt, bị hắn nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, ngửi thấy mùi trà nhàn nhạt trên người hắn. Cái ôm của Dung Lạc không lạnh giống con người của hắn, mà rất ôn hoà làm cho người ta có cảm giác không muốn rời xa.

Ôm tiểu nha đầu vào chiếc Lamborghini màu trắng bên đường, để cho cô thoải mái ngồi trên ghế, sau đó hắn xoay người đi vào trong làn mưa.

Nhặt giá vẽ rơi trên đất lên, Dung Lạc lại đi đến chỗ gần đó nhặt mấy bản vẽ rơi ở dưới mái hiên may mắn không bị ướt.

Áo gió màu trắng, sắc mặt lạnh lùng, trên người Dung Lạc tản ra một loại khí chất xuất trần. Mà người đàn ông cao quý như vậy, lại ở trong mưa thay cô tìm kiếm tranh vẽ.

Tiểu Mộc Yên có chút thất thần, xuyên qua cửa kính cô nhìn thấy hắn trở lại.

Chớp mắt một cái, Mộc Yên cảm thấy hoàn cảnh này rất quen thuộc, thậm chí cảm thấy bọn họ hình như đã từng gặp qua .

Mở cửa xe đem giá về ướt đầm đề ra phía sau, Dung Lạc trở lại ghế lái.

"Dung Lạc, sao anh lại ở chỗ này?" Mộc Yên bĩu môi nhìn hấn.

"Đi ngang qua."

"Thật là tình cờ!" Cô cảm kích nhìn hấn.

Hấn hơi nhú mi, ánh mắt đều chú ý thấy cô ôm cánh tay run nhè nhẹ.

Mộc Yên lúc này mặc áo thun trắng, bên trên vẽ lá sen màu xanh nhạt. Nhưng bởi vì vừa rồi ngã dưới mưa mà trên quần áo đều lem đủ thứ màu.

Thấy hấn bắt đầu cời dây an toàn của cô, cô lập tức hiểu được ý của hấn.

"Tôi không lạnh, không sao đâu. Dung Lạc, anh không cần..."

Đang muốn nói cái gì liền bị động tác của hấn chặn lại, trên vai cảm thấy ấm áp, áo gió màu trắng phủ lên người cô.

"Thôi, đã nói không cần rồi!" Cô nhìn mình người toàn bùn đất vội chặn tay hấn lại.

"Mặc vào." Thân nhiên nói, đẩy tay cô ra, Dung Lạc cố chấp phủ áo gió lên người cô.

Như muốn kháng nghị người đàn ông độc đoán này, Mộc Yên nhỏ giọng than thở, "Sẽ dơ mất!"

"Em giặt!"

Nhìn vẻ mặt hấn thân nhiên, khoe miệng tiểu Mộc Yên giặt giặt, quả nhiên cô đã đánh giá hấn quá tốt rồi.

Con người chuyển động, trong mắt cô hiện lên ý cười giao hoạt.

"Nhưng tôi chưa từng giặt đồ, lỡ làm hư quần áo của anh thì làm sao?" Mộc Yên làm ra vẻ áy náy nhìn hấn.

"Thật sao." Dung Lạc thờ dãi.

Nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt có chút động dung, tiểu Mộc Yên tiếp tục lập lại, "Đúng vậy, tôi thật sự không biết giặt đồ, cho nên..."

"Cho nên càng phải luyện tập nhiều hơn." Đẩy tay cô ra, hấn quyết định thay cô .

Luyện tập? Luyện tập em gái anh! Ai muốn luyện tập để giặt đồ cho đàn ông! Mộc Yên nhú mày, đáng thương hề hề nhìn Dung thiếu gia, "Haiz, tôi thật sự sẽ làm hư quần áo của anh."

"Yên tâm, nếu phá hư thì càng tốt." Nghiêng mặt liếc nhìn cô một cái, Dung Lạc tiếp tục nói, "Còn quần áo hôm nay thay ra, Mộc tiểu thư cũng giặt sạch luôn đi, coi như là luyện tập."

"Vậy thật sự cảm ơn anh!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn chết hấn.

"Không cần khách sáo."

Nhìn người đàn ông trước mặt cười đến ôn nhã, vì sao cô lại cảm thấy hấn vừa mới trêu đùa mình.

"Đi vườn trà."

Âm thanh lạnh lùng vang lên, nụ cười bên môi hấn biến mất. Cô giặt mình ngay người nhìn Dung Lạc, giống như người vừa rồi đối xử thân cận với cô không phải hấn. Trong nháy mắt liền biến thành người khác.

Dung Lạc, rốt cuộc anh là người thế nào?

Mộc gia.

Ở sofa lầu hai, Mộc Cẩm nằm coi phim điện ảnh. Toàn đều bị tình tiết trong phim hấp dẫn nên cũng không phát hiện người ngồi bên người đã sớm không thấy tăm hơi.

Trước cửa sổ lớn, Sở Hoán nhìn mưa bụi bên ngoài nhú mày.

Hấn biết, lúc Mộc Yên ra ngoài không bao giờ nhớ mang theo ô.

Sáng hôm nay, hắn nhìn ra được vẻ mặt cô tiều tụy. Tâm tình không tốt, vậy mà lại đến quảng trường Tỉnh Hà về cảnh, giờ trời đang mưa vậy cô đang ở đâu?

Lấy hiểu biết của hắn về cô, Mộc Yên nhất định sẽ không tìm nơi để trú mưa.

"Anh Sở Hoán?" Mộc Cẩm nhìn hắn đứng xuất thần trước cửa sổ sát đất nhẹ giọng gọi: "Anh không thích phim điện ảnh sao?" Cô không yên lòng hỏi hắn.

"Không phải." Sở Hoán cười lắc đầu, "Tiểu Cẩm, em tự xem trước đi, đột nhiên có chút việc xảy ra anh muốn ra ngoài một chút." Nói xong, hắn không đợi cô phản ứng lập tức chạy xuống dưới lầu.

"Anh Sở Hoán, anh muốn đi đâu?" Mộc Cẩm bấu môi mắt hừng hờ to sau lưng hắn.

Sở Hoán giống như không nghe thấy, cầm dù vội vàng ra ngoài.

Bung cây dù đen ra, Sở Hoán gấp gấp đi về phía trước. Giống lúc còn nhỏ, vô số lần đến chiều tối cô vẫn không trở về, hắn luôn đứng ở cửa lớn Mộc gia chờ bóng dáng mảnh khảnh của cô xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ghen Tị Đến Phát Cuồng

Đợi nửa ngày, nhìn sắc trời dần tối, Sở Hoán không nhịn được lo lắng. Mưa như vậy, không mang theo dù nếu mắc mưa nhất định sẽ bị bệnh, nha đầu kia lại cực kỳ ghét uống thuốc. Mỗi lần uống thuốc, hắn đều phải la hét hơn nửa ngày mới chịu nghe lời.

Lo lắng, hắn lại đột nhiên nhớ tới đêm qua ở ngoài vườn, hắn hèn mọn cầu xin cô quay lại với hắn, vậy mà nha đầu chết tiệt này lại thờ ơ, làm hắn cảm thấy tức giận.

Nhìn không được bấm số gọi cho cô, Sở Hoán nghĩ rằng nếu cô dám không nhận điện thoại của hắn, sau khi trở về nhất định sẽ cho cô đẹp mặt.

"Alo... Xin hỏi ai vậy?" Một giọng nữ nghi ngờ thân nhiên hỏi.

Sở Hoán liền đen mặt, nha đầu đáng chết lại dám xóa số điện thoại của hắn.

"Alo cái gì? Sao lại không trả lời?"

"Bây giờ em đang ở đâu?" Sở Hoán nghiến răng nghiến lợi.

Tiểu nha đầu sừng sốt, cô không ngờ Sở Hoán sẽ gọi điện thoại cho mình, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

"Trời mưa, nhanh về nhà đi." Giọng tức giận hờn hển, vẫn giống như trước kiêu ngạo.

Đôi mắt tối sầm lại, tiểu Mộc Yên bình tĩnh nói: "Đêm nay tôi không về."

"Cái gì?" Giọng nói có chút khó tin, "Mộc Yên, đã trễ thế này, em đang ở đâu?"

"Đêm nay tôi không về, phiền anh giúp tôi nói một tiếng với ba." Bình thường mà xa cách, "Nếu không có gì nữa, tôi cúp máy đây."

"Nha đầu chết tiệt kia, em dám cúp điện thoại thử xem!" Sở Hoán rống giận, "Nói nhiều cái gì, buổi tối không trở về nhà! Một đứa con gái ở bên ngoài có rất nhiều nguy hiểm em không biết sao? Em cho anh..."

"Cám ơn anh Sở Hoán quan tâm." Mộc Yên ngắt lời trách móc của hắn: "Xin yên tâm, tôi ở cùng với Dung Lạc."

Thân thể Sở Hoán cứng đờ, ngón tay nắm di động trắng bệch, cố gắng áp chế lửa giận, hắn gầm từng tiếng: "Mộc, Yên, anh lặp lại lần nữa, em nhanh chóng về nhà cho anh!"

Vẫn bá đạo giống như trước đây! Tiểu Mộc Yên châm chọc cười, "Tôi ở với vị hôn phu của mình rất an toàn, hơn nữa, chuyện này hình như không liên quan đến anh Sở Hoán!"

Cầm dù trong tay, Sở Hoán tức đến cả người run lên. Hắn hét vào di động, "Mộc Yên, em câm miệng! Đừng để cho anh coi thường em!"

Kiểm chế cơn tức giận tắt điện thoại, Sở Hoán đứng dưới mưa, mặc cho toàn thân đều bị ướt.

"Nha đầu chết tiệt, quả thực rất nhẫn tâm!" Hấn nắm chặt quyền, đầu cúi thấp, "Mộc Yên, em luôn biết cách làm sao để đâm một dao vào lòng anh!"

Mưa rơi tích tí xuống đất, từng giọt nước rơi xuống bóng dáng cô độc của Sở Hoán.

Vườn trà.

Thấy di động truyền đến tiếng ngắt máy, Mộc Yên ngây ngốc đứng trước cửa sổ thật lâu.

Đến khi Dung Lạc đẩy cửa ra đứng sau lưng cô, cô cũng không phát hiện.

"Đến khách phòng tắm nước ấm đi." Hấn nhìn cô gái đang thất thần trước mắt, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước.

Mộc Yên quay đầu, nhìn thấy Dung Lạc đã thay quần áo ở nhà, cảm thấy hấn thiếu mất ba phần lạnh lùng, lại tăng thêm sự ôn nhuận. Làm cho người khác nhìn không được muốn tới gần.

Tiểu nha đầu cười cười, kiễng mũi chân, hôn lên mặt hấn, đi theo nữ hầu ở phía sau xuống lầu.

Vừa thấy Mộc Yên đi ra, hai nữ hầu vội vàng đi qua đỡ cô.

Tiểu Mộc Yên nhíu mày, tuy rằng trên chân cô bị thương nhưng cũng không cần hai người nâng cô!

Mộc Yên cười với họ: "Hai người dẫn đường là được rồi, tôi có thể tự đi."

"Thiếu phu nhân, đây là thiếu gia phân phó." Một cô gái trong đó lên tiếng trả lời.

Thiếu phu nhân? Nghe xưng hô này, Mộc Yên nhìn không được bĩu môi. Cô quả nhiên vẫn chưa thích ứng.

Sương trắng lượn lờ.

Trong phòng tắm.

Bồn tắm màu trắng, mặt trên khắc hoa văn tinh xảo.

Hơi nước ẩm khí dày đặc, sương khói lượn lờ tỏa ra mùi thơm của hoa Mãn Côi.

Tiểu Mộc Yên tựa vào cạnh bồn tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vì hơi nước ẩm mà đỏ bừng.

Cời búi tóc đuôi ngựa xuống, tức thì, sợi tóc tán loạn trút xuống dưới, nổi trên mặt nước xen lẫn những cánh hoa hồng.

Mộc Yên phát ra một tiếng thở thoải mái, ngồi trong bồn tắm, thân thể rốt cục được thả lỏng. Về mặt lại bắt đầu trở nên hốt hoảng.

Cô vẫn nghĩ rằng Sở Hoán ở trong lòng mình để lại một lỗ hổng, sẽ rất khó khép lại, nhưng lúc này ngay cả một chút cảm giác thống khổ cô đều không có. Đêm đó tranh chấp với Sở Hoán, ngược lại cô cảm thấy rất thoải mái. Có lẽ, giống như Tường Vũ Phi nói, cô cũng không thích Sở Hoán, chỉ có cảm giác ỷ lại hấn mà thôi.

Mộc Yên vĩnh viễn sẽ không hiểu Sở Hoán, cho dù hấn ở bên cạnh mình như trước kia. Sở Hoán là người rất giỏi che giấu, hấn là người khó có thể nắm lấy, cô không thích hợp. Những điều này cô vẫn biết. Ở Mộc gia, Sở Hoán luôn tự ý thức mình là con nuôi, lúc còn nhỏ để cho người ta yên tâm, chuyện không công bằng xảy ra trên người hấn, hấn cũng không hề oán hận một câu. Có lẽ là hấn giỏi ẩn nhẫn, trên mặt luôn tươi cười sáng lạn làm cho mọi người đều bỏ qua cảm xúc thật của hấn. Người đàn ông này kỳ thật cũng không độ lượng giống như ngoài mặt.

Tuy nhiên, mọi chuyện sớm đã không còn liên quan đến cô nữa rồi! Lưu luyến cũng chỉ làm mình bị thương.

Nước có chút lạnh, cô đứng dậy đi ra.

Bộ đồ tắm màu trắng mới tinh, vẫn còn bị niêm phong.

Hơi dùng sức mở ra, áo tắm bên trong cực kỳ mềm mại.

Mộc Yên không biết Dung Lạc lại chuẩn bị áo tắm cho phụ nữ, nhưng cô cũng không cần hấn chuẩn bị, chỉ cần là đồ mới thôi. Bởi vì cô có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng.

Nhưng mà, đến một ngày nào đó.

Mộc Yên vui đầu trên vai Dung Lạc hỏi: "Vì sao mỗi lần anh đưa cái gì cho em đều được đóng gói bằng túi nhựa?"

Thí dụ như, khi hấn đưa cho cô cái ly dùng để uống nước, mỗi một tờ tạp chí văn nghệ, thậm chí là cây bút để viết... Đều được gói trong túi nhựa trong suốt.

"Không có gì, chỉ muốn nói cho em biết những thứ này chưa từng có ai dùng qua, là anh cố ý chuẩn bị cho em." Hấn nhìn cô, biểu hiện tự nhiên mà sùng nịch.

Có đôi khi khiến người khác cảm động không phải chuyện gì kinh thiên động địa, chỉ cần cẩn thận chăm sóc cuộc sống là có thể gây cảm động rồi. Nhưng mà, về sau Dung Lạc luôn ôn nhu đến mức làm cho Mộc Yên đau lòng.

Cửa phòng tắm bị mở ra, Mộc Yên nhìn thấy nữ hầu lúc này.

"Thiếu phu nhân, thiếu gia ở nhà ăn chờ cô." Nữ hầu chủ động tiến lên đây giúp cô lau tóc, động tác này làm cho nàng cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng làm cho cô kinh ngạc hơn chính là cách xưng hô 'Thiếu phu nhân'.

"Không cần phiền phức, tôi có thể tự làm." Mộc Yên cười có chút xấu hổ, cũng không phải mình không tay không chân, không cần bắt người khác lau tóc cho mình?

Tuy rằng trong nhà cô cũng có nữ hầu, nhưng tiểu Mộc Yên không thích sai khiến bọn họ. Cô cảm thấy giữa người với người nên được đối xử ngang hàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Sỗ Sàng!

Đi theo nữ hầu đến nhà ăn.

Tiểu Mộc Yên nhìn cảnh tượng trước mắt mà hơi kinh ngạc.

Dưới ngọn đèn nhu hòa, người đàn ông lạnh lùng đầy cao quý đứng trong nhà ăn.

Mùi đồ ăn tràn ngập trong không khí.

Tiểu nha đầu ngăn người, cô thật sự không ngờ Dung Lạc xuất thân là danh môn công tử lại biết nấu cơm.

Mặc quần áo ở nhà thoải mái, ngón tay thon dài. Dung Lạc cầm thìa khuấy nhẹ trong nồi, cho dù là nấu ăn, động tác của hắn cũng đều rất tao nhã.

Đây là Dung Lạc, hắn luôn lơ đãng không để ý, nhưng khí chất phát ra từ người hắn lại làm người ta kinh tâm động phách. Không có người phụ nữ nào có thể kháng cự một người đàn ông như vậy. Đương nhiên cũng bao gồm cả bản thân cô.

Tiểu nha đầu dựa vào vách tường, lặng lẽ nhìn động tác của Dung Lạc.

Mộc Yên đột nhiên cảm thấy người phụ nữ nào được hắn thích nhất định sẽ rất hạnh phúc, đương nhiên người kia nhất định không phải là cô. Nghĩ đến đây không hiểu tại sao cô lại cảm thấy mất mát.

"Đang làm cái gì ngon vậy?"

"Tắm xong rồi?" Dời mắt sang nhìn cô, hắn nhìn vào áo tắm của cô.

Gật đầu, cô cười sáng lạn, so với biểu hiện vừa rồi của cô quả thật giống như hai người khác nhau.

"Thực không thể tưởng tượng được anh lại biết nấu cơm?" Mộc Yên đi vào phòng bếp, chớp mắt tán thưởng mấy câu, "Cũng rất thơm nha!"

Buồng thìa xuống, Dung Lạc xoay người đi lấy chén bát từ trong trạm ra.

Nhìn hắn mặt không chút thay đổi đưa chén cho mình, tiểu Mộc Yên ngăn người. Lúc phản ứng lại cô mới hỏi: "Cái này là canh đang nấu sao?"

"Ừ."

Nhìn cô bung chén nhỏ lên định uống, hắn lại giữ chặt cánh tay cô ngăn cản động tác của cô.

Dung Lạc bỏ thìa vào chén sau đó mới buông tay cô ra.

Nhìn về mặt không hiểu rõ, hần thân nhiên nhắc nhở: " Uống!"

Chỉ một chữ, lại làm cho cô thất thần rất lâu.

Chờ cô phản ứng lại, đã thấy Dung Lạc cách cô rất gần.

Hơi thở trên người hần có mùi trà tươi mát, chỉ cần hần cúi đầu, chớp mũi hai người liền có thể chạm vào nhau. Tiểu Mộc Yên mặt thoáng trở nên lúng túng. Không có biện pháp về lui về sau, nhưng phía của cô lại là tủ bát lạnh lẽo.

"Dung Lạc." Thanh âm Mộc Yên có chút run rẩy mất tự nhiên.

"Ừ."

"Có phải chúng ta quá thân cận rồi không?"

“ Ừ." Dung Lạc nhợt nhạt đáp lại.

'Ừ' là có ý gì? Nhìn người đàn ông này càng lúc càng đến gần, trong lòng tiểu Mộc Yên thầm thán: Thiếu gia, chẳng lẽ ngài không biết lúc này nên lui về phía sau vài bước sao?

Một lúc sau, hai gò má Mộc Yên càng ngày càng hồng.

"Em rất nóng sao?"

"Không, không có."

"Vậy vì sao lại đỏ mặt?"

Tiểu nha đầu xấu hổ lắc đầu, trong lòng lại nói thầm: Một tên đàn ông như anh dựa gần một cô gái như vậy, sao lại không đỏ mặt được?

"Mộc Yên."

Tiếng nói lạnh lùng vang lên bên tai cô, bởi vì Dung Lạc tới gần, Mộc Yên có thể cảm giác rõ ràng hơi thở ấm áp khi hần nói chuyện phả lên vành tai mình. Hơi thở mang theo hương trà tươi mát, nhợt nhạt thân nhiên, nhưng lại làm cho cô cảm thấy trên mặt khô nóng.

Cúi đầu, Mộc Yên có chút không biết làm sao lui về phía sau, lưng đã đụng tới tủ bát, không còn chỗ trốn.

Ngón tay thon dài của Dung Lạc xẹt qua hai má cô.

Mộc Yên xấu hổ nghiêng đầu, khuôn mặt trắng nõn mất tự nhiên đỏ ửng.

Nhìn bộ dáng cô xấu hổ quẩn bách, trên khuôn mặt lạnh lùng của Dung Lạc đột nhiên xuất hiện nụ cười.

"Mộc Yên." Hần lại một lần nữa gọi cô, giọng nói vô tình xẹt qua màng nhĩ của cô, làm cho cô nhin không được run lên.

"Ừ."

"Em tránh ra để tôi lấy cái thìa !" Chỉ tủ bát phía sau cô, Dung Lạc có lòng tốt nhắc nhở.

Trong nháy mắt Mộc Yên hiểu được liền cảm thấy cực kỳ quẩn bách, cô vội vàng nghiêng người né ra, hai má đã sẫm đỏ hơn cả canh hoa hồng Mãn Côi trên bàn.

Nhìn bộ dáng cô đáng yêu, Dung Lạc cười khẽ.

Một lúc lâu sau, hần thờ dài một tiếng lại xoay người sang chỗ khác khuấy canh.

Bàn ăn bằng gỗ khắc hoa văn cổ xưa, khác với phong cách Châu Âu xa hoa của Mộc gia. Vườn trà này mọi thứ đều có dáng vẻ cổ điển, khắp nơi đều cho thấy tính cách bất phàm của chủ nhân.

Khăn trải bàn gấp gọn, bàn ăn tinh xảo, hai chén nhỏ khắc hoa văn.

Hần cùng cô ngồi đối mặt nhau trước bàn ăn.

Ném thử một con tôm bóc vỏ hầm với nấm hương, mềm mại, hương vị của nấm hương và tôm quyện vào nhau ăn cực kỳ ngon miệng.

"Anh ăn nhiều một chút." Tiểu nha đầu gấp một miếng đậu hủ đặt vào trong bát Dung Lạc, rõ ràng thấy hần sững sốt.

Lúc này cô mới nhớ ra bệnh sạch sẽ của người đàn ông này so với mình còn nghiêm trọng hơn nhiều, cô là vì tâm lý, nhưng còn Dung Lạc thật sự quá

khác người.

Tiểu Mộc Yên chưa kịp hồi hận vì hành vi của mình, đã thấy người đàn ông ngồi đối diện lẳng lặng ăn hết.

Thấy bộ dáng cô có chút kinh ngạc, Dung Lạc buông bát đĩa đón nhận tầm mắt của cô.

"Sao vậy?" Hấn hỏi bình tĩnh.

Thu lại biểu tình kinh ngạc, tiểu nha đầu nhìn thức ăn trên bàn chậm rãi giải thích, "Chỉ là nhớ ra hình như anh không thích người khác gấp đồ ăn cho mình."

"Ừ."

Vậy anh còn ăn đồ ăn tôi gấp? Trong lòng Tiểu Mộc Yên âm thầm nói, thấy hấn rất thích ăn, lại gấp một miếng khác cho hấn.

"Vì tôi thích, chỉ vậy thôi." Dung Lạc cầm lấy đĩa nhìn cô, lại bổ sung thêm một câu, "Còn nữa, tôi chỉ ăn đậu hủ do em gấp."

Hấn nói rất bình tĩnh, nhưng người nghe lại không thể bình tĩnh như vậy.

Tay run lên, tiểu Mộc Yên suýt nữa làm rơi thìa.

Khóe miệng cô giật giật, tuy rằng mình hiểu được ý của hấn, nhưng Dung thiếu gia cũng quá tự nhiên rồi, có thể đừng nói rõ hết mọi chuyện ra như vậy được không! Cảm giác ái muội không rõ ràng này làm cho cô rất khó xử.

Không có chú ý tới nha đầu trước mặt đã thay đổi sắc mặt, Dung Lạc vẫn như trước im lặng ăn đậu hủ, tướng ăn tao nhã, nhã nhặn.

"Ngày mai theo tôi đến Dung gia." Hấn nói rất bình tĩnh.

Tiểu Mộc Yên lại kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô biết nếu kết hôn ít nhiều gì cũng phải gặp trưởng bối hai bên. Nhưng cô cũng chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

"Nhất định phải là ngày mai sao?" Cô nhìn hấn, con người đen nhánh rõ ràng đang bắt an.

"Ba mẹ tôi không thường ở nhà, ngày mai tới là tốt nhất."

"Quả thật nên đến gặp mặt bác trai bác gái." Cô nhìn hấn mỉm cười để hấn an tâm, "Ngày mai chúng ta cùng đi." Tiểu Mộc Yên cười sáng lạn, nhưng tay cầm thìa liêu mạng khuấy đều trong bát cho thấy cô đang bối rối.

"Không cần lo lắng."

Không ngờ hấn lại miễn cảm như thế, cảm nhận được cô đang bắt an, tiểu Mộc Yên kinh ngạc, cô ngẩng đầu nhìn hấn.

"Ăn cơm xong nghỉ ngơi cho tốt." Buông tay cô ra, Dung Lạc trầm mặc tiếp tục ăn cơm.

Cơm chiều xong, để nữ hầu dọn bát đĩa.

Hai người ngồi ở sofa thượng thượng thức một ít trà nóng.

"Nghỉ ngơi sớm đi." Hấn dặn cô xong, phân phó nữ hầu đưa cô về phòng ngủ.

Nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường ở phòng khách, Mộc Yên nắm cánh tay hấn nhíu mày nói, "Mới chín giờ, tôi còn chưa muốn ngủ!" Rõ ràng là đang làm nũng, nữ hầu nhìn hai người vô cùng thân thiết, cúi đầu yên lặng nở nụ cười.

Tiểu Mộc Yên cười, cô nắm lấy cánh tay Dung Lạc thấp giọng hỏi: "Anh cũng ngủ sớm như vậy sao?"

"Không, tôi còn một vài văn kiện phải xem."

"Tôi đi cùng anh được không?" Cô lấy lòng hỏi lại một lần, "Được không?" Rất có hương vị làm nũng.

Nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của cô, Dung Lạc không bao giờ thay đổi quyết định của mình lại gật đầu đáp ứng.

Nhìn khuôn mặt cô tươi cười lóa mắt, hấn hơi nhíu mày: Bắt đầu từ khi nào mà cô lại có ảnh hưởng đến quyết định của mình như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Đồng Giường Cộng Chấm

Dung Lạc và Mộc Yên tay trong tay đến thư phòng lầu hai.

Trên mặt bàn màu trắng sạch sẽ, bên cạnh máy tính từng xấp văn kiện được sắp xếp chỉnh tề.

Thư phòng giống như chủ nhân của nó, nghiêm túc mà có trật tự, báo chí, sách phân loại rất ngay ngắn.

Mộc Yên nhìn thấy trên giá sách có bộ sách nghệ thuật, cô có chút kinh ngạc đi qua lấy cuốn mới nhất ra lật xem.

"Anh cũng thích sách này sao?" Mộc Yên kinh hi hỏi hần.

"Ừ."

"Lúc tôi ở nước ngoài thích nhất là sách bản đồ của nhà xuất bản này." Bộ sách này hàng năm chỉ ra một kỳ, khi đó mỗi năm Mộc Yên đều mua, nhưng sau khi tốt nghiệp bởi vì trong nhà xảy ra rất nhiều chuyện nên cũng không mua nữa. Không ngờ Dung Lạc lại có đầy đủ các kỳ.

Nhìn mặt cô vui vẻ tươi cười, Dung Lạc lại đi đến giá sách lấy ra hai bản. "Đến phòng khách xem đi."

Hần chỉ lấy cho mình một phần văn kiện đi với cô ra sô pha phòng khách.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi tí tách, bên trong lại ấm áp, hoà thuận vui vẻ.

Trên sô pha màu trắng, vẻ mặt người đàn ông lạnh lùng hết sức chuyên chú nhìn văn kiện báo cáo của công ty.

Ngón tay thon dài cầm cây bút màu đen ký tên, ngòi bút viết viết vẽ vẽ, Dung Lạc ngẫu nhiên dừng lại một chút để suy nghĩ.

Mộc Yên ngồi ở bên cạnh hần, trong tay đang cầm tập tranh tinh tế lật xem.

Phòng khách im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng trang giấy sột soạt.

Tuy hai người đều im lặng không nói chuyện, nhưng trong không khí lại có hương vị an nhàn ấm áp.

Dung Lạc lơ đãng ngẩng đầu, tầm mắt dừng lại trên người cô.

Dưới ánh đèn nhu hòa, tiểu nha đầu tựa vào sô pha lật xem tập tranh, mặc dù tóc dài nhưng ngoài ý muốn dễ tùy tiện, tự nhiên dính trên hai sườn má trắng nõn của cô. Long mi dài như cánh hoa Điệp, cử động nhẹ nhàng run run.

Có thể là mệt nhọc, cô nhẹ nhàng ách xì 1 cái, có vẻ rất đáng yêu. Đôi mắt kèm nhèm vừa đúng lúc nhìn vào mắt của Dung Lạc.

"Mệt rồi thì đi ngủ đi."

Cô lắc đầu, giờ tính trẻ con bừa bãi: "Không cần, tôi muốn ở cùng anh!" Mộc Yên cố gắng mở to hai mắt, tiếp tục nhìn tập tranh trong tay.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường đã mười hai giờ, lại nhìn nha đầu bên cạnh kiên cường chống đỡ, Dung Lạc có chút bất đắc dĩ.

Nhớ tới vô số lần mất ngủ, bản thân hần đều một mình ngồi trong thư phòng cho đến khuya. Cùng với đám văn kiện buồn tẻ chán nản, phiền muộn sẽ pha một bình Bích Loa Xuân. Chậm rãi uống cho đến sáng.

Đêm nay lại vì có người làm bạn nên cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh.

Cảm giác được sức nặng trên vai, Dung Lạc quay đầu lại, phát hiện Mộc Yên đã ngủ.

Đầu tựa vào vai hần, tập tranh để qua một bên.

Bởi vì Dung Lạc hơi đi động bả vai, đầu của cô cũng dần dần ngã xuống đùi hần.

Giật mình, điều chỉnh tư thế một chút rồi gói đầu trên đùi Dung Lạc nặng nề ngủ.

Nữ hầu đưa nước trà tới, vừa vào liền nhìn thấy một màn ấm áp như vậy.

Trên sô pha, Dung Lạc cẩn thận nhìn văn kiện, tiểu Mộc Yên gói đầu trên đùi hần ngọt ngào ngủ.

Nhìn thấy có người tới Dung Lạc ra hiệu không được lên tiếng, nhẹ giọng kêu cô đem chăn ở phòng ngủ lại đây.

Qua một lúc lâu sau, văn kiện đã được xem xong.

Dung Lạc đang chuẩn bị khép lại, lại nghe thấy có tiếng nói nhẹ truyền đến.

Rồi sau đó hắn cảm thấy người đang gối đầu trên đùi bắt đầu phát run không ngừng.

Lông mi Mộc Yên run rẩy, sắc mặt của cô tái nhợt như tờ giấy.

Trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh.

...

Trong giấc mơ bầu trời tối đen không thấy ánh sáng.

Trong phòng tối đen, một người phụ nữ tay chân bị dây xích sắt trói lại, không thể cử động. Trên người cô, quần áo bị rách nát, từng dấu xanh tím lộ ra, sắc mặt cô tái nhợt đen tối, khóe miệng chảy máu tươi ghê người.

Vài người đàn ông mặc đồ đen đè người phụ nữ đang liều mạng giãy dụa lại, hai người cột cô vào ghế, một người khác lấy ra một cái roi da.

"Bá" một tiếng, tiếng roi da phá gió hung hăng quật xuống trên người cô....

"Tiểu Yên?" Nhìn thấy nước mắt ở khóe mắt cô, Dung Lạc nhủ mảy.

"Tiểu Yên?" Hắn tiếp tục gọi.

Giống như nghe được tiếng của hắn, Mộc Yên đột nhiên mở hai mắt, ngơ ngác nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt, cô chậm rãi ngồi dậy.

Thật lâu sau, cô mới hồi thần lại."Gặp ác mộng thôi, quấy rầy đến anh sao?" Cô thấy có lỗi cười cười.

"Không có."

"Xem xong văn kiện rồi sao?" Hai tay hắn nắm cánh tay cô, đầu cô tựa vào vai hắn nhu thuận cọ cọ.

"Còn một chút."

"Đã muộn rồi, anh nên nghỉ ngơi đi!" Chỉ đồng hồ treo tường, cô đứng lên lôi kéo hắn rời khỏi sofa."Ngày mai không phải muốn đi gặp Dung bá bá và Dung bá mẫu sao? Nhanh ngủ đi!"

Đưa Mộc Yên đến phòng khách lầu hai, mở đèn tường lên.

"Sớm nghỉ ngơi đi." Hắn đứng một bên mở cửa ra, nói, "Phòng của tôi ở kế bên, có chuyện gì em có thể tìm nữ hầu hoặc cũng có thể qua tìm tôi." Trước khi đi ra ngoài còn nhìn cô một cái, Dung Lạc thần nhiên nói, "Ngủ ngon."

Động tác bước đi bị cản lại, hắn hơi giật mình.

Rõ ràng cảm thấy thắt lưng bị hai cánh tay ôm lấy, là tiểu nha đầu đứng sau lưng ôm lấy hắn.

"Dung Lạc." Cô gọi hắn, dán mặt sau lưng hắn. "Tôi sợ!" Ôm cánh tay hắn thật chặt.

Dung Lạc tránh khỏi vòng tay cô, xoay người nhìn lại.

"Ở lại đây với tôi được không?" Mộc Yên nhào vào lòng hắn, vùi đầu trong ngực hắn.

Thấy hắn không nói lời nào, cô có chút ủy khuất, "Tôi thật sự sợ, phòng lớn như vậy tôi không muốn ở một mình!"

Lắc lắc cánh tay hắn, cô ngẩng đầu nhìn hắn, "Dung Lạc, gặp ác mộng thật sự rất khổ sở, anh ở lại với tôi được không, được không?"

Sớm biết hắn sẽ không đáp ứng, Mộc Yên đang muốn buông hắn ra. Đã thấy người trước mắt gật đầu.

Dưới ánh đèn nhu hòa, hắn nói: "Được."

Kính ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, cô thật sự không ngờ người lạnh lùng xa cách như hắn lại đáp ứng yêu cầu vô lý này của cô. Hắn không phải rất chán ghét người khác đụng vào mình sao, Mộc Yên cúi đầu cười khổ: Cô như vậy có tính là tự mua dây buộc mình không?

Cảm xúc khiếp sợ rất nhanh đã bị của ý cười che dấu, "Đây là do anh nói, không được đổi ý!" Ra vẻ vui vẻ vì hắn ở lại, đôi mi thanh tú của tiểu Mộc Yên hơi nâng lên.

Tắt đèn, trong phòng hoàn toàn tối đen.

Trên giường lớn, Dung Lạc nằm ở bên phải, Mộc Yên nằm bên trái.

Bởi vì giường lớn, hai người nằm trên đó không hề chật chội ngược lại ở giữa rất rộng.

Yên tĩnh, trong bóng đêm hai người đều tự đắp chăn.

"Dung Lạc." Cô lên tiếng đánh vỡ sự im lặng, "Anh đã ngủ chưa?" Kéo chăn ra, cô ngồi dậy.

"Chưa."

"Tôi rất lạnh." Cô hờn dỗi lại gần hắn.

Đến khi đụng đến người hắn, tiểu nha đầu mới dựa vào hắn mà nằm xuống.

"Anh lạnh không?" Mộc Yên hỏi hắn, trong bóng đêm ánh mắt cô sáng ngời, động lòng người.

"Rất tốt."

"Nhưng tôi rất lạnh!" Tiểu Mộc Yên oán giận, hai tay đã gắt gao ôm thắt lưng hắn. "Không được đẩy ra!" Cô bá đạo nói.

Trong ngực hắn tìm một vị trí thoải mái, cả người cô đều cuộn trong lòng hắn.

"Dung Lạc." Tiểu nha đầu ngẩng đầu nâng cằm hắn lên hôn xuống, miễn cưỡng ngáp một cái nói, "Ngủ ngon."

Dung Lạc nhìn người trong lòng nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, kéo chăn đắp lên người cô.

Cơ thể tiểu nha đầu ấm áp, ôm vào trong ngực rất mềm mại. Người cô tỏa ra hương hoa.

Mộc Yên ngủ say nhưng hai tay vẫn cố chấp vòng quanh hắn.

Trong mộng lung, cô hình như nghe được một tiếng thờ dài: Rốt cục em muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đưa Về Nhà!

Editor: Susublu

Chiếc Lamborghini màu trắng chậm rãi chạy trên đường.

Chu Hàn lái xe, ngồi ở ghế phụ lái là Dung Trạch với vẻ mặt chưa ngủ tỉnh.

"Anh, anh đưa chị dâu nhỏ về nhà mà nhất định lôi kéo em theo làm gì!" Dung Trạch nhìn hai người ngồi phía sau bằng vẻ mặt không tình nguyện. "Lát nữa em về nhà nhất định sẽ bị mẹ mắng, không phải chúng ta đã nói chuyện này vài ngày trước rồi sao, sao bây giờ lại bắt em về nhà?"

"Mẹ đã biết em về."

"Cái gì?" Dung Trạch kinh ngạc hô to, "Như vậy là xong đời rồi!"

Ra vẻ đáng thương nhìn Dung Lạc, kính nhờ hắn: "Anh phải cứu em! Anh nhất định phải cứu em!"

Nhìn vẻ mặt hắn lạnh lùng, Dung Trạch hoài nghi, "Anh, anh đã nói sẽ giúp em, không phải lại đổi ý chứ?"

Thật lâu sau, tầm mắt hắn mới chuyển đến trên người Mộc Yên, đột nhiên lại có chủ ý.

"Chị dâu nhỏ, chị cứu em đi!"

Mộc Yên ngay từ đầu đã không hiểu bọn họ đang nói cái gì, trong lúc nhất thời cô không biết làm sao. Ngắc đầu, nghi hoặc nhìn về phía Dung Lạc.

"Dung Trạch muốn làm nghệ thuật, nhưng mẹ không đồng ý." Lờn ít mà ý nhiều, để cho người khác dễ hiểu.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Mộc Yên có chút lo lắng nhìn Dung Trạch.

Dung Trạch cảm động sắp rơi lệ đầy mặt, quả nhiên vẫn là chị dâu nhỏ lương thiện am hiểu ý người khác!

Lúc hấn cảm động còn không quên oán giận anh trai của mình một chút. Vừa rồi chị dâu nhỏ không hiểu thì anh ấy liền chủ động giải thích rõ ràng, vậy mà hấn nói cả nửa ngày thì anh ấy cũng không thêm để ý.

Dung Trạch ở trong lòng hô to: Không công bằng, không công bằng! Dù sao hấn cũng là em trai anh ấy mà. Sao anh cả có thể không có người tính như vậy!

Đương nhiên những lời này hấn chỉ có thể thầm oán giận trong lòng, oán khí tan hết hấn lại chân chó lấy lòng anh trai nhà mình: "Anh, em xin anh đó, về nhà nhất định phải nói tốt cho em!" Nhìn người bên cạnh hấn lại bổ sung thêm, "Đương nhiên còn có chị dâu nhỏ!"

Chống lại biểu tình kính nhờ của Dung Trạch, Mộc Yên đành phải mỉm cười.

Ngoài cửa sổ xe phong cảnh không ngừng thay đổi, đến khi biến thành một khung cảnh yên lặng ảm áp, phong cảnh ngoài xe liền dừng lại.

Mùi thơm bên ngoài bay vào, cô biết hai bên đều trồng hoa Sơn Chi.

Cánh hoa trắng nõn, nhẹ nhàng thoải mái mang theo mùi hương của hoa Sơn Chi, đúng là rất quen thuộc.

Dung gia.

Chờ người hầu mở cửa xe, Dung Lạc lúi kéo tiểu nha đầu xuống xe.

Cửa lớn bằng hợp kim màu bạc, ngói màu đỏ, dây thường xuân xanh ngắt bám trên toàn bộ vách tường.

Đứng ở cửa lớn, Mộc Yên đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt trở nên điên cuồng vặn vẹo, trời đất quay cuồng, đột nhiên cô có cảm giác mê muội mãnh liệt.

Lảo đảo không vững, thân thể bị Dung Lạc ôm vào trong lòng. Sắc mặt của cô tái nhợt đến đáng sợ.

"Sao vậy?" Tiếng nói lạnh lùng vang lên.

Cô vô lực cười cười, "Không có gì, chắc do tôi qua không nghỉ ngơi đủ." Đứng vững lại, Mộc Yên đi theo Dung Lạc vào Dung gia.

Khác với phong cách cổ của vườn trà, bên trong Dung gia trang hoàng cũng theo phong cách châu Âu xa hoa.

Sô pha màu xanh đen, trên bàn trà để cà phê mới nấu.

Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi ngồi trên sô pha đọc báo, gọng mắt kính nạm vàng, con mắt khôn khéo giỏi giang, cả người toát ra khí chất nho nhã. Nghe được tiếng bước chân, ông buông tờ báo trong tay nhìn ra cửa.

"Ba!" Dung Trạch vừa vào cửa liền cao giọng gọi to.

Người đàn ông cười ôn hòa “ Con trai về rồi sao!” Đón tiếp con trai thứ xong tầm mắt lại chuyển về phía sau Dung Trạch. Thấy tay Dung Lạc đặt trên thất lưng tiểu Mộc Yên, đôi mắt ông trầm xuống.

"Ba." Giọng nói bình thản, không chút cảm xúc.

"Bác Dung, xin chào." Tiểu nha đầu lễ phép cười cười.

Nhìn cô gái nhỏ trước mắt tươi cười diễm tĩnh, Dung Diệu Huy tán thưởng: " Con gái Mộc Quốc Hồng thật sự rất xinh đẹp!"

"Ngài quá khen."

Tuy rằng chưa từng gặp Dung Diệu Huy, nhưng cũng không có tiếp xúc quá gần gũi, huống chi cô lấy thân phận con dâu xuất hiện. Mộc Yên đánh giá người đàn ông trước mắt, nghe nói đã hơn năm mươi tuổi lại vẫn phong độ như trước, khí chất phi phàm.

Nhìn khoe môi ông tươi cười, Mộc Yên thật sự rất khó tin người đàn ông lạnh lùng như Dung Lạc lại là của ông. Đương nhiên cô rất nhanh đã biết sắc mặt lạnh như băng của Dung Lạc là giống ai.

Một thân sườn xám màu tím, dáng người rất đẹp. Âm thanh giày cao gót va chạm xuống sàn nhà khoe ra sự tài giỏi, người phụ nữ chân thành đi đến.

Trên cổ trắng nõn là dây trân châu trắng sáng chói, bà lạnh lùng nhìn mọi người trong phòng khách, ánh mắt lãnh liệt mà cường thế.

"Mẹ." Dung Trạch gọi một tiếng liền trốn sau lưng của Dung Diệu Huy, cố gắng để sự tồn tại của mình giảm xuống mức thấp nhất.

"Lát nữa tính sổ với con sau!" Cổ Anh trừng mắt liếc hấn một cái sau đó nhìn Dung Lạc và Mộc Yên.

"Bác gái, xin chào" Nhìn tiểu nha đầu cười đến xinh đẹp động lòng người, vẻ mặt lạnh như băng của Cố Anh nhũn mảy lại.

"Cô chính là Mộc Yên?" Cố Anh cười rất cao quý lạnh lùng.

Tiểu nha đầu nhu thuận gật đầu: "Đúng vậy, bác gái."

"Cô chính là con gái của Hứa Nhã Như?" Bà cười lạnh.

"Không phải, di Hứa không phải là mẹ đẻ của con."

"Sao?" Trên mặt bà hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhìn tiểu nha đầu trước mắt chăm chọc mĩa mai nói, "Thì người chính là con gái ngoài gia thú của Mộc Quốc Hồng!" Lưng Mộc Yên cứng đờ, nụ cười ở khóe môi lại tăng thêm không giảm.

"Mẹ" Giọng Dung Lạc luôn lạnh lùng, tức giận.

"Dung Lạc trừng mắt nhìn mẹ làm gì, mẹ nói sai gì sao." Cố Anh vô tội nhìn Dung Lạc.

"Đúng vậy, bác gái nói không sai." Mộc Yên gật đầu, cười rất thuần khiết. "Quả thật con là con gái ngoài gia thú của Mộc Quốc Hồng!" Tay cô lại gắt gao nắm chặt tay Dung Lạc.

Liếc cô một cái, Cố Anh hèn mọn: "Mộc tiểu thư thật sự rất thẳng thắn!"

"Ngài khen thật rồi!" Khóe môi vẫn dịu dàng mỉm cười, không có biểu hiện tức giận.

Cố Anh ngồi trên sofa không thèm nhắc lại, bà lẳng lặng uống cà phê, trên mặt không hề có biểu tình gì.

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên có chút xấu hổ.

"Dung Lạc, Tiểu Yên mau ngồi xuống đi! Đứng làm gì? Giọng nói thân thiết của Dung Diệu Huy đánh gãy sự yên lặng. "Tiểu Yên lần đầu tiên đến nhà, đợi lát nữa để Dung Lạc đưa con đi nhìn xung quanh!"

"Cám ơn bác Dung quan tâm."

Nhìn cô gái trước mắt lễ phép, Dung Diệu Huy là trưởng bối nên từ ái ôn hòa.

"Sẽ nhanh chóng thành người một nhà, về sau không cần khách sáo như vậy nữa! Đứng rồi, hôn lễ của hai đứa chuẩn bị như thế nào rồi?"

Không đợi Mộc Yên trả lời, Dung Lạc đã mở miệng trước "Ba cần lo lắng, con sẽ chuẩn bị thỏa đáng."

Giọng nói lạnh như băng, Mộc Yên không ngờ Dung Lạc lại đối xử với ba mẹ mình xa cách lạnh nhạt như vậy.

Nhưng, lúc này trong lòng cô lại dâng lên nhiều cảm giác khó nói khác. Sau này cô gả cho người đàn ông này làm vợ. Giương mắt nhìn Dung Lạc, rõ ràng khoảng cách gần như vậy, nhưng cô lại cảm thấy bọn họ cách xa như ngàn núi ngàn sông.

"Ai tới nhà vậy?"

Lúc mọi người đều an tĩnh, đột nhiên ngoài cửa lớn có một người đi vào.

Ánh mắt mọi người trong phòng khách đều nhìn về phía cửa, thấy rõ người đến là ai, khóe môi Dung Trạch gợi lên một nụ cười nghiền ngẫm, mà Dung Lạc lại nhăn mặt mảy lại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nhìn Nhà Mới.

Vườn hoa Dung gia.

Tiểu nha đầu bị Dung Lạc nắm tay bước chậm

Trầm mặc nửa ngày, Mộc Yên dừng chân lại. Dung Lạc nhìn về phía cô.

"Dung Lạc, xem ra mẹ anh và đường tỷ vừa mới tới rất không thích tôi!" Cô nhũn mảy, nụ cười trên mặt lại có thêm vài phần nghiền ngẫm.

Dung Lạc nhìn cô, nhưng vẫn lạnh lùng như trước không nói lời nào.

Tiểu nha đầu không ngại hấn lạnh lùng, tiếp tục nói: "Đường tỷ nhìn rất xinh đẹp." Chẳng qua tuyệt đối không phải người dễ chịu. Vừa rồi ở trong phòng khách hàn huyên vài câu cùng cô gái xinh đẹp kia, nhưng không ngừng đánh giá cô, làm cô sợ cả người. Xem ra đường tỷ của Dung Lạc rất thân thiện với người Dung gia, trong lòng tiểu Mộc Yên âm thầm đoán: Địa vị của mỹ nữ này ở Dung gia rất vững chắc.

Ánh mắt lúc sáng lúc tối, thu hồi suy nghĩ, Mộc Yên dừng lại bên cạnh bữu môi, "Dung Lạc, sẽ không phải vì mẹ anh không thích tôi mà anh không muốn cưới nữa chứ!"

"Sao không trả lời?" Giọng nói trên đầu, ánh mắt lại sâu không thấy đáy.

"Em không cần lo lắng, bà ấy sẽ lấy đại cục làm trọng." Thật là một câu trả lời hoàn mỹ! Trong lòng Mộc Yên châm chọc, quả nhiên là thế gia danh môn, lúc nào cũng đều nghĩ đến lợi ích. Còn muốn nói thêm cái gì nhưng lại thấy Dung Lạc không cho cô cơ hội, hấn kéo cô ra ngoài.

Lấy chìa khóa xe từ Chu Hàn, hấn lái xe chở cô ra khỏi Dung gia.

Chiếc Lamborghini chạy đến một làng xóm cổ.

Rõ ràng buổi sáng ra ngoài trời vẫn còn sáng hiện tại lại trở nên u ám. Giống như sắp mưa vậy.

Xe dừng lại bên ngoài làng cổ. Nắm tay Dung Lạc, Mộc Yên yên lặng đứng sau lưng hấn, nghi hoặc, nhưng cô vẫn không hỏi gì cả.

Tiếng chuông cổ ngân nga, đá cuội lót trên đường nhỏ bên cạnh là nhà ngói màu xanh, mãi cho đến khi đi đến trước một cửa gỗ Dung Lạc mới dừng lại.

Có người khác đã đến chờ từ rất sớm, nhìn thấy Dung Lạc và Mộc Yên, người đàn ông cung kính cúi chào. Mở ổ khóa đồng cổ điển phức tạp ra, hấn giao chìa khóa cho Dung Lạc liền rời đi.

Đẩy cửa vào, tầm nhìn nhất thời trở nên trống trải.

Sân trong được xây theo kiến trúc tạo nhã của Tô Châu, vừa vào cửa nhìn thấy một núi giả kỳ lạ. Sân cũng không lớn, lại đặc biệt được đầu tư, cảnh vật lịch sự tạo nhã nhiều không đếm xuể.

Mộc Yên hưng trí mở cửa phòng bên cạnh, bên trong được dọn dẹp rất sạch sẽ. Giá sách bằng gỗ chứa rất nhiều sách có ấn bản hiếm, chỉnh tề mà có trật tự. Không khó nhìn ra đây là thư phòng.

Trong gian phòng này bức màn che cũng rất đặc sắc, làm bằng trúc xanh tươi mới chế tác thành màn cuộn tinh tế. Cửa sổ hé lộ ra một cái bàn vuông, hai bên bàn là một cái ghế đan bằng trúc, ngồi lên rất thoải mái. Kéo màn trúc lên, ngoài cửa sổ là từng chùm hoa Đào, hương hoa bay đầy trời, gió thổi qua, cánh hoa hồng nhạt nhanh nhẹn theo gió bay lên.

Đứng ở khung cửa sổ, Mộc Yên tán thưởng: "Thật là một nơi tuyệt vời, phong cảnh rất đẹp."

"Thích?"

Nghe thấy sau lưng truyền đến một giọng nói, cô quay đầu lại cười gật đầu, "Đúng vậy, một nơi đẹp như vậy sao lại không thích được?"

"Vậy là tốt rồi."

"Sao?" Mộc Yên không hiểu ý của hấn.

"Sau hôn lễ chúng ta sẽ sống ở đây."

"Thật không?" Đôi mắt cô chuyển động nhìn Dung Lạc.

"Ừ."

"Tôi đi qua phòng khác xem." Mộc Yên từ trên ghế đứng lên đi ra ngoài, lại cảm thấy cánh tay bị một bàn tay thon dài lộ rõ khớp xương chế trụ.

"Trời mưa." Dung Lạc nhìn ngoài cửa sổ đã mưa lất phất liền nhắc nhở cô.

"Hôm nay trời tối thật mau, rõ ràng lúc chúng ta đi trời vẫn còn sáng!" Bữu môi, Mộc Yên nhìn ngoài cửa đang mưa liền giật mình. Nhìn mưa không quá lớn, không chờ Dung Lạc liền bước ra ngoài.

Nhìn trời có dấu hiệu sắp mưa lớn, sân vườn theo phong cách cổ kính nước lại sinh ra một hương vị khác.

Nhìn thấy cách đó không xa có một cái hồ chỗ hành lang gấp khúc, Mộc Yên sợ hãi than: "Trong viện nhỏ này lại có một cái hồ." Nâng chân lên đi về

phía trước, lại cảm thấy mình bị một cái bóng che chắn.

Trong làn mưa bụi, người đàn ông anh tuấn lạnh lùng giúp cô che mưa. Mộc Yên hơi kinh ngạc.

"Đi thôi."

"Ừ." Quay đầu lại, Mộc Yên vui vẻ gạt đầu, ngón tay trắng nõn chỉ vào chỗ hành lang gấp khúc nói: "Tôi muốn đi đến đó nhìn"

Sân vườn dù không lớn, nhưng hành lang dài được thiết kế có chút thú vị, chín khúc cua, đường không xa nhưng lại có nhiều đoạn gấp khúc.

Nhân công xây một hồ nước nhỏ, màu nước xanh biếc. Cảnh Dương Liễu xanh, rơi xuống nước tạo thành từng làn sóng.

Hai người nhất trí tiêu sái, vì mưa lớn mà khoảng cách giữa bọn họ gần lại. Đi tới, Mộc Yên chỉ đơn giản ôm khuỷu tay Dung Lạc. Nhìn hắn không cự tuyệt, cô tiến thêm một bước nép sát vào hắn.

"Trời tháng ba rồi, tay anh vẫn còn lạnh như vậy." Mộc Yên nâng hai tay hắn lên hà hơi, bởi vì hơi phả lên mặt Mộc Yên nên trở nên ửng hồng.

Bàn tay ấm áp nhỏ bé cầm lấy tay hắn, cúi đầu nhìn ngón tay Dung Lạc. Tiểu Mộc Yên cảm thấy tán thưởng tuy rằng lớn hơn so với tay nàng rất nhiều, nhưng ngón tay Dung Lạc lại cực kỳ xinh đẹp. Khớp xương rõ ràng, thon dài trắng nõn.

Lông mi Mộc Yên rất dài, lúc cô cúi đầu hà hơi, hắn có thể nhìn thấy rất rõ.

"Dung Lạc, có phải cơ thể của anh không được tốt không?"

"Rất tốt." Dung Lạc nhìn cô nhíu mày.

"Vẫn phải uống thuốc mà lại nói là tốt, không biết xấu hổ?" Chớp mắt, Mộc Yên bĩu môi, "Nhìn anh đi, vẫn uống mấy viên con nhộng kia, cũng không thay đổi được thể chất lạnh của mình, thử đổi thành thuốc Đông y đi!"

Tiếp tục đi về phía trước, là đoạn cuối của hành lang. Những cành lá khô đập vào mắt làm Mộc Yên cảm thấy phong cảnh vô hạn của ngày hè. Ngắm lại nếu nó nở rộ trong nước chắc chắn rất đẹp, Mộc Yên lại có chút chờ mong.

Nhưng đến giữa hè, cô vẫn còn ở lại chỗ này sao?

Đến giữa trưa, vì Dung Lạc phải nghe điện thoại, nên kêu cô tự đi tham quan chung quanh.

Các phòng trong nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ, đều đã chuẩn thiết bị đầy đủ các thiết bị, Mộc Yên nhìn qua nhìn lại cảm thấy rất hưng phấn.

Đi tới trước, cô phát hiện ở sau gốc cây cổ tùng còn có một căn phòng, không ai dọn dẹp, bởi vì ánh mặt trời chiếu không tới nên trước căn phòng bị phủ rêu xanh rất dày. Cửa gỗ với nước sơn màu đỏ cũ nát bị một chiếc khóa dài bằng đồng sơn màu xanh khóa lại. Trên cửa còn có mạng nhện.

Cô sợ đi lên đám rêu đó sẽ bị trượt chân, đang muốn cẩn thận đi qua, đã thấy chiếc khóa đồng trên cửa phát ra âm thanh "Loảng xoảng", ổ khóa được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Mỹ Nhân Quỷ Dị

Ổ khóa rơi xuống đất làm kinh động đến đám chim ở trên cây.

Nhìn ổ khóa đồng loang lổ màu xanh, Mộc Yên đoán đại khái cũng phải một thời gian rất lâu mới biến thành như vậy.

Cô đi lên phía trước, nhìn cửa gỗ đầy bụi một lúc lâu, lòng tràn đầy nghi hoặc đẩy cửa ra.

"Két..."

Cửa gỗ mở ra, bụi phủ đầy trên khung cửa rơi xuống đất.

"Khụ khụ..."

Cho dù sớm đã có chuẩn bị nên lùi về sau vài bước, Mộc Yên vẫn bị tro bụi bay vào mũi.

Trong không khí đầy khói bụi.

Nhìn giá sách trước mắt được xếp đầy sách, Mộc Yên lập tức hiểu đây là kho chứa sách.

Theo cầu thang hẹp đi lên tầng hai, tầm mắt cô trở nên trống trải.

Khác với đám sách bừa bộn ở tầng một, tầng hai tương đối nhỏ, trên sàn gỗ lim đầy những tập tranh nằm bừa bãi. Đây là phòng để chứa sách hội họa.

Mộc Yên chậm rãi đi vào, cô chú ý tới giá sách ở góc tối của phòng, đặc biệt là ở giữa cái giá sách có một cái trục, nó không giống đám tranh được chất thành từng đồng kia mà là một bức họa được cuộn tròn lại, đặt riêng ở đó.

Mộc Yên nâng mắt, kiễng mũi chân, lấy cuộn tranh kia xuống.

Phía trước có cái bàn gỗ cũ nát, cô đặt bức tranh xuống chậm rãi mở ra.

Trên bức họa vẽ một cô gái.

Tuổi còn nhỏ xinh đẹp như hoa, dáng người thon dài. Cô mặc một bộ sườn xám Trung hoa thanh lịch, đứng ở trên lầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cô gái hơi nghiêng người, bởi vì chỉ có thể nhìn thấy một bên má mà sắc đẹp tăng thêm vài phần mỏng lung, nửa thấy rõ nửa mơ hồ.

Mặt trời chiều về phía tây, ánh chiều tà chiếu trên người cô, ảm áp thoải mái, làm người khác bị hấp dẫn vào sâu trong bức tranh.

Trên bức tranh được cuộn tròn có vài văn tự nhỏ, Mộc Yên biết rõ về loại văn tự này, liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra được hai chữ kia viết cái gì?

Đó là tên một người—— Dung Lạc!

Tranh Mỹ nhân làm cho Mộc Yên rung động, tác giả của bức họa này lại càng làm cho cô cảm thấy kinh ngạc.

Đương nhiên Mộc Yên biết Dung đại thiếu gia có tài hoa, nhưng vì hấn lạnh lùng xa cách, nên người bên ngoài cũng không xem trọng hắn.

Chỉ bằng vào nhiều năm nay cô học mỹ thuật tạo hình chuyên nghiệp, có thể nhìn ra bút pháp điều luyện của Dung Lạc trong bức họa này, khắc họa sinh động, tuyệt đối là một bậc thầy!

Nhưng mà, cô gái trong tranh, Mộc Yên luôn cảm thấy có vài phần quen thuộc, nhưng lục trong trí nhớ lại không tìm được thông tin gì về cô ấy.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng "Ông, ông, ông..." Cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

"Xin chào, tôi là Mộc Yên." Nhìn số di động xa lạ, tiểu Mộc Yên mở miệng nói xin chào.

"Đang ở đâu?" Giọng nói lạnh lùng lập tức làm cho Mộc Yên biết được đối phương là ai.

"Tôi ở..."

Đang lúc phát sầu không biết nên nói gì, Dung Lạc ngắt lời cô, "Đến phòng khách, tôi đưa em về."

Không đợi Mộc Yên nói gì, điện thoại đã bị ngắt, vang lên âm thanh "Tút, TUT, TUT, TUT..."

Thật sự là một tên đàn ông bá đạo!

Tiểu nha đầu bĩu môi, cuộn tròn bức tranh lại cất về chỗ cũ.

Lúc đóng cửa lại, Mộc Yên nhíu mày, cảm thấy căn phòng này có chỗ nào đó rất kỳ quái.

Chiều tối.

"Tôi đưa em về." Cầm lấy chìa khóa khắc hoa, Dung Lạc chuẩn bị đi ra ngoài đưa cô về.

Mộc Yên kéo tay hắn đi ra ngoài sân, vốn cô muốn tự thuê xe về, nhưng người đàn ông này đã quyết định chuyện gì rồi sẽ không ai thay đổi được, cho nên cô cũng không muốn tranh cãi với hắn.

Chiếc Lamborghini màu trắng chậm rãi chạy vào trong nội thành, xuyên qua cửa sổ, hơi lạnh của gió đêm mềm mại thổi vào.

Đưa tay đặt dưới cằm, Mộc Yên phá vỡ yên tĩnh sự bên trong xe.

"Dung Lạc anh thích vẽ tranh sao?" Trong đầu cô hiện lên cuộn tranh tinh xảo vẽ cô gái trẻ được cất trong căn phòng kia.

"Cũng tạm."

Nhìn sườn mặt Dung Lạc hết sức chuyên chú lái xe, Mộc Yên không tiếp tục hỏi nữa. Chỉ là cuộn tranh kia ở trong đầu cô không tài nào biến mất được?

Người trong bức họa đó có dáng người rất quen thuộc, rốt cuộc là đã gặp ở đâu rồi?

Đến khi tới cửa lớn Mộc gia, Mộc Yên mới thu hồi suy nghĩ.

"Được rồi Dung Lạc, đến đây thôi!"

Mở cửa ra, cô nhảy xuống xe.

Cách lớp cửa kính chưa hạ xuống hết, mắt Mộc Yên lóe sáng: "Đi đường cẩn thận nha!" Cô vẫy tay đến khi chiếc xe biến mất trong màn đêm. Nụ cười bên môi trong nháy mắt tắt hẳn, dưới đáy mắt lại nổi lên cảm xúc không ai đoán được.

Ban đêm, gió rất lạnh.

Phòng khách Mộc gia, giống như cô ra ngoài hay không cũng cũng, bốn người kia vẫn như trước ngồi một chỗ cười nói vui vẻ.

"Tiểu Yên đã về rồi sao." Mộc Quốc Hồng lên tiếng.

"Ăn cơm chưa, có muốn đi phân phó người chuẩn bị cơm chiều cho con không?"

Mộc Cẩm tròng mắt nhìn Hứa Nhã Như sau đó hừ lạnh: "Không phải từ hôm qua đến giờ nó luôn ở cùng Dung thiếu sao, tối hôm qua cũng không về. Còn muốn mẹ quan tâm?"

"Thật không? Tiểu Yên từ hôm qua đến giờ luôn ở cùng với Dung thiếu ư!" Hứa Nhã Như vẻ mặt vui sướng, nhưng Sở Hoán lại lạnh mặt.

"Hôm nay con đến Dung gia chào hỏi bác trai bác gái." Không thèm quan tâm sự giả tạo hay ý châm chọc của bà ta, trên mặt Mộc Yên luôn duy trì nụ cười bình tĩnh.

"Con đến Dung gia?" Mộc Quốc Hồng hí mắt, thấy Mộc Yên gật đầu sau đó lại tiếp tục nói: "Tiểu Yên đến ngồi bên cạnh ba." Ông vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

"Dung lão gia và Dung phu nhân thế nào, có vừa lòng với con không?"

"Ba, bọn họ đều rất tốt, đối xử với con cũng rất tốt." Khác với lúc ở bên cạnh Dung Lạc, cô luôn chủ động, đối với Sở Hoán lại vô cùng bình tĩnh, lúc này Mộc Yên nhu thuận ngồi im lặng bên cạnh Mộc Quốc Hồng.

"Nhất định phải chung sống với người Dung gia thật tốt."

"Ba, con đã biết." Vì lợi ích của ông sao! Mộc Yên cười yếu ớt.

"Lão gia, nếu Tiểu Yên đã ăn cơm rồi, đã vất vả một ngày mau để con bé nghỉ ngơi đi!" Hứa Nhã Như đứng lên, rót cho Mộc Yên một ly nước ấm.

"Cảm ơn dì Hứa." Mộc Yên vuốt cằm mỉm cười.

Tìm Hứa Nhã Như cũng không còn đập nhanh vì trò khôi hài sáng hôm qua nữa, bà cười vỗ vai Mộc Yên nói: "Tiểu Yên, đứa nhỏ này luôn thích khách sáo với người trong nhà."

"Người ta cũng không coi mẹ là người một nhà." Mộc Cẩm ở một bên châm chọc. "Mẹ, có thời gian nên quan tâm tới với con gái ruột của mình đi!"

"Tiểu Cẩm không có việc gì sao cứ thích ăn dấm chua với em gái vậy!" Hứa Nhã Như cố gắng muốn điều tiết bầu không khí bị Mộc Cẩm làm cho xơ cứng xuống.

Mộc Yên mỉm cười, làm như không nghe thấy đi về phòng.

Một thời gian sau, đại thọ Dung lão gia.

Mới sáng sớm Tiểu Mộc Yên đã bị nữ hầu gọi dậy, trang điểm thật tốt liền theo Mộc Quốc Hồng và Hứa Nhã Như lên xe đến Dung gia. Mộc Cẩm ngồi bên cạnh Sở Hoán, ngoan ngoãn đi theo Mộc Quốc Hồng, ngồi cùng ông và Hứa Nhã Như trong một chiếc xe.

Dung gia, kiến trúc theo phong cách cổ xưa, đoan trang rộng rãi, Mộc Yên từng nghe người ta nói nơi này là do thời dân quốc để lại.

Sau lưng Mộc Quốc Hồng, Mộc Yên cũng chậm rãi xuống xe.

Gió tháng ba, để ý sẽ thấy vài đám cỏ trong vườn đã bị gãy đổ.

Mộc Yên vừa đi được hai bước liền thấy một người bộ dáng thon dài chân thành đi tới bên này, lúc đến nơi, khẽ nhếch môi cười, làm vẻ đẹp của hắn tăng thêm đến rung động lòng người.

Nhưng mà, làm cho cô rung động là người này sao lại giống với cô gái trong bức họa kia đến thế. Giống như là từ bức tranh đó bước ra vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mỹ Nhân Tạ Phong (1)

Edit: Susubluu

Nhìn hắn cách mình càng ngày càng gần, Mộc Yên nhú mi.

Cô nhìn người này từ trên xuống dưới, đột nhiên tay bị một người khác nắm.

Bao trùm lấy tay cô là một bàn tay lạnh như băng, nhưng lại mang đến cảm giác quen thuộc.

Mộc Yên quay đầu lại nhìn thì đúng như cô dự đoán là Dung Lạc!

Mộc Yên tùy ý để hắn nắm tay, khẽ cười nói, "Hôm nay sẽ có người tức chết." Nói xong, cô không chút khách sáo mà châm chọc người đàn ông mặt đang tái nhợt đi.

Bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang làm loạn trên mặt mình, Dung Lạc chậm rãi nói, "Vào thôi, gia gia muốn gặp em."

"Được, đi thôi."

Bị Dung Lạc kéo đi được vài bước, Mộc Yên mới nhớ tới người xinh đẹp vừa rồi, cô nhìn không được quay đầu lại nhìn, lại phát hiện người kia đã sớm biến mất không thấy bóng dáng.

Phòng khách lầu hai của Dung gia.

Tuy rằng không giống dưới lầu một ồn ào tiếp đãi khách quý, nhưng cũng chật ních họ hàng thân thích của Dung gia.

Mộc Yên để Dung Lạc nắm tay từng bước một đi về phía phòng khách, tuy rằng đoạn đường này khoảng cách không xa, nhưng bởi vì chung quanh nhiều người nhìn chăm chú mà trở nên rất dài.

Vừa đi, tiểu nha đầu dùng mắt nhìn bốn phía đánh giá người của Dung gia.

Dung lão gia Dung Uy ngồi ngay ngắn ở giữa phòng khách, cô có nghe ba nói qua, Dung gia gia này lúc còn trẻ đã đảm nhiệm chức tư lệnh, là thượng tướng nhất đẳng trong quân đội. Cho tới bây giờ những người trong danh môn thế gia vẫn còn gọi Dung lão gia là "Dung tư lệnh."

Ngồi bên cạnh Dung lão gia là ba mẹ của Dung Lạc, còn có một vài trưởng bối lạ mặt, xuống chút nữa là lớp anh em bà con bằng tuổi Dung Lạc...

"Gia gia."

"Dung gia gia, xin chào!"

Tiếng nói lạnh lùng và ngọt ngào của Dung Lạc và tiểu nha đầu đan xen cùng nhau, làm cho người khác không khỏi cảm thấy dễ nghe.

"Đứa nhỏ này dung mạo thật sự rất tốt!" Dung Uy vừa đánh giá tiểu nha đầu, vừa nhìn biểu tình trên mặt Dung Lạc.

"Dung gia gia quá khen." Mộc Yên ngượng ngùng cắn môi, đang muốn nói thêm gì đó lại bị người khác cắt ngang.

"Dung gia gia, con thay cha con tới chúc thọ ngài, nhưng lại tới trễ thật ngại quá." Giọng nói êm tai nhưng không hề làm ra vẻ, lại làm cho tay Dung Lạc đang nắm lấy tay Mộc Yên đột nhiên dùng sức.

Tiểu nha đầu tò mò nhìn hắn, nhưng biểu tình trên mặt Dung Lạc vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Quần áo thanh lịch hoa hòe, trên cổ áo cài mấy nút, lộ ra cần cổ thon dài trắng nõn.

Diện mạo tự nhiên, nhưng rõ ràng giả bộ thanh thuần thanh nhã, làm mọi người cảm thấy có vẻ rất xinh đẹp mà nóng bỏng.

Chiều cao khoảng gần một mét tám, mắt xéch híp lại, lông mi thật dài, lộ ra vài phần tà mị.

Mộc Yên đang muốn muốn thu tầm mắt lại, người nọ lại đột nhiên nở một nụ cười quyến rũ, hồn xiêu phách lạc với cô!

Tiểu nha đầu chớp mắt mấy cái, đột nhiên cô đã hiểu được cái gì gọi là "Sắc đẹp" có thể mê hoặc tâm trí con người.

Hồi thần lại, cô lại phát hiện bầu không khí bốn phía rất trầm trọng, trong không khí tràn ngập khí lạnh.

Nhìn một vòng trong phòng khách, ngoài ý muốn phát hiện tất cả mọi người ở đây đều đã thay đổi sắc mặt.

Xem ra người này, thật sự không được người Dung gia thích.

"Cô chính là vị hôn thê của Tiểu Dung sao?" Người nọ cúi đầu nhìn Mộc Yên, "Vừa rồi ở trong sân tôi có thấy cô."

"Tạ Phong, đến đây là tốt rồi, tìm chỗ ngồi xuống đi." Không hiểu sao Dung Uy thở dài một tiếng, lúc này Dung Lạc kéo Mộc Yên vào lòng, cách xa cái người gọi là Tạ Phong này một chút.

"Sao vậy, Dung đại thiếu gia, tôi chỉ muốn nói mấy câu với cô vợ nhỏ của cậu mà cũng không được sao." Giọng nói châm chọc, Tạ Phong nhẹ nhún mày.

Không để ý đến lời nói của người này, Dung Lạc lôi Mộc Yên ngồi qua một bên.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là, Tạ Phong lại đi theo qua đó.

"Tiểu mỹ nhân vẫn nhìn tôi sao, sẽ làm cho Dung đại thiếu gia ghen tị đó?" Tạ Phong nháy mắt mấy cái với Mộc Yên sau đó lại nhìn Dung Lạc cười đến run hết cả người.

Nhưng Dung Lạc vẫn như trước không nói một câu nào.

Hắn hoàn toàn coi mỹ nhân có phong thái yêu điệu này như người vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mỹ Nhân Tạ Phong (2)

Cho dù bị Dung Lạc ngó lơ, Tạ Phong cũng không có biểu hiện mất hứng. Tầm mắt của hắn dừng trên người Mộc Yên, vui vẻ cười như không cười, "Dung thiếu, vật nhỏ bên cạnh cậu thật dễ khiến người khác cảm thấy hứng thú!"

Vật nhỏ? Mộc Yên nghe thấy cách xưng hô này nhin không được đen mặt lại.

Mộc Yên chuyển mắt qua chỗ khác không nhìn tên yêu nghiệt diêm dúa này nữa, lo lắng phát hiện mọi ánh mắt trong phòng khách đều vô tình đổ dồn về bên này.

Mộc Yên cảm thấy rất kỳ quái, rốt cuộc Tạ Phong có thân phận thế nào, làm cho toàn bộ người trong phòng khách đều biến sắc.

Mọi người cũng không tán gẫu lâu, tất cả nội dung đều xoay quanh buổi thọ yến.

"Thời gian không còn sớm, mọi người đều đi xuống dưới nghênh đón khách quý thôi."

Dung Uy phát tay, để mọi người tản đi.

Tạ Phong ném cho Mộc Yên một ánh mắt tà mị trước khi rời đi. Làm cô lạnh hết cả da đầu, vừa đứng lên còn chưa đi được hai bước, đã bị một người khác chặn đường.

"Là tiểu Yên sao." Cô gái cười rất ôn nhu, là chị họ Lâm Uyển đã gặp hai ngày trước.

Cô đi qua nắm cánh tay Mộc Yên nói, "Toàn bộ tiểu thư đều ở phía sau vườn hoa, Tiểu Yên đi theo đi!"

Sau khi nói xong, nhìn Dung Lạc bên cạnh, giống như đang trung cầu ý kiến của hắn.

"Em họ yên tâm đi, chị sẽ chăm sóc tốt Tiểu Yên." Thấy hắn không nói lời nào, Lâm Uyển lại nói thêm một câu.

"Được, vậy nhờ cô." Thân nhiên nói, nhìn vào mắt tiểu nha đầu sau đó Dung Lạc mới xoay người rời đi.

"Xem ra tiểu Lạc thực sự rất thích em." Thu hồi tầm mắt lại, Lâm Uyển nhìn vào mắt của cô, "Em là người đầu tiên nó nhờ chị chăm sóc."

Mộc Yên cười cười, không nói gì.

Sau vườn hoa Dung gia, diện tích so với nhà Dung Lạc còn lớn hơn.

Tuy rằng Mộc gia cũng là danh môn thế gia, nhưng nếu so sánh với Dung gia về tài lực quả thật kém quá xa.

Trong vườn, sắc màu rực rỡ, bướm đậu trên cánh hoa.

Bàn dài trải khăn màu trắng theo phong cách châu Âu, bên trên bày điểm tâm tinh xảo và ấm trà.

Đám tiểu thư ngồi dưới cây dù lớn, trò chuyện dưới bầu trời, cảnh tượng này gọi là: phu nhân xã hội thượng lưu giao lưu với nhau.

Mộc Yên nhún mày, cô không hề thích bầu không khí này dù chỉ một chút.

"Chị Lâm Uyển, tiểu mỹ nữ này là ai?" Một người bưng ly rượu đỏ đi tới đánh giá Mộc Yên.

"Sao em lại để bộ dạng này mà ra ngoài?" Lâm Uyển trừng mắt nhìn Dung Ngữ, nhìn cái áo hèn mọn trên người cô, và quần bò cũ nát, tiếp tục nói, "Đường đường là một tiểu thư lại tự biến mình thành thế này là sao?"

"Ha ha..." Cười to hai tiếng, Dung Ngữ không cảm thấy ngượng ngùng. Cô đưa tay khoát lên vai Mộc Yên, nâng mĩ, "Tiểu mỹ nữ cô tên gì?" Hoàn toàn có bộ dáng hào khí, không có một chút nhu hòa của con gái, có vài phần cương nghị.

Tĩnh tĩnh tùy ý kiên cường, Mộc Yên cười khẽ. Không biết vì sao, cô lại cảm thấy nụ cười của cô gái này là chân thật, cô thích loại cảm giác này.

Lâm Uyển đối với Dung Ngữ đã hoàn toàn không muốn nói gì, "Đây là vị hôn thê của anh cả em."

"Sao?" Hình như Dung Ngữ cũng không ngạc nhiên, không lên tiếng, cẩn thận đánh giá tiểu nha đầu, là một mỹ nhân!

"Chị họ, cho em mượn tiểu mỹ nữ chơi một chút."

"Chộc nữa thọ yển sẽ bắt đầu, không nên đi xa." Bất đắc dĩ thở dài một hơi, đã không thấy bóng dáng hai cô nhóc đó nữa.

Một vườn cây yên lặng xanh ngắt.

Buông tay cô ra, Dung Ngữ nhìn Mộc Yên, "Tiểu mỹ nữ, cô bao nhiêu tuổi?"

Mộc Yên đen mặt nhắm mắt, sao em chồng tương lai nhà mình lại hiếu kỳ như vậy?

"Cô và anh tôi quả nhiên trời sinh một đôi, đều không thích nói chuyện." Dung Ngữ đặt mông ngồi trên cỏ, đầy tật xấu mà một thế gia tiểu thư không nên có.

"Cô nói xem, bọn họ có ý gì mà lại ăn mặc cả đồng lớn đồng nhỏ, trang điểm xinh đẹp giống như Hoa Hồ Điệp như vậy, đi tới đi lui, nếu không nhanh trốn qua đây tôi đã sớm bị làm phiền đến chết." Dung Ngữ tự nói, cũng không quan tâm tiểu nha đầu có đang nghe hay không. "Tiểu nha đầu, người Dung gia cũng không ngốc đâu!"

Mái tóc ngắn của cô bị gió thổi nhẹ, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

Gien di truyền của Dung gia, nói như thế nào Dung Ngữ cũng không xấu, chỉ là cô có cho rằng mình xinh đẹp hay không thôi.

Hai người ngồi xuống im lặng thật lâu, không hề có biểu cảm dư thừa. Đến khi từ phía sau cây cột điều khắc màu trắng truyền đến thanh âm khắc khải.

Hai người đồng thời quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Yên Hội Bắt Đầu (1)

Tiếng tranh chấp cũng không lớn, là giọng trầm thấp của đàn ông.

Bởi vì trước đây luôn ở nước ngoài, cách phân biệt âm sắc cũng nằm trong chương trình học, nên thính lực của Mộc Yên trở nên vô cùng sâu sắc.

Cô vẫn đứng yên không nhúc nhích, mà Dung Ngữ bên cạnh đã sớm có động tác, lẩn lộn trên cỏ rồi đứng dậy, túm tiểu nha đầu đang thất thần đi ra ngoài.

"Thọ yến sắp bắt đầu rồi, chúng ta không qua nói không chừng lại sẽ bị đám lão gia kia phán tội danh gì đó mất." Dung Ngữ cười hắc hắc, thấy tuy rằng tiểu nha đầu không nói chuyện, nhưng mắt lại nhìn về phía sau cột điều khắc.

Dùng sức cầm bàn tay của Mộc Yên, Dung Ngữ thấp giọng nói: "Tiểu nha đầu, chuyện Dung gia biết càng ít càng tốt, nghe lời tôi khuyên đi."

Thấy Dung Ngữ bắt đầu nói như vậy, Mộc Yên mau chóng hiểu ra cô đang nhắc nhở mình, đối với hai người đang khắc khẩu kia, tốt nhất cô không nên đi qua xem.

Không biết vì sao, trực giác nói cho Mộc Yên biết: Dung Ngữ nhất định biết hai người đang tranh chấp kia là ai, nếu không cũng sẽ không ngăn cản mình.

Kỳ thật đối với người luôn có thể thích ứng trong mọi tình cảnh như cô mà nói, chuyện có thể khơi mào hứng thú của cô rất ít, nhưng bởi vì trong tiếng tranh chấp kia hình như cô nghe được giọng của Dung Lạc.

Bị Dung Ngữ túm về phía đại sảnh, Mộc Yên đi theo sau nhũn mảy, đột nhiên cô rất muốn biết ai có thể khiến một người ít nói như Dung Lạc phải lên tiếng tranh chấp?

Tuy nói là thọ yến của Dung lão gia, nhưng phần lớn khách đều là thân thích.

Ba của Dung Lạc đi qua đi lại trong đám người, thân thiện tiếp đãi khách khứa, so với ông, mẹ Cố Anh của hắn có vẻ lãnh ngạo hơn nhiều, bà ngồi một mình bên cạnh, bộ dáng rảnh rỗi không có việc để làm, tất cả mọi thứ ở hình như cũng không để vào mắt.

Chỉ đến khi nhìn thấy con gái của mình lôi kéo Mộc Yên đi vào, vẻ mặt mới thay đổi.

"Mẹ, xem con mang ai tới này." Dung Ngữ kéo Mộc Yên đến trước mặt Cố Anh.

"Bác gái, xin chào."

"Ừ, hai đứa ngồi đi, thọ yến sẽ bắt đầu ngay."

Mộc Yên kinh ngạc nhìn Cố Anh miễn cưỡng ngáp xong liền xoay người bỏ đi, không có chỉ trích cách ăn mặc của Dung Ngữ, cũng không chanh chua lãnh ngạo như lúc mới gặp mình.

Thật sự là làm cho người khác khó nắm bắt được bà đang nghĩ gì, có lẽ người Dung gia đều có phong cách kỳ lạ. Dung Lạc lạnh lùng xa cách, Dung Ngữ không có một chút phong cách đại tiểu thư, đơn giản Dung Trạch không lo làm thiếu gia thế gia danh môn lại muốn đi làm nghệ thuật, còn có Cố Anh khi thì chanh chua, khi thì lạnh nhạt...

Này Dung gia nhân hình tượng nhất nhất ở Mộc Yên trong óc xẹt qua, nàng tựa hồ đến một cái thật địa phương! Ngồi trong chốc lát, thọ yến liền bắt đầu.

Khác với Dung Lạc ít lời, em chồng Dung Ngữ bên cạnh Mộc Yên chính là ví dụ điển hình của người nói nhiều. Quả thật không có phụ cái tên "Ngữ" của cô, nói liên miên, cần nhân không ngừng nghỉ, tất cả những gì cô nói đều ca ngợi về anh trai của mình.

Nhưng cũng nhờ Dung Ngữ giới thiệu, Mộc Yên mới biết, phu nhân Dung lão gia Dung Uy qua đời rất sớm, bọn họ có ba đứa nhỏ, hai con trai một con gái. Con lớn là Dung Diệu Hoa, con thứ hai cũng chính là ba của Dung Lạc Dung Diệu Huy, con gái thứ ba là mẹ của chị Lâm Uyển, Dung Li.

Dung gia thật không hổ là thế gia danh môn, Mộc Yên cảm thấy muốn biết rõ ràng bối phận thân thích cũng là chuyện khiến người ta đau đầu.

Mộc Yên ngẩng đầu nhìn người Dung gia đang ngồi trước bàn, phát hiện họ cùng thế hệ, ngoại trừ anh em Dung Lạc còn có hai con trai của Dung Diệu Hoa, con trai của Dung Li và con gái của bà, Lâm Uyển.

Đại sảnh dần dần im lặng, Mộc Yên mới phát hiện không biết từ khi nào Dung lão gia đã bung ly rượu đứng giữa đại sảnh.

Mộc Yên làm theo mọi người, bung ly để dài ở trên bàn lên, cô cũng không nghe Dung lão gia đang nói cái gì, bởi vì Mộc Yên phát hiện không biết từ khi nào Dung Lạc đã quay lại, ngoài anh ra còn có Tạ Phong.

Mộc Yên thầm đoán: Chẳng lẽ vừa rồi ở hoa viên là Dung Lạc tranh chấp với Tạ Phong, nhìn bộ dáng hai người không giống với vừa tranh chấp xong.

"Vị tiểu mỹ nữ này chắc là vị hôn thê của em họ rồi!" Con lớn nhất của Dung Diệu Hoa nhìn tiểu Mộc Yên cười đến vẻ mặt ôn hòa.

"Tiểu Yên, đây là anh họ Dung Ôn."

Cảm giác được hắn nắm tay mình, Mộc Yên cười khê: "Anh Dung Ôn, xin chào!"

"Dung mạo Mộc Yên tiểu thư thật xinh đẹp, ở chung với Dung Lạc thật sự sẽ khiến người khác đổ kỵ."

"Anh Dung Ôn quá khen rồi."

Mộc Yên nâng chén thay Dung Lạc kính rượu Dung Ôn.

"Tư lượng của Mộc tiểu thư thật sự rất tốt!"

Dung Ôn sợ hãi than, cười càng thêm ôn hòa.

Chỉ là cảm giác ôn hòa này làm Mộc Yên cảm thấy có chút kỳ quái, người này vẫn nên ít tiếp xúc sẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ghen Tuông Rất Nhỏ

Người mời rượu liên tục đi qua bên này, vì nhớ tới thân thể của Dung Lạc, dù Mộc Yên không khéo léo chối từ thì cũng thay thế Dung Lạc uống hết.

Rất cực cũng mời rượu xong, tiểu nha đầu mới ngồi thờ hồn hể.

Bởi vì tác dụng của rượu, hai gò má trắng nõn của cô ửng hồng nhạt chộc người ta yêu thích, bộ dạng vốn thanh thuần ngọt ngào lại tăng thêm một phần quyến rũ.

Dung Lạc vỗ vỗ tay cô, ý bảo cô mau uống ly nước trà trên bàn.

Mộc Yên cười cười với hắn, vừa muốn nâng chung trà lên lại phát hiện, có người đang gắt gao nhìn chăm chú vào mình.

Tiểu nha đầu sững sốt, vừa lúc nhìn thẳng vào tầm mắt của Dung Tề ngồi đối diện, người đàn ông này mặt như dao nhọn, người đầy khí lạnh, bởi vì hắn nhìn chăm chăm vào mình làm Mộc Yên sinh ra một loại cảm giác áp bách mãnh liệt.

Dung Tề nhìn vào tầm mắt của Mộc Yên, hơi giật mình, mặc dù hắn không lạnh lùng giống Dung Lạc, nhưng lại vì quá mức uy nghiêm mà làm cho rất nhiều người không dám nhìn thẳng vào mình. Nhưng tiểu nha đầu xinh đẹp này, ánh mắt nhìn về phía hắn trong suốt, không có một tia sợ hãi. Lần này Dung Lạc quả thực đã tìm được một cô bé thú vị.

Hành động của Dung Tề quá mức trực tiếp, làm cho Mộc Yên bị rất nhiều người chú ý tới. Tạ Phong híup mắt lại, nụ cười bên môi hàm chứa ý tứ không rõ.

Cảm giác được tiểu nha đầu vô thức khê động vào tay áo mình, Dung Lạc cúi đầu, biểu tình trên mặt trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

"Sao vậy?"

"Dung Lạc, người đối diện luôn nhìn qua bên này." Mộc Yên tới gần Dung Lạc, ép giọng nói xuống mức thấp nhất, bên ngoài nhìn vào thấy hai người giống như đang thân mật thì thầm.

Dung Lạc ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn về phía đối diện. Ánh mắt lạnh nhạt tràn đầy ý cảnh cáo!

Nhìn thấy tầm mắt lạnh lùng của em họ không chút khách khí phóng về phía mình, trên mặt Dung Tề càng lạnh hơn, quên đi, hắn không muốn đầu nũa. Thu hồi tầm mắt của mình, Dung Tề cũng không có hành động gì, nhưng sắc mặt hắn lại xụ xuống khó coi.

Tiểu Mộc Yên có chút khiếp sợ, lần đầu tiên cô cảm giác được ngoại trừ về lạnh nhạt, Dung Lạc còn có cảm xúc giận giữ, không hề phát ra tiếng vang, nhưng uy lực trong đó lại không yếu. Trong lúc nhất thời, cô cảm thấy có chút khó thích ứng, bình thường Dung Lạc luôn có vẻ mặt lạnh lùng xa cách, cho dù lúc cô hôn hắn, hắn cũng đều lạnh nhạt giống như không khí, ngay vừa rồi, về cảnh cáo trong ánh mắt kia vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy. Nhưng ngừng lại, sinh ra trong đại gia tộc lục đục như vậy, luôn duy trì bộ dáng lạnh nhạt mới có thể bảo hộ mình.

Lúc yến hội sắp kết thúc, Lâm Uyển đi lại, phía sau còn có Mộc Cẩm đi theo, người mà Mộc Yên không muốn nhìn thấy.

"A Cẩm, mau dẫn em cậu đến đây, theo mẹ tớ qua bên kia uống trà với các vị phu nhân tiểu thư."

"Tiểu Yên, mau tới đây." Mộc Cẩm tươi cười ngọt ngào với Mộc Yên, cô che dấu vô cùng tốt, không hề nhìn ra một chút thần sắc chán ghét.

Nhìn hai người đối diện ngoác tay, Mộc Yên hơi khó xử, còn đang nghi hoặc có nên qua hay không. Chợt bên tai truyền đến tiếng nói lạnh lùng: "Muốn

đi sao?" Dung Lạc cúi đầu nhìn cô.

"Tôi..."

"Đi bồi họ uống trà đi, qua chơi một chút một lát tôi qua đón em." Sờ sờ mái tóc đen nhánh của tiểu nha đầu, động tác của Dung Lạc vô cùng thân thiết, làm Mộc Yên lại cảm thấy mình như tiểu hài tử.

Gật đầu, cô đề thấp thanh âm: "Anh phải nhớ kỹ đi qua đón tôi đó." Cô không muốn ở cùng một đồng phu nhân, tiểu thư cao quý của danh môn thế gia quá lâu.

Ở bên này Dung Ngữ lại hiểu sai ý, nhìn không được cười, "Tiểu mỹ nhân... Không, chị dâu nhỏ kề cận anh cả như vậy, cảm tình của hai người thật tốt. Anh cả của em từ nhỏ đến lớn chưa từng chạm vào tóc em, chị không biết anh ấy có bao nhiêu..."

"Dung Ngữ!"

Nhận thấy mình nói hơi quá, Dung Ngữ lập tức giải thích: "Anh cả, em sai rồi." Việc Dung Ngữ nhận sai với Dung Lạc, đều đã thành quán tính. Chậm rãi bước tới, Dung Ngữ túm lấy cánh tay Mộc Yên, "Anh hai, trước tiên giao chị dâu nhỏ cho chúng ta đi!"

Dung Lạc bắt đắc dĩ thở dài, hắn đột nhiên cảm thấy không thể để Mộc Yên và cô em gái này cùng một chỗ.

"Dung đại thiếu động tâm sao?" Tạ Phong đứng lên, mắt tà mị xếch lên khiến cho hắn càng quyến rũ." Động tâm với một vật nhỏ một hoạt bát thông minh như vậy cũng đúng. Thật muốn uống một tách cà phê cùng với cô ấy!"

Không muốn để ý tới người bên cạnh, Dung Lạc xoay người rời khỏi yến hội.

Tạ Phong thấy không thú vị nhếch khóe môi, lại nghe thấy giọng nói của Dung Lạc truyền tới cách đó không xa, "Tốt nhất cậu không nên tới gần cô ấy." Tiếng nói lạnh lùng như trước, lại mang theo vài phần ý lạnh làm cho người ta sợ hãi.

Tạ Phong hạ mắt, nhìn theo bóng dáng của hắn, có chút suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Vòng Luẩn Quẩn Trong Giới Thượng Lưu

"Bác Dung Li, xin chào." Mộc Yên bị Dung Ngữ lôi kéo đứng qua một bên.

"Đứa nhỏ này, bộ dạng thật sự rất thanh nhã." Dung Li cười tủm tỉm nhìn Mộc Yên, muốn kéo cô đến gần mình, nhưng đã thấy nha đầu Dung Ngữ bảo vệ Mộc Yên." Đứa bé Tiểu Ngữ lanh lợi này, mau để tiểu Yên đến đây, cho bác trò chuyện với Tiểu Yên."

Dung Ngữ bữu môi nhìn Mộc Yên, sau đó buông tay ra.

Dung Li lôi kéo tiểu Mộc Yên, cười hỏi, "Nha đầu, con mấy tuổi rồi?"

"Mười chín."

Dung Li bất ngờ: "Bác nhìn cũng cảm thấy con không lớn, không ngờ lại nhỏ như vậy."

Các phu nhân, tiểu thư bên cạnh cũng thở dài sợ hãi.

"Nhưng, nhỏ tuổi cũng không phải không tốt. Dung Lạc nhà chúng ta lúc 17 tuổi, đã đảm đương tổng công ty của Dung thị!"

Thì ra không phải là hắn không quan tâm đến công ty của gia tộc, như vậy rốt cuộc tại sao lại có lời đồn Dung Lạc không liên quan đến tập đoàn Dung thị chứ? Nghĩ đến đây, Mộc Yên nhẹ nhàng nhún mồm.

"Được rồi, Lâm Uyển mau dẫn bọn chúng qua làm quen với các vị tiểu thư đi."

"Đã biết, mẹ."

Vườn hoa quả là nơi tốt để mở tiệc chiêu đãi phu nhân danh môn và các vị tiểu thư.

Ánh mặt trời cũng không gắt, nhóm mỹ nữ mặc lễ phục bưng nước trà đi tới đi lui hoặc tụ tập lại một chỗ.

Mộc Yên ngẩng đầu, liền thấy Mộc Cẩm đã sớm tụ tập với đám tiểu thư này, thân thiện nói chuyện, nịnh hót đối trả.

Nhưng đây là xã hội thượng lưu, tuy rằng cô chán ghét, nhưng thật đáng tiếc chính mình cũng là một thành viên trong đó.

So sánh với người khác, Dung Ngừ đứng bên cạnh cô sớm đã thay đổi tâm tình, không thèm nghĩ đến những thứ phiền não nữa, Dung Ngừ không có hình tượng mà cảm điểm tâm ăn.

"Tiểu Yên." Một bên Lâm Uyển vươn tay giữ cô lại, "Chị dẫn em đi gặp vài tiểu thư Dung gia có quan hệ tốt với chúng ta."

Thấy tiểu nha đầu nửa ngày không phản ứng lại, Lâm Uyển kéo cánh tay cô đi về phía đám người bên kia, "Đi qua đi! Trước lạ sau quen, từ từ thích ứng sẽ không cảm thấy mới lạ nữa."

Tuy rằng cô không muốn đi qua đó, nhưng bởi vì bị Lâm Uyển lôi kéo nên chỉ có thể đi theo.

Mộc Cẩm cũng đi tới, thân thiện dặt tay cô nhưng lúc không ai thấy lại bấu môi, giống như cực kỳ mất hứng. Trong lòng Mộc Yên hiểu rõ, nếu không phải vì đang ở bên ngoài, Mộc Cẩm nhất định sẽ không để ý đến mình.

Lễ phục thấp ngực khiêu gợi, áo váy phức tạp đáng yêu, tao nhã túm tà váy dài...

Đây đều là phong cách của đám phụ nữ giới thượng lưu, phụ nữ thượng lưu đều đặt hết tâm tư vào mấy thứ này, nếu không họ cũng sẽ không trở mặt xuất chúng như vậy.

"Lâm Uyển, Mộc Cẩm mau dẫn tiểu mỹ nữ lại đây." Một người trong đám tiểu thư cười duyên nói.

Lâm Uyển cười giải thích: "Đây là vị hôn thê của em họ tôi."

Cô vừa nói xong, bọn họ liền hỏi liên tục.

"Tiểu mỹ nữ, em tên là gì?"

"Lâm Uyển, tiểu mỹ nữ này là người gia tộc nào lại có thể trở thành vị hôn thê của em họ?"

"Là Dung Tề thiếu gia lãnh khốc, hay là Dung Trạch thiếu gia tao nhã như ánh mặt trời?"

Lại có người khác cảm khái, "Tin tức này vừa truyền ra, nhất định lại có rất nhiều nữ hài tử tan nát cõi lòng."

Mộc Yên đen mặt, đám con gái xã hội thượng lưu này bất luận nói như thế nào cũng chỉ là con gái, năng lực mê đàn ông cũng không kém gì với con gái nhà thường.

Lâm Uyển cười khê: "Mọi người đừng nhiệt tình như vậy, đã làm Tiểu Yên nhà ta sợ."

"Thì ra tiểu mỹ nữ tên là Tiểu Yên."

"Rốt cuộc là vị hôn thê của ai?"

"Mọi người đừng đoán mò, đây là vị hôn thê của em họ Dung Lạc."

Sắc mặt bọn họ đều đồng loạt thay đổi, ý cười trong suốt cũng cương cứng trên miệng.

Nhìn biểu tình kỳ quái của họ, trong lòng Mộc Yên kinh ngạc: Dung Lạc rốt cuộc làm sao? Lại làm cho nhóm người này thay đổi sắc mặt nhanh như vậy.

Sau đó mọi người lại ngồi xuống một chỗ hàn huyên rất nhiều chuyện, cũng không nhắc lại chuyện Mộc Yên là vị hôn thê của Dung Lạc nữa.

Cảm thấy ngồi chung với họ uống trà rất nhàm chán, bọn họ kêu người hầu nâng một cái bàn ra, ngồi dưới mặt trời mà đánh bài.

Đám tiểu thư này đều chỉ mới hai mươi tuổi, cũng có người mười bảy, đa số đều chưa kết hôn.

Những người khác vây lại một chỗ, cười hi hi ha ha đánh bài, thỉnh thoảng còn tán gẫu vài chuyện đồn đãi trong giới thượng lưu, tán gẫu vài câu về đồ trang sức...

Mộc Yên đứng ở một bên, nhìn cuộc sống xa hoa hoang đường của bọn họ, không thích ứng được.

Họ cũng giống mình đều cùng tuổi, lại ham muốn danh lợi, danh gia và tiền tài vượt qua bản thân cô. Như vậy cuộc sống bình thường như con kiến của cô, rốt cuộc là khiến người ta cảm thấy hèn mọn hay là khiến người ta thương xót đây?

"Em thích chơi cái gì?" Lâm Uyển lắc tay Mộc Yên, nhẹ giọng hỏi bên tai cô, thật ra cô không hề quan tâm đến người chị gái tỏ ra luôn chiều cô Mộc Yên.

Mộc Yên nhìn người bốn phía đang đánh bài, nói một câu, "Cái gì em cũng không thích."

Đám tiểu thư nhân hạ này chơi bài Brit, cô cũng chưa từng chạm qua.

Hơn nữa đối với loại trò chơi này một chút hứng thú cô cũng không có, trong lòng thầm nghĩ: khi nào thì Dung Lạc mới đến đón cô? Cô thật sự không muốn ở cái chỗ này thêm một chút nào nữa.

"Không thích cũng không sao, chị có thể dạy em." Vô vô chỗ ngồi bên cạnh, Lâm Uyển ý nói tiểu nha đầu ngồi xuống.

Mộc Yên xin lỗi nhìn cô, uyển chuyển cự tuyệt: "Không cần, mọi người chơi đi."

Lâm Uyển bất đắc dĩ nói: "Vậy em đi dạo trong vườn đi, uống trà cũng được."

Nhìn bóng dáng tiểu nha đầu đi xa, trong lòng Lâm Uyển thầm than: Vị hôn thê của em họ cô, hình như vẫn không hòa nhập được!

Mộc Yên cầm một tách trà nóng trên chiếc bàn tinh xảo, so với trà Trung Quốc, hồng trà ngoại quốc và cái gọi là trà sữa này lại càng hợp với đám tiểu thư.

Làm như nghĩ tới người nào đó, cô cầm một ly Bích Loa Xuân đã pha sẵn.

Nhẹ nhàng hợp một ngụm, nhắm mắt lại, hương vị này làm cô không khỏi nhớ tới buổi đêm ở Seattle, người kia lạnh lùng lại tự nhiên.

Cầm lấy chén trà, cô yên lặng tựa vào ghế, im lặng nhắm hai mắt lại.

Gió nhẹ thổi qua mặt cô, làm cô thoải mái buồn ngủ.

Hết thấy mọi tiếng ồn ào náo động giống như đều cách xa khỏi cô.

Mộc Yên tựa trên ghế, cô vẫn chưa ngủ say, như đang chờ người nào đến.

"Cô chính là Mộc Yên sao?"

Giọng nói trầm thấp uyển chuyển, lại mang theo chút ngang ngược.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Ngoan, Đừng Nghịch!

Edit: susublu

Mộc Yên tròn mắt, nhìn cô gái mặc váy dài màu tím bên cạnh, cô ta cười rất ôn nhu, nhưng ánh mắt lại làm cho Mộc Yên cảm thấy kỳ quái.

Nhìn từ trên xuống dưới, cô ta đã bắt đầu đánh giá Mộc Yên.

"Tôi."

Con mắt xinh đẹp của cô ta chợt lộ ra chút kinh ngạc: "Cô thật sự còn rất nhỏ!"

Mộc Yên nhìn cô gái này đến xuất thần, tuy rằng vừa rồi có gặp qua rất nhiều mỹ nữ, nhưng người có thể làm cho người ta sáng mắt như vậy cũng không nhiều.

"Mộc Yên, xin chào, tôi là Chu Phình Đình, là Dung Lạc, à... Là bạn tốt của Dung Lạc." Nhìn dáng vẻ cô khàn trương, muốn Mộc Yên không hiểu làm cũng khó.

Tiểu nha đầu chớp mắt mấy cái, ngẩng mặt cười ngọt ngào: "Chị tìm em có chuyện gì sao?"

Chị? Chu Phình Đình cẩn thận nghĩ lại cảm thấy Mộc Yên kêu mình như vậy cũng không có gì sai. Nhưng, không thể giấu được vẻ xấu hổ trên mặt.

Nhìn bộ dáng như thiên thần của cô nhóc này, diexnndafileqysdoon thật sự cũng không cảm thấy đối phương có ác ý muốn trêu cợt mình, đành phải kiên trì tiếp tục nói: "Không có gì, chỉ không ngờ vị hôn thê của Dung Lạc lại nhỏ như vậy."

Cũng không phải chỉ có một người nói như vậy, cho nên Mộc Yên chỉ mỉm cười, đang chuẩn bị nói gì đó lại thấy Dung Lạc đi trên hành lang dài, phía sau

là Chu Hàn.

"Đang nói chuyện gì?" Giọng nói lạnh lùng, hần sờ đỉnh đầu cô, vô cùng thân thiết và ôn nhu.

Mộc Yên cười khê: "Nói chuyện phiếm với chị ấy."

Nhìn theo tầm mắt tiểu nha đầu, Dung Lạc mới nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh Mộc Yên.

"Dung Lạc."

Chu Phinh Đình gọi hần như vậy, tất nhiên Mộc Yên cũng để ý cô ta gọi hần là "Dung Lạc" mà không phải "Dung thiếu".

"Ừ." Gật đầu với Chu Phinh Đình, ý bảo đã biết, ánh mắt Dung Lạc lại dời lên người Mộc Yên.

"Tôi đưa em về."

"Được rồi." Mộc Yên vui vẻ giữ chặt tay hần, lễ phép nói tạm biệt với Chu Phinh Đình, "Chị, có cơ hội sẽ tán gẫu tiếp."

"Nhất định rồi, trên đường cẩn thận." Chu Phinh Đình cười cực lý ôn nhu.

Mộc Yên ngẩng đầu nhìn bầu trời, vừa rồi thấy có gió mạnh nổi lên, hình như trời sắp mưa rồi.

Cúi đầu liền cảm thấy trên vai ấm áp, người nào đó đã khoác áo lên vai cô.

Mộc Yên lập tức kháng nghị: "Tôi không cần mặc!"

"Vì sao?"

“Nhất định anh muốn tôi giặt quần áo giống như lần trước!"

Dung Lạc bắt đầu nhìn cô: "Sẽ lạnh."

"Lạnh cũng không muốn mặc, đừng hy vọng tôi sẽ làm giúp anh một lần nữa."

Lần trước Dung Lạc để cho cô giặt quần áo trong phòng tắm, cô nói cô chỉ giúp hần giặt quần áo mặc trong vòng năm ngày. Thật không ngờ Dung thiếu gia thật sự để Chu Hàn xách một va ly quần áo tới cho cô.

Mộc Yên nhớ rõ Chu Hàn đã từng giải thích cho cô, "Dung thiếu gia có bệnh sạch sẽ, một ngày sẽ thay bốn bộ quần áo. Cho nên những thứ này liền giao cho Mộc tiểu thư."

Lúc ấy Mộc Yên ngoại trừ tròn mắt há mồm, còn bị nghẹn khuất!

Lịch sử đau đớn kịch liệt như vậy dạy cho cô biết, trăm ngàn lần đừng để vẻ mặt lạnh lùng và ôn nhu của hần lừa gạt, diixendanleqydoon đối mặt với kẻ địch nhất định phải tỉnh táo!

Cho nên, cho dù Mộc Yên bị vẻ lạnh lùng của Dung thiếu áp chế, vẫn kiên quyết nói: "Tôi không cần!"

Nhìn vẻ mặt cẩn thận của cô, tâm tình Dung Lạc không được tốt lắm.

"Lần này sẽ không để cho cô giặt đồ nữa!"

"Thật sao?" Tiểu nha đầu vẫn như trước, duy trì thái độ hoài nghi.

"Thật sự."

"Không cho anh đổi ý."

"Sẽ không."

"Đổi ý là cún con!" Cô trừng mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hần.

Thấy hần không nói lời nào, cô nhanh chóng kéo áo khoác xuống, "Anh không nói, tôi sẽ không mặc!"

Dung Lạc sửa sang lại áo khoác trên vai tiểu nha đầu, phủ kín thân thể nhỏ gầy.

"Ngaoan, đừng nghịch nữa. Chúng ta về nhà." Giọng nói lạnh lùng, trên người hần tỏa ra mùi trà tự nhiên, làm Mộc Yên cảm giác hai má có chút nóng.

Sao tự nhiên hần lại ôn nhu như vậy?

Chu Phình Đình đứng cách đó không xa, vẫn không hề rời đi.

Thu hết mọi cử động thân thiết của hai người vào mắt, đôi mắt đẹp đột nhiên ảm đạm hẳn đi, mắt đi ánh sáng vừa rồi.

Chiếc Lamborghini màu trắng chạy như bay trên đường.

Bởi vì Chu Hàn đi theo, Dung Lạc liền ngồi ghế sau với Mộc Yên.

Ngoài cửa sổ xe, trời mưa rất lớn, sấm sét ầm ầm, giống như muốn rửa sạch toàn bộ thế giới.

Đóng cửa sổ lại, không khí trong xe có chút nặng nề.

Lơ đãng nhìn qua, Mộc Yên phát hiện sắc mặt Dung Lạc có chút tái nhợt, hần tựa vào lưng ghế, diexndannleequydoon nắm chặt tay lại, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

"Anh làm sao vậy?" Mộc Yên lo lắng nhìn hần, vừa rồi vẫn còn tốt, sao chỉ mới một lát lại thành như vậy.

"Có phải không thoải mái không?" Cô sờ lên trán Dung Lạc, lại bị bàn tay lạnh như băng của hần ngăn cản.

"Dạ dày bị đau sao?"

Tay cô vừa vịn chạm tới trán hần, xe bị xóc nảy, thân thể Dung Lạc liền đổ vào trong lòng Mộc Yên.

Bộ ngực mềm mại đột nhiên bị va chạm mạnh, Mộc Yên lo lắng lập tức nâng cánh tay lên bảo vệ Dung Lạc, sợ hần ngã xuống ghế: "Dung Lạc!" Cô có chút lo lắng kêu hần.

"Khụ... Khụ khụ..."

Dung Lạc dựa vào người Mộc Yên run rẩy ho khan, sức nặng đè lên người cô càng lúc càng nhiều, dieendannleequydoon hần sợ đè nặng tiểu nha đầu bên dưới nên dùng sức nâng thân thể lên nhưng lại phát hiện mình có lòng mà lực không đủ.

"Khụ khụ... Khụ khụ..."

Bởi vì động tác của hần, làm hần ho khan kịch liệt.

"Dung Lạc, rốt cuộc anh làm sao vậy? Đừng dọa tôi."

Mộc Yên dốc hết toàn lực che chở Dung Lạc, bởi vì không nhìn thấy mặt hần, cảm giác lo lắng càng nhiều.

"Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ..."

Biết tiểu nha đầu này lo lắng, Dung Lạc muốn vỗ đầu cô nói cô không cần sợ, lại phát hiện hai tay không có sức lực, chỉ có thể tựa vào bờ vai gầy yếu của Mộc Yên, liều mạng ho khan.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tai Nạn Xe Cộ (1)

Mộc Yên bị Dung Lạc đè dưới thân, không nhúc nhích được chút nào, lại bởi vì nhà tổ của nhà họ Dung nằm ở ngoại ô thành phố, đoạn đường gấp ghe, xe rất xóc nảy.

Trời mưa to, dù Chu Hàn cố gắng lái xe thế nào cũng không thể giữ vững được.

Rốt cục cũng đến đoạn đường bằng phẳng, Mộc Yên dốc toàn lực nâng người đang đè cô lên, nhưng bởi vì một cú xóc nảy mạnh, làm cho cánh tay cô run lên, cả người Dung Lạc liền đè xuống người cô.

"Dung Lạc, thế nào?"

Mộc Yên ôm anh, cố gắng điều chỉnh tư thế để anh thoải mái một chút.

"Khụ... Khụ..."

Dung Lạc vô lực dựa vào người cô, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, chỉ có tiếng ho khan đứt quãng mới cho thấy anh còn sống.

Hai tay Mộc Yên ôm chặt giúp anh ngồi thật vững vàng, trong lòng lại suy tư: Phát bệnh nặng như vậy, nhất định không đơn giản chỉ là bệnh bao tử.

Mộc Yên cúi đầu, nhìn mặt Dung Lạc không còn chút máu, hơi nhú mào.

"Chu Hàn, còn xa lắm không?"

Bởi vì vị trí lái và ghế sau được ngăn cách bằng một miếng thủy tinh, cho nên Mộc Yên muốn nói chuyện với Chu Hàn thì không thể không hét lên.

"Thiếu phu nhân, còn gần một tiếng nữa."

Biết Mộc tiểu thư đã được thiếu gia nhận định, cho nên từ trước tới giờ Chu Hàn đều gọi Mộc Yên là thiếu phu nhân.

Một tiếng! Mộc Yên lập tức nhú mào, "Dung Lạc, anh có sao không?" Cô cầm tay hắn, "Anh có cần uống thuốc gì không? Là loại thuốc lần trước anh uống đó..."

"Không... Khụ... Không sao." Anh ngắt lời cô, "... Chờ một chút... Khụ khụ... Đợt một lát nữa sẽ tốt lên thôi."

"Nhưng mà..."

Nhìn Mộc Yên lo lắng, sắc mặt tái nhợt của Dung Lạc hiện lên một nụ cười vô lực: "Ngoan, đừng sợ."

Bởi vì nói chuyện nên anh lại ho khan kịch liệt, tuy ngoài mặt trông Mộc Yên bình tĩnh, nhưng trong lòng lại loạn thành một đoàn.

"Dung Lạc, anh không nên nói nữa."

Đã rất lâu rồi cô không lo lắng như vậy, bởi vì thân phận con gái ngoài gia thú đáng xấu hổ nên từ nhỏ Mộc Yên đã bị đưa đến Seattle. Không có tình thương của cha, mẹ thì mất sớm, tuy rằng tuổi cô còn nhỏ, nhưng vì một mình sống ở nước ngoài nên cũng học được rất nhiều cách để sinh tồn, do đó từ nhỏ cô đã được dạy cách cư xử không hoảng hốt, nhưng Dung Lạc lại bất ngờ phát bệnh thật sự đã làm cho cô cảm thấy mình không khống chế được bản thân mà kích động.

Đoạn đường này quá hẹp hòi, lại mưa to, cho nên nhanh chóng chạy vào trung tâm thành phố là biện pháp duy nhất, mà điều cô có thể làm đó là cố gắng giúp Dung Lạc duy trì tỉnh táo.

Vươn tay, cô không ngừng vỗ nhẹ vào sau lưng Dung Lạc, giúp anh thoải mái một chút.

Cảm giác được bên trong xe càng lúc càng lạnh, Mộc Yên mới nhớ tới mình có mang theo kẹo bạc hà, cô lấy một viên ra, nhẹ giọng nói vào tai Dung Lạc: "Ngậm cái này trong miệng, không được nuốt xuống."

Dung Lạc hé miệng, chậm rãi ngậm kẹo, hương vị nhẹ nhàng khoan khoái làm cho lồng ngực nặng nề trở nên tốt hơn một chút.

Dung Lạc được hương vị bạc hà làm cho tỉnh táo hơn nhiều, hắn gian nan dùng sức rời khỏi người Mộc Yên.

Nhưng xe lại xóc nảy mạnh, Dung Lạc lại nằm đè lên người cô. "Khụ khụ... Khụ khụ..."

Nghe anh ho đến tê tâm liệt phế (đau khổ tột cùng), mắt Mộc Yên hiện lên vẻ đau lòng mà ngay cả bản thân cô cũng không phát hiện.

Nhìn mưa to ngoài cửa xe, Mộc Yên chỉ có thể ôm chặt Dung Lạc trong lòng.

Dung Lạc tựa vào bờ vai gầy yếu của cô tiếng thở dốc rất nhỏ và khí nóng hà vào cổ cô khiến căn cổ trắng nõn trong chốc lát liền ửng hồng.

"Dung Lạc, vì sao anh lại ho dữ dội như vậy?"

Mộc Yên cũng nghĩ có lẽ anh hẳn sẽ không nói cho cô biết, nhưng nhìn thấy anh đột nhiên vì ốm đau mà trở nên suy yếu như thế, liền nhịn không được hỏi.

"... Khụ, em, em, không cần lo lắng."

"Sao lại không lo lắng, anh ho dữ dội như vậy." Lông mi của cô run run.

Lúc Mộc Yên nghĩ rằng Dung Lạc sẽ không nói cho mình biết, lại thấy bàn tay quen thuộc, nhẹ nhàng xoa mái tóc dài của cô.

"... Trở về, sẽ nói cho em biết. Khụ... Khụ khụ..."

Vì động tác này hao tổn rất nhiều sức lực, nên vừa nói xong Dung Lạc liền ho khan kịch liệt.

Vội vàng nâng anh dậy, Mộc Yên nắm tay anh, cảm nhận được lòng bàn tay anh lạnh lẽo làm cho trái tim của cô cũng lạnh đi.

"Anh không cần nói nữa." Cô gắt gao nắm tay anh, lông mi dài run nhè nhẹ, giống như đang thể hiện sự lo lắng của cô.

"... Không có việc gì đâu." Dung Lạc cười suy yếu, lúc này Mộc Yên mới phát hiện thì ra anh vẫn đang an ủi mình.

"Đừng nói nữa." Mộc Yên nhìn cổ họng anh sắp tắt tiếng.

Mưa càng lúc càng lớn, hạt mưa bao phủ cửa kính xe, phát ra tiếng vang "Bùm bùm".

Trên đường có ổ gà, xe lao xuống, làm cho đầu Dung Lạc đang tựa vào hông vai cô lay động, môi hôn vào cổ cô Mộc Yên.

Mộc Yên hơi giật mình, cô có thể cảm nhận rõ ràng được đôi môi mềm mại lạnh lẽo đang dán vào cổ mình.

Đó là —— môi của anh——

Ý thức được điều này, trái tim Mộc Yên bối rối nhảy lên, theo nhịp xóc của xe, Dung Lạc tựa vào vai cô cũng lắc nhẹ, đôi môi của anh, nhẹ nhàng ma sát vào cổ cô. Tuy rằng Mộc Yên biết, bây giờ quan trọng nhất là thân thể của Dung Lạc, nhưng anh cứ liên tục hôn không ngừng làm cho Mộc Yên không có cách nào bỏ qua được.

Tâm phiền ý loạn, giống như có móng vuốt mèo gãi vào chỗ nhạy cảm vậy.

Xấu hổ, cô đành phải dời lực chú ý ra chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa xe, mưa to mưa tầm tã, không thể nhìn rõ khung cảnh ngoài cửa sổ.

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, thấy vậy, Mộc Yên có chút lo lắng hết về phía vị trí điều khiển: "Chu Hàn, mưa càng lúc càng lớn, không thể chạy nhanh quá."

Thấy xe chạy nhanh hơn, Mộc Yên nhủ mày. Xe xóc nảy dữ dội, bắt đầu chạy tán loạn trên đường như một con ngựa hoang thoát cương.

"Chu Hàn!" Mộc Yên hét to.

"Oanh —— "

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tai Nạn Xe Cộ (2)

"Àm—— "

Chiếc Lamborghini màu trắng vượt khỏi tầm kiểm soát tông mạnh vào tảng đá ven đường, trước đó một giây, hình như Mộc Yên nhìn thấy thân xe ma sát với tảng đá bắn ra tia lửa, sau đó trước mắt cô tối sầm lại...

Dưới tầng hầm âm u ẩm ướt, chiếc roi da dài xé gió mà đi trong không trung, hung hăng quất xuống, để lại một vệt máu dài trên làn da non mềm của một thiếu nữ.

"Uhm, ư——" Cô đau đến nổi rên nhẹ.

"Không được kêu!" Thanh âm nghiêm túc trầm thấp của người đàn ông vang lên.

"Dạ!" Thiếu nữ chịu đựng đau đớn kịch liệt lấy hết hơi sức lên tiếng trả lời.

"Tạo thành thói quen, không được sợ đau. Cắn chặt răng vào, cô có thể chịu được!"

Máu tươi hòa lẫn với mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo cô, phía sau lưng cô hiện ra một đóa hoa Mân Côi máu đáng sợ.

"Tốt lắm " Là giọng nói tán thưởng của người đàn ông. "Cô phải nhớ kỹ bản thân cô không được có cảm giác đau, càng không được kêu đau. Mất cảm giác thì kỹ năng mà cô được rèn luyện mới thành công. Bởi vì chỉ có không cảm thấy đau đớn, mới vô cảm với máu tươi, mới có thể dốc toàn lực để chấp hành nhiệm vụ! Máy thứ này cô phải chịu đựng, không được buông xuôi tự sát, từ từ sẽ thích ứng, đây là số mệnh của cô."

Một lần nữa, thiếu nữ đã hiểu được, thì ra bọn họ không cho phép đau đớn, vô cảm lấy mạng của người khác, nhìn viên đạn xuyên qua ngực bọn họ, sẽ không thêm quan tâm họ đau đớn hay không.

Kỹ năng sinh tồn trong hoàn cảnh của cô ngay từ nhỏ đã không cho phép cô có quyền lợi được đau, cho nên vốn dĩ cô không có tư cách kêu đau. Bởi vì dù có kêu cũng vô dụng, cũng không thể thay đổi được gì, đau chính là đau! Trên thế giới này sẽ không ai tin vào nước mắt của cô, cũng vậy, cũng không có ai để ý tới cô đau đớn hay không. Cho nên chỉ có làm cho mình có thói quen nhẫn nại, cuối cùng, sẽ mất cảm giác.

Máu tươi chậm rãi chảy từ trên lưng gầy yếu của cô xuống đất, "Tí tách —— tí tách —— "

Một lúc lâu sau, cô đã đau đến mất cảm giác.

Trong không khí là máu và mùi thối nát.

Mất cô càng ngày càng tối lại, đồng tử dần dần giãn ra, giống như không hề nhìn thấy một bóng người nào qua lại.

Trong nháy mắt, chiếc đèn trở nên chói mắt, càng ngày càng chói.

Càng ngày càng chói, ánh sáng chói mắt khiến cô không thể không nheo mắt lại.

"..."

Hình như đã ngủ rất lâu rồi, nhưng cô ngủ cũng không an ổn.

Thật khó chịu ——

Ngực cuộn cuộn, muốn nôn ra. Giãy dụa, Mộc Yên liều mạng mở mắt ra.

Trời đã sáng rồi sao?

Lông mi dài như cánh bướm khẽ run, ánh mặt trời chiếu vào mắt cô từng chút, từng chút một.

Hai bên thái dương cực kỳ đau! Giống như có kim đâm.

Vươn tay day day hai bên thái dương theo bản năng, nhưng lại càng đau hơn, cảm giác ghê tởm càng thêm kịch liệt, cô nhìn không được muốn nôn ra.

Cổ hết sức lạnh lẽo mở mắt, làm sao vậy?

Bất chấp cảm giác đầu đau muốn xé ra làm hai, cô cố gắng đứng dậy, nhưng lại choáng váng hoa mắt và cả người cô đều đau, khiến cô không còn sức lực.

"Tiểu thư cô tỉnh rồi sao?" Mộc Yên ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt tròn tròn đáng yêu của y tá.

Không khí ngập mùi thuốc tiêu độc, màn cửa màu trắng, khăn trải giường màu trắng, tất cả mọi thứ đều như một giấc mộng.

Mộc Yên đề huyệt thái dương đau đớn, trí nhớ đã hỗn loạn, trở lại giường trong tích tắc liền ngã nhào về phía lan can.

Cô nhìn không được rung mình một cái, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng.

"Tiểu thư, cô có sao không?" Hộ sĩ tiến lên hỏi.

Bỗng nhiên, cô như nhớ lại chuyện gì quan trọng, kéo cánh tay y tá lại.

"Tiểu thư!" Hộ sĩ hét chói tai, cô hoảng sợ nhìn kim tiêm trên tay Mộc Yên đã đâm sai chỗ, máu tươi thông qua đường truyền dịch chảy khắp nơi.

"Không cần để ý đến nó." Giọng nói của cô suy yếu mà khàn khàn, "Nói cho tôi biết người đi cùng tôi thế nào rồi?"

Cánh tay y tá bị nắm đến đau nhức, đau đến mức mặt cô nhăn lại.

Cứ như thế, cô không hề lên tiếng, cúi đầu, cô không trả lời câu hỏi của Mộc Yên, biểu cảm nghiêm trọng mà bi thương.

Sau đó, im lặng.

Trong nháy mắt, Mộc Yên cảm thấy cả người đều không thờ được.

Giống như có cái gì đó đang chậm rãi trôi qua cuộc đời cô, cuối cùng biến mất không một tiếng động!

Đột nhiên, cô giống như nổi điên rời khỏi giường, kéo kim tiêm trên tay ra, cố gắng chống đỡ cơ thể.

Cảm giác chóng mặt làm cô nhìn không được muốn nôn mửa, chống đỡ thân thể đứng lên, cố gắng xuống giường.

Mộc Yên cắn răng muốn đứng lên, sắc mặt lại trắng bệch như tờ giấy.

Y tá hoảng sợ nhìn hành động điên cuồng của cô, nhanh chóng bước lên phía trước đỡ cô dậy, khuyên: "Tiểu thư, cô chưa thể xuống giường được!"

Không biết sao cô lại có sức lực lớn như vậy, Mộc Yên đẩy y tá ra, đẩy cửa phòng bệnh chạy ra ngoài.

Hành lang bệnh viện chưa bao giờ dài như vậy, bóng đèn lạnh như băng chiếu vào cô làm cô không mở mắt ra được.

Mộc Yên mặc đồ bệnh nhân màu trắng, cả người suy yếu giống như chỉ cần một ngọn gió cũng có thể thổi bay cô, sắc mặt cô đã không còn chút máu nào, đồng tử tối đen mờ mịt, giống như toàn thể giới đều tối đen lại, cô bước từng bước về phía trước, tưởng đi lạng choạng.

Cô cũng không biết mình muốn đi đâu, vô số lần ngã sấp xuống đất, rồi lại đứng lên.

Đầu gối bị té đau, miệng vết thương trên tay còn thấm máu.

Nhưng cô không hề có một chút cảm giác gì, cô chỉ biết là mình phải đi về phía trước, cho dù thế nào cũng phải đi.

Bất chấp ánh mắt của người khác, Mộc Yên gian nan chống đỡ thân thể, từng bước... từng bước... lại từng bước...

Trong phổi giống như đang bị lửa thiêu đốt.

Bởi vì cô biết có người đang ở phía trước chờ mình, nên cô không thể đến muộn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bảo Vệ (1)

Hôm nay nắng rất ấm, trời xanh thăm thẳm không hề âm u.

Mộc Yên đùa nghịch chậu hoa bách hợp trước cửa sổ, cho đến khi nghe thấy tiếng ve kêu khe khẽ ngoài cửa sổ, cô mới biết thì ra mùa hè đã đến.

Trời tháng sáu, không khí đã bắt đầu khô nóng.

Mộc Yên ngồi trước giường bệnh, cầm khăn thấm nước nhẹ nhàng lau cánh môi tái nhợt khô nứt của Dung Lạc.

Môi anh rất đẹp, đẹp hơn nhiều so với đàn ông bình thường.

Động tác Mộc Yên mềm nhẹ thấm ướt môi Dung Lạc, ở chỗ khô nứt, động tác càng thêm cẩn thận. Bởi vì cô biết anh nhất định rất đau.

Đào mắt đã qua ba tháng, giống như tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Lúc tỉnh táo lại, mới phát hiện đây là sự thật.

Tai nạn xe cộ đêm mưa hôm đó, đến nay giống như vẫn hiện ra rõ ràng trước mắt cô, mới suy nghĩ một chút cũng đã khiến cả người run rẩy. Cũng may cô may mắn, chỉ bị gãy xương bánh chè ở hai chân, và bị trầy da một chút.

Ngày đó, tiểu hộ sĩ truyền nước biển cho cô có nói, bị tai nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy mà chỉ bị thương nhẹ đúng là cô rất may mắn.

Nhưng hai người đi cùng cô lại không may mắn như vậy, Chu Hàn chết tại chỗ.

Nhưng mà, Dung Lạc...

Ba tháng trôi qua, cho tới giờ anh vẫn chưa tỉnh lại.

Buông khăn ra, Mộc Yên khẽ vuốt khuôn mặt tuần tú tái nhợt không chút máu của anh.

Bác sĩ nói, "Nếu hết tháng này mà anh vẫn chưa tỉnh lại, có khả năng vĩnh viễn sẽ..."

Tai nạn xe cộ lần này, gần như hủy diệt cơ thể Dung Lạc, cơ thể anh vốn đã suy yếu, sau khi bị thương nặng, toàn bộ các bộ phận đều bị thương tổn, cho dù anh có thể tỉnh lại, cũng sẽ vĩnh viễn sống chung với đau đớn.

Nhưng, hiện tại anh vẫn chưa tỉnh lại...

Vươn tay kéo giãn mây nhàn của anh ra, cô biết anh rất đau, cho dù là hôn mê cũng có cảm giác.

Mỗi một lần bệnh tình nguy kịch bị đẩy đi cấp cứu, làm cho cô gần như bị chìm vào bóng đêm mờ mịt.

Chưa từng quá kỳ vọng cái gì, lúc này cô chỉ hi vọng anh tỉnh lại, trên thực tế, thật sự cô rất sợ hãi, tuy rằng ngoài mặt vẫn trầm ổn như trước.

Nhìn cô nắm lấy tay Dung Lạc nằm trên giường bệnh, Dung Trạch chần chờ một chút, mới khép cửa lại. Anh không muốn quấy rầy bọn họ.

Khi nhận được tin anh cả gặp chuyện không may, anh điên cuồng chạy tới bệnh viện, nhìn thấy thi thể Chu Hàn lạnh như băng bị trùm vải trắng, lòng anh sinh ra một loại cảm giác sợ hãi chưa từng có.

Sau này, anh mới biết anh cả và chị dâu nhỏ đều bị thương rất nặng.

Trong ba tháng này, anh và Mộc Yên nhìn Dung Lạc bị đẩy vào phòng giải phẫu vô số lần.

Cho tới hôm nay, Dung Trạch đã cảm thấy mệt mỏi, mà khi anh nhìn bóng lưng nhỏ gầy ngồi trước giường bệnh, cảm thấy sự kiên cường của cô đã vượt qua sức tưởng tượng anh.

Cô không hề rơi một giọt nước mắt nào, thậm chí cũng không hề kêu đau một câu, im lặng ăn cơm, im lặng dưỡng thương.

Miệng vết thương khép lại rất nhanh, thậm chí nhanh hơn người bình thường, tuy rằng không nghiêm trọng như Dung Lạc, nhưng có thể khôi phục trong vòng một tuần, thật sự là kỳ tích.

Sau khi cơ thể khôi phục, Mộc Yên càng ngày càng ít nói, phần lớn thời gian đều ở trong phòng bệnh với Dung Lạc, mỗi ngày đều chăm sóc anh.

Trong phòng bệnh, Mộc Yên nắm bàn tay lạnh lẽo của Dung Lạc, tay kia thì giúp anh điều chỉnh chăn.

Đột nhiên, cô cảm thấy ngón tay anh cử động.

Giống như bị điện giật, cô quay đầu lại nhìn.

Dụi dụi mắt, nhìn ngón tay vẫn như trước không nhúc nhích, Mộc Yên cười khổ: Là cô bị ảo giác rồi.

Cũng không quá lâu, ngón tay lại cử động mạnh hơn, lần này không phải là ảo giác.

Bởi vì cô nhìn thấy, người nằm trên giường bệnh đã mở mắt, đang ở mỉm cười nhìn mình.

Ánh nắng giữa trưa xuyên thấu qua cửa sổ chiếu thẳng vào khoe môi tái nhợt của anh, Mộc Yên giật mình sững sờ đứng tại chỗ, quên mất mình đang muốn làm gì.

Cô ngơ ngác ngồi trên ghế, đến khi Dung Lạc vươn tay gian nan xoa mái tóc dài của cô, Mộc Yên mới hồi thần lại.

"Anh tỉnh rồi, tôi đi tìm bác sĩ."

Vội vàng đứng lên, cô hơi mất trọng tâm đứng đầu vào ngăn tủ trước giường.

Dung Lạc nắm lấy cô nhẹ nhàng dùng sức, tuy rằng sức lực rất nhỏ, nhưng Mộc Yên không tránh khỏi.

"Ngaoan, không cần lo lắng." Bàn tay lạnh lẽo cố hết sức chạm vào cô khuôn mặt gầy yếu của cô, biết cô vẫn bị hoảng sợ do vụ tai nạn, anh mềm nhẹ an ủi, một lần lại một lần. Chú ý tới đôi mắt thâm đen, anh cảm thấy rất đau lòng.

Mộc Yên không nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn anh, không có động tác gì nữa.

——

Giữa trưa hai ngày sau.

Mộc Yên ở nhà nấu cháo trắng, chậm rãi đổ vào bình giữ ấm. Bác sĩ nói, Dung Lạc chỉ có thể ăn một ít đồ ăn lỏng, cô liền tự mình làm cho anh.

Lái xe đã đợi ở bên ngoài, cô ngồi vào trong xe, ý bảo lái xe có thể đi.

Lái xe trẻ tuổi gạt đầu, bỗng nhiên cô nhớ lại người thanh niên vẫn luôn trầm mặc đứng sau lưng Dung Lạc.

Lễ tang của Chu Hàn do Nhà họ Dung tổ chức, ngày đó cô cũng đi, nghe Dung Vũ nói anh là cô nhi, 13 tuổi đã bắt đầu làm việc cho Nhà họ Dung.

Nhắm hai mắt lại, Mộc Yên nặng nề thở dài.

Lúc đi vào phòng bệnh, cô nhìn thấy Dung Lạc đang ngủ say.

Sắc mặt anh tái nhợt như trước, ngẫu nhiên nhăn mày cho thấy anh ngủ cũng không an ổn.

"Khụ khụ... Khụ khụ..."

Ho khan như vậy đột nhiên làm cô nhớ tới, Mộc Yên buông bình giữ nhiệt trong tay, vội vàng đi về phía Dung Lạc.

Anh kiềm chế ho khan, lông mi ở trên gương mặt tái nhợt nhẹ nhàng run run. Ánh mắt anh vẫn đậm đặc như trước, giống như đau đớn như vậy cũng không tác động quá nhiều đến cảm xúc của anh, cho đến thấy bóng dáng mảnh khảnh kia, trong mắt anh mới có ánh sáng.

"... Khụ, em đến rồi."

"Có phải bắt đầu đau bụng hay không?" Mộc Yên nâng anh dậy giúp anh tựa vào đầu giường, vỗ nhẹ sau lưng anh.

Nhìn anh đau đớn run run, cô nhú mày, "Muốn tìm bác sĩ không?"

"... Khụ khụ khụ, khụ khụ..." Gắt gao giữ chặt tay cô, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng..." Chờ, khụ... Qua một lát là tốt thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Bảo Vệ (2)

"Thương tích mà tai nạn xe cộ để lại cho Dung thiếu trong quá trình khôi phục sẽ làm cho thần kinh đau đớn, hơn nữa những bộ phận trong cơ thể bị tổn thương rất nặng, bởi vậy cậu ấy sẽ cảm thấy rất đau đớn."

Mộc Yên đứng ở phòng bệnh, nhìn Viện trưởng hỏi: "Ý viện trưởng là anh ấy phải chịu đựng sự đau đớn này?"

Bác sĩ thấy có lỗi lắc đầu, "Đúng là như vậy Mộc tiểu thư, về chuyện này chúng tôi bất lực."

Hôm đó nói chuyện với bác sĩ rất lâu, ngoài việc hỏi bác sĩ những vấn đề liên quan, Mộc Yên còn tự lên mạng tra tìm tư liệu. Quả thật loại chấn thương này của Dung Lạc, trong quá trình khôi phục không thể tránh khỏi cảm giác đau đớn, tuy rằng không có biện pháp giải quyết, nhưng thông qua xoa bóp, mát xa và chăm sóc có thể giảm bớt sự đau đớn.

Vì thế, Mộc Yên bắt đầu theo tổ y tá suốt một ngày một đêm, học tập các liệu pháp xoa bóp, mát xa, phân biệt các huyệt vị trên cơ thể. Cô chuyên tâm nhìn nhóm y tá xoa bóp cho bệnh nhân, các cách mát xa khác nhau. Từng huyệt vị một, cô không hề sợ phiền, có khi còn sổ ghi chép lại những huyệt vị quan trọng trong kỹ thuật mát xa.

Tổ y tá đều rất thích cô, thấy tiểu nha đầu dụng tâm học tập như vậy, lúc đầu còn tưởng rằng tiểu nha đầu là y tá thực tập, sau này mới biết cô vì người nhà bị thương mới đi theo học tập.

Thường xuyên qua lại, nhóm y tá liền cảm thấy thích cô.

Y tá mặt tròn nhìn Mộc Yên, bộ dáng giống như tổ trưởng đang đánh giá y tá xoa bóp cho bệnh nhân, chạm vào cánh tay cô, nói, "Cô đã nhớ kỹ hết tất cả huyệt vị rồi sao?"

"Vâng."

Nhìn tiểu nha đầu không ngừng xoa bóp, y tá mặt tròn sợ hãi thâm thán, đứa nhỏ này quả thực quá lợi hại, lúc trước cô phải dùng cả một học kỳ mới có thể nhớ hết huyệt vị lớn nhỏ trên cơ thể, mà tiểu nha đầu này lại chỉ cần hai ba ngày là đã nhớ hết và bắt đầu học tập kỹ thuật xoa bóp, mát xa.

Một bệnh nhân đã được mát xa xong, y tá trưởng đứng dậy dặn dò bệnh nhân chú ý một số việc.

"Tiểu Mộc Yên, đã quá bữa trưa, cô không đói bụng sao?" Vài y tá đã biết tên cô, vô cùng thân thiết gọi cô là "Tiểu Mộc Yên", Mộc Yên cười cười, chuẩn bị đi về ăn chút gì đó.

"Tiểu Mộc Yên, chúng tôi cùng đến nhà ăn của bệnh viện đi." Nhóm y tá thay quần áo, vẫy cô.

"Cám ơn các chị, làm phiền mọi người quá."

"Đi thôi, đi thôi." Không từ chối được ý tốt của bọn họ, Mộc Yên bị một đám y tá lôi kéo về phía nhà ăn.

Ở hành lang bệnh viện, các cô gặp Cố Minh lái xe đến đây đưa cơm.

Xoa xoa bả vai có chút đau, Mộc Yên đi lên phía trước hỏi: "Anh Cố, canh hôm nay có bỏ thêm cây Câu Kỷ mang từ Riga về không?"

(* Cây Câu Kỷ: là cây bụi mọc đứng, được dùng làm thuốc bổ máu, thuộc loại tốt nhất theo Đông Y)

"Mộc tiểu thư theo ý của cô có bỏ thêm một ít." Chần chờ một chút, Cố Minh lại tiếp tục nói: "Nhưng mà thiếu gia..."

"Anh ấy làm sao?"

"Hôm nay thiếu gia còn chưa ăn cơm trưa."

"Không thích sao?"

Lầm bầm lâu bầu một câu, Mộc Yên lại lắc đầu.

Nghĩ đến buổi chiều hôm nay còn phải theo y tá trưởng mát xa cho vài bệnh nhân, bây giờ nên tranh thủ ăn trưa, Mộc Yên nhin ý muốn đi thăm Dung Lạc xuống, dặn dò Cố Minh: "Buổi tối nấu một ít cháo gạo kê đem vào đây, nhớ bỏ một ít đường."

"Được, Mộc tiểu thư."

Đến quá trưa, xem y tá trưởng xoa bóp cho vài bệnh nhân xong, cô lại học một ít kỹ thuật châm cứu.

Lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện trời đã tối.

Bởi vì nhóm y tá này trực đêm, nên kêu Mộc Yên về nghỉ ngơi.

Lúc này, Mộc Yên đang nhớ kỹ mấy huyệt vị châm cứu quan trọng để giảm đau, khuôn mặt dưới ánh đèn hiện lên vài phần mệt mỏi. "Tiểu Mộc Yên, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Khép laptop lại, Mộc Yên mới đi về phòng bệnh của Dung Lạc.

Xoa xoa bả vai đau nhức, tiểu Mộc Yên nhìn ánh sáng trong phòng bệnh, hơi kinh ngạc.

Nguyên cả ngày cô đi theo nhóm y tá học tập cách mát xa, lúc trở về trời đã khuya, đáng lẽ Dung Lạc phải ngủ rồi chứ.

Cô nhẹ nhàng đi tới.

Hôm nay đèn lại vẫn sáng như, anh còn chưa ngủ sao?

Mộc Yên ngạc nhiên, vừa đúng lúc thấy Cố Minh đi ra khỏi phòng bệnh.

"Mộc tiểu thư."

Nhìn bình giữ ấm trong tay Cố Minh, Mộc Yên nhíu mi: "Anh ấy vừa mới ăn cơm xong sao? Sao lại ăn trễ như vậy?"

"Không phải, thiếu gia..." Cố Minh bĩu môi, "Từ giữa trưa đến giờ thiếu gia chưa ăn gì cả."

"Vậy cháo gạo kê buổi tối thì sao?"

"Cũng không có húp."

Mộc Yên cắn môi: "Đi tìm y tá hâm nóng cháo lại đi."

"Buổi chiều Dung Ngữ tiểu thư có tới một lúc, khuyên thiếu gia ăn cơm nhưng cũng vô dụng. Thiếu gia nói, anh không có gì khẩu vị, ăn không vô."

"Đi tìm y tá hâm nóng lại đi."

"Được."

"Nhớ kỹ không cần quá nóng, ấm ấm là được."

"Đã biết, tôi lập tức đi làm."

"Đi đi."

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Mộc Yên liền thấy Dung Lạc nằm nghiêng dựa lưng về phía cửa, hình như là nghe được tiếng mở cửa, Dung Lạc nhíu mi, "Cố Minh mau về nghỉ ngơi đi, hôm nay tôi không có khẩu vị, không cần đưa đồ ăn đến nữa."

Tuy rằng không ho khan, nhưng giọng nói của anh vẫn khàn khàn như trước, làm cho người tôi đau lòng.

"Đủ rồi, anh lớn như vậy, sao lại giống như trẻ con không chịu ăn cơm chứ!"

Nghe thấy giọng nói của Mộc Yên, Dung Lạc xoay người lại mở to mắt, "Em đã trở lại rồi sao?"

"Đúng vậy, tôi đã về tới."

Vỗ vỗ vào giường, Dung Lạc muốn cô ngồi xuống.

"Rốt cục cũng chịu đến thăm tôi rồi sao?"

Nghe thấy câu nói này của Dung Lạc, Mộc Yên nhin không được cười khế, sao cô lại cảm thấy giọng nói của anh giống như đang thăm oán cô lạnh nhạt anh.

"Sao hôm nay không chịu ăn cơm?"

Không trả lời câu hỏi của cô, anh từ từ vỗ về mái tóc dài của cô. Mộc Yên thích xoa tóc, tóc đen dài tới thắt lưng lại mềm mại, Dung Lạc thích vỗ cho nó rối lên, rồi chậm rãi chải mượt lại, cứ lặp đi lặp lại, làm mãi mà không biết mệt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thích!

"Bác sĩ nói cơ thể anh còn chưa phục hồi, không chịu ăn gì thì sao chịu nổi?"

Lông mi run rẩy, Dung Lạc lại nhắm mắt lại, "Không có khẩu vị."

Mộc Yên dùng lực nắm tay anh, cô nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của anh, nhủ mảy, "Anh không chịu ăn, sao cơ thể có thể tốt lên được?"

Người trên giường mở mắt ra, trằm mặc một lát sau đó nói với Mộc Yên: "Tay của tôi không có sức lực."

Khuôn mặt Dung Lạc tái nhợt trắng bệch, nghe thấy anh nói, Mộc Yên đau lòng, không hề nghĩ ngợi nói ra một câu.

"Tôi dứt cho anh!"

Nói xong câu đó, Mộc Yên bị chính mình làm cho ngạc nhiên, từ khi nào mà cô lại đối xử tốt với anh như vậy...

Tiểu nha đầu ngồi trước giường đang âm thầm ảo não, khi cô nhìn lên, thì thấy người nào đó sắc mặt tái nhợt ngồi trên giường bệnh khẽ cười, một nụ cười, rất cảm động, mê hoặc lòng người. Chẳng qua cũng chỉ trong chớp mắt liền biến mất không dấu vết.

Dung Lạc buông tay Mộc Yên ra, chậm rãi chống cơ thể ngồi xuống.

Bởi vì dùng sức quá mức, anh nhăn mày lại chậm rãi ho nhẹ, "Khụ khụ... Khụ khụ..."

Lúc này Mộc Yên còn đang ảo não vì lời nói vừa rồi, nhìn thấy tay bị anh nắm lấy, cô có chút chần chờ. Nhưng mà cô đã xem thường sự quan tâm của mình dành cho anh rồi.

"Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ..."

Tiếng ho khan liên tục tăng lên, Mộc Yên lập tức hồi thần lại.

"Lại khó chịu sao?" Nhìn trán anh chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cô vội vàng đỡ anh tựa vào người mình.

"Khụ khụ, khụ khụ..."

Âm thanh ho khan khàn khàn dứt quãng, Dung Lạc dựa vào trên người Mộc Yên nhẹ nhàng nhăn mày.

"Khụ khụ..."

Áp chế không được liền nhẹ giọng ho khan, ngón tay tái nhợt nhanh chóng nắm chặt tay Mộc Yên, toàn thân Dung Lạc ướt đẫm mồ hôi, anh đau đến nổi ánh mắt có chút mờ mông.

Thấy vậy cô áp chế thống khổ trong lòng, Mộc Yên ôm anh, ôm thật chặt, muốn thông qua cách này để an ủi Dung Lạc.

Rất cực.

Đau đớn cũng qua đi.

Mộc Yên thở dài, dùng khăn mặt ẩm áp, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Dung Lạc.

"Tiêu hao nhiều thể lực như vậy, phải ăn chút gì mới được."

Mộc Yên cầm lấy bình giữ ấm Cố Minh đưa vào, mở ra, hương thơm của cháo gạo kê bay đầy phòng. Dùng thìa múc cháo ra chén, rồi lại múc một thìa lên, thổi nguội, đưa tới bên miệng anh.

Dung Lạc từ từ nhắm hai mắt, khuôn mặt tái nhợt gầy yếu, lông mi run rẩy. Đau đớn vừa trôi qua, ngay cả sức lực mở mắt anh cũng không có.

"Hôm nay không muốn ăn." Giọng nói khàn khàn muốn chống cự lại vô lực.

"Không được!" Mộc Yên nhíu mi, "Anh đã đồng ý để tôi đút anh."

Người đang từ từ nhắm hai mắt lại, lông mi hơi giật giật, nhưng vẫn như trước không có mở mắt.

"Tôi mệt muốn chết, dù một chút cũng không muốn cử động."

"Vậy anh... Dựa vào trên người tôi, tôi đút anh được không?"

"Được." Thấy người trên giường lập tức mở to mắt, không hiểu sao Mộc Yên có cảm giác bị lừa, nhưng nhìn thấy gương mặt tái nhợt gầy yếu của anh, ngay lập tức đánh bay suy nghĩ này trong đầu.

Mộc Yên ngồi ở đầu giường, giúp đỡ Dung Lạc, để cho anh tựa vào trong lòng mình. Đầu Dung Lạc khẽ tựa vào hõm vai cô, so với người vừa rồi không chịu phối hợp quả thực giống hai người khác nhau.

Sức nặng trên vai dần dần gia tăng, Mộc Yên vron tớiiy phải giữ bả vai Dung Lạc, chần trảng như tuyết chậm rãi rơi xuống, Mộc Yên cảm thấy cả kinh, anh lại không mặc quần áo!

Xương quai xanh gầy gò, tinh xảo mà mịn hoặc, bởi vì phải uống thuốc, da anh trắng nõn lạ thường, thể hiện một ít dấu hiệu của người bị bệnh.

"Bởi vì em không đến đây nên không biết, bác sĩ đã đắp thuốc lên băng vải, cho nên không được mặc quần áo."

Dung Lạc nâng mí mắt lên, liếc nhìn cô một cái sau đó lại nhích vào sát người cô hơn, bởi vì động tác của anh, chặn lại rơi xuống thêm, băng vải màu trắng đập vào mắt Mộc Yên, màu trắng chói mắt kì lạ làm cô có chút không mở mắt ra được.

Trên người anh trước sau đều có băng vải, Mộc Yên có chút đau lòng, đầu ngón tớiiy run lên một chút, nhưng vẫn không đụng vào.

"Băng vải dày lắm, rất nóng!" Khi nói chuyện, lại phun khí nóng lên da cô, ngả người về phía trước, sắc mặt anh tái nhợt đặt trên hõm vai của cô.

Mộc Yên bị anh áp vào người đến run rẩy, biết anh vô tình, nhưng lại không thể làm cho bản thân bình tĩnh lại.

"Em không đút cho tôi ăn sao?" Anh nghi hoặc ngẩng đầu.

"Được, được." Lập tức hồi thần lại, cầm chén cháo nhỏ trên bàn ở đầu giường lên.

Thổi nguội cháo, đưa đến bên miệng của anh, Mộc Yên nhìn anh chậm rãi uống xong.

"Trước đây, lúc tôi bị bệnh không muốn ăn gì, còn thích nổi giận nữa." Giống như nhớ tới chuyện gì thú vị, khóe môi cô hơi nhếch lên, thổi nguội cháo, cẩn thận đút cho anh, "Bởi vì bị bệnh chỉ có thể húp cháo, tất nhiên không có hương vị, tôi cũng không thích. Mẹ biết, nên luôn bỏ một ít đường vào trong cháo gạo kê, tôi cũng rất nghe lời mà ăn rất nhiều, bởi vì rất ngọt nên tôi cũng rất thích."

"Quả thật rất ngọt."

Giọng nói lạnh lùng còn hơi khàn khàn, tớiiy Mộc Yên run lên, suýt nữa làm rơi thìa.

Anh dán mặt vào xương quai xanh tinh xảo, mềm nhẹ của cô, vừa cố ý lại vừa vô tình hôn lên, hơi thở nóng rực làm cho người tôi động tâm.

Mộc Yên hơi giật mình, đồng thời, nghe thấy anh nhẹ giọng nỉ non; "Cảm ơn em, tôi cũng rất thích."

Dấu hôn ở trên cằm cổ trắng nõn của cô, làm cho cô không có cách nào bình tĩnh lại.

Trái tim đập mạnh kinh hoàng, đối với bầu không khí ái muội này Mộc Yên thật sự khó có thể chống đỡ.

Nó tới ào ạt, mãnh liệt lại ôn nhu như vậy, làm cho người ta say mê trong đó, không thể kháng cự.

Mộc Yên biết mình trốn không thoát, cũng không trốn được, chỉ có thể an phận mà đón nhận, ôn nhu cuộn mình, chỉ sợ đây là một giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phu Nhân!

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu vào đóa hoa bách hợp đặt ở đầu giường.

Dung Lạc híp mắt, nhìn đóa hoa đỏ một lúc lâu.

"Két", cửa mở ra.

Chậm rãi mở mắt ra, anh nhìn thấy Cố Minh đang đi về phía giường bệnh.

"Thiếu gia, Chu tiểu thư đến thăm cậu."

Nhìn người nằm trên giường bệnh vốn đang mở to mắt lại lập tức nhắm lại, Cố Minh nhảy bèn nói: "Nếu cậu vẫn không muốn gặp ai, tôi sẽ từ chối khéo dùm."

"Thiếu gia?" Đợi nửa ngày vẫn thấy Dung Lạc không để ý đến anh, Cố Minh nhẹ gọi một tiếng.

"Cho cô ta vào đi."

Dung Lạc vẫn nhắm hai mắt như trước, anh trả lời như đang nói mớ, làm Cố Minh suýt nữa tưởng mình nghe nhầm.

"Dạ."

Nghe tiếng cửa mở, Dung Lạc mở mắt ra, cố gắng xoay người, nhìn vào bức tường trắng, ngủ.

Trong phòng bệnh rất im lặng.

Chu Phinh Đình chậm rãi đi đến ngồi trước giường bệnh của Dung Lạc, nhưng phát hiện người trên giường đã đưa lưng về phía mình.

"Dung Lạc." Cô nhẹ giọng gọi anh.

Người trên giường vẫn như trước không hề có động tĩnh, giống như anh đã ngủ say rồi.

Cũng không biết vì sao, Chu Phinh Đình lại cảm thấy Dung Lạc vẫn còn thức.

"Dung Lạc, vết thương của anh đỡ hơn chưa?" Cô tiếp tục nhẹ giọng gọi anh, nhưng vẫn không ai trả lời.

Chu Phinh Đình cũng không dễ từ bỏ như vậy, cô tiếp tục ngồi bên giường anh tự nói chuyện, nhưng Dung Lạc vẫn như cũ không có phản ứng gì, anh đưa lưng về phía cô, giống như đã ngủ rất say.

"Anh Cố, sao anh lại đứng ở cửa mà không vào?" Cô kéo hết ống tay áo xuống, che miệng vết thương trên tay, Mộc Yên nhìn Cố Minh đứng ở cửa phòng bệnh nghi hoặc hỏi.

"Mộc tiểu thư."

"Sao vậy?"

"Chu tiểu thư đang ở trong." Cố Minh có chút ngập ngừng, nhưng vẫn nói ra.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh trên cửa phòng bệnh, Mộc Yên cũng khá cao, đủ để cô nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng bên trong.

Cô gái ngồi ở trước giường bệnh, cúi đầu hình như đang nói gì đó, sườn mặt của cô nhờ ánh sáng chiếu vào mà có chút hiền dịu nhu hòa.

Từ lúc Dung Lạc tỉnh lại đến lúc vết thương ổn định cũng đã gần một tháng, mỗi ngày đều có không ít người nối đuôi nhau đến thăm, nhưng Dung Lạc

đều để Cố Minh từ chối, thậm chí Nhà họ Dung còn tự mình từ chối. Mọi người đều biết tính tình Dung Lạc lạnh nhạt, nên cũng không thấy không vui.

Như vậy tính ra, vị Chu tiểu thư đang ở bên trong là vị khách đầu tiên Dung Lạc chịu gặp.

"Mộc tiểu thư, cô muốn vào hay không?" Cố Minh quan sát biểu hiện trên mặt cô, lại tiếp tục nói "Sáng hôm nay, thật ra thiếu gia luôn chờ cô, nhưng vừa rồi Chu tiểu thư đột nhiên đến đây nên..."

"Tôi biết rồi, anh Cố nói với thiếu gia của anh, hôm nay tôi còn có việc, tối nay mới đến thăm anh ấy."

"Được." Nhìn cô xoay người đi trên hành lang bệnh viện, Cố Minh nghi hoặc, cửa lớn không phải ở hướng bên này sao?

Phòng trực ban tổ y tá.

"Tiểu Yên tìm vị trí huyết Bách Hội và huyết Tinh Minh trên người của bệnh nhân đi." Y tá trưởng vừa truyền dịch cho bệnh nhân, vừa thuận miệng dặn dò Mộc Yên đang đứng bên cạnh tìm huyết vị, xem cô nắm giữ kiến thức như thế nào.

* Huyết Tinh Minh: huyết có tác dụng làm cho con ngươi mắt (tinh) sáng (minh).

* Huyết Bách Hội là huyết vị nằm ở điểm lõm ngay trên đỉnh đầu của con người.

Nhưng đã nửa ngày trôi qua cô vẫn không có phản ứng gì. Mộc Yên nắm một cây bút hồng trong tay, trong đầu lại không ngừng hiện lên cảnh tượng trong phòng bệnh.

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu vào, sườn mặt cô tối có chút mơ hồ, không thể ngăn cản được vẻ ôn nhu của cô, Chu Phình Đình ngồi trước giường bệnh Dung Lạc, giống như đang nở nụ cười đó, trên mặt nở nụ cười ôn nhu, làm cho lòng người ấm áp không thể rời mắt.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, trong lúc nhất thời cô có chút khó chịu, lại có cảm giác khó nói, loại cảm giác này cô chưa bao giờ có.

Cô vẫn rất nghi hoặc, vì sao lúc ấy mình không nhìn phản ứng của Dung Lạc? Khi mắt vừa nhìn thấy cảnh tượng đó, cô liền vội vàng dời tầm mắt đi. Như vậy thật không giống cô chút nào.

"Tiểu Yên?"

"Tiểu Yên?"

Nhìn thấy cô không yên lòng, y tá trưởng gọi cô liên tục.

"Hả? Dạ."

Nhìn Mộc Yên hồi thần lại, y tá trưởng cũng không hỏi mà nói: "Tìm vị trí huyết Bách Hội và huyết Tinh Minh mà tôi đã chỉ cho cô thấy trên người mẫu đi."

"Được."

Vừa lòng nhìn tiểu nha đầu chỉ đúng vị trí huyết vị, y tá trưởng tiếp tục nói, "Bên dưới là huyết Phong Trì* và huyết Nhân Nghênh*."

*Huyết Phong Trì: chỗ hõm ở hai bên khối cơ nổi sau gáy.

* huyết Nhân Nghênh: ở chỗ mạch đập hai bên yết hầu.

Gạt bỏ đồng suy nghĩ phức tạp trong đầu, Mộc Yên chuyên tâm vào đầu học huyết vị, phôi bay cảnh tượng buổi sáng đi.

Trong phòng bệnh.

Nhìn Dung Lạc nằm trên giường bệnh không có chút phản ứng, rất cực, Chu Phình Đình thở dài, cô đứng dậy đi đến trước cửa.

Đi được hai bước, cô dừng lại nói: "Dung Lạc, dưỡng thương thật tốt, lần sau em lại đến thăm anh."

Người trên giường bệnh nghe vậy nhẹ nhắm mắt, nghe thấy tiếng đóng cửa, anh lập tức mở hai mắt.

Cảm giác được động tĩnh của Cố Minh, anh lên tiếng hỏi: "Có phải vừa rồi Mộc tiểu thư đã tới hay không?"

Cố Minh đứng bên cạnh giường kinh ngạc, anh không ngờ Dung Lạc lại biết, "Đúng vậy, Sau khi Chu tiểu thư vào trong được một lát Mộc tiểu thư đã tới, nhưng mà..." Tạm dừng một chút, anh lại tiếp tục nói, "Nhưng hình như Mộc tiểu thư sợ quấy rầy ngài và Chu tiểu thư nói chuyện nên không đi vào."

"Thật không?" Người trên giường nhẹ giọng thở dài.

"Đúng vậy, thiếu gia, Mộc tiểu thư nói sáng nay có chút chuyện, buổi tối mới đến."

"Tôi đã đợi cô ấy đến tận giữa trưa." Nhắm mắt lại, trên gương mặt tái nhợt hiện ra vài phần cô đơn.

"Muốn tôi gọi điện kêu cô ấy quay lại không?" Cổ Minh nhẹ giọng hỏi.

"Không cần."

Nghĩ nghĩ, Cổ Minh lại nói thêm một câu, "Lúc Mộc tiểu thư đi hình như cũng không mấy vui vẻ. Có nên tìm cô ấy..."

"Thật không? Cô ấy không vui?" Ngắt ngang Cổ Minh, gương mặt tái nhợt của Dung Lạc hiện lên ý cười mê hoặc.

Cổ Minh đứng ở bên cạnh không hiểu, anh thật sự không hiểu thiếu gia có ý gì, sao nghe thấy Mộc tiểu thư không vui đột nhiên lại trở nên vui vẻ như vậy.

"Thiếu gia, không có chuyện gì nữa tôi ra ngoài trước."

“Ừ”.

Lúc Cổ Minh đi tới cửa, từ giường bệnh vang lên giọng nói lạnh lùng.

"Lần sau nhớ rõ phải gọi là phu nhân."

Cổ Minh sững sốt, lập tức hiểu.

"Đã biết, thiếu gia."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Sốt Cao!

Chiều tối.

Nhìn thoáng qua ẩm cháo gạo kê trong tay, Mộc Yên lại nghĩ tới gì đó nên hỏi đầu bếp nhà ăn, "Có đường không ạ?"

"Cô nhóc thích ăn ngọt sao?" Bếp trưởng bỏ một muỗng đường vào cháo.

"Cảm ơn bếp trưởng."

Đi một mình về phía phòng bệnh, Mộc Yên có vẻ hơi lo lắng bất an, nhìn ẩm cháo trong tay, đầu cô không ngừng nghĩ về cảnh lần trước cô đút cháo cho Dung Lạc. Người anh dựa vào trong ngực cô, đôi môi lạnh lùng vô ý đụng vào cổ, n giống như đang hôn vậy, mỗi một lần đều làm cô khó nhịn, giống như bị rút mất hồn vậy.

Nhưng, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng buổi sáng, lại cảm thấy cả người bất đầu bất an.

Mộc Yên không yên lòng tiếp tục đi về phía trước, lại đúng lúc nhìn thấy bác sĩ, y tá đứng trước cửa phòng bệnh Dung Lạc không ngừng đi ra đi vào.

Mộc Yên vội vàng chạy tới, cầm lấy tay áo một y tá hỏi: "Bệnh nhân bên trong làm sao vậy?"

"Anh ta sốt cao không hạ."

Cái gì!

"Tiểu thư, cô không thể đi vào!" Nhìn cô lập tức đi vào, y tá không thể giữ cô lại.

Trước cửa phòng bệnh.

"Mộc tiểu thư." Bác sĩ phụ trách và hai y tá mới từ phòng bệnh đi ra.

"Bác sĩ, Dung Lạc thế nào?"

"Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng."

Nghe câu nói khẳng định của bác sĩ, Mộc Yên thở phào một hơi, cả người mới bình tĩnh lại.

Bác sĩ phụ trách nhìn thoáng qua cô tiếp tục nói: "Mộc tiểu thư, bởi vì vết thương do tai nạn xe gây ra của Dung thiếu không chỉ là vết thương ngoài da, trong quá trình khôi phục không chỉ có đau đớn mà còn có viêm tấy làm cho sốt cao, tôi cũng đã nói những điều này cho Dung thiếu biết khi cậu ta tỉnh lại, trong lúc khôi phục cũng sẽ bị thương."

"Vậy tình huống hiện tại như thế nào?"

"Vốn định châm cứu để hạ sốt trước, nhưng bởi vì hiệu quả không tốt nên đã truyền dịch để giúp hạ sốt nhanh."

"Mộc tiểu thư."

Nhìn về mặt bác sĩ phức tạp, Mộc Yên đi lên từng bước hỏi: "Ngài còn có gì muốn dặn sao?"

"Dung thiếu chỉ tạm thời hạ sốt, thuốc không thể dùng nhiều, nhưng vì đêm nay sốt quá cao không thể không dùng hạ sốt này."

"Ý ngài là?"

"Nếu sốt mà không bị hôn mê, thì sau này Dung thiếu chỉ có thể chịu đựng, tốt nhất không nên tiêm thuốc vào nữa. Cơ thể anh trong tai nạn xe cộ đã bị thương quá mức nghiêm trọng, không thể tránh được việc miệng vết thương xuất hiện triệu chứng viêm nhiễm, nên dẫn đến sốt cao cũng là bình thường. Nhưng cũng chỉ có thể xem ý chỉ cậu ấy thôi. Chúng tôi cũng bất lực." Thở dài một hơi, bác sĩ dẫn theo đám y tá chậm rãi đi xa.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Mộc Yên chậm rãi đi đến trước giường Dung Lạc, gương mặt tái nhợt gầy yếu hơi đỏ ửng. Cúi người, cô sờ trán Dung Lạc, Nóng quá! Quả thực nóng như bị lửa đốt vậy.

"Anh Cố, đi tìm y tá mang một chậu nước lạnh đến đây đi."

“Dạ thiếu phu nhân." Mộc Yên đều đặt hết tâm trí lên người Dung Lạc, cô cũng không phát hiện ra Cố Minh đã thay đổi xưng hô với mình.

Mười lăm phút sau y tá bưng tới một chậu nước lạnh, Mộc Yên thấm ướt khăn, sau đó cẩn thận lau mặt và cổ cho Dung Lạc, sau đó lại đắp khăn lạnh lên trán anh, chờ khăn hết lạnh lại đổi cái khác, cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Một lát sau, Mộc Yên mới chú ý tới Cố Minh vẫn ở chỗ này.

"Anh Cố, anh về đi!" Cô cười có chút môi mệ.

Nhìn tiểu nha đầu gầy yếu trước mắt, Cố Minh không đành lòng nói: "Thiếu phu nhân, ở đây để tôi lo cho, cô đi ngủ một giấc đi."

Nhìn lướt qua người trên giường bệnh, Mộc Yên bĩu môi: "Thiếu gia của anh khó như vậy chịu, sao tôi có thể ngủ được? Vẫn nên để tôi canh chừng đi."

"Nhưng..."

"Không cần nói nữa, nếu anh không đi nghỉ ngơi, ngày mai tôi mệt mỏi thì lấy ai chăm sóc thiếu gia của anh đây?"

"Vậy được rồi, nếu cô cần gì thì nhớ nói với tôi."

"Được."

Cố Minh ra ngoài, Mộc Yên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Dung Lạc, lại vươn tay sờ trán anh một chút xem có hạ sốt không, đầu ngón tay vừa mới đụng tới trán anh, bàn tay to liền gắt gao cầm tay cô.

Bàn tay bị anh dùng sức nắm chặt làm Mộc Yên ngẩn ra, vui mừng nói: "Dung Lạc, anh dậy chưa?"

Nhưng vẫn không ai trả lời cô, chỉ có bàn tay nắm lấy tay cô càng ngày càng gấp.

Trên giường bệnh, Dung Lạc nhanh chóng nhú mào, hình như anh rất đau đớn.

Mộc Yên ngồi ở bên cạnh anh, tùy ý để anh nắm tay mình.

Thời gian trôi qua từng giây từng giây...

Nhất thời xung quanh yên tĩnh lại, Mộc Yên cảm thấy mí mắt như muốn sụp xuống, tay nắm tay Dung Lạc cũng dần dần thả ra, nhắm mắt, chậm rãi ngủ...

Đến khi, bàn tay bị Dung Lạc nắm bị đau, Mộc Yên mạnh mẽ mở hai mắt.

Tôi bị Dung Lạc nắm đến đau, ngẩng đầu, cô thấy anh nhú mào chịu đựng tra tấn.

"Dung Lạc? Dung Lạc?"

Nhẹ giọng gọi tên anh đồng thời, cô cũng phát hiện người trên giường bệnh đã bắt đầu nhin không được mà run run.

Mộc Yên loáng thoáng nghe được Dung Lạc đang ní non cái gì, tiếng nói khàn khàn, mơ hồ không thể nghe rõ.

"Dung Lạc, anh đang nói cái gì?" Cô cúi đầu, đưa lỗ tai đến gần miệng anh, cố gắng nghe thử xem anh nói cái gì.

Đột nhiên Dung Lạc dùng sức, khiến cho cả người Mộc Yên đều ngã trên người anh.

Toàn thân Dung Lạc nóng như lửa, hơi thở nóng ran thở dốc bên tai cô, Mộc Yên áp trên người anh sợ đụng đến miệng vết thương, động cũng không dám động.

Cô lại sờ trán anh lần nữa, trong lòng Mộc Yên kinh hãi: Hình như nóng hơn với lúc này!

Cẩn thận tránh thoát bàn tay to của anh, Mộc Yên vội vàng đến phòng trực ban kêu bác sĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Dừng Miệng!

"Bác sĩ, vì sao Dung Lạc lại sốt cao hơn vậy?"

Bác sĩ trưởng nhìn Mộc Yên tỏ vẻ khó xử nói: "Mộc tiểu thư, xem ra thuốc hạ sốt không có hiệu quả đối với Dung thiếu rồi."

"Có thể tăng thêm một ít thuốc hạ sốt không?"

Bác sĩ lắc đầu: "Ngay từ đầu đã tiêm một ít aspirin cho Dung thiếu nhưng vẫn không thấy hiệu quả, nên lúc truyền nước lại bỏ thêm một ít nữa vô, nhưng hình như anh vẫn sốt cao không giảm."

Tuy rằng không biết nhiều về thuốc, nhưng thuốc aspirin để hạ sốt thì cô vẫn biết, nếu ngay cả loại thuốc này mà còn không có tác dụng, tình huống của Dung Lạc không hề đơn giản!

Mộc Yên sờ lên gương mặt gầy yếu của Dung Lạc hỏi: "Vậy không có còn biện pháp nào nữa sao?"

"Không thể tiếp tục tiêm thuốc vào ống truyền dịch được nữa, cơ thể Dung thiếu không thể tiếp nhận được lượng thuốc lớn như vậy. Nhưng có thể áp dụng biện pháp trị liệu mềm mỏng hơn, chờ chút nữa cho cậu ấy uống thuốc hạ sốt thử xem."

"Được rồi."

"Khoan đã, tôi sẽ kêu y tá đưa thuốc hạ sốt tới, uống chung với nước ấm rồi chờ xem có hiệu quả không rồi mới tính tiếp."

"Được, làm phiền bác sĩ."

"Cô nhóc đừng để mình quá mệt mỏi, phải chú ý thân thể của mình đó."

Mộc Yên mệt mỏi cười, nhìn bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh, lấy khăn đắp trên trán của Dung Lạc xuống thấm nước lạnh rồi lại đắp lên, nhìn gương mặt anh sốt cao đến hôn mê làm cô hơi luống cuống.

Biết y tá đưa thuốc hạ sốt tới, cô mới hồi thần lại, khuôn mặt trầm tĩnh sớm đã không còn vẻ mệt mỏi.

Bởi vì Dung Lạc hôn mê, không thể uống thuốc, Mộc Yên nghiền nát thuốc bỏ vào chén nhỏ pha chút nước ấm rồi khuấy đều.

Ngồi ở trước giường, Mộc Yên múc một muỗng nước thuốc thổi thổi rồi đưa tới bên đôi môi khô nứt tái nhợt của Dung Lạc.

"Dung Lạc."

Cô nhẹ giọng gọi anh, đưa thìa thuốc đến bên môi anh, chậm rãi đổ vào trong miệng.

Nhưng người hôn mê sao có thể tự uống, nước thuốc chậm chậm rãi chảy hết ra ngoài, anh không hề uống dù chỉ một giọt.

"Dung Lạc, anh hé miệng ra được không?"

Giọng nói của cô khàn khàn, khuôn mặt gầy yếu khiến người ta thương tiếc.

Hình như nghe thấy giọng nói khàn khàn gần như cầu xin của cô, người đàn ông nằm trên giường hơi mở miệng ra.

Trong lòng Mộc Yên vui vẻ, lại tiếp tục nuốt thuốc.

Nhưng, lại vẫn như trước, Dung Lạc vẫn không thể tự nuốt được.

Sờ tay lên cái trán sốt nóng hổi của anh, Mộc Yên cố chấp lại tiếp tục đưa thuốc đến miệng Dung Lạc, "Dung Lạc, há miệng, nuốt thuốc xuống đi!"

Nhưng người trên giường lại không có chút phản ứng nào, Mộc Yên dùng khăn tay lau nước ở miệng anh. Nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của anh một hồi lâu, trong đầu cô bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng. Bụng chén nhỏ lên, ngửa đầu uống một ngụm thuốc, Mộc Yên lại có chút hối hận, cảm thấy mình đang làm chuyện xấu hổ. Nhìn người nằm trên giường vì sốt cao hôn mê mà bắt đầu run rẩy, Mộc Yên mới hạ quyết tâm, cô chậm rãi cúi xuống, mềm nhẹ đặt tay lên trán của anh, hai gò má nóng bỏng, nhắm ngay đôi môi tái nhợt của anh, nhắm mắt chạm môi mình vào môi anh. Lúc hai người đụng chạm, đột nhiên Mộc Yên cảm thấy tim đập càng nhanh hơn, người anh nóng như lửa, mà người cô lại rất lạnh, chạm vào môi anh làm cho tim cô không nhìn được mà đập nhanh. Bỗng nhiên cô nhớ tới trước kia bọn họ cũng đã từng hôn môi, tuy rằng do cô chủ động, nhưng lúc đó cô chỉ coi như để hoàn thành nhiệm vụ, không hề có cảm xúc gì, nhưng bây giờ cô không thể hôn môi anh mà coi như không có gì.

Đến khi hơi thở nóng bỏng của Dung Lạc làm người cô bắt đầu nóng lên, cô mới nhớ tới mình đang làm cái gì.

Phải nhanh chóng nuốt thuốc cho Dung Lạc uống mới quan trọng!

Trong lòng lại liên tục nhắc nhở mình chỉ đang nuốt thuốc cho anh thôi, dẹp hết những suy nghĩ lung tung vừa rồi đi, Mộc Yên đưa cái lưỡi phản nộn ra, chậm rãi đưa vào miệng Dung Lạc, dùng đầu lưỡi mềm mại đẩy khớp hàm anh ra, dòn người về phía trước, đẩy hết nước thuốc vào miệng anh, nước thuốc đắng chát theo cái lưỡi phản nộn của cô chảy vào trong miệng Dung Lạc.

Chậm rãi đứng thẳng người lên, quan sát trong chốc lát, Mộc Yên phát hiện Dung Lạc không tiếp tục nhỏ ra, liền yên tâm quyết định tiếp tục dùng phương pháp này giúp anh uống. Vì thế, cô lại uống một ngụm nữa, dùng miệng nuốt thuốc cho anh, lặp đi lặp lại, một lòng hy vọng anh có thể thuận lợi uống hết chén thuốc hạ sốt này.

Chậm rãi để chén thuốc xuống, trong lúc Mộc Yên cúi người xuống, người đàn ông đang hôn mê lại đột nhiên mở hai mắt ra, anh nhìn đôi môi trơn bóng của cô đang ngậm nước thuốc chậm rãi nuốt cho mình, khi nước thuốc chảy vào miệng và anh cũng phối hợp nuốt xuống, đến khi, chiếc lưỡi mềm mại kia chậm rãi rời khỏi miệng anh, anh lại chậm rãi nhắm mắt lại đồng thời nhân lúc cô chưa khép miệng lại nhanh chóng dùng lưỡi mình quấy phá trong miệng cô.

Mộc Yên đang cúi người lập tức kinh ngạc, ngay lập tức khó hiểu mở to hai mắt, không phải anh đang hôn mê sao...

Cúc cảm ôn nhu chậm rãi lan tỏa, đôi môi nhẹ nhàng bị liếm, hôn, ngẫu nhiên khẽ cắn xuống, làm Mộc Yên cảm thấy tê dại. Bởi vì nuốt thuốc mà hơi mở miệng, nên Dung Lạc rất dễ dàng tiến vào trong miệng cô đẩy đưa.

Mới đầu còn kinh ngạc và dại ra nhưng bây giờ lại mê muội, Mộc Yên đã bị hôn đến khó thở vô lực, toàn thân cô đều áp lên người Dung Lạc, đến khi dưới thân truyền đến tiếng rên khẽ của anh, cô mới lập tức tỉnh táo lại.

Bất chấp vừa rồi ngượng ngùng và trầm mê, Mộc Yên ngẩng đầu nhìn bệnh nhân nằm trên giường, cô biết nhất định là mình đã đụng đến miệng vết thương của anh.

Sắc mặt người đàn ông trên giường vẫn tái nhợt như trước, hôn mê mà môi lại nhẹ nhàng cử động, Mộc Yên đưa lỗ tai lại gần anh nhẹ giọng hỏi: "Dung Lạc, anh đang nói cái gì?"

Chậm rãi mở to mắt, đôi môi tái nhợt của Dung Lạc nhếch lên nụ cười tà mị, chậm rãi để môi sát vào sườn mặt cô, khẽ liếm vành tai khéo léo, trắng nõn của Mộc Yên, vừa lòng nhìn cơ thể đối phương khẽ run lên, anh dán môi lên vành tai cô níu non: "Muốn nữa."

Mộc Yên khiếp sợ, anh muốn cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Khát, Muốn Nữa!

Edit: susublu

Muốn nữa?

Muốn cái gì?

Mộc Yên giật mình, Dung Lạc thong thả chậm rãi ho khan: "... Khụ khụ." Vừa ho khan, vừa khàn giọng nói: "Khát... Khát..."

Nghe rõ lời anh nói, Mộc Yên mới hồi thần, đánh nhẹ vào mặt vài cái, vội vàng đưa một ly nước ấm cho Dung Lạc.

"Nước đây."

Điều chỉnh góc độ giường bệnh, cô dùng sức dìu anh ngồi lên, bởi vì cả người anh đều bị băng bó, diễxndafnlleqysdmn cho dù Mộc Yên cẩn thận tới đâu, vẫn làm cho Dung Lạc nhứ chặt mảy. Khuôn mặt tuấn tú tái nhợt lại đang cố gắng áp chế tiếng rên làm cho Mộc Yên càng cố gắng nhẹ nhàng hơn.

"Đau... Khụ khụ..."

Bởi vì đụng vào miệng vết thương nên cả người Dung Lạc run lên, cơ thể đứng không vững, ngã lên người Mộc Yên trên. Thấy vậy, Mộc Yên vội vàng ôm lấy anh.

Hơi thở nóng như lửa phà vào cổ cô, nhìn bộ dáng yếu đuối của anh, Mộc Yên không đành lòng bắt anh cử động nữa.

Nhẹ nhàng cúi người xuống, để cho Dung Lạc chậm rãi nằm trên giường.

"Khát." Người nào đó đang sốt cao nhẹ nhứ mảy lại than nhẹ, đôi môi khô nứt tái nhợt mở ra lại khép lại, giống như đang bị lửa đốt vậy.

"Năm uống nước được chứ?"

Mộc Yên đi đến bên cạnh anh, dùng muỗng nhỏ lúc này đút thuốc để mức nước đưa đến bên miệng anh.

"Khụ khụ... Khụ khụ..."

Ai ngờ, còn chưa đưa muỗng đến miệng, bệnh nhân nào đó đang nằm trên giường lập tức ho khan.

Đút được một nửa nước, nhưng lại bởi vì anh ho khan kịch liệt mà chảy ra ngoài.

"Khụ khụ... Khụ khụ..."

Có lẽ do nước chảy xuống cổ họng, Dung Lạc bị sặc nên ho khan không ngừng.

Mộc Yên dùng khăn mặt lau nước, cô nhìn mặt anh tiểu tụy không biết nên làm thế nào.

"Khát..." Sau khi ngừng ho khan, anh lại tiếp tục nỉ non.

"Ho đến như vậy, sao có thể uống nước được?"

Bưng chén nước, Mộc Yên vừa như nói chuyện với anh, vừa như tự lẩm bầm lầu bầu với mình.

Dung Lạc nằm ở trên giường bệnh mơ hồ nghe thấy giọng của cô, lông mi trên gương mặt tái nhợt gầy yếu run rẩy, anh khàn giọng nói: "Em đút."

Đút?

Đút thế nào?

Mộc Yên kinh sợ, nhìn đôi môi khô nứt của anh nửa ngày, lòng trầm xuống, cô quyết định tiếp tục dùng phương pháp đút thuốc lúc này để đút nước cho anh.

Uống một ngụm nước, cô cúi đầu. Đôi môi mềm mại vừa mới đụng tới môi anh, Dung Lạc lập tức đưa đầu lưỡi của mình vào miệng Mộc Yên, anh nhanh chóng nuốt hết nước trong miệng cô, giống như tìm được nước trong sa mạc vậy. Anh nhanh chóng giữ đầu cô, lưỡi anh dây dưa với lưỡi Mộc Yên liêu mạng mút vào, hút hết sự ngọt ngào trong miệng cô.

Đến khi trong miệng cô đã hết nước, anh lại lấy lý do chưa hết mà cậy hàm răng cô ra, giống như muốn hút hết nước trong miệng cô.

"Đủ rồi, Dung, Dung Lạc..." Mộc Yên xấu hổ nức nở gọi anh.

Mà người đàn ông trên giường lại làm như không nghe thấy gì, đầu lưỡi vẫn tiếp tục càn quét trong miệng cô, liếm vô cùng thân thiết, hôn một cách mờ ám, làm cho Mộc Yên suýt nữa chịu không chịu nổi. Đầu óc cô trống rỗng, có lẽ do anh lây bệnh cho mình rồi, nếu không vì sao cô lại cảm thấy máu toàn thân bị sôi trào.

Hơi thở nóng rực ở đôi môi của hai người dần dần tăng lên, cô tựa cả người vào trước ngực anh, hai gò má hơi đỏ lên như màu hoa anh đào, hai đôi môi hôn nhau phát ra tiếng kêu khiến người tôi đỏ mặt, tim đập nhanh.

Đến khi cô cảm giác mình sắp không thở nổi vì thiếu không khí, Dung Lạc mới buông cô ra.

Cô nằm ở trước ngực anh thở hổn hển, tim điên cuồng đập mạnh, cơ thể đã không còn chút sức lực.

Ánh đèn chiếu sáng, đôi môi tái nhợt khô nứt của Dung Lạc ươn ướt vì vừa rồi đã hôn cô.

Ngón tay thon dài như ngọc lạnh đặt trên đôi môi phồng nộn của cô, tinh tế vẽ nên vẻ đẹp tuyệt trần của Mộc Yên. Đầu ngón tay anh giống như có luồng điện, làm nha đầu đang tựa vào ngực liên tục run rẩy.

"Tiểu Yên." Anh gọi cô, vì ốm đau mà giọng nói vẫn khàn khàn như trước, hơn nữa vừa rồi mới hôn môi xong nên lộ ra chút mê hoặc.

Bởi vì đột nhiên bị anh cầm tay, cơ thể Mộc Yên run lên.

Anh lôi kéo ngón tay ấm áp của cô đặt lên môi mình, cảm thụ được đôi môi nóng bỏng của anh vẫn khô ráo như trước, sau một lúc lâu anh nhìn cô buồn bã nói: "Khát, còn muốn!"

Dung Lạc suy yếu, vừa như làm nũng vừa như cầu xin, lực sát thương tăng lên không dừng, khiến cho Mộc Yên chỉ có thể cam tâm tình nguyện bị đánh toi bời, làm theo ý anh.

Quên đi quên đi, anh sốt cao như vậy, sao cô có thể nhẫn tâm cự tuyệt anh được?

Ngậm nước ấm trong miệng, hạ người xuống, từ từ đút vào trong miệng anh, lặp đi lặp lại động tác đó.

Lúc Mộc Yên đút nước cho anh về mặt luôn trầm tĩnh, nhưng mỗi lần đút xong, Dung Lạc đều muốn dây dưa với cô, vừa mút vừa liếm vừa hôn. Cô liên tục cảm thấy khó nhịn, hai gò má không tự giác đỏ lên.

Chậm rãi nhìn thấy đáy chén, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn đồng hồ quả quýt trên tường một cái, Mộc Yên khiếp sợ: Chỉ một chén nước nho nhỏ lại có thể tốn nửa tiếng!

Vốn định lấy khăn ướt trên trán anh xuống để thấm nước lạnh, nhưng vì anh vẫn nắm chặt tay cô không buông, nên cô chỉ có thể gạt ý niệm này đi.

Ép buộc nhau lâu như vậy, hơn nữa lại đang sốt cao, Dung Lạc không chống đỡ được nữa, lông mi dài run rẩy, anh dần dần ngủ.

Nhưng, Mộc Yên vẫn như trước khế tựa vào ngực anh, chỉ cần cô thoáng động dậy hoặc có dấu hiệu rời khỏi anh, mắt Dung Lạc sẽ bất an mà động dậy, nói lời vô nghĩa: "Đau, đừng nhúc nhích."

Sợ đụng vào miệng vết thương của anh, Mộc Yên đành phải tựa vào ngực anh không nhúc nhích, nghe tiếng tim anh đập mạnh, Mộc Yên mỗi một giây cũng nặng nề ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Không Cởi Được!

Sáng sớm hôm sau, Dung Trạch bị Cố Anh nhắc nhở đưa canh gà cho Dung Lạc, gõ cửa phòng bệnh nhưng không thấy bên trong có động tĩnh gì, anh liền đẩy cửa ra đi vào.

Dưới ánh nắng, hai người ôm nhau mà ngủ trông có vẻ ấm áp.

Tối hôm qua ngủ say, không biết từ khi nào mà Mộc Yên đã chiếm một nửa giường, cô rúc vào trong lòng Dung Lạc thở đều đều, thông thuận.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Dung Lạc lập tức mở hai mắt.

Nhìn thấy người vào, anh tự nhiên đón nhận ánh mắt trêu tức của đối phương.

"Anh, mẹ muốn em mang canh gà mẹ vừa nấu đến cho anh." Cảnh thận đặt ấm giữ nóng trên bàn, Dung Trạch cố ép giọng thật thấp.

Nhìn thấy anh cả của mình vẫn không có một chút phản ứng nhìn chăm chăm mình như trước, đột nhiên Dung Trạch cảm thấy xương cốt trong người rã rời. Cúi đầu nhìn thoáng qua cô nhóc đang ngủ say trong lòng anh ấy, Dung Trạch lập tức hiểu, thì ra người ta đang trách mình quá rầy ôn hương nhuyễn ngọc của anh ấy, trách không được sắc mặt khó coi như vậy.

"Đến giữa trưa ba mẹ sẽ đến thăm anh." Dung Trạch đứng một bên quan sát vẻ mặt của Dung Lạc, rồi mới nói câu này.

Thấy Dung Lạc chậm rãi nhắm mắt lại, Dung Trạch hơi bất đắc dĩ thở dài một hơi, anh nhìn người trên giường bệnh chậm rãi hỏi: "Anh, có phải anh còn chưa tha thứ cho ba mẹ chuyện trong quá khứ không? Nếu anh không muốn..."

"Dung Trạch." Dung Lạc nằm trên giường bệnh đang nhắm hai mắt ngắt lời Dung Trạch, rồi mở mắt ra, anh bình tĩnh nhìn Dung Trạch đang lo lắng, "Em trở về đi, anh sẽ chờ bọn họ đến đây."

"Anh, thật xin lỗi."

"Chuyện này không liên quan đến em, anh mệt rồi."

"Anh nghỉ ngơi cho tốt, giữa trưa em sẽ cùng ba mẹ đến đây."

"Ừ." Nhẹ nhàng trả lời, ánh mắt nhợt nhạt, khuôn mặt gầy gò làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Chờ phòng bệnh im lặng lại, Dung Lạc mới mở mắt ra, anh nhìn người trong lòng vẫn ngủ say, ngón tay thon dài như ngọc lạnh duỗi ra, liên tục vuốt ve mặt cô một cách vô cùng thân thiết.

"Em không giống họ, đúng không?" Anh tự lẩm bầm lầu bầu bên tai cô gái đang ngủ say.

Đột nhiên, người trong lòng giật giật, hình như có dấu hiệu tỉnh lại.

Nhìn cô nhóc ngủ, khuôn mặt tái nhợt của Dung Lạc hiện lên sự yếu đuối, mỉm cười.

Ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt đỏ bừng đang ngủ say của cô, lướt qua sống mũi cao thẳng, khẽ vuốt cái trán đầy đả tron bóng, cuối cùng dừng lại trên mí mắt của cô. Đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng ấn xoa hốc mắt cô, thoải mái làm cho tiểu nha đầu nhũn mảy lại.

Kéo thất lưng của Mộc Yên vào sát người, Dung Lạc ôm cô dần dần ngủ thiếp đi.

Mãi cho đến khi y tá tiến vào đo nhiệt độ cơ thể cho Dung Lạc, Mộc Yên mới dần dần tỉnh lại.

Mơ hồ cảm giác có cái gì đó ấm áp khô ráo dán vào người mình, Mộc Yên không tự chủ được liềm liềm. Cảm giác mềm mềm làm cho cô không nhận được liềm đi liềm lại.

Mộc Yên dần dần tỉnh lại, đột nhiên, nhớ lại mình đang ở đâu! Giật nảy mình, vội vàng mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy một đôi môi và hai con mắt ngập ý cười.

Lúc này Mộc Yên mới tỉnh lại, nhìn thấy mình như vậy nên rất xấu hổ.

Cô áp trán vào mũi Dung Lạc, môi của anh cách cô rất gần.

"Tỉnh rồi sao?" Dung Lạc nhẹ mở miệng, bởi vì cách rất gần, nên lúc anh nói chuyện giống như đang hôn cô vậy.

Cả người Mộc Yên run lên, hai gò má đột nhiên nóng hổi.

Không phải cô tựa vào người anh ngủ sao? Tại sao bây giờ lại bị anh ôm vào trong ngực?

Vì xấu hổ nên Mộc Yên chỉ lo liên tục tự trách là từ khi nào tính mà cảnh giác của mình lại trở nên thấp như thế, nhưng cô không hiểu được mình đã sớm không còn cảnh giác với Dung Lạc nữa.

Con mắt xấu hổ liếc ngang liếc dọc, Mộc Yên nhìn khắp phòng bệnh lúc phát hiện ra y tá đã đứng ở đó không biết từ bao giờ, xấu hổ ngay lập tức, hận không thể tìm cái lỗ để chui vào.

Nhưng thật ra y tá cũng rất bình tĩnh, nhìn hai người đều đã ngồi dậy, mới đưa nhiệt kế cho Dung Lạc.

Nhìn người nằm trên giường không có chút phản ứng, y tá đang đưa nhiệt kế hơi xấu hổ đơ người.

"Đưa cho tôi." Rốt cục Mộc Yên cầm lấy nhiệt kế để y tá khỏi xấu hổ, y tá cảm kích nhìn cô rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Nhưng lúc này lại đến phiên cô xấu hổ, cô nhìn Dung Lạc không có ý động dậy, lại liên tưởng đến việc anh bị thương ở cánh tay. Mộc Yên tới gần anh, cởi nút áo bệnh nhân ra, người thấy mùi trà nhẹ nhàng trên người anh.

Cô cởi nút áo từ cổ trở xuống, để lộ ra xương quai xanh tinh xảo của Dung Lạc.

Bởi vì cởi nút áo nên hai người cũng dựa vào nhau càng lúc càng gần, hơi thở nóng rực phả vào tai, Dung Lạc thở dốc hà hơi nóng lên vành tai trắng nõn của Mộc Yên, khiến nó dần dần biến thành màu hồng nhạt.

Cởi đến nút áo thứ ba, nhìn thấy bờ ngực trắng nõn như ngọc của Dung Lạc, tay vô ý chạm vào da của anh, tay cầm nhiệt kế của Mộc Yên có chút run run.

Bởi vì Dung Lạc đột nhiên động dậy, Mộc Yên mất đà dấn người vào ngực anh. Vội vàng đứng thẳng dậy, cô cúi đầu lúng túng vì không thể cởi được nút áo thứ tư.

"Không cởi được sao?"

Dung Lạc mỉm cười nhẹ nhàng hỏi, lại cảm thấy tay Mộc Yên run lên.

Rất cục cựa hết bối rối, Mộc Yên cởi được nút thứ tư, tốc chiến tốc thắng vội vàng đặt nhiệt kế dưới nách anh.

Ngảng đầu, vừa vận nhìn vào con mắt ngập ý cười của Dung Lạc, hai má Mộc Yên liền hồng lên.

"Đang nghĩ cái gì?" Anh mềm mại đặt một nụ hôn trên trán cô. "Nghĩ gì mà lại nhập thần như vậy?"

Mộc Yên giật mình, nụ hôn nhẹ như lông chim làm cho lòng cô xao động bất an, từ lúc Dung Lạc nằm viện, bọn họ càng có nhiều hành động thân mật.

Đôi môi khô nứt gật gật, vừa muốn nói gì, đã bị tiếng đẩy cửa ngắt ngang.

"Anh, anh sao rồi?"

Dung Ngữ đập cửa đi vào, nhìn thấy hai người trên giường đang dựa vào nhau, nhất là khi thấy hai gò má Mộc Yên đỏ bừng, cô cảm thấy hình như mình đến không đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Có Độc?

"Anh?" Thử gọi một tiếng, hai người trên giường mới khôi phục lại vẻ mặt bình thường. "Anh hai và ba mẹ sắp tới rồi, anh có nên sửa lại quần áo của mình một chút không." Mờ ám nhìn thoáng qua vạt áo mở rộng trước ngực của Dung Lạc, Dung Ngữ trêu chọc nhìn về phía Mộc Yên. Cô không dám trêu chọc anh cả, vậy nhìn chị dâu nhỏ đỏ mặt cũng không tệ.

Nhưng sợ là tiểu nha đầu đã làm cô thất vọng rồi, Mộc Yên bình tĩnh giúp Dung Lạc sửa sang lại quần áo, còn đóng nút áo lại đàng hoàng. Còn Dung Lạc, anh thích ý tựa vào người Mộc Yên, vẻ mặt giống như muốn làm gì thì làm, mắt chỉ đầy tình nũng nịu ý mật với cô, làm Dung Ngữ xấu hổ.

"Cơ thể tốt hơn chưa?"

Dung Diệu Huy ngồi ở bên cạnh giường bệnh hỏi.

"Dạ."

"Mẹ con đã muốn chúng ta đến đây lâu rồi, nghe tiểu Trạch nói con không muốn gặp ai hết, nên bây giờ chúng ta mới đến."

...

Mộc Yên đứng trong một góc phòng bệnh, nghe bọn họ nói chuyện. Bỗng nhiên hoảng hốt khi thấy mặt Dung Lạc rất lạnh lùng, cô có chút nghi hoặc, chẳng lẽ đây là phương thức anh sống chung với cha mẹ mình, sao lại có thể lạnh nhạt đến mức này. Lại nhìn qua Cố Anh, từ lúc bà vô đến giờ không hề nói một câu. Nếu không phải ánh mắt nhu hòa của bà đều đặt trên người Dung Lạc, thiếu chút nữa Mộc Yên đã hoài nghi có phải hai mẹ con họ đang cãi nhau không.

Dung Ngữ và Dung Trạch cũng không hề ngạc nhiên, giống như bọn họ đã quen với việc Dung Lạc lạnh lùng xa cách rồi, cho nên không hề thấy kỳ lạ.

Động tác chậm trà dừng lại, Mộc Yên cảm thấy thái độ mà Dung Lạc đối xử với người nhà giống như đối với người dung vậy.

Tuy rằng một tiếng không dài, nhưng lại có rất nhiều người đến thăm. Tính tình Dung Lạc lạnh nhạt, người nào đến cũng biết điều chỉ nói hai câu là đi. Trong đó có một người hấp dẫn lực chú ý của Mộc Yên, là Chu Phình Đình hai ngày trước đã tới.

Mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân của cô gái này đều lộ ra khí chất dịu dàng, làm cho người ta không thể không yêu mến.

Mặc một bộ váy dài màu hồng nhạt, rất nữ tính, trên cổ đeo một vòng trân châu sáng chói làm nổi bật làn da trắng nõn.

Vì sau giờ nghỉ trưa Mộc Yên còn muốn theo tổ y tá học châm cứu và mát xa cho nên chỉ thấy Chu Phình Đình đi vào phòng bệnh, thất thần nhìn vào phòng bệnh một lát, nhớ tới sắc mặt Dung Lạc vẫn tái nhợt gầy yếu, cô cảm thấy hôm nay Dung Lạc gặp nhiều người như vậy nhất định sẽ rất mệt. Trong

lúc vô tình nhìn vào đồng hồ trên tay, Mộc Yên tính toán đã đến giờ tổ y tá đến chăm cứu cho bệnh nhân rồi.

Cửa phòng bệnh chậm rãi mở ra, Cổ Minh đưa một ly trà cho Chu Phình Đình.

Nhìn Dung Lạc không mở mắt, Chu Phình Đình hỏi: "Hôm nay cảm thấy thế nào?" Hình như cô không hề ngại anh không để ý tới mình, cầm dao gọt trái cây cẩn thận giúp anh gọt lê, "Nghe tiểu Ngữ nói anh luôn ho khan không ngừng, ăn một ít lê đường phèn đi. Mấy ngày trước bác Dung Li và Lâm Uyên giúp anh nấu một ít lê ngâm đường phèn, nhưng nghe nói anh không muốn gặp ai hết, nên hôm nay để em đưa mẻ lê mới qua đây."

Nhìn anh vẫn không muốn mở mắt như trước, Chu Phình Đình đặt lê đã gọt xong lên mâm đựng trái cây trên bàn nhẹ nhàng nói: "Nếu anh đã không muốn gặp em như vậy, vậy em đi trước đây." Nói câu này giọng nói của Chu Phình Đình cũng càng ngày càng thấp.

"Cổ Minh."

"Chu tiểu thư muốn đi rồi?"

Liếc mắt nhìn người trên giường bệnh vẫn luôn nhắm chặt hai mắt, khóe môi Chu Phình Đình lướt qua một ý cười chua xót, "Em lập tức đi ngay, nhớ cho thiếu gia của cậu ăn lê hầm đường cho đỡ ho."

"Tôi nhớ kỹ rồi, cảm ơn Chu tiểu thư, cô đi thông thả."

Nhìn về mặt Cổ Minh cung kính, Chu Phình Đình chăm chọc muốn nói gì đó nhưng lại thôi, xoay người không hề do dự bước ra khỏi phòng bệnh.

"Cổ Minh."

Nhìn người trên giường bệnh vẫn nhắm chặt hai mắt, Cổ Minh cả kinh, "Thiếu gia, sao vậy?"

"Lê Chu tiểu thư đưa tới tặng cho cậu."

"Thiếu gia, cái này..."

Nhìn Cổ Minh luôn có thái độ cung kính, trấn định tự nhiên về mặt lại co rút, Dung Lạc hơi nhíu mày, "Thế nào? Chẳng lẽ cậu sợ trong đám lê này có độc, sẽ làm cậu chết?"

"Không, không... Tôi không có ý..."

"Tôi biết cậu không có ý này."

Lúc này sức mặt kính hải của Cổ Minh mới dịu lại, người duy nhất của Nhà họ Dung có thể đạt được thành tích huấn luyện vĩ đại nhất, cũng chỉ có cái người thoát nhìn cực kỳ suy yếu trên giường bệnh đang làm cho anh bối rối luống cuống sợ hãi kia thôi.

Anh thật sự đoán không ra tính tình thiếu gia nhà mình, chỉ sợ mình nói sai cái gì sẽ bị thiếu gia đuổi về Nhà họ Dung huấn luyện lại lần nữa.

"Cho dù Chu Phình Đình muốn hại tôi, thì đám lê hầm này cũng không có vấn đề gì." Nhích người, Dung Lạc thích ý tựa vào gối đầu. "Cổ Minh, việc tôi kêu cậu giúp tôi điều tra thế nào rồi?"

"Thiếu gia, tôi đã phái người bắt tay vào làm, sẽ có kết quả nhanh thôi."

"Tốt lắm, cậu ra ngoài đi."

"Dạ."

Dung Lạc đang nhắm mắt tựa vào gối đầu trắng lại bỗng nhiên mở mắt ra, "Nhớ rõ, từ giờ trở đi tôi không muốn gặp bất kỳ ai ngoại trừ thiếu phu nhân."

Ba chữ "Bất kỳ ai" vì được Dung Lạc cường điệu hóa lên làm cho Cổ Minh dừng chân một chút, sau một lúc lâu mới đáp lại một tiếng: "Dạ!"

Giữa trưa nắng rất gắt, không có gió.

Ở một góc khuất trong vườn hoa bệnh viện.

Trên một cái ghế dài, một phu nhân ăn mặc cao quý đã ngồi ở đó rất lâu rồi, làn da trắng như tuyết được bảo dưỡng vô cùng tốt dưới làn váy màu đen toát ra vẻ ôn nhu như ngọc.

Đột nhiên, ánh mắt của bà nhìn về phía bóng người đang đi từ đằng xa tới, từ từ người đó rút cục đã đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lại Sở Sàng

Edit: susubluu

"Phình Đình, đến đây." Vị phu nhân ngồi ở ghế dài mỉm cười ngoắc tay với Chu Phình Đình đang thất thần, nhìn qua cũng gần năm mươi tuổi, Dung Li bảo đường vô cùng tốt, váy dài màu đen trang trọng lại không mất vẻ tế nhị.

"Con có gặp được Dung Lạc không?"

"Dạ có." Chu Phình Đình gật đầu, bữu môi tiếp tục nói: "Bác Dung Li..."

Nhìn vẻ mặt cô muốn nói nhưng lại thôi, Dung Li vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống nói chuyện.

"Đứa nhỏ Dung Lạc này tính tình cổ quái, ngay cả bác là bác ruột của nó cũng không muốn gặp mặt." Thở dài một tiếng, Dung Li cười khẽ, khoe miệng gọi lên một nụ cười chế giễu.

Thấy vậy, Chu Phình Đình vội vàng giải thích: "Không, không phải. Tính tình Dung Lạc lạnh lùng xa cách không phải bác không biết?"

Dung Li híp mắt lại, "Con lại bảo vệ nó!"

"Con, con..." Quan họ nửa ngày Chu Phình Đình không thể nói được gì, nhưng thật ra cả mặt đã đỏ bừng.

"Được rồi, đừng giải thích nữa, tình cảm của con đối với Dung Lạc nhà bác người thông minh đều nhìn ra được."

"Bác Dung Li đừng nói nữa, nếu để người khác nghe được sẽ không tốt. Dù sao..." Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một tia thất vọng, Chu Phình Đình cười khổ: "Dung Lạc đã sớm có vị hôn thê, con không nên..."

"Vị hôn thê?" Dung Li nhún mày sau đó cười: "Là con nhóc vẫn còn chưa lớn kia sao." Giọng nói của bà có sự khinh thường, "Người Nhà họ Mộc quả nhiên đều có thủ đoạn, không biết bọn họ nghĩ gì mà lại để con gái đính hôn với Dung Lạc."

"Dù sao, hôn sự của Dung Lạc đã quyết định rồi, con nên từ bỏ thôi." Chu Phình Đình hái một bông hoa trong bồn hoa bên cạnh, diẽn./dãnnleqysdnn
đóa hoa thừa thốt, cuối cùng rơi vào bùn đất.

"Phình Đình."

"Bác, bác Dung Li."

Nhìn Dung Li lập nghiêm túc, Chu Phình Đình nhin không được run rẩy một chút.

"Con rất làm bác thất vọng rồi."

"Bác Dung Li, con không hiểu ý của bác." Tôi vừa ngắt hết cánh hoa ném xuống đất, Chu Phình Đình hơi luống cuống.

"Con luôn miệng nói thích Dung Lạc, cố gắng lâu như vậy mà lại dễ từ bỏ vậy ư?"

"Con, con chỉ..." Móng tay đâm vào lòng bàn tay, Chu Phình Đình cúi đầu không biết nên nói gì mới tốt.

"Bác mặc kệ sau này con làm như thế nào, bác chỉ muốn con hiểu rằng chỉ cần ngày nào mà Dung Lạc và con nhóc Nhà họ Mộc chưa kết hôn thì con còn có cơ hội." Dung Li cố ý đè thấp thanh âm nhưng lại như tiếng vọng ghi dấu bên tai Chu Phình Đình.

Cô giạt mình ngồi thẩn thờ trên dài ghế, ngay cả lúc Dung Li đứng dậy rời đi cũng không có hề cử động.

"Đứng rồi." Đi được hai bước bà đột nhiên ngừng lại, "Đừng quên chuyện con đã đồng ý với bác!"

Trước khi đi Dung Li còn để lại một câu cuối cùng làm Chu Phình Đình toát mồ hôi lạnh, ngón tay nhanh chóng bị cô nắm đến trắng bệch.

---Susubluu ~ diẽn dã nle q uy d o n---

Ban đêm, trong phòng bệnh.

Mộc Yên vừa mới từ phòng trực ban của y tá trở về, nhìn ấm giữ nóng ở trên bàn cô nhún mày lại. Từ hôm cô dứt đồ ăn cho anh, mỗi lần đến bữa tối, diẽn@dãnnleqysdnn Dung Lạc đều cô tới dứt anh thì anh mới chịu ăn. Trước kia, cô cũng nghe Cố Minh nói qua, khẩu vị Dung Lạc không tốt, cơm tối nay một chút cũng không ăn.

Nhưng anh đang bị bệnh, vết thương trên người còn chưa khỏi sao có thể không ăn cơm chiều được?

Mở ấm giữ nóng ra, Mộc Yên nhìn vào, thì ra bữa ăn hôm nay là bánh trôi.

Gạo nếp mềm dẻo, mùi hương từ trong ấm giữ ấm bay ra ngoài lan tỏa khắp phòng, làm cho người tôi thêm nhỏ dãi.

"Dung Lạc, Dung Lạc?" Khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của anh, Mộc Yên nhẹ giọng ghé vào lỗ tai anh gọi: "Tĩnh lại, ăn chút gì đi."

"Sao?" Nhẹ ngâm một tiếng, người trên giường run rẩy lông mị, mới mở mắt ra.

"Em đã trở lại?" Vừa tỉnh ngủ Dung Lạc ôn nhu lo lắng, không hề khúc mắc mà cười làm cho Mộc Yên hoảng hốt.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường đã sắp tám giờ, anh bĩu môi, "Sao hôm nay về trễ vậy, trễ hơn bình thường tới một tiếng lận."

Mộc Yên cả kinh, cô cảm thấy ngạc nhiên: Thì ra anh vẫn luôn tính giờ cô về, chẳng lẽ đang đợi mình? Bác bỏ hết suy nghĩ lung tung, cô hít sâu bụng chén nhỏ trên bàn lên tính dứt cho anh.

"Vốn muốn chờ em về." Dung Lạc nhìn cô mỉm cười: "Nhưng buổi chiều bất tri bất giác ngủ quên mất."

Nhìn khuôn mặt tái nhợt gầy gò của anh ủ rũ, Mộc Yên đau lòng, sao cô lại không biết, vừa rồi trên đường về nghe Cố Minh nói chiều nay miệng vết thương của Dung Lạc đau nhói đến suýt ngất, rơi vào đường cùng bác sĩ mới vội tới cho anh uống thuốc mê, sợ là tác dụng của thuốc vẫn chưa hết nên anh mới buồn ngủ như thế.

Đưa thìa đến miệng của Dung Lạc, nhìn thấy anh đột nhiên nhú mồm. Mộc Yên nghi hoặc, "Không thích bánh trôi sao?"

"Tạm được."

"Vậy sao lại không muốn ăn, không có khẩu vị sao?" Đang muốn khuyên anh, chỉ thấy anh cầm cái tay cô đang cầm thìa. Khẽ vuốt một cái sau đó đẩy ra.

"Nóng." Bạc môi nhẹ mở, phát ra một chữ.

Mộc Yên nghi hoặc, rõ ràng vừa rồi đã thổi nguội rồi mà?

"Không tin, em ném thử đi." Anh kiên định nhìn cô.

Mộc Yên cup mắt Dung Lạc khẽ cắn một miếng bánh trôi, bánh trôi bị cắn nát nước đậu đỏ chảy ra, mềm dẻo rất ngon miệng, nhưng rõ ràng là không hề nóng.

"Không nóng, có thể ăn." Cô nhìn ánh mắt hoài nghi của anh. Nhìn bánh trôi trong bát đã bị mình cắn mất một miếng, Mộc Yên để lại trong bát rồi lại múc viên khác lên dứt cho anh, diexndaflleqysdrn lại bị Dung Lạc giữ cổ tay lần nữa, anh lấy tay bốc viên bánh trôi cô vừa cắn dở lên bỏ vào miệng ăn.

"Sao vậy?" Vô nhẹ mặt Mộc Yên, anh mỉm cười tùy ý, thích ý dựa vào gối đầu, Dung Lạc cảm nhận được độ ấm trên mặt cô qua đầu ngón tay.

Bị anh vỗ nhẹ, Mộc Yên tỉnh táo lại tiếp tục dứt anh ăn bánh trôi. Nghĩ đến hai người xài chung một cái thìa cô liền cảm thấy cán thìa nóng lên khiến cô muốn buông xuống.

Vì muốn giảm bớt sự ái muội xấu hổ, cô lập tức nói sang chuyện khác: "Dung Lạc, ngày mai anh muốn ăn gì?"

"Em làm cho tôi." Anh nói một cách chắc chắn.

"Ừ, được rồi." Biết khẩu vị anh không tốt, Mộc Yên liền đồng ý, "Muốn ăn cái gì?"

Dung Lạc nhìn cô, nửa ngày sau mới từ từ nói: "Đậu hủ."

Đậu hủ? Mộc Yên kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Giả Bộ Thực Nữ?

Edit: susublu

Một tuần sau, vết thương của Dung đã khá tốt, nên quyết định đưa Dung Lạc về nhà tỉnh dưỡng. Dù sao hoàn cảnh ở nhà tốt hơn, và lại cũng có thể chăm sóc tỉ mỉ hơn cho Dung Lạc, hơn nữa bác sĩ tư của Nhà họ Dung, Tạ Thần cũng đã gấp rút trở về từ Los Angeles, nên Nhà họ Dung đã đưa Dung Lạc về nhà không chút do dự.

Bởi vì Dung Lạc ở vườn trà quanh năm, cho nên khi về Nhà họ Dung anh sẽ ở phòng dành cho khách trên lầu ba. Phòng này ngay hướng chiếu sáng, bên trong được sơn màu trắng thuần khiết, sạch sẽ nhưng lại xa cách, giống như con người của anh. Rèm cửa màu kem, cũng chỉ có thiết kế như vậy mới khiến người ta cảm thấy có chút hơi ấm trong phòng.

Đưa Dung Lạc về nhà, điều làm Mộc Yên kinh ngạc là giường của cô lại được đặt trong phòng Dung Lạc, tuy rằng hai giường ngủ không sát nhau, một cái ở phía đông, một cái ở phía tây, nhưng dù sao họ vẫn chỉ mới đính hôn mà đã ở chung khiến cô cảm thấy lúng túng, nhưng năng lực thích ứng của Mộc Yên rất mạnh, Nhà họ Dung có ý muốn làm như vậy nên cô cũng không có lý do gì để cự tuyệt, đương nhiên việc quan trọng hơn vẫn là chăm sóc Dung Lạc. Nhưng tình huống này lọt vào mắt Dung Ngữ lại khác.

"Chị dâu nhỏ, chị và anh em, trai chưa vợ gái chưa chồng đã ở chung như vậy, chắc sẽ rất kích thích như tôi qua đó, đúng không?"

"Phụt!" Dung Trạch nghe Dung Ngữ nói toạc ra như vậy liền phun hết sữa trong miệng ra. Mộc Yên vẫn bình tĩnh nhai đồ ăn, trên mặt không có một chút biểu hiện dư thừa. Bởi vì lúc sống ở nước ngoài cũng nảy sinh rất nhiều vấn đề, Dienda2nll6quy1n] đơn Dung Diệu Huy và Cố Anh đón họ về nhà xong liền lên phi cơ đi Paris từ sáng sớm, nên trong nhà chỉ có ba anh em Nhà họ Dung và vị thiếu phu nhân chưa qua cửa Mộc Yên. Đương nhiên, bởi vì vết thương của Dung Lạc còn chưa bình phục, nên chỉ có ba người là Mộc Yên, Dung Ngữ, Dung Trạch cùng nhau ăn sáng.

"Dung Ngữ, dù sao em cũng là con gái, lúc ăn cơm có thể đừng nói về những chuyện thô tục như vậy được không." Cố gắng suy nghĩ kỹ, Dung Trạch muốn tìm một câu nói hợp lý để giáo dục em gái của mình một chút.

"Biết rồi." Dung Ngữ gật đầu. Thấy vậy, Dung Trạch thở phào nhẹ nhõm, nhưng nha đầu điên kia lại không ngại học hỏi kẻ khác thêm một câu: "Anh hai, ý của anh là sau khi ăn sáng xong thì có thể tiếp tục đề tài này đúng không?"

Nhìn vẻ mặt Dung Ngữ hưng phấn mà khoe miệng Dung Trạch co rút vài cái, nếu không phải chị dâu nhỏ đang ngồi đây, anh thật sự muốn kéo con bé này tới bệnh viện kiểm tra DNA, để xem thử có phải ba mẹ mình nhặt được cô ở ven đường không, nếu không một đứa con gái thô lỗ như vậy sao có thể là em gái của anh được. Bất đắc dĩ thở dài một hơi, cuối cùng Dung Trạch vẫn quyết định im lặng ăn bữa sáng như Mộc Yên, hoàn toàn xem nha đầu thô tục kia đang càn nhàn như người vô hình.

Tuy nói rằng trong nhà ăn to chỉ có một người tôi nói huyền thuyên, nhưng giọng nói lại rất lớn, từ lúc bắt đầu bữa ăn đến giờ vẫn chưa dừng nói, nhưng cũng bởi vậy mà nhà ăn lại trở nên âm ỉ. Hơn nửa ngày trôi qua, Dung Ngữ mới phát hiện không có ai để ý đến mình, lấy tay quẹt miệng sau đó nhìn chằm chằm Dung Trạch với vẻ mặt hèn mọn, từ từ nói: "Anh hai, sao anh không để ý tới em? Giả bộ thực nữ sao."

"Khụ khụ... Khụ khụ..."

Nghe thấy hai chữ "Thực nữ", Dung Trạch lại nghĩ ngay tới tiền sử đen tối của mình, lập tức quỳnh lên, xúc động đến nỗi bị sặc sữa. Không chịu nổi nữa, anh buột chén xuống, đứng lên hét vào mặt Dung Ngữ: "Dựa vào cái gì mà nói anh như vậy, Dung Ngữ, bộ dáng của lão tử còn mạnh hơn trâu, đen hơn than đá, có chỗ nào giống thực nữ!"

"Phụt!" Dung Ngữ im lặng một giây rồi cười ha ha không chút hình tượng, "Ha ha, ha ha, anh hai, em chỉ nói sự thật thôi, sao anh lại dễ xấu hổ như vậy chứ?"

"Dung Ngữ em lập tức cầm miệng cho anh!"

Biết lúc này không thể chọc vào Dung Trạch nữa, Dung Ngữ cúi đầu ngoan ngoãn giả bộ thực nữ, nhưng cô vẫn cảm thấy buồn cười. Cô nhớ rõ trước kia Dung Trạch vừa trở thành người đại diện, trong buổi giao lưu người hâm mộ, diễn viên chính có chuyện không thể ra mặt nên tổ kịch bất đắc dĩ phải tìm một người để thế thân, chọn tới chọn lui lại chọn trúng Dung Trạch, mà Dung Trạch lại là người trượng nghĩa, sau khi đạo diễn kể lại tình huống kịch cho anh, anh lập tức đồng ý, lúc hoá trang xong mặt anh đen lại, bởi vì anh thay người ta diễn vai tiểu thiếp trong phủ Vương gia. Lúc ấy anh thở hổn hển hỏi đạo diễn: "Nhiều người như vậy, vì sao lại chọn tôi?"

Biên kịch trốn sau đạo diễn nhất gan nói: "Cả tổ chúng tôi đều là nam, muốn tìm một người có khí chất " thực nữ " cũng chỉ có anh." Bốn chữ " Khí chất thực nữ " này đã đã kích Dung Trạch làm anh ngây ngẩn cả người. Bởi vì anh em Nhà họ Dung trời sinh đã có làn da trắng nõn, cho nên nguyên nhân vì sao họ lại để Dung Trạch " giả bộ thực nữ" không cần nói cũng biết. Sau này không biết tại sao Dung Ngữ lại biết, luôn lấy chuyện này ra làm trò cười.

"Được, anh, em không nói nữa, ha ha ha... Thật sự buồn cười đến nỗi không dừng lại được, anh đừng tức giận như vậy được không?" Nhưng vì Dung Ngữ cười không nhịn được, mặt Dung Trạch cũng càng lúc càng đen.

"Anh, em sai rồi! Ha ha ha..."

Nhìn chằm chằm cô nhóc đang cười đến sắp thở không nổi, Dung Trạch nghiêng răng nghiêng lợi: "Tiểu tử tông, còn nói anh như vậy nữa, sau này em làm anh của anh đi!"

Mộc Yên vẫn im lặng nhìn hai anh em Dung Trạch, Dung Ngữ sung sướng đầu võ mồm, khoe miệng cô cũng nhếch lên. Tình cảm của hai anh em bọn họ thật tốt. Đột nhiên cô cảm thấy Mộc Yên cảm thấy đây mới thật sự là không khí gia đình, cũng là thứ mà cô chưa từng cảm nhận được.

Ăn xong bữa sáng, Dung Trạch đến công ty, Dung Ngữ đến trường, lúc ra khỏi cửa hai người vẫn cãi nhau.

Trong phòng ngủ lầu ba, cửa sổ lớn được mở ra, gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi tấm rèm trắng bay lên.

Dung Lạc dựa vào tấm đệm lưng màu trắng, ngưng thần đọc một quyển sách. Bởi vì tay phải bị thương, nên anh đành dùng tay trái lật sách. Nghe thấy có người vào, anh ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Yên, đồng thời khước môi cũng nở một nụ cười.

"Hôm nay cảm thấy thế nào?" Cô hỏi anh đồng thời cũng ngửi thấy mùi hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Tắm Rửa! Cùng Nhau Sao?

Edit: susublu

Bởi vì cửa sổ phòng ngủ mở ra, theo mùi hoa, Mộc Yên quay đầu lại liền nhìn thấy trước cửa sổ có một đóa hoa Tường Vi màu trắng. Nó im lặng nằm trên cửa sổ, tỏa ra mùi hương thơm ngát. Mộc Yên với tay lấy ly nước đặt trên cửa sổ mới phát hiện, thì ra sau biệt thự Nhà họ Dung có rất nhiều hoa Tường Vi đại bám trên tường, bởi vì Dung Lạc thường xuyên mở cửa sổ, nên đám hoa đại này đã vươn vào trong phòng.

"Người trồng những dây Tường Vi này nhất định là người rất yêu hoa." Đặt bao thuốc con nhộng lên bàn, rồi lấy ra mấy viên đặt vào tay Dung Lạc, lúc Mộc Yên lấy ly nước trên cửa sổ xuống lại nhìn thoáng qua đóa hoa Tường Vi đang nở rộ.

"Em thích hoa Tường Vi sao?" Tựa vào đệm lưng, nhìn sừng mặt của cô rồi cầm lấy ly nước.

"Chỉ thấy hoa đại không yếu ớt như hoa được nuôi dưỡng trong nhà thôi. Những thứ quá yếu đuối, tôi không thích." Động tác uống nước của Dung Lạc hơi dừng lại, nhìn cô nhưng không nói gì.

Chính vào lúc này, người hầu A Cửu bung một chậu nước ấm đến, "Thiếu phu nhân đây là thứ ngài muốn, khăn mặt ở trong ngăn tủ." Vết thương trên người Dung Lạc đã tốt hơn rất nhiều rồi, bác sĩ đã tháo băng trên đùi và thắt lưng của anh, Diễm Anlequy} sdoon chỉ có vết thương ở ngực là chưa lành thôi. Dung Lạc thích sạch sẽ, lúc ở bệnh viện, mỗi ngày Mộc Yên đều phải giúp anh lau toàn thân bằng nước ấm. Lúc đầu còn có chút xấu hổ, nhưng lâu dần thành thói quen, Mộc Yên cũng không có cảm giác gì nữa.

Hôm nay là ngày thứ hai ở Nhà họ Dung, nhìn thoáng qua thiếu niên đứng bên cạnh, Mộc Yên nói: "Lấy khăn mặt lại đây, lau người cho thiếu gia nhà cậu đi."

"Dạ."

Cô đang định đi ra ngoài, lại bị Dung Lạc nắm tay kéo lại. Nhìn vẻ mặt Mộc Yên khó hiểu, Dung Lạc hí mắt lại: "A Cửu, cậu ra ngoài đi."

"Dạ, thiếu gia." Thiếu gia sẽ kêu mình ra ngoài, A Cửu cũng đoán được, tuy rằng anh đến Nhà họ Dung không lâu nhưng vẫn biết thiếu gia không thích người khác tới gần.

A Cửu vừa đi ra, Dung Lạc dùng tay trái không bị thương kéo Mộc Yên vào lòng, đặt cằm trên hõm vai cô, thấp giọng nói bên tai cô: "Cơ thể của tôi chỉ có mình em được xem."

"..." Loại cảm giác thân mật này giống như đang đùa giỡn cô vậy, những lời Dung Lạc nói ra thật sự làm cho cô không thể thích ứng, trong một giây, Mộc Yên thậm chí còn hoài nghi rốt cuộc người trước mắt có phải Dung Lạc hay không.

"Tiểu Yên, tôi muốn tắm rửa." Khi anh nói chuyện, hơi nóng phả nhẹ lên vành tai làm hai bên tai của cô đỏ lên, không gian giữa hai người trở nên ái muội.

"Tắm rửa?" Cô kinh ngạc, không tự chủ được hỏi anh thêm lần nữa. "Nhưng vết thương của anh..."

Ngón tay thon dài như hàn ngọc đặt lên môi cô, cắt ngang lời nói của cô, "Bác sĩ nói có thể tắm được rồi."

"Nhưng vết thương trước ngực còn chưa lành."

Ngón tay đặt trên môi cô nhẹ nhàng cử động, cảm xúc mềm mại nhấn nhai làm mắt Dung Lạc hơi u ám. "Cho nên em phải giúp tôi tắm." Khẽ hôn lên vành tai ửng đỏ của Mộc Yên, Dung Lạc lại thấp giọng nói: "Hoặc là, chúng tôi có thể cùng nhau tắm."

"..." Khuôn mặt tươi cười của Mộc Yên đột nhiên đỏ lên. Lỗ tai là chỗ mẫn cảm nhất của cô, hình như Dung Lạc cũng phát hiện được điều này, mới thích nói nhỏ vào tai cô như vậy. Vừa rồi môi anh chạm vào vành tai, làm cho cô nhin không được run rẩy cả người, cảnh tượng đứt anh uống nước ở bệnh viện sẽ không tự giác hiện lên trong đầu cô, môi với răng gần bó...

Ở trong phòng tắm, tiều xả nước ấm chậm chậm, Mộc Yên giúp Dung Lạc chậm rãi đi vào, ngồi xuống ghế trong phòng tắm.

--- Susubluẽ ~ diẽn dãn lẽ quy dãn ---

Tay phải Dung Lạc bị thương, vẫn bị băng không thể cử động, ngay cả quần áo cũng phải nhờ Mộc Yên cởi. Đối với việc cởi áo cho anh mỗi ngày ở bệnh viện cô cũng đã quen, bây giờ làm lại thì cũng bình thường, cô bình tĩnh tự nhiên. Nhưng hôm nay lại quá mờ ám, làm cho vành tai trắng nõn của cô ửng đỏ. Tất nhiên Dung Lạc nhìn ra, anh mỉm cười nhìn từng thay đổi nhỏ của cô, nhìn mãi mà không biết mệt.

Bởi vì bồn tắm rất lớn lại xả nước ấm, nên không khí xung quanh cũng nóng lên, hai má trắng nõn của Mộc Yên cũng bắt đầu đỏ ửng. Cởi từng nút áo, Diẽn/dãnllẽ;quýdoon bởi vì hoàn cảnh ái muội, bầu không khí ái muội, nên dù Mộc Yên cố gắng bình tĩnh cũng không không chế được tim đang đập nhanh, rốt cục nút áo cũng được cởi hết, giúp anh vắt áo lên giá treo, quay đầu nói với anh, "Mấy ngày nay cơ thể mới khôi phục lại một chút, sao anh lại không ăn cơm chiều."

Tuy rằng vết thương trên người gần như đã khép miệng, nhưng khuôn mặt Dung Lạc vẫn gầy gò tái nhợt và không có chút máu như trước.

"Vẫn không có khẩu vị, không muốn ăn." Lắc đầu, anh dựa vào tường từ từ nhắm hai mắt lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Anh thật là..." Vừa muốn nói gì đó, nhưng bởi vì trượt chân, Mộc Yên lao đảo ngã vào lòng Dung Lạc, vội vàng ngẩng đầu lên lại bắt cần hôn trúng môi anh. Nhìn Dung Lạc cười khẽ, Mộc Yên giật mình ngầy người, lại quên mất mình còn đang nằm trong ngực anh. Hai tay còn đặt trên người anh, da thịt áp sát vào nhau, nhiệt độ làm phỏng tim cô. Vài giây sau, Mộc Yên vội vàng lui về phía sau, nhưng lại bị Dung Lạc dùng tay trái ôm chặt nên không thể tránh ra.

Động tác nắm cầm cô đầy mờ ám, khoe môi anh nở một nụ cười không đứng đắn: "Thì ra đây là phương pháp Tiểu Yên dùng để đối phó những người không nghe mình nói." Bởi vì hơi nước mù mịt trong phòng tắm, con mắt cũng bị nhiễm hơi nước, như ảo như mộng. Khuôn mặt xinh xắn như ả như hiện, chỉ có duy nhất bờ môi mỏng xinh đẹp tuyệt trần là trở nên phấn nộn mềm mại vì hơi nước chung quanh. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên ngực trái của cô, cảm nhận được trái tim của Mộc Yên đang đập loạn nhịp, Dung Lạc nói nhỏ bên tai cô: "Tiểu Yên, tim của em đập loạn quá."

Mộc Yên cả kinh, hoàn cảnh mờ ám như vậy, Dung Lạc ôn nhu như vậy, bỗng nhiên cô không biết nên nói gì để phản đối lại, "Tôi..."

Còn chưa nói được câu nào, môi của cô đã bị áp chế.

"Uhm..."

Khác hẳn với vẻ mặt lạnh lùng của anh, nụ hôn của Dung Lạc rất ấm áp, anh hôn cô dịu dàng lại không mất sự mạnh mẽ, vừa mút vừa liếm, ngẫu nhiên khẽ cắn bờ môi non mềm của cô, sự dịu dàng làm cho Mộc Yên nhanh chóng chìm đắm vào trong nụ hôn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cô Là Tất Cả Của Anh

Edit: susubluẽ

Môi răng dây dưa, cứu giúp nhau lúc hoạn nạn, từ ngữ ấm áp đến nỗi làm trái tim lạnh băng của cô cũng bị hòa tan. Vừa hôn xong, Dung Lạc rời khỏi làn môi của cô, bởi vì vừa mới hôn môi, trên khuôn mặt luôn bình tĩnh của Mộc Yên đỏ ửng lên, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, mềm mại như nước làm cô như một yêu tinh mê hoặc lòng người. Dung Lạc nhìn cô, nhất thời bị chìm đắm.

Anh mở mắt nhìn chăm chăm Mộc Yên làm cô hơi xấu hổ trừng mắt nhìn anh: "Còn muốn tắm nữa không."

Sương khói lượn lờ, tóc dài xổ xuống chạm thất lưng, tóc dính nước làm ướt lưng cô, Dung Lạc vươn tay nâng mái tóc đen của cô lên, nhìn cô đỏ bừng hai gò má, nói: "Thật đẹp!"

Giọng nói ní non nức nở bên tai, Mộc Yên còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy môi mình ấm áp, bị anh hôn một cách nhẹ nhàng.

Mê mang trong hơi nước, mắt của cô cũng trở nên mơ hồ, có lẽ là bị đôi môi ấm áp của anh mê hoặc nên cô tự giác ôm cổ anh. Cảm thấy cô đáp lại mình, Dung Lạc chuyển từ dịu dàng sang mạnh bạo, trần trọc mút lấy môi cô, tùy ý hút mật ngọt trong miệng cô, mùi hương hoa Sơn Chi tươi mát trên người cô làm cho anh mê luyến, trầm luân, hơi thở giữa hai người càng lúc càng nóng bỏng, hôn cũng càng ngày càng sâu, gần bó triền miên, dây dưa không phân tách, cánh tay ôm thất lưng cô càng lúc càng chặt, giống như muốn dán chặt cô vào người mình, càng ôm càng chặt. Khiến người tôi hít thở không thông, giằng co rất lâu, lâu đến nỗi bọn họ cũng quên mất thời gian.

Mộc Yên chưa bao giờ phối hợp với anh để phóng túng bản thân mình như vậy, trước kia cô cố ý tới gần và khiêu khích Dung Lạc là vì cô nắm chắc người này sẽ không để ý tới mình, lại càng không thể yêu mình. Nhưng bây giờ phát triển đến trình độ này, người luôn thanh tĩnh như cô cũng bắt đầu

cảm thấy si mê, Dung Lạc rất ôn nhu nhưng cũng rất đáng sợ, cô trầm luân trong đó, không cách nào thoát ra được.

Thấm ướt khăn, Mộc Yên cầm khăn chà lưng cho Dung Lạc.

Dung Lạc ung dung ngồi trong bồn tắm, nước ấm vừa vặn cao đến ngực anh không hề dính tới miệng vết thương. Khác với khuôn mặt tái nhợt, làn da trên người Dung Lạc giống như ngọc quý, nước thấm vào lại hơi ửng hồng. Bọt nước trong suốt theo cơ thể anh chảy xuống dưới, khiến cho anh càng thêm tà mị. Tháo băng vải sau lưng ra, tuy rằng miệng vết thương đã khép lại, liền>dann]llequydoon nhưng vẫn để lại sẹo, hằn rõ trên làn da quý báu của anh nhìn vào rất chướng mắt.

Thấy Mộc Yên dừng động tác chà lưng lại, cảm giác được ngón tay của cô đặt trên miệng vết thương sau lưng nhẹ nhàng trượt xuống, đột nhiên Dung Lạc lên tiếng “Rất khó xem sao?”

"Không có sẽ tốt hơn." Tiếp tục cầm lấy khăn, giọng nói của cô rất kiên định.

"Nhưng thật ra tôi hy vọng có thể giữ lại vết sẹo này." Dung Lạc dựa đầu vào vách tường bên cạnh, hai mắt nhẹ nhắm lại, lông mi khẽ run.

Động tác chà lưng dừng lại, cô không hiểu được ý của anh. Giật mình một cái, người đang yên tĩnh ngồi trong bồn tắm đột nhiên run rẩy đứng lên, một tiếng “Ào” vang lên, làn da như ngọc quý đầy nước nhỏ giọt, nước trong bồn tắm văng ra khắp nơi, làm quần áo của cô ướt nhẹp.

"Vết thương của anh." Mộc Yên kinh sợ, vươn tay đỡ lấy Dung Lạc để anh dựa vào mình đứng cho vững, sợ miệng vết thương trên ngực anh bị dính nước.

"Không cần phải quan tâm đến nó."

Sâu trong con mắt của Dung Lạc tối đen lại, anh vừa ra khỏi bồn tắm đã dựa cả người lên người Mộc Yên. Anh áp chế cô, hai người dính chặt với nhau, Mộc Yên cố gắng giữ thăng bằng, bị đè ép nặng nề làm cô muốn né qua chỗ khác, đến khi cảm nhận được phía sau lưng là tường phòng tắm lạnh lẽo thì cô mới biết mình không còn chỗ trốn.

Bị ép lên vách tường và tựa vào ngực Dung Lạc, cô lập tức cảm thấy xấu hổ đến nỗi muốn tức giận.

Dung Lạc nhìn cô, trong mắt có bốn phần không đứng đắn và sáu phần dịu dàng, "Em có thể chậm rãi cảm thụ miệng vết thương." Anh cố gắng dùng tay trái kéo tay cô, khẽ vuốt lên mấy chỗ bị thương ở thắt lưng, vết thương vừa mới ăn da non hồng nhạt, sờ lên rất mềm mịn, vết thương này nhất định rất sâu.

"Tôi muốn giữ lại vết sẹo đó." Buông tay cô ra, anh mỉm cười xoa đầu cô, vẻ ôn nhu trong mắt dạt dào như đại dương, nhẹ giọng nói nờ bên tai cô: "Bởi vì đây chính là bằng chứng cho thấy rằng tôi đã bảo vệ em."

Mộc Yên cứng đờ cả người, đột nhiên cô cảm thấy trái tim vô cùng đau đớn.

Tai nạn xe cô một tháng trước, lúc màn đêm buông xuống, cô luôn cảm thấy bối rối, nỗi sợ chết đến gần, nhưng tại lúc đó cô lại đột nhiên cảm thấy mình lọt vào một cái ôm ấm áp, anh ôm cô rất nhanh, bảo vệ cô dưới cơ thể mình không có một khe hở. Đến nay, cô vẫn nhớ rõ một giây trước khi mất đi ý thức anh đã nói nhỏ bên tai cô: "Ngoan, đừng sợ."

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Câu nói đó luôn vang vọng trong đầu cô, bởi vì Dung Lạc dốc toàn sức lực bảo vệ cô, cô mới chỉ bị xây xát nhỏ như vậy. Sau đó, lúc Dung Lạc nằm viện cô từng hỏi qua bác sĩ ngoại trừ anh bị gãy xương, hình như Dung Lạc còn rất khó chịu trong người. Bác sĩ nói, đó là bệnh hen suyễn. Lúc phát bệnh, sẽ ho không ngừng. Đến nay, Mộc Yên vẫn không thể tưởng tượng được lúc ấy Dung Lạc phát bệnh hen suyễn, vậy mà anh lại cố gắng dốc toàn lực bảo vệ mình. Lại nhớ đến việc Chu Hàn chết, Mộc Yên không nhận được ôm người trước mặt mình thật chặt, đột nhiên cô không biết nếu Dung Lạc cũng chết như Chu Hàn vậy thì cô sẽ thế nào.

"Ngoan, đừng sợ, đều đã qua rồi." Rõ ràng cảm nhận được người trong lòng đang run rẩy, Dung Lạc nhẹ giọng khuyên giải, an ủi.

Mộc Yên im lặng ôm chặt anh giống như vô cùng tham luyến sự ấm áp này. Sau khi mẹ qua đời, ba và đám người trong nhà đều chán ghét cô, ném cô ra nước ngoài tự sinh tự diệt, cho dù sau này được sự phụ nhận vào tổ chức, cô cũng chưa bao giờ cảm nhận được tình cảm từ ai cả. Chỉ chịu huấn luyện như cái máy, chấp hành nhiệm vụ, lạnh nhạt, ý mạnh hiếp yếu, diễn>dann]llequydoon chỉ có cố gắng khiến mình càng ngày càng mạnh mới có thể sinh tồn được. Không có anh em chị em, không có cha mẹ yêu thương, từ lúc cô chín tuổi bị đuổi ra khỏi Nhà họ Mộc sau đó được sự phụ thu lưu, vẫn chỉ có hòng súng lạnh như băng làm bạn với cô.

Bây giờ lại được người ấm áp như vậy bảo vệ, ôn nhu cuộn mình lại, cô không muốn buông anh ra, nhưng cô tự thấy mình không xứng, càng không thể làm anh bị thương. Nghĩ đến đây, Mộc Yên bắt đầu giây dựa.

Cảm thấy người trong lòng đột nhiên đẩy mình ra, Dung Lạc hí mắt lại, con mắt sâu thẳm.

"Buông ra." Khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cô bắt đầu giây dựa, muốn đẩy anh ra.

"Không buông." Cánh tay càng ôm chặt thắt lưng cô hơn, Mộc Yên khiếp sợ, cô không ngờ Dung Lạc lại có sức lực lớn như vậy, nhưng cô không biết anh đang dùng toàn bộ sức lực để ôm cô.

"Yên Yên, tôi sẽ mãi mãi không muốn buông em ra, cũng sẽ không thả em đi." Anh ôm cô, nhanh chóng dứt khoát, giống như cô là toàn bộ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Động Tâm ?

Edit: susublu

Sửa lại quần áo ngủ cho anh, Mộc Yên vừa đỡ Dung Lạc ra khỏi phòng tắm thì đụng ngay Dung Trạch đang đẩy cửa đi vào. Trêu tức nhìn hai người vài lần rồi thôi, Dung Trạch cảm thấy mình tới thật đúng lúc, sớm một giây nữa có lẽ sẽ nhìn thấy cái không nên nhìn rồi, sau đó có khả năng sẽ bị anh cả ném tới Châu Phi chơi vài ngày.

Thấy ánh mắt lạnh như băng của Dung Lạc nhìn thẳng vào mình, Dung Trạch vội vàng dời mắt đi chỗ khác.

"Đi thay quần áo đi." Dịu dàng nhìn Mộc Yên, sờ sờ tóc của cô, tiếp theo Dung Lạc hôn nhẹ lên trán cô.

Gật đầu, không thêm để ý sự nhu tình trong mắt anh, Mộc Yên lấy lại bình tĩnh sau đó đi ra ngoài. Hiện tại lòng cô rất rối.

Dung Trạch nhìn Dung Lạc dựa vào đệm lưng, nhẹ nhắm mắt, vẻ mặt buồn ngủ, khoe miệng giật giật, "Anh, chị dâu nhỏ vừa đi ra anh liền trở nên lạnh nhạt không thêm để ý đến ai hết sao?"

Đột nhiên mở mắt ra, mắt Dung Lạc cực kỳ sâu thẳm, nhẹ cử động môi, nói ra một chữ: "Nói."

"Thật là kiệm lời như vàng." Nhỏ giọng oán giận sau đó Dung Trạch thu lại thái độ ngả ngón, nhìn Mộc Yên đi ra ngoài, anh trầm giọng hỏi: "Anh, anh thật sự đã động tâm sao?"

"..." Híp mắt lại, đột nhiên Dung Lạc nhếch môi cười âm áp, "Ừ." Anh cười khẽ, lên tiếng trả lời, lại khiến Dung Trạch kinh hãi, "Anh, anh biết cô ấy là..."

"Dung Trạch." Giọng nói lạnh như băng đã cho thấy Dung Lạc tức giận.

"Anh, anh đang mạo hiểm." Dung Trạch nhìn anh, giọng nói cũng nghiêm túc, "Gặp được cô ấy, từ giờ trở đi nhất định sẽ rất phiền phức, anh nghĩ như vậy tốt lắm sao?"

Dung Lạc im lặng không nói lời nào, ngón tay thon dài khẽ vuốt một đóa Tường Vi đại đã khô héo ở đầu giường, đóa Tường Vi này là do Mộc Yên mang đến phòng anh sáng nay, nói là đóa hoa này bị gãy, cô cảm thấy tiếc nên mang về. Người ngay cả hoa cũng thương tiếc như vậy bảo sao anh không động tâm được?

--- Susublu ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Thấy Dung Lạc không nói gì, Dung Trạch cũng không muốn nói nữa, giọng điệu anh khôi phục lại vẻ ngả ngón như ngày xưa: "Anh, chị dâu nhỏ có rất nhiều người thích." Nếu anh đã nhận định cô ấy, Dung Trạch cũng sẽ không cố gắng phản đối. Tuy rằng việc này quả thật có chút phiền toái, nhưng cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

"Đúng rồi. Anh, anh sẽ không nghĩ vụ tai nạn xe cộ lần đó là ngoài ý muốn chứ?" Dung Trạch nhíu mày, diễn; dàn l e , q u y d d o n trên khuôn mặt vui cười ngả ngón có chút tầm tởi." Đây là tài liệu Cố Minh điều tra về vụ tai nạn xe cộ đó, cậu ta đã soạn lại rồi" Lấy vài tập hồ sơ trong túi ra, Dung Trạch đưa cho Dung Lạc. Thấy Dung Lạc không có ý định cầm lấy, Dung Trạch nghi hoặc: "Anh?"

"Không cần." Ai muốn tính kế anh, trong lòng Dung Lạc biết rất rõ.

"Anh, anh có biết bọn họ tàn nhẫn thế nào hay không?" Dung Trạch đen mặt, cầm hồ sơ lật ra một trang "Anh đã không muốn xem, vậy em nói kết quả cho anh nghe." Ngón tay Dung Trạch lật tờ giấy trắng bạch, "Qua điều tra cho thấy bác Dung Li có liên quan đến tai nạn xe cộ của anh."

Dung Trạch không nhịn được mà tức giận, "Bà ta là bác của chúng ta, sao có thể xuống tay như vậy được? Cho dù bà ta là trường bối, đẩy chúng ta vào chỗ chết như vậy mà anh vẫn muốn ngồi chờ chết sao?"

"Dung Trạch, em quá kích động rồi." Ho nhẹ một tiếng, Dung Lạc trầm giọng ngắt ngang anh. "Bà ta độc ác tính kế anh như vậy, sao em có thể không kích động được? Anh, bà ta muốn anh chết đó!"

"Dung Trạch." Giọng nói cao hơn một ít, Dung Lạc ngăn anh tái tiếp tục nói "Ngồi đi." Cầm lấy hồ sơ trong tay anh, Dung Lạc vẫn như trước không thêm liếc mắt một cái. "Có đôi khi, những số liệu điều tra không chứng minh được cái gì cả." Dung Lạc híp mắt lại, thâm ý trong mắt anh làm cho Dung Trạch không hiểu.

"Nhìn người nên dùng tâm để nhìn." Giọng nói lạnh lùng và mạnh mẽ vang vẳng trong đầu Dung Trạch.

"Bà ta không to gan đến mức lập âm mưu khiến anh chết, tuy rằng bà ta cũng rất muốn."

"Anh, thật không biết gia gia giao tài sản cho anh là tốt với anh hay là hại anh nữa."

"Người Nhà họ Dung chúng ta không bao giờ bảo vệ lẫn nhau."

"Anh, dù thế nào thì em cũng sẽ không đối địch với anh." Để lại một câu, Dung Trạch liền đi ra ngoài.

Hiện tại Nhà họ Dung nhìn có vẻ hòa thuận nhưng thực tế phức tạp thế nào tất nhiên là Dung Trạch biết, tài lực Nhà họ Dung tuyệt đối không chỉ có tập đoàn Dung thị, nên có nhiều người nhìn chằm chằm vào nó, chuyện này làm Dung Lạc cũng càng ngày càng xấu hổ, nhưng đối với anh mà nói chuyện anh không bao giờ làm là phản bội anh của mình. Anh mãi mãi nhớ rõ, mùa hè năm ấy thiếu niên lạnh lùng vươn tay ra với anh, tuy rằng lạnh như băng, nhưng lại sưởi ấm lòng anh.

Gần mười hai giờ đêm, quán bar Âm Dạ.

Hoa Mân Côi đen trang hoàng chung quanh, đèn nê ông chiếu rọi khắp góc ngách, thời gian mọi chỗ đều nghỉ ngơi thì ở đây lại cực kỳ náo nhiệt.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, quán bar đầy người. Đèn cuồng nhảy nhót theo nhạc, cả trai lẫn gái, ngọn đèn nhiều màu chiếu rọi khắp nơi, ăn uống linh đình, Diễm/dân""llequysdoon không khí mờ ám ăn mòn từng người đang say xỉn. Trước quầy bar, phục vụ rượu lắc lư thân thể theo âm nhạc, cực kỳ tao nhã pha chế một ly rượu cốc tai nhiều màu.

Trong một góc yên lặng sáng sủa khác, một người đàn ông lẳng lẳng ngồi, đầu ngón tay gõ xuống bàn, giống như đang suy nghĩ gì đó.

"Thiếu, thiếu gia." Đột nhiên anh quay đầu lại, ánh mắt sắc bén làm cho người đi tới phát run.

"Chuyện gì?" Mắt lạnh nhìn thiếu niên tuổi teen trước mắt, anh vươn tay cầm lấy ly rượu.

"Chuyện anh muốn tôi điều tra, tôi đã làm xong rồi." Bởi vì khí thế mạnh mẽ của anh mà thiếu niên không dám ngẩng đầu, khuôn mặt trắng nõn xấu hổ đỏ ửng.

"Về đi."

"Dạ."

Nhẹ hóp một ngụm rượu, Dung Tề mở túi giấy đựng tài liệu ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Không Thèm Nói Thêm Nửa Câu

Edit: susublue

Trên giấy trắng mực đen còn có hình chụp một cô gái, cho dù ánh đèn ở quán bar mờ ảo nhưng vẫn rất rõ ràng.

Tên: Mộc Yên

Giới tính: Nữ

Tuổi: 19 tuổi

Cha ruột: Mộc Quốc Hồng

Mẹ đẻ: Xui xẻo.

Thân phận: Con gái út của Nhà họ Mộc, lúc 4 tuổi được Mộc Quốc Hồng ôm về nhà, 9 tuổi bị đuổi ra khỏi Nhà họ Mộc sau đó vẫn sống một mình ở nước ngoài. Xuất ngoại không bao lâu liền được một tổ chức từ thiện nhận nuôi.

Nhìn ảnh chụp cô gái mỉm cười ngọt ngào, Dung Tề nhíu mày, rõ ràng cuộc sống như vậy không có gì đặc biệt, nhưng anh lại cảm thấy có gì đó không đúng. Nhớ lại buổi thọ yến của Dung lão gia, cô ta không hề sợ ánh mắt mọi người, thậm chí biểu cảm còn rất kín đáo, tuyệt đối không phải là cảm xúc

mà một cô gái ở tuổi cô nên có.

"Ammer."

"Thiếu gia, ngài có gì phân phó." Thiếu niên đứng cách đó không xa vội vàng chạy tới khom người hỏi nhẹ.

"Trả tiền, chúng ta về." Ngửa đầu cảm ly rượu thủy tinh uống một hơi hết sạch, cảm giác nóng bỏng trong cổ họng làm cho Dung Tề liên tục nhú mi.

"Thiếu gia, ngài nên uống ít thôi." Tô Mặc vẫn đứng bên cạnh anh, anh biết rõ trong buổi tối hôm nay Dung Tề đã hét lên không biết bao nhiêu lần.

"Thiếu gia!" Mắt thấy người đàn ông vừa mới đứng lên đã mất trọng tâm xiên vẹo muốn ngã, thiếu niên vội vàng đi qua đỡ lấy anh. Dáng người anh quá cao lớn, dù người thiếu niên có chịu qua huấn luyện tốt nhưng vẫn không chịu nổi. Anh không biết vì sao đêm nay thiếu gia lại uống nhiều rượu như vậy, dĩ nhiên người đàn ông Tô Mặc vẫn biết Dung Tề không phải người nghiện rượu nhưng đêm nay có chút kỳ lạ.

Dung Tề cũng không say, là một người có xuất thân danh môn thế gia, ai cũng phải ngăn chén không say. Lúc đứng lên chỉ hơi mê muội mà thôi, sau khi được Tô Mặc đỡ lên xe, anh tuyệt đối tỉnh táo lại.

Chiếc Bentley màu đen chậm rãi chạy trong bóng đêm.

"Ammer." Người đàn ông tựa vào xe bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt băng hàn làm cho thiếu niên ngồi bên cạnh anh cả kinh.

"Dạ, thiếu gia." Tô Mặc bị hoảng sợ. Không phải anh nhát gan, là vì lực uy hiếp của người đàn ông bên cạnh quá mạnh mẽ, ai nhìn thấy cũng đều sợ hãi.

"Rốt cuộc mẹ đẻ của cô ấy là ai?" Giọng nói trầm thấp không cần giận dữ mà tự có lực uy hiếp.

Tô Mặc vẫn luôn đi theo bên cạnh Dung Tề nên anh cũng tự biết ‘cô ấy’ mà anh nói là ai.

Bầu môi, thiếu niên hồi phục tinh thần nói: "Điều tra không ra, hình như Nhà họ Mộc cố ý che giấu tin tức mẹ đẻ của Mộc Yên tiểu thư."

"Dùng hết mọi biện pháp để điều tra cho tôi."

"Dạ."

"Đến nơi thì gọi tôi dậy." Phân phó thiếu niên xong, Dung Tề tựa vào ghế dựa híp mắt lại, lúc mí mắt khép lại, bên trong cũng có một chút ác độc, anh nhất định phải trừ khử tất cả chướng ngại vật cản trở mình. Anh không tin Dung Lạc luôn lạnh lùng lại tìm một người đàn bà không có giá trị tới làm vị hôn thê.

Nhà họ Dung."Thật không, anh hai lại nấu com tốt như vậy sao." Dung Ngữ ngồi bên bàn com khoai trái hủ to mồm nhai.

Mức một chén canh rong biển nấu với tôm bóc vỏ cho Mộc Yên luôn ngồi im lặng bên cạnh, Dung Trạch hèn mọn nhìn thoáng qua Dung Ngữ đang ăn không có một chút hình tượng nào, "Cho nên một đứa con gái như em chẳng lẽ không cảm thấy có một chút áy náy nào sao."

"Sao em lại phải áy náy?" Dung Ngữ đang ăn chân gà mồm miệng nói không rõ, "Nấu com là chuyện của một người vợ và mẹ hiền, em không tính phát triển bản thân theo hướng đó." Nhìn Dung Trạch đột nhiên đen mặt, Dung Ngữ lại không biết sống chết nói thêm một câu, "Đương nhiên anh hai là 'Thực nữ' điển hình, nấu com giỏi cũng là chuyện bình thường."

"Dung Ngữ em lại ngứa da đúng không?"

Dung Ngữ cười hắc hắc, bầu môi bắt đầu nói "Anh hai đừng kích động, tức giận hại thân."

"Hại ông nội em."

"Anh hai đừng nói lung tung, ông nội em ở nhà rất tốt, không bị tổn thương gì hết."

Dung Trạch liên tiếp bị Dung Ngữ khiêu chiến đến cực hạn, tức đến nổi cổ đỏ lên, lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái nói: "Anh thấy cũng lâu lắm rồi hai chúng ta không ra ngoài rèn luyện."

"Đừng, anh hai, anh là cánh vàng lá ngọc của Nhà họ Dung, lần trước khiến anh gãy xương nằm một tháng em đã trở thành tội nhân thiên cổ, bị anh cá ném đến Tây Tạng chịu khổ hai ngày còn chưa nói, hoàn cảnh gian khổ đó vẫn còn rất mới mẻ trong ký ức của em"

"Em, em..." Dung Trạch bị tức đến đỏ bừng mặt, muốn nói tuy rằng Dung Ngữ là một đứa nhỏ cả ngày cả lờ phát phor, khi còn nhỏ bị gia gia nuôi như một bé trai nên bây giờ mới bướng bỉnh như vậy, tài nghệ cũng không phải dạng vừa. Anh đánh không lại, nói cũng không lại, Dung Trạch tức nửa ngày nói không ra lời.

"Anh hai bớt giận." Dung Ngữ tà tứ nâng mi, mơ hồ mi hoặc, "Nhưng anh hai, bộ dáng anh tức giận giống như con gái nhà lành bị đùa giỡn vậy." Sau khi nói xong, cô lại tiếp tục cười ha ha không có hình tượng.

Nói chuyện với cô, tức không chịu được, Dung Trạch nén giận bắt đầu ăn com.

Dung Ngừ biết điều dừng lại, vui đùa không thể quá phận.

Lúc hai người ngồi trên bàn cơm luôn phải xiên xỏ nhau, Mộc Yên nhìn mãi cũng thành thói quen, nên cô vẫn rất im lặng.

Dung Ngừ nhìn Mộc Yên im lặng, nhin không được hỏi: "Chị dâu nhỏ, lúc nhỏ chị cũng không thích học như vậy sao?"

"Người ta học tập ở nước ngoài, ai giống như em." Rốt cục tìm được cơ hội đã kích, Dung Trạch hét giận chộc vào một câu.

"Thật sao, lợi hại như vậy!" Dung Ngừ khiếp sợ, nhất thời tình cảm giành cho Mộc Yên tăng lên theo cấp lũy thừa, nhanh chóng biến thành sùng bái. Có trời mới biết, cô ghét sách vở bao nhiêu.

"Không có đứa con gái nào giống em, suốt ngày đánh nhau để mà sống."

"Đó là quyết đấu võ thuật."

"A, anh quên em vốn không phải là con gái." Dung Trạch liếc mắt, tự trần thuật cho mình biết sự thật.

"Em phỏng vấn Dung Trạch tiên sinh một chút, ngài là một đại nam nhân nhưng cả ngày lại học trang điểm là để chứng minh mình là đàn ông thật sự sao?"

Dung Trạch nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh là người đại diện công tác!"

"Ồi chào, cũng vậy thôi, em tôi cũng là người võ thuật cần."

"Em, hừ!" Không thèm nói thêm nửa câu, Dung Trạch không bao giờ muốn để ý tới con bé này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cảnh Xuân Chợt Đến

Lâu ba nhà họ Nhà họ Dung.

Miệng vết thương trên người Dung Lạc đã khép lại, nhưng đau đớn trong các đốt ngón tay vẫn không bớt đi, lúc đẩy cửa vào nghe thấy anh áp chế tiếng rên Mộc Yên liền vội vàng chạy vào. Khuôn mặt tái nhợt miễn cưỡng cười một cái, "Ăn tối chưa?" Giọng của anh vì ốm đau mà hơi.

"Ừ."

Đờ anh nằm tốt, Mộc Yên bắt đầu nhớ lại cách bấm huyệt học mà cô được lúc ở bệnh viện, mấy ngày nay cô đều giúp anh mát xa như vậy.

Người trên giường đồ mồ hôi lạnh, cô vẫn biết Dung Lạc có thói quen tự chịu đựng, nếu không phải quá mức nghiêm trọng anh tự mình chịu đựng mà không nói tiếng nào. Mềm nhẹ mát xa, sau đó ấn vào huyệt vị giảm đau ở, Mộc Yên thường thường ngẩng đầu nhìn phản ứng của Dung Lạc để xác nhận xem phương thức này của mình có làm cho anh cảm thấy thoải mái hay không.

"Bác sĩ Tạ nói anh khôi phục rất tốt, chỉ cần chống đỡ qua khoảng thời gian này là được." Cô cúi đầu, vừa giúp anh mát xa chân vừa nói một ít lời tích cực động viên anh.

Đau suốt hai mươi phút, Dung Lạc mới thả lỏng nằm ở trên giường nhưng vẫn không nhúc nhích.

Mộc Yên kêu A Cửu bụng nước ầm ầm, giúp anh lau mồ hôi vừa mới tiết ra vì đau đớn. Cô biết anh có bệnh sạch sẽ, mỗi lần ra mồ hôi đều phải thay quần áo để giữ vệ sinh. Giúp anh thay quần áo xong liền phát hiện đã hơn mười một giờ rồi, mỗi lần nhìn anh chịu đau đớn, trong lòng Mộc Yên có cảm giác khá phức tạp. Mỗi một giây phút ở bên cạnh anh, cô lại nhìn thấy sắc mặt anh già bộ không khó chịu, nhưng lại phát hiện lúc anh nhắm mắt lại già bộ ngủ say thì sắc mặt lại có chút khó coi, Mộc Yên dựa vào kinh nghiệm lúc trước chăm sóc Dung Lạc, vươn tay đặt lên trán của anh, quả nhiên có chút nóng. Bác sĩ nói đây là biểu hiện bình thường trong quá trình khôi phục, mỗi lần đau đớn qua đi Dung Lạc đều sẽ sốt nhẹ.

Đổi khăn mặt cho anh, Mộc Yên vào phòng tắm thay đồ ngủ mới trở lại giường của mình để nghỉ ngơi.

Cô nằm xuống sau đó nghiêng người đối mặt với vách tường, trong đầu không ngừng hiện ra cảnh Dung Lạc ôm mình ngày ấy ở trong phòng tắm, hôn môi, da thịt tiếp xúc... Anh nói tim cô đập rối loạn, cô cũng hiểu được tâm lý của mình rối loạn, hơn nữa còn loạn như ma, mơ mơ hồ hồ. Chuyện này cũng không giống quá khứ, lần qua lộn lại Mộc Yên suy nghĩ rất nhiều nhưng không ngủ được... Đến khi, cô nghe thấy Dung Lạc có động tĩnh liền lập tức mở mắt.

"Loảng xoảng!" Là âm thanh vật gì đó rơi xuống, lúc này đầu óc của cô đã hoàn toàn tỉnh táo.

"Dung Lạc!" Trong bóng đêm, cô đứng lên nhẹ gọi người bên kia.

Không nghe thấy Dung Lạc đáp lại làm cô càng thêm lo lắng, không kịp đi dép liền chạy qua giường bên kia.

Nghe thấy tiếng ho khan càng lúc càng rõ ràng, cô đứng ở đầu giường lo lắng hỏi: "Lại bắt đầu khó chịu sao?" Mộc Yên nhú mi, nếu hiện tại bệnh hen suyễn lại phát tác thì sẽ không tốt.

Nhìn anh cố gắng áp chế đau đớn, Mộc Yên xoay người đi tìm bác sĩ tư Tạ Thần lại đây. Còn chưa đi được hai bước, người trên giường hình như cảm giác được động tác của cô, bàn tay lộ rõ khớp xương vội vàng kéo lấy ống tay áo của cô.

"Dung Lạc?" Mộc Yên không hiểu nên hơi nghi hoặc, nhưng bàn tay lôi kéo tay cô dùng sức một cái, hình như là nhấn nạt đau đớn, còn Mộc Yên lại bởi vì anh dùng sức kéo nên cả người ngã xuống giường.

Ngã xuống xong, đồng thời, Dung Lạc phát ra tiếng kêu đau đớn.

Biết nhất định là đụng đến miệng vết thương của anh, Mộc Yên muốn nhanh chóng đứng dậy, nhưng vì động tác quá nhanh lại nhào vào người Dung Lạc lần nữa. Lần này không đụng vào miệng vết thương nhưng lại đụng môi vào môi của anh.

Ánh trăng sáng tường, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào hai người. Dung Lạc bỗng nhiên mở hai mắt ra, cảm giác được trên cánh môi lạnh lẽo của mình có người vụn đầu lưỡi liếm liếm. Trên người Dung Lạc gian luôn có một mùi trà nhọt nhọt rất say lòng người, Mộc Yên đột nhiên đoán có phải vì anh thường xuyên uống trà không, lại quên mất giờ phút này mình đang ở trong tình huống xấu hổ.

Cánh môi chạm vào nhau, xúc cảm mềm mại làm cho tâm động, hơn nữa lúc này trên mặt Mộc Yên là biểu cảm kinh ngạc làm cho người tôi cảm thấy đáng yêu. Khẽ cắn cánh môi ngay trước mắt mình một cái, còn giờ trò đùa dai để lại dấu răng của mình. Mộc Yên cảm giác ngoài miệng đau xót, lúc này mới tỉnh táo lại.

"Anh..." Vội vàng ngẩng đầu rời khỏi môi anh, vừa định hỏi cái gì đó nhưng đã bị tiếng ho khan của Dung Lạc ngắt ngang.

"Tôi đi tìm bác sĩ Tạ đến đây."

"... Khụ, không cần."

"Vậy tôi đi lấy thuốc hạ sốt cho anh." Dò xét nhiệt độ trán của anh, cô xoay người.

"Không cần lo lắng." Vỗ vỗ bàn tay cô, "Lập tức sẽ tốt thôi."

"Còn chưa hạ sốt, vậy hiện tại anh cảm thấy thế nào?"

".... Khụ khụ, lạnh...." Chột nhanh chóng cầm lấy tay cô, Mộc Yên không nghe rõ hỏi lại một lần nữa, "Cái gì?"

"Lạnh."

Lần này cô nghe rất rõ, cũng bị Dung Lạc kéo xuống giường.

Người ôm mình đột nhiên xoay người một cái áp cô dưới thân, Mộc Yên kinh hãi, vì muốn thoát mái nên cô chỉ mặc quần áo ngủ rộng rãi, vì động tác của anh mà vạt áo đã mở rộng. Bởi vì đêm nay trăng sáng, từ trên cao nhìn xuống Dung Lạc có thể thấy rất rõ da thịt trắng nõn nà, xương quai xanh tinh xảo, còn có cánh xuân trước ngực của cô, độ cong đáng yêu làm cho đôi mắt anh u ám đi.

"Dung..."

"Hừ." Ngón tay thon dài đặt trên cánh môi phẫn nộ của cô, nhìn cô muốn ngồi dậy nên nhẹ nhàng quán quít lấy, Dung Lạc cảm thấy khó nhịn. Giữ vành tai trắng nõn của cô, anh cường điệu nói: "Lạc."

"Hả?" Cô có chút khó hiểu hừ nhẹ, lại bởi vì anh thì thầm bên tai mà hơi thở ấm áp làm tình huống hơi quyến rũ. Sắc mặt tối sầm lại, nhìn cảnh xuân dưới áo ngủ của cô, Dung Lạc nhẹ nhếch môi, ai nói cô quá nhỏ?

"Ngủ đi." Hai tay ôm lấy cô thật chặt, Dung Lạc nói lời vô nghĩa bên tai cô.

Nhìn khuôn mặt tuần tú trước mắt, Mộc Yên mở mắt ra lại nhắm lại, cũng không thể ngủ được. Hơi thở ấm áp ngay bên tai, tim của cô đập bang bang, hình như càng rối loạn hơn trước.

"Tiểu Yên." Anh từ từ nhắm hai mắt rồi lại nói lời vô nghĩa, "Lạnh..."

Do dự trong chốc lát, thờ dài một tiếng cô cũng ôm lưng anh. Mở to mắt, nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh dưới ánh trăng, cô nhìn không được hơi đau lòng. Nếu không phải vì che chở cho cô, anh tuyệt đối sẽ không bị thương nghiêm trọng như vậy, phải chịu nhiều tra tấn như vậy.

"Không cần tự trách." Người đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, tròng mắt sâu thẳm như có thể nhìn thấu hết suy nghĩ của cô, Mộc Yên khiếp sợ, anh lại

biết được trong lòng mình nghĩ cái gì.

Ôm thân thể mềm mại của cô chặt thêm chút nữa, giọng nói trầm thấp vang lên: "Đây là tự tôi lựa chọn, cho nên em không cần tự trách. Nếu trở lại lúc đó một lần nữa, tôi cũng sẽ làm như vậy."

Vì cái gì? Cô rất muốn hỏi, nhưng lại sợ sẽ nghe thấy đáp án mình không muốn nghe. Mộc Yên biết rõ bọn họ cũng không phải người đơn thuần gì, nói ra câu đó cũng phải bắn khoăn hơn người khác, cũng sẽ khó khăn hơn người khác nhiều. Mà quả thật Dung Lạc luôn bảo vệ cô, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì cô đều cảm kích.

"Mau ngủ đi." Ngắt dòng suy nghĩ của Mộc Yên, bàn tay to vỗ nhẹ lưng của cô giúp cô dễ ngủ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Khách Không Mời Mà Đến

Edit: susublu

Tuy rằng tối hôm qua suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng Mộc Yên ngủ rất ngon, nếu là lúc trước, có người ở bên cạnh dù thế nào cô cũng sẽ không ngủ được, nhưng sáng nay lúc thức dậy cô phát hiện chẳng những bên cạnh mình có người, còn bị người tối ôm vào trong ngực ngủ cả một đêm. Có lẽ là hơi thở trên người Dung Lạc quá quen thuộc cho nên mình mới không phát giác, Mộc Yên thầm nghĩ.

"Tỉnh rồi sao?" Mắt dần dần rõ ràng, cô thấy khuôn mặt tuấn tú kề sát mình trong gang tấc, hơi giật mình.

"Đi ăn sáng đi." Tự nhiên kéo áo ngủ đang mở rộng của cô lại, sừng nịch sờ đầu của cô. Lúc này Mộc Yên mới phát hiện tối hôm qua mình gần như để trần nửa thân bị người tối ôm vào trong ngực ngủ, nhất thời bối rối, vành tai trắng nõn liền ửng hồng.

Bởi vì hôm nay là cuối tuần, cho nên mọi người đều ở nhà, ăn xong điểm tâm, Mộc Yên cứ theo lẽ thường mát xa nửa tiếng cho Dung Lạc. Anh khôi phục rất tốt, hiện tại không cần ai giúp đỡ cũng có thể đi được, nhưng không đi được quá lâu.

Nắng sáng rất tốt, Mộc Yên đỡ Dung Lạc đi bộ trong vườn, tuy rằng anh rất cố gắng, nhưng chỉ có thể kiên trì được một lát, so với ngày thường cũng đã tiến bộ không ít.

Đi được một lát, tính ngồi nghỉ ngơi, Mộc Yên đỡ anh đến ghế ngồi trong vườn, cô cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán anh. Đột nhiên lơ đãng liếc nhìn thấy băng vải trên tay phải, khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Yên nhăn lại, Tạ Thần nói vết thương trên người Dung Lạc khôi phục rất tốt, chỉ có duy nhất gân cốt trên tay bị tổn thương quá nghiêm trọng, chờ tháo băng vải sẽ tiến hành bước trị liệu tiếp theo.

"Khát sao?" Đưa ly trà hoa lai đã pha xong đặt ở trên bàn cho cô, Dung Lạc kéo cô ngồi xuống. "Mùa hè nóng như vậy, uống trà lai có thể tỉnh tâm."

Mùi thơm ngát đập vào mũi, uống thử một ngụm, cảm giác đầu tiên ở đầu lưỡi là hơi chát, nhưng vị chát từ từ biến thành thuần hương trà hoa lai vốn có, hợp lòng người, cảm giác lan tràn từ miệng đến tim, làm cho người tối như quay về cố hương. Mộc Yên luôn ở nước ngoài, ngoại trừ cà phê trà sữa của người ngoại quốc, cô quả thật rất ít tiếp xúc với trà Trung Quốc.

Còn Dung Lạc lại ngược lại với cô, anh biết rõ văn hóa Trung Quốc, hơn nữa mỗi một hạng mục đều rất thành thạo. Cô biết Dung Lạc thích sách, lúc dưỡng bệnh lúc nào cũng thích cầm một quyển sách, trong tủ là một ly trà xanh, một ngày cứ thế trôi qua.

Mộc Yên vẫn cho rằng thứ Dung Lạc đọc nhất định là sách về kinh doanh hoặc đề cập đến thị trường trong và ngoài nước, nhưng hôm qua ngẫu nhiên giúp anh sắp xếp lại sách đã đọc, cô lại hơi kinh ngạc. « sử ký », « Chiến Quốc », « tư trị thông giám », « truyền kỳ Tà thị xuân thu », « thủy kinh chú sớ »... Còn có một bộ sách cổ, hơn nữa bộ này được viết bằng chữ phồn thể, đối với một người lớn lên ở nước ngoài như cô, quả thật rất khó hiểu. Hình như Dung Lạc rất trung thành với những văn tự xa xưa, điển[đàn]lequydoon trong mấy chồng sách này không chỉ có duy nhất sách cổ của Trung Quốc mà còn có vài cuốn viết bằng chữ Latin cổ như « triết học và tâm lý học » rất khó hiểu, cho dù Mộc Yên tinh thông chữ Latin lúc lật xem cũng thấy khó hiểu, bởi vì tiếng Latin cổ rất phức tạp, hiện tại đã không còn ai dùng nữa.

Càng tìm hiểu, Mộc Yên phát hiện mình càng ngày càng không hiểu Dung Lạc, anh thật giống như tài nguyên khoáng sản dùng hoài không hết, không có lúc nào không khiến người khác ngạc nhiên, ở chung một thời gian dài, lại phát hiện mình càng không hiểu rõ cuộc anh là dạng người gì. Nhìn Dung Lạc ôn nhả cười, không hiểu sao Mộc Yên cảm thấy có chút mê muội.

"Hương vị trà không tệ, mặc dù tài nghệ tốt, nhưng lại thiếu một vài điểm quan trọng." Dung Lạc tinh thông trà, nói, khẩu vị uống trà cực kỳ xảo quyết, trà nghệ của A Cửu xuất thân từ thầy giáo, tay nghề tuyệt đối không kém, nhưng chỉ có người chuyên nghiệp về cách pha trà như Dung Lạc mới không hài lòng thôi.

"Thiếu cái gì?" Lại nhấp thêm một ngụm trà hoa lai của A Cửu pha, Mộc Yên cảm thấy vẫn không tệ.

"Sương sớm."

"Sương sớm?" Uống trà thôi mà cần nhiều yêu cầu như vậy, Mộc Yên bĩu môi.

"Quán trà của Tập đoàn Nhà họ Dung, đều dùng sương sớm để pha trà."--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Không lạ gì vì có nhiều người thích tới đó như vậy, tuy rằng Mộc Yên không quá chú ý đến các cửa hàng nhưng quán trà của Dung thị thì cô vẫn biết, bởi vì cơ cấu ẩm trà chiếm lượng lớn cổ phần của Dung thị, thật sự rất hiếm thấy.

"Nếu sương sớm ở trên hoa sen thì vị sẽ càng ngon."

"Ha ha, quả thật như thế." Từ xa truyền đến một tiếng cười sang sảng, làm cho Mộc Yên quay đầu lại nhìn.

Người tới đây mặc tây trang màu đen, có khuôn mặt rất tuấn mỹ, nhưng cặp mắt tối đen quá băng hàn, khí thế uy hiếp trong đó lớn đến mức làm cho người tới không dám nhìn thẳng. Mộc Yên như lấy thiếu niên thanh tú đi đằng sau người đàn ông, cảm giác được cơ thể của cô cứng ngắc, Dung Lạc cầm lấy tay của cô.

"Nhìn thấy A Lạc có tinh thần nói về chuyện quán trà của Nhà họ Dung, xem chừng cơ thể đã khôi phục rồi." Dung Tề chớp mắt, nhẹ liếc qua nhìn Mộc Yên bên cạnh Dung Lạc.

"Khiến anh họ lo lắng rồi, tôi rất tốt." Dung Lạc đặt chén trà xuống bàn, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Vậy anh cũng an tâm" đánh giá vết thương của Dung Lạc từ cao đến thấp, lúc nhìn thấy anh nắm tay Mộc Yên, ánh mắt của Dung Tề khựng lại. Nhìn về phía sau mà cười, nhìn bàn cờ trên bàn, Dung Tề nhặt một quân cờ đen lên ngắm, "Trước đây chúng tôi thích cùng chơi cờ với nhau, anh còn nhớ rõ A Lạc chơi cờ vậy giỏi nhất trong số các anh em."

"Là do mọi người nhường tôi thôi."

"Vậy sao? Không cần khiêm tốn, cả đời gia gia coi như cũng là cao thủ cờ vậy, vậy mà vẫn bị một thiếu niên mười tám tuổi như cậu đã bại." Quân cờ màu đen va chạm với bàn cờ phát ra tiếng vang thanh thúy, "Hôm nay thời tiết tốt, không bằng chúng tôi chơi một ván, nhìn xem kỹ nghệ của A Lạc có tiến bộ hay không."

"Anh họ quá khách sáo rồi, sợ là lâu quá không chơi tôi sẽ thất bại rất thảm, còn phải thỉnh đường ca hạ thủ lưu tình."

Bên trong sân vườn, tán cây che đi ánh mặt trời chói ngày hè.

Trên một cái bàn dưới tàng cây, Dung Lạc và Dung Tề ngồi đối mặt, trong không khí có hương trà hoa lài tươi mát.

Dung Tề dùng quân cờ đen, tay Dung Lạc cầm quân cờ trắng. Một lúc lâu không có tiếng động, bắt đầu quyết đấu.

Trong một góc khác của khu vườn, trong mắt của tiểu nha đầu luôn thanh thuần ngọt lại có tia sáng lạnh, "Ai cho cậu đến đây?"

Thiếu niên đứng trước mặt cô, trên khuôn mặt thanh tú có chút nghiền ngẫm: "Đã lâu không gặp, Rosemary."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Tiểu Yên Đen Tối

"Không không không, bây giờ tôi đã có tên tiếng trung rồi." Khuôn mặt xinh đẹp ngả ngón, đã không còn vẻ đơn thuần và ngượng ngùng như lúc ở bên cạnh Dung Tề nữa, mắt thiếu niên mê hoặc lòng người, "Rosemary, em nên gọi tôi bằng tên tiếng Trung là Tô Mặc."

"Mục đích của anh là gì."

"Chắc chắn chắc, em gái yêu mến, em không thể đối xử với bạn của mình như vậy." Thiếu niên tới gần Mộc Yên, thấy mặt cô lạnh lùng nhin không được bĩu môi, "Sao em vẫn không thú vị như trước vậy."

"Nói."

"Thật là lạnh nhạt mà!" Mắt xếch mê người híp lại, Trong con mắt sáng trưng của Tô Mặc hiện lên sát khí. Tay phải nhẹ động đây, con dao màu bạc lóe tia sáng lạnh đâm về phía Mộc Yên.

"Không biết tự lượng sức mình." Nhẹ lắc mình một cái, Mộc Yên nắm lấy tay phải của thiếu niên bẻ ra phía sau, quay người về phía trước đồng thời hung hăng đê Tô Mặc lên tường.

Bị xoay người đê vào tường không động đậy được, mặt Tô Mặc bị đê vào bức tường thô ráp, thân thể vận vẹo làm anh đau cắn chặt môi, nói vậy làn da trên lưng đã sớm bị tàn phá. Tô Mặc am hiểu cách ám sát, nhưng đánh nhau trực diện vẫn là nhược điểm của anh.

"Chơi đủ chưa?" Môi đỏ mọng nhếch lên, trong mắt Mộc Yên đầy vẻ uy hiếp làm cho thiếu niên chấn động. Đây mới là Rosemary của bọn họ, đủ tàn độc cũng đủ mạnh mẽ

"Em gái thân mến, đã lâu không gặp, hình như thân thủ của em càng ngày càng biến thái." Tô Mặc nhú mày trên gheo cô, "Có lẽ chúng ta nên hôn một cái mừng gặp mặt đi." Thiếu niên tới gần cô đồng thời nghe thấy một tiếng xương gãy, diemnd@nl3quyl d0n cái trán trắng nõn bắt đầu đỏ mỗ hôi lạnh, Tô Mặc thờ hồn hèn tức giận trừng mắt nhìn cô quát: "Bạo quân!"

Mộc Yên cười khế, ghé vào lỗ tai anh lạnh giọng nói: "Không hủy cánh tay phải của cậu, sao cậu có thể ngoan ngoãn nghe lời được?" Không chút thương tiếc nắm cầm của anh, ngón tay của Mộc Yên dần dần siết chặt lại, lúc này trên mặt cô đầy vẻ tà mị.

Mà Tô Mặc lại sắp phun lửa, anh lại bị một xú nha đầu nhìn từ trên cao xuống mà đùa bỡn. Anh ghét nhất là việc Mộc Yên đùa bỡn mình như súng vật, Tô Mặc thờ hồn hèn muốn quay đầu đi, lại cảm giác được xương đau ở bên dưới.

"Hawk, tôi chỉ muốn cho anh hiểu được cái gì gọi là không biết lượng sức mình thôi." Vui vẻ nhìn thiếu niên đỏ mỗ hôi lạnh, Mộc Yên mỉm cười vỗ mặt anh, "Không nên ngỗ nghịch với tôi, biết chưa?"

"Hừ!" Thiếu niên ngang ngược hừ lạnh, nhưng lại đổi lấy một trận đau đớn tận xương. Bọn họ đều học qua chương trình chống đau đớn biến thái, cho nên anh biết Mộc Yên đã thủ hạ lưu tình với anh nhưng vẫn làm cho anh không cam lòng cúi đầu với cô.

"Nói!" Lại dùng sức, Tô Mặc cảm thấy cô nhóc này như muốn rút các đốt ngón tay của anh ra vậy.

"Được rồi, được rồi, không đùa nữa, tổ chức kêu tôi tới đây để hỗ trợ em "

Đôi mày thanh tú nhẹ nhú lại, mắt Mộc Yên tỏa ra tia lạnh thấu xương: "Anh khẳng định là hỗ trợ chứ không phải giám thị?"

"Nếu em cho rằng như vậy thì tôi cũng không còn gì để nói."

"Không nên ngỗ nghịch với tôi."

Tô Mặc im lặng, thân là người phụ trách ám sát của tổ chức, lòng tự trọng của anh bắt anh không được thần phục bất cứ kẻ nào.

Không biết từ khi nào mà con dao của anh đã bị Mộc Yên nắm trong tay, lóe lên tia sáng chậm rãi trượt qua cần cổ trắng nõn của thiếu niên, cuối cùng dừng ngay động mạch chủ của anh, chỉ cần đâm thật sâu vào, Tô Mặc sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

"Em muốn làm gì?"

"Làm gì sao?" Đôi môi đỏ mọng nhẹ nhếch lên, hai mắt đen nhánh đầy sự tàn bạo, con dao nhẹ ép về phía trước, cắt qua cần cổ của Tô Mặc, máu tươi đỏ thẫm chậm rãi chảy xuống da thịt, "Yên lặng." Tiếng nói trầm thấp làm cho nội tâm của Tô Mặc sinh ra nỗi sợ hãi vô hạn, "Tôi chỉ muốn chơi đùa với em thôi!" Mộc Yên cười giống như mật ngọt, nhưng thiếu niên lại đỏ mỗ hôi lạnh, diemnd@nl3quysd00n mọi người đều biết rõ Rosemary, nếu đột nhiên cô ấy chuyển từ vẻ lãnh khốc của ngày thường thành tươi cười xinh đẹp, vậy đó chính là giờ chết của người rồi. Dù người ta mất cảnh giác để giết là thú vui ác độc của con nhóc xấu xa này, cô thích làm cho con mồi chìm đắm trong những viễn cảnh tốt đẹp rồi bị một kích mất mạng.

Con dao lại đâm vào một ít, nụ cười của Mộc Yên lại càng ôn nhu say lòng người, "Yên lặng, không nên có ý đồ chọc giận tôi, trừ khi anh muốn tìm chết! Biết chưa?"

Thân hình gầy gò của thiếu niên run rẩy, dùng giọng nói mỏng manh thờ dốc bên tai cô, nói: "Biết, biết."

"Rất ngoan!" Miệng nhẹ vỗ vỗ khuôn mặt trắng bệch của Tô Mặc, Mộc Yên buông lỏng tay ra.

Tô Mặc tức giận nhìn cô ôn nhu cười ngọt ngào, dùng tay trái không bị thương nhanh chóng vùi động tác bẻ lại các đốt ngón tay và khuỷu tay trật khớp phát ra tiếng kêu "Răng rắc răng rắc". Tuy rằng đánh không lại Rosemary, nhưng anh cũng sẽ không ngồi không, chuyện biến thái như bẻ lại mấy đốt ngón tay, bọn họ đã sớm thuần thục như cháo trong các buổi huấn luyện.

Lấy khăn tùy thân ra xoa xoa vết máu trên cổ của mình, khoe miệng Tô Mặc giật giật, khăn tay này vốn được chuẩn bị để sau khi giết người sẽ lau vết máu của người khác bắn lên người mình, thật không thể tin lúc này lại phải dùng tới.

"Kế hoạch của em thế nào?" Liếc mắt nhìn Mộc Yên im lặng dựa vào tường, Tô Mặc sửa sang lại quần áo, đóng nút áo trên cùng vào để che đi miệng vết thương.

"Thời gian quá ngắn, còn đang quan sát."

"Dung Tề điều tra em." Tô Mặc cười khê, "Đáng tiếc anh ta lại tìm lầm người. Người Nhà họ Dung cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài!" Mỗi móng nhẹ nhếch lên, trong mắt thiếu niên đầy vẻ tàn bạo.

"Che dấu thân phận của mình, đừng đánh rần động cỏ."

"Hình như người Nhà họ Dung rất có hứng thú với em nha. À, đúng rồi. Mấy người Nhà họ Mộc cũng không yên tĩnh. Em gái thân mến, em bị rất nhiều người theo dõi đó!" Đột nhiên Tô Mặc tâm tình rất tốt, nhanh chóng đoạt lấy con dao trong tay Mộc Yên, ném lại một câu, "Bảo trọng!" Sau lại bỏ đi.

Lúc trở về, Dung Lạc và Dung Tề đã đánh cờ được hơn phân nửa, Mộc Yên không hiểu gì cả nên chỉ có thể ngồi một bên quan sát. Tô Mặc nhìn cô chuyển thành vẻ nhu thuận chỉ trong nháy mắt, nhìn không được khinh bỉ, vừa rồi đặt dao lên cổ mình, con nhóc xấu xa này cũng không đáng yêu như vậy.

Trên bàn cờ, tình hình chiến đấu càng lúc càng gay cấn, tốc độ đánh cờ cũng rất nhanh, quân cờ đen, đánh quân cờ trắng của Dung Lạc rơi ra hai bên. Nhưng Dung Lạc cũng không cuống quýt, trên mặt vẫn bình tĩnh nhàn nhai. Anh cầm hai quân cờ rơi xuống bàn, lúc rơi xuống, Dung Tề lại nở nụ cười, "A Lạc thật sự muốn đi như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cao Thủ Quyết Đấu

Dung Lạc gật đầu, một tay của Dung Tề chống cằm, một tay ăn hết hai quân cờ trắng của Dung Lạc, tuy rằng không hiểu về cờ, nhưng người thông minh đều nhìn ra được cờ đen đang bao vây, cờ trắng đang ở thế bất lợi. Trong lúc nhất thời, Dung Lạc lâm vào tình cảnh khốn cùng, A Cửu đứng bên cạnh nhíu mi, anh đi theo tiểu thiếu gia cũng học được không ít kỹ thuật đánh cờ, nhìn qua bàn cờ cũng thấy được kết quả thắng bại rồi.

Dung Lạc vẫn bình tĩnh như trước, nhấp một ngụm trà hoa lai, cầm một quân cờ trắng lên suy nghĩ sau đó đặt xuống chỗ giao nhau.

Dung Tề kinh ngạc sau đó cười ha hả, "Một nước phá giải thế cờ, nước cờ này của A Lạc thật sự rất lợi hại!" Cờ trắng đã rơi vào thế thua mà lại có thể lật ngược thành thắng, tuy rằng ngoài miệng Dung Tề nói tán thưởng nhưng quân cờ đen trên tay vẫn không hề nể mặt, nhanh chóng đặt bên cạnh quân cờ trắng, lại đẩy cờ trắng vào tuyệt cảnh.

Quân cờ đặt vào ô thứ tư, Dung Lạc nhàn nhai uống trà, A Cửu đứng bên cạnh cũng không bình tĩnh, thiếu gia của anh có thể hóa giải nguy hiểm từng bước một, một quân cờ trắng làm bàn cờ phức tạp gần như đã định xong thắng thua lại xoay chuyển, bất tri bất giác cờ trắng và cờ đen đã muốn ở thế hòa.

Sắc mặt Dung Tề cũng trở nên nghiêm túc, mấy quân cờ đen khí phách, khí thế bất phàm, không chút khách sáo tấn công cờ trắng.

Toàn bộ cờ trắng đều bị cờ đen vây quanh, mấy quân cờ đen của Dung Tề chặn đứt toàn bộ đường đi của cờ trắng.

Thế cục của bàn cờ đầy gay cấn, cờ đen công kích mạnh mẽ, cờ trắng luôn chịu cản trở. Ngón tay thon dài cầm cờ lên, không để ý tới thế cục gay cấn của bàn cờ, Dung Lạc đặt quan cờ trắng ở góc tư bên phía bàn cờ. "Thiếu gia, không thể để ở đây" A Cửu trầm mê nhìn thế cục bàn cờ hai bên, nhưng lại quên mất thân phận lên tiếng ngăn cản.

Cờ trắng đã đặt xuống, Mộc Yên nghiêng đầu nhìn A Cửu, "Vì sao không thể?"

Còn chưa nói xong đã thấy Dung Tề ăn mất quân cờ trắng, nhìn khóe môi Dung Tề nhếch lên, Mộc Yên bĩu môi: "Thế nào? Chẳng lẽ thua rồi?"

Dung Lạc sờ đầu của cô, "Ngoan, không thua, tiếp tục xem."

"Ừ." Mộc Yên gật đầu, Tô Mặc ở bên cạnh trợn mắt lên, không biết vì sao trong đầu anh đột nhiên hiện lên một câu "Chó má" Dung Tề thiếu gia của hắn ở bên cạnh từng bước mạo hiểm đặt cờ, mà người bên kia lại uống trà lại ân ái với Mộc Yên, thật là quá đáng.

Hai người cầm cờ đặt qua đặt lại, Dung Tề cũng không còn vẻ đắc ý vừa rồi nữa, bởi vì anh dần phát hiện viên cờ trắng Dung Lạc đặt ở góc tư kia thật sự đã vây mất góc đánh sáng sủa của cờ đen, mà mình lại ăn mất quân cờ đó, mất nhiều hơn được! Mắt thấy thế cục bàn cờ xoay chuyển, cờ đen của anh đã bị cờ trắng của Dung Lạc bao vây. Anh đành phải nhặt một quân cờ đen lên, cờ trắng chạy, cờ đen đuổi theo, cờ trắng lui, cờ đen nối đuôi theo, cờ trắng cũng kẻ sát bên, thay đổi liên tục, hai người đều đẩy nhanh tiết tấu tấn công lên, mà cờ trắng lúc mới bắt đầu thì nhàn nhai, tốc độ của Dung Lạc cũng không kém cỏi chút nào. "Cạch, cạch, cạch..." Cờ có khí phách, cờ đen cờ trắng dây dưa với nhau, rồi thành một nùi, giống như hai quân cờ trắng đen đang chém giết quyết đấu với nhau.

Tay Dung Tề cầm cờ đen, lòng bàn tay đỏ mồ hôi, anh nhớ tới lúc trước bốn anh em nhà họ Dung đều bị ông cụ tự tay dạy chơi cờ, từng chiêu thức đều xuất phát từ Dung Uy, nhưng kỹ năng chơi cờ của mỗi người lại không giống nhau, anh cả Dung Ôn am hiểu phòng thủ, Dung Trạch am hiểu chặn đường, anh am hiểu tấn công, nhưng mà Dung Lạc không hề am hiểu nhất gì cả, không, cũng có thể nói mỗi một hạng mục anh đều am hiểu, người chơi cờ cùng anh nhất định sẽ có thể chiếm được ưu thế lúc đầu, nhưng kết quả cuối cùng chỉ có thể là—— chết! Dung Lạc ra tay, mọi con đường đều thay đổi, hơn

nữa lại rất khó có thể nắm bắt, cho nên cuối cùng người chơi cờ sẽ luôn cảm thấy đầu óc choáng váng.

Dung Tề cố gắng trấn tĩnh lại, cờ đen truy kích, cờ trắng chạy, cờ đen chuyển hướng, cờ trắng đi theo, cờ đen chạy, cờ trắng chặn đường, Dung Lạc thận trọng, những quân cờ thay phiên nhau truy đuổi, rốt cục Dung Tề không còn chỗ để đặt cờ nữa, bởi vì dù đặt như thế nào, cũng đều sẽ thua.

Nhanh chóng giã chân mảy ra, Dung Tề tán thưởng: "Kỹ thuật đánh cờ của A Lạc quả nhiên lợi hại!"

"Anh họ cũng rất lợi hại, là đối thủ giỏi nhất mà tôi từng gặp!"

Mất Dung Tề sâu thẳm, quả thật là đối thủ giỏi nhất, nhưng không chỉ đơn giản là bàn cờ mà thôi. "Một quân cờ được đặt xuống, mạnh mẽ áp chế đối phương, chiều nào cũng sẽ lấy mạng đối phương, em nói đúng không, A Lạc?" Cảm quân cờ đen trong tay suy ngẫm, trong lời nói của Dung Tề đầy thâm ý.

"Thật ra tôi coi trọng cách tích góp từng chút một hơn, dù sao dục tốc thì bất đạt mà."

"Ồi chào? Đừng có gấp gáp phủ nhận như vậy, nếu chúng ta cơ hội chơi cờ lần nữa, đến lúc đó anh nhất định sẽ cho A Lạc biết cái gì là áp chế đối phương, chiều nào có có lực đòi mạng" Quân cờ đen trong tay Dung Tề rơi xuống bàn, tiếng vang bên nhón chói tai.

"Tôi mới bắt đầu mong chờ."

"Nếu cơ thể A Lạc khôi phục tốt, anh cũng có thể yên tâm trở về." Miệng Dung Tề đột nhiên nhếch lên, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời. Anh cười nhìn cô gái nhỏ ngồi bên cạnh nói lời tạm biệt, "Mộc tiểu thư, hẹn gặp lại." Mắt lúc sáng lúc tối làm cho Mộc Yên nhú mi. Vừa ngẩng đầu liền đụng phải ánh mắt của Tô Mặc, mắt người thiếu niên đầy thâm ý, Mộc Yên biết ý của anh là muốn mình "Cẩn thận."

Ván cờ này cũng cho A Cửu mở rộng tầm mắt, anh thu dọn bàn cờ, đi chuẩn bị cơm trưa.

Mùa hè gió thổi lướt qua mái tóc đen như ngọc của Dung Lạc, anh cứ ngồi như vậy làm cho người khác cảm thấy yên tĩnh, nhàn nhã và đẹp đẽ.

"Nhìn cái gì?" Vừa quay đầu lại, anh nhìn thấy Mộc Yên thơ thẩn, như không hề tồn tại, cực kỳ đáng yêu.

"Nhìn anh." Không hề lảng tránh, cô lớn mật nhìn thẳng vào anh.

"Sao?" Anh cười ôn nhã, lại làm cho Mộc Yên liên tục nhú mi. "Vậy nhìn thấy thế nào?"

"Cảm giác không rõ lắm, cũng không hiểu lắm."

"Cho nên phải luôn ở bên cạnh tôi thì mới hiểu được." Dung Lạc nhìn cô.

"Vậy nếu vẫn không hiểu thì sao?" Mộc Yên vừa dứt lời liền bị ôm vào ngực.

Mềm nhẹ hôn lên đỉnh đầu thơm ngát của cô, bên tai cô là giọng nói gần như nỉ non nức nở của Dung Lạc: "Vậy hãy ở bên cạnh tôi mãi mãi đi."

Nhà họ Lâm

Chu Phình Đình ngồi trên sofa trong phòng khách hơi lo lắng, tuy rằng lần này Lâm Uyên muốn cô đến đây chơi, nhưng cô lại sợ gặp mẹ của Lâm Uyên là Dung Li.

"Phình Đình đến sao?" Cả hai mẹ con cùng đi ra làm cho Chu Phình Đình bất ngờ, sau đó chỉ có thể nở một nụ cười cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Nói Không Sai, Rất Thú Vị

"Bác Dung Li." Cúi đầu chào một cái, mấy ngón tay Chu Phình Đình lại siết chặt lại.

"Đứa bé ngoan, tiểu Uyên muốn con tới đây chơi với nó, bác không quấy rầy hai đứa nữa." Kinh ngạc nhìn Dung Li đi lên lầu hai, Chu Phình Đình không ngờ hôm nay bà ta lại không làm khó mình.

Lúc đi qua người Lâm Uyên, mắt bà nhìn Chu Phình Đình có thâm ý khác.

"Phình Đình muốn uống cái gì?" Lâm Uyên cười sáng lạn.

"Gi cũng được." Suy nghĩ lại, cô lại nói thêm một câu, "Có trà nóng thì tốt hơn." Nói xong Chu Phình Đình liền hỏi hân, nhìn Lâm Uyển cười trên ghẹo, cô liền lập tức đỏ mặt. Bộ dụng cụ pha trà được bày ra theo thứ tự, Lâm Uyển bỏ lá trà vào trong ấm trà có sẵn nước ấm, lập tức có một mùi hương nồng đậm bay đầy không khí.

"Bích Loa Xuân." Chu Phình Đình ngửi thấy mùi trà trong không khí, trong mắt có chút mềm mại.

"Tớ không giống A Lạc, không biết về trà nghệ, trà còn nóng cậu mau uống đi." Bưng một ly trà lên đưa cho Chu Phình Đình, Lâm Uyển phát hiện cô càng lúc càng ngượng ngùng không khỏi buồn cười. "Sợ là cậu đã đặt cả trái tim trên người A Lạc rồi!"

"Tớ.." Ngắc đầu cảm nhận được độ ấm của trà trong tay, cô muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi dài.

Hương trà lượn lơ, cô lại nhớ tới lần đầu tiên gặp anh là lúc mười sáu tuổi, người thanh niên lớn hơn mình một tuổi như ngọc lạnh được điêu khắc tỉ mỉ vậy, cực kỳ tinh xảo.

Trong yến hội náo nhiệt, anh lại ngồi im lặng, yên tĩnh nhưng lạnh lùng, xa cách như vậy, trong mắt như không có bất kỳ kẻ nào, nhưng chỉ có người con trai như vậy mới được cô yêu đến tận tim. Cô bắt đầu xuất hiện thường xuyên ở nhà họ Dung, cô luôn đỏ mặt vụng trộm đánh giá từng cử chỉ hành động của anh.

Tựa như một thiếu nữ trải qua mối tình đầu vậy, cô cự tuyệt tất cả những thanh niên muốn tới gần để lấy lòng cô, chỉ thích người yên tĩnh như anh. Từ từ, cô phát hiện anh không giống những người khác, thích trà, thích cờ vây, ngẫu nhiên luyện tập thư pháp làm cho cô kinh diễm, cô yên lặng nhìn anh luôn lạnh lùng một thân một mình, không dám tới gần, cũng sợ tới gần, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Cô vẫn nghĩ đến anh sẽ vĩnh viễn chỉ có một mình, bởi vì ở trong lòng cô không có ai xứng với anh, cô cũng chưa bao giờ xa yêu cầu anh liếc nhìn cô một cái, nhưng không ngờ tất cả đều bị một đứa con gái phá vỡ. Cô phát hiện thì ra anh cũng có thể cười ôn nhu và sùng nịnh như vậy, cô nhìn anh và cô gái kia ở cùng một chỗ càng lúc càng thân thiết, lòng của cô giống như bị xé nát, đau một ngày một đêm, cô hâm mộ thậm chí là ghen tị, có đôi khi cô còn muốn hỏi anh: Rốt cuộc cô có chỗ nào kém cô ta? Nhưng chung quy vẫn không hỏi ra miệng được.

"Phình Đình?"

"Phình Đình?"

"Hả?...Ừ."

Lâm Uyển nhìn cô thất thần hơn nửa ngày, hỏi: "Đáng giá sao?"

"Không có gì mà đáng giá hay không, chỉ là có nguyện ý hay không thôi."

"Không ghen tị sao?" Sửng sốt một chút, Chu Phình Đình mới hiểu được Lâm Uyển nói cái gì, lập tức bĩu môi, "Ghen tị có ích lợi gì?"

"Vậy cậu cam tâm như vậy?"

"Không cam lòng?" Cười khê hai tiếng, cô tự giễu: "Có ích lợi gì?"

Mắt Lâm Uyển thâm sâu, xoa dịu không khí bị thương, "Lát nữa chúng ta lái xe ra ngoài đi dạo, không nghĩ đến những chuyện không vui này nữa."

"Được, được." Thu lại mở suy nghĩ phức tạp của mình, khó có khi Chu Phình Đình cười thoải mái như vậy.

"Phình Đình, tớ đi thay quần áo, cậu ra cửa xem giúp tớ coi có bưu thiếp của bạn bè gì không?" Lâm Uyển vừa đi lên cầu thang, vừa nói: "Chìa khóa ở trên bàn."

"Được, cậu đi thay quần áo đi, tớ đi xem cho."

Nhìn bóng lưng Chu Phình Đình dần dần biến mất, Lâm Uyển đứng lại, "Con có thấy được phản ứng gì không?" Không biết từ khi nào mà Dung Li đã đi đến cầu thang, "Dù là phản ứng gì thì những ngày tốt ở nhà họ Dung của con nhóc kia cũng sắp kết thúc rồi." Ngày hôm qua vừa có mưa, thùng thư trước cửa nhà họ Lâm cũng đầy nước, lấy chìa khóa mở thùng thư ra, Chu Phình Đình không thấy bưu thiếp nào cả, nhưng lại thấy bên trong có một túi tư liệu được bao lại bằng giấy. Không hề nghĩ nhiều, cô vờn tay lấy ra, ai ngờ lại trượt tay, túi tư liệu rơi xuống đất, đồ bên trong rơi đầy trên đất. Thậm chí còn bị nước làm ướt bị dơ một góc, thờ dài một tiếng. Chu Phình Đình cúi người nhặt lên, vát và lăm mới nhặt được hết những tờ giấy rơi đầy đất lên, muốn lau vết nước bẩn bên trên đi. Lấy khăn tay ra lau tờ giấy, đột nhiên, động tác của cô dừng lại một chút...

Cầm lấy mấy trang giấy kia, Chu Phình Đình càng xem càng cảm thấy khiếp sợ, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt... Cô gái đó lại là...

Điều chỉnh lại suy nghĩ, hiện tại trong đầu cô chỉ có một ý tưởng duy nhất đó là nhất định phải cho Dung Lạc biết được điều này, cô không thể để anh bị lừa. Cô vẫn hiểu là chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, tuy rằng Dung Lạc chưa từng liếc mắt nhìn cô một cái, cô cũng không thể anh lấy một cô gái như vậy.

Ngón tay vẫn hơi run run, lấy di động ra bấm số của Lâm Uyển, cô cố gắng điều chỉnh giọng nói của mình cho bình tĩnh lại, "A Uyển, tớ thấy không được thoải mái, nên về nhà trước rồi."

"Thân thể không thoải mái?" Lâm Uyên đứng ở ban công phòng ngủ nhìn người nói chuyện với mình đang đứng ở cửa lớn, lại giả bộ lo lắng, "Vậy có cần đến bác sĩ không?"

"Không sao đâu, tớ về nghỉ ngơi một chút sẽ tốt lên thôi."

"Vậy cậu lái xe cẩn thận, lần sau đi dạo cũng được."

"Được, nhất định rồi."

Tắt điện thoại di động, nhìn chiếc xe thể thao chạy về hướng nhà họ Dung, mắt Lâm Uyên rất u ám.

Nhà họ Dung, trên sofa trong phòng khách.

Dung Trạch đi làm, Dung Ngữ đến trường, trong nhà cũng chỉ còn Mộc Yên và Dung Lạc.

Mộc Yên vừa tắm xong, mái tóc dài rối tung, nằm trên sofa xem tiết mục điều tra phá án, Dung Lạc cầm một quyển sách dựa vào bên cạnh. Ngẫu nhiên hai người thảo luận vài manh mối phá án, sau đó đoán kết quả ai là hung thủ và tội phạm, không khí cực kỳ ảm áp.

Qua vài lần phân tích, Mộc Yên ngẫu nhiên liếc mắt nhìn người phá án trên TV, bĩu môi, "Không cho anh phân tích nữa!"

"Sao vậy?" Dung Lạc kinh ngạc, khép sách lại, sờ tóc của cô bằng cánh tay không bị thương.

"Mỗi lần anh phân tích đều đoán ra tội phạm rất sớm, vậy tôi còn coi làm gì nữa?" Cảm giác được bàn tay to sờ tóc cô chậm rãi trượt xuống dưới, Mộc Yên giật dỗi cắn một cái lên tay anh.

Dung Lạc ngẩn ra, sau đó lại nhẹ nhàng nở nụ cười, khó có khi thấy được tính trẻ con của cô như vậy, anh cảm thấy tâm trạng rất tốt. Bởi vì anh cười mà Mộc Yên dần đỏ mặt.

"Tôi khát." Cô xấu hổ muốn nói sang chuyện khác.

"Lại đây, bóc cho em mấy trái nho."

Nghiên người liếc nhìn cánh tay phải bị thương của Dung Lạc, cô hoài nghi hỏi anh: "Anh chắc chứ?"

Kéo mâm đựng trái cây đến bên cạnh, ngón tay thon dài nhặt một quả nho màu tím lên, chậm rãi bóc vỏ, lại lấy hết hạt nho ra, mỗi một động tác đều trôi chảy mà tao nhã. Mộc Yên sợ hãi than thầm, thì ra tay trái cũng có thể dùng. Nhìn anh mỉm cười đưa trái nho tới miệng cô, cô cũng không thấy ngượng ngùng, lập tức há miệng. Có chút chua, có chút ngọt, thịt nho nhiều nước, cô giống như mèo con vừa lòng chép miệng. Thấy cô thích, Dung Lạc lại giúp cô lột mấy quả nữa rồi dứt cho cô.

Nho đưa tới đôi môi phấn nộn, cô dùng hàm răng trắng như tuyết để cắn, nước trái cây ngọt chảy ra, khiến cho sắc mặt của cô càng mềm mại mê người.

Mắt Dung Lạc âm u, "Ngon không?"

"Tự anh ném thử không phải sẽ biết sao." Không nhìn vào mắt anh, lực chú ý của cô đều đặt vào TV.

Bỗng nhiên bờ môi nóng lên, còn chưa kịp phản ứng lại đã bị người ta nhẹ nhàng mút, Mộc Yên ngẩng đầu trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mắt.

"Hương vị quả thật không tệ." Anh trên tức nhìn cô, lại cúi đầu xuống tiếp tục hôn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chân Tướng Đầy Chấn Động

Trên đường Chu Phình Đình nhấn mạnh ga, tốc độ xe tăng nhanh.

Cô tuyệt đối không thể để cho Dung Lạc cưới một người con gái như vậy, tuyệt đối không thể!

Xe thể thao màu xám bạc chạy như bay trên đường, ở một khúc quẹo, bởi vì tốc độ quá nhanh, suýt nữa va chạm vào xe khác!

Chu Phình Đình vội vàng đạp thắng lại, nhìn xe dừng lại mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng thật ra cô dừng lại, lại chặn xe người khác không thể đi.

"Có mất hay không vậy? Thiếu chút nữa đâm chết ông đây rồi!" Có người mở cửa kính xe ra mắng to.

"Con mẹ nó có biết lái xe hay không?"

"Đứng ở giữa đường tính chặn hết xe sao?"

...

Mới trong chốc lát, mà tiếng chửi bậy đã liên tiếp vang lên.

Xuất thân thế gia, được người nhà nuông chiều trong lòng bàn tay nên Chu Phình Đình không chịu nổi khi nghe bọn họ chửi bậy, tâm trạng cô vốn không tốt, cũng bởi vì chung quanh toàn tiếng chửi bậy đầy lửa giận. Không biết tại sao, trong lòng khó chịu, cô liền đấu khẩu với những người đó. Xoa xoa thái dương, Chu Phình Đình hèn mọn nhìn thoáng qua những người đang tụ tập mắng mình, xe Ferrari của mình bị hỏng còn chưa nói gì đâu? Đám người được tiện nghi đến phá xe lại giống chó điên không ngừng sủa bậy.

Tuy con đường này rộng lớn, nhưng bởi vì gần trung tâm thành phố, nói như thế nào thì giờ tan tầm cũng có chút chật chội! Nhưng đám bà cô này lại túm tụm lại, dùng xe giữa đường sống chết không chịu đi, đường không bị kẹt mới lạ!

Mất thấy tình huống càng ngày càng tệ, cảnh sát giao thông trẻ tuổi đã sớm nhìn không được nữa. Anh đi qua gõ vào cửa kính xe, nhìn cửa kính xe chậm rãi hạ xuống liền sùng sốt một chút. Cảnh sát giao thông thật sự không ngờ người không phân rõ phải trái với quy tắc giao thông lại là một cô gái.

Cúi chào đầy khí thế, cảnh sát giao thông trẻ tuổi lễ phép nói: "Tiểu thư, xin đưa hộ chiếu của cô ra!"

Chu Phình Đình nhìn anh nửa ngày không thêm đề ý tới.

Pháp luật giao thông của nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa

Cảnh sát giao thông thấy vậy tiếp tục nói: "Tiểu thư, ngài cố ý dùng xe giữa đường cản trở giao thông nghiêm trọng. Căn cứ theo《Pháp luật giao thông của nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa 》Chương 5, điều thứ chín mươi ba nếu cô không có hộ chiếu thì sẽ bị giam xe."

"Tâm trạng không tốt, đừng đến làm phiền tôi!"

"Tiểu thư, xin cô tích cực phối hợp, hành vi của cô đã gây cản trở giao thông nghiêm trọng, nếu cô tiếp tục như thế, sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật."

"Được, cảnh sát giao thông mấy người lợi hại, tôi đi là được."

Cảnh sát giao thông trẻ tuổi lắc đầu: "Dựa theo quy định, cô phải giao hộ chiếu ra!"

Đi cũng không được, vừa thấy vậy lửa giận của Chu Phình Đình bốc lên: "Tôi chỉ nói một lần, rút ngay!"

Tính tình của cảnh sát giao thông trẻ tuổi này cũng nóng nảy, anh gác phiền trực nhiều như vậy mà chưa gặp qua ai không phân rõ phải trái như này. Xuyên qua cửa kính xe, nhanh tay nhanh mắt bắt được cánh tay Chu Phình Đình làm cho cô không động đậy được.

"Buông ra!"

"Tiểu thư mời cô phối hợp!"

Giằng co trong chốc lát, chỉ thấy một người đàn ông mặc cảnh phục, đại khái hơn năm mươi tuổi vội vàng chạy tới, "Vô liêm sỉ! Còn không mau buông bàn tay bẩn thỉu của cậu ra!"

"Trần đội trưởng?" Cảnh sát giao thông trẻ tuổi giật mình nhẹ buông tay.

"Chu tiểu thư, thật ngại quá, cậu ta là người mới tới không hiểu chuyện."

"Anh ta nói muốn giam xe của tôi! Muốn kiểm tra hộ chiếu của tôi!"

"Sao có thể, giam của ai cũng không thể giam của cô." Người đàn ông năm mươi tuổi cười đầy nịnh nọt.

"Được rồi, cho Trần đội trưởng mặt mũi, chuyện này coi như xong, tôi cũng không muốn để cho người khác cho rằng con gái Chu cục là người thích quấy rối."

"Được được, cô đi cẩn thận, cho tôi hỏi thăm cục trưởng Chu."

Nhìn xe thể thao màu bạc đi càng xa, Trần đội trưởng nhìn người trẻ tuổi đầy nghiêm túc, "Nhớ kỹ, đây là con gái Chu cục, cậu không có mất mà đi chọc vị tổ tông này nữa."

"Nhưng con gái cục trưởng người dân nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, cũng phải chấp hành luật giao thông!" Về mặt người thanh niên nghiêm túc.

"Tiểu tử, tôi thấy cậu có tác phong cẩn trọng, là một mầm non tốt. Nhưng cậu cứ như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày bát com của cậu bị mất, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu." Trần đội trưởng lạnh lùng trừng mắt nhìn anh một rồi đi.

Chuyện này náo loạn như vậy, Chu Phình Đình thoát khỏi chỗ đó thì đầu óc cũng tỉnh táo không ít, nếu cô tùy tiện đi gặp Dung Lạc như vậy, liệu anh có tin tưởng mình không?

Dừng xe bên đường, cô lấy toàn bộ những thứ trong tập tài liệu ra, không ngờ ngoại trừ vài tờ báo cáo điều tra còn có mấy tấm ảnh chụp.

Cô cẩn thận mở ảnh chụp ra xem, nụ cười trên mặt càng ngày càng chăm chọc, vảy màu đen khiêu gợi, ánh mắt của cô gái lạnh lùng như băng, cánh tay của người đàn ông khoác lên vai cô lại rất chướng mắt! Lục tục mấy tấm ảnh, đều là Mộc Yên uống rượu với một người nam nhân khác, cảnh tượng kẻ vai sát cánh! Bởi vì ánh sáng hơi tối, cũng khiến cảnh sắc hơi mơ màng.

Đến hai tấm cuối cùng làm cho Chu Phình Đình cả kinh, cô gái cuộn mình ở một góc sáng sủa trong ngục giam, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhưng ánh mắt lại vẫn ngang ngược như trước. Ngón tay Chu Phình Đình run run cầm vài tờ báo cáo điều tra lên, nhìn thấy kết quả làm cho cô không khỏi đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Đưa nhỏ đó thế nhưng —— đã từng giết người!

Không được, cô nhất định phải nhanh chóng nói cho Dung Lạc biết! Một người phụ nữ đáng sợ như vậy sao có thể ở bên cạnh anh được.

Cái gì gọi là tiểu thư nhà họ Mộc? Cô đều đã bị khuôn mặt nhỏ vô tội lừa rồi, quả nhiên con ngoài gia thú cũng không phải thứ tốt gì, toàn bộ đều là đồ dê tiện! Không biết ở nước ngoài đã bị bao nhiêu đàn ông đè lên giường nữa. Huống chi còn từng vào ngục giam!

Chu Phình Đình giống như tìm được điều gì để an ủi nội tâm đang bất bình của mình, trong đầu cô đầy cảm giác vui sướng vì có thể trừ bỏ Mộc Yên, cô chỉ biết không ai có thể xứng với anh!

Ghen tị, chán ghét, hai loại cảm xúc này điên cuồng lấn áp đầu óc Chu Phình Đình, cô chỉ biết sao lại phải tự so sánh mình với kẻ dê tiện kia, nghĩ đến đây cô đột nhiên sung sướng nhếch khóe môi lên.

Phụ nữ chính là động vật ngu xuẩn như thế, bọn họ điên cuồng đào móc khuyết điểm của tình địch, lại quên mất sự thật là dù như thế nào thì người cô thích cũng không thêm liếc mắt nhìn cô một.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Trêu Chọc Cô, Đều Phải Chết

Trên sofa trong phòng khách, Mộc Yên ôm đầu gối sợ hãi than "Quả nhiên người phụ nữ này là hung thủ!" Rồi sau đó, tuy rằng cô không được tự nhiên nhưng vẫn rất bội phục mà nhìn thoáng qua Dung Lạc khen ngợi "Anh lại đoán đúng rồi!" Sau khi nói xong há mồm ra ăn nho anh dứt.

Nhìn vô nho trên bàn, Mộc Yên mới phát hiện anh lại luôn chuyên tâm lột vỏ nho cho cô. Chẳng qua vì cô xem tiết mục phá án rất nhập tâm nên mới không chú ý tới nho mình đang ăn trong miệng đều do anh dứt.

"Dung Lạc, anh nói xem, vì sao người phụ nữ này muốn giết anh ta?" Cô gối đầu lên đùi anh, bởi vì miệng đang ăn trái cây nên giọng nói không rõ.

Biết cô vẫn chú ý đến tiết mục giết người trên TV, anh bắt đắc dĩ nói, "Tôi cũng không phải cô ta, sao tôi biết được?"

"..."

"Có phải vì thích người đàn ông đó không? Nhưng thích nhiều năm như vậy, bởi vì không được hồi đáp nên mới giết anh ta sao? Như vậy thì quá khát máu rồi."

Anh nhìn cô cười khê, "Quả thật rất khát máu." Nhưng con người vốn cũng rất khó hiểu.

"Dung Lạc, nếu anh giống người phụ nữ kia, thích một người rất nhiều năm, nhưng không được đáp trả, anh cũng sẽ

giết đối phương sao?"

*Mộc Yên hỏi một cách vô tâm, hỏi xong cô còn có chút
hối hận, cô cảm thấy mình hỏi vấn đề này càng ngớ ngẩn*

hơn. Nếu muốn đặt giả thiết, vậy thì giả thiết phải có cơ hội trở thành sự thật, nhưng chỉ sợ ngay cả tỷ lệ anh thích một người cũng chỉ có không phân trăm. Nhưng câu hỏi của cô lại là nếu, Dung Lạc thích một người rất nhiều năm?"

Sao có thể được? Ngay cả tỷ lệ phân trăm thích một người còn không có. Bởi vậy Mộc Yên không trông cậy vào Dung Lạc sẽ trả lời cô, hướng chỉ cô còn so sánh anh với một nữ tội phạm giết người.

"Tôi không phải cô ta, vĩnh viễn sẽ không đi đến bước này." Giọng nói lạnh lùng làm cho Mộc Yên cả kinh, nhưng sau đó cô liền suy nghĩ cẩn thận lại, quả thật Dung Lạc sẽ không đi đến bước này, nếu anh thích một người không cần quá nhiều năm, điển;dannlle3quy1d00n nói thẳng ra sợ là đối phương sẽ đồng ý ngay, nào có chuyện giết người trả thù và mưu sát phức tạp như vậy.

"Nếu không đi đến bước này, tôi cũng sẽ không giết người tôi yêu." Mộc Yên ngồi dậy nghiêng đầu nhìn anh lại nghe anh nói câu này.

"Nhưng tôi sẽ giết hết tất cả những người cô ấy thích, sau đó cột cô ấy vào bên cạnh mình dù thế nào cũng không thể thoát được." Rõ ràng là người ôn hòa như ngọc, nụ cười cũng rất tao nhã, nhưng vì sao lời này lại làm Mộc Yên cảm thấy lạnh chill? Cô nhớ rõ phòng trong phòng khách không mở điều hòa mà.

"Thiếu gia." Không biết khi nào mà A Cửu đã vào đến nơi, anh nghiêm trọng nói nhỏ vào tai Dung Lạc cái gì đó.

"Theo tôi đến thư phòng."

"Đạ."

Nhìn lại cô nhóc vẫn đang chìm trong tiết mục phá án, vồ đầu của cô sau đó mới dẫn theo A Cửu đi vào thư phòng lần hai.

"Thiếu gia, có người đưa cho ngài cái này." Mở túi tài liệu bằng giấy ra, vẻ mặt Dung Lạc nghiêm túc liếc mắt nhìn cái đó một cái.

"Ai đưa?" Giọng nói lạnh lùng như đóng băng, A Cửu vẫn luôn đi theo bên cạnh Dung Lạc biết đây là dấu hiệu thiếu gia tức giận.

"Là một người nhìn như đàn ông, anh ta nói anh ta được người khác nhờ vả đưa tới đây, bên trong có cái gì đó rất quan trọng, muốn tôi nhất định phải giao tận tay cho thiếu gia, anh ta còn nói..." Nhìn ánh mắt A Cửu trong rõ ràng đang trốn tránh, sắc mặt Dung Lạc lại rét lạnh thêm.

"Nói cái gì?"

A Cửu lo lắng, nhắm mắt lại cắn răng nói: "Anh ta nói, anh ta nói thiếu phu nhân là một người phụ nữ không biết chừa mực."

"Vô liêm sỉ!"

Dung Lạc gầm lên, đứng lên, mắt lạnh làm A Cửu

nnun sợ tới mức run run, mặt lạnh như vàng qua thục cơ thể giết người.

"Thiếu, thiếu gia thân thể cậu mới hồi phục, đừng nóng giận."

"Lời đồn bên ngoài cũng có thể tin?" Dung Lạc luôn lạnh lùng xa cách, ít khi tức giận, nhưng lực sát thương là vô hạn.

"Dạ, dạ, tôi không tin." A Cửu cúi đầu, hiện tại còn muốn đi chết.

"Cậu đi ra ngoài đi." Thở dài một hơi, Dung Lạc cũng không ngờ mình lại tức giận như vậy, thậm chí giận chó đánh mèo trách A Cửu. Nhưng không có cách nào, chỉ cần là chuyện của cô anh vĩnh viễn không thể giữ vững lý trí.

"Dạ dạ, tôi đi ra ngoài." A Cửu vội vàng chạy ra ngoài, anh cũng không dám khiêu chiến với khí lạnh mạnh mẽ như vậy.

"Khoan đã." Hai chữ này vừa ra khỏi miệng Dung Lạc, trái tim A Cửu đột nhiên kêu "Lộp lộp" một tiếng, thiếu chút nữa đã ngừng đập.

"Thiếu gia còn có gì dặn dò?" Anh kiên trì hỏi, giọng nói còn run run.

"Giúp tôi điều tra xem rốt cuộc tập tư liệu này đến đây như thế nào." Mắt Dung Lạc âm u, "Bao gồm cả người đàn ông đưa mấy thứ này tới đây."

"Đạ, tôi đi làm ngay."

"A Cửu, điều thứ chín mà nhà họ Dung huấn luyện là cái gì?" Dung Lạc dựa vào trước bàn, giọng nói tùy ý mà đầy lực uy hiếp của một người lãnh đạo.

"Chuyện của chủ nhân người hầu không thể tò mò, không thể bàn tán ở mọi nơi, càng không thể nhúng tay vào, nghe thấy cũng chỉ có thể làm như không nghe thấy gì."

"Tốt lắm." Khóe môi Dung Lạc nhếch lên nở một nụ cười kỳ lạ, "Biết nên làm thế nào rồi chứ?"

"A Cửu hiểu."

"Tốt lắm, đi ra ngoài đi!"

"Đạ"

Đóng cửa thư phòng lại, A Cửu vẫn nắm chặt tay, tay đầy mồ hôi. Vừa rồi thiếu gia thật đáng sợ!

Trong thư phòng, tập tài liệu được để trên mặt bàn, không để ý tới nội dung điều tra, điện [d@nnlle3quy1d00nn sắc mặt Dung Lạc nghiêm túc nhìn đóng báo cáo chi tiết này. Rốt cuộc là ai?

Nhưng anh đã nhanh chóng bị mấy tấm ảnh chụp hấp dẫn, nhất là ảnh chụp với người đàn ông chương mắt kia, mắt phượng híp lại, trong mắt rõ ràng là sát ý. Những người này, một người anh cũng sẽ không bỏ qua.

Đột nhiên anh nhớ tới câu hỏi vui đùa vừa rồi Mộc Yên

hỏi anh, "Nếu anh thích một người rất nhiều năm, nhưng không được hồi báo, anh cũng sẽ giết đôi phương sao?"

"Tôi sẽ không giết người tôi yêu, nhưng, tôi sẽ giết tất cả những người cô ấy thích."

Không, không chỉ có người cô thích. Hiện tại Dung Lạc càng khẳng định: Chỉ cần là người từng trêu chọc cô, toàn bộ đều phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Đi Dạo Cửa Hàng?

Edit: susublu

"Chị dâu nhỏ, lát nữa chị ra ngoài sao?" Trên bàn cơm, Dung Ngữ vừa ăn lạp xường, vừa nhận cái bánh bao Mộc Yên đưa cho cô.

"Ừ." Múc một muỗng sữa chua, Mộc Yên gật đầu.

"Bên ngoài nhiều người xấu, chị không ngại dẫn em theo để lao động miễn phí cho chị chứ. Thuận tiện cũng dẫn em ra ngoài phơi nắng." Dung Ngữ tự tiến cử mình, Dung Trạch chân thành nói: "Cái gì gọi là dẫn ra ngoài phơi nắng? Câu này cứ như em là chó vậy."

"Anh hai, em là người, không phải chó." Dung Ngữ trừng mắt nhìn anh.

"Về mặt Dung Trạch bình tĩnh: "Em quả thật không phải chó, hơn nữa cũng không phải là cái gì tốt."

"Anh..."

Dung Trạch ngắt lời cô, tiếp tục, "Anh cái gì? Em đã không phải chó, vậy sao cần phải ra ngoài phơi nắng phơi nắng? Chắc chắn đưa em ra ngoài em sẽ nhân cơ hội chuồn đi!"

Hiếm khi thấy Dung Trạch chiến thắng trong trận khẩu chiến trên bàn cơm, dùng trách Dung Ngữ, diễn[

"Muốn đi ra ngoài sao?" Mộc Yên nhìn Dung Lạc đưa một ly sữa ấm qua, cô không im lặng nữa mà nở nụ cười.

Dung Trạch bĩu môi, thật đúng là một đôi mà. Anh nhớ là trước kia Mộc Yên không thích nói chuyện, chẳng lẽ ở cùng với cả nhà anh một thời gian lâu nên lây bệnh?

"Muốn đi ra ngoài một chút." Gần đây Mộc Yên luôn chăm sóc Dung Lạc, hình như cũng không có ra khỏi nhà họ Dung.

"Anh cả, yên tâm đi, em sẽ làm tốt nhiệm vụ vệ sĩ."

"Đi sớm về sớm." Dung Lạc vượt cái trán cô, tuy rằng anh quan tâm cô, nhưng cũng không tính hỏi cô muốn làm gì. Cô không nói, anh sẽ không hỏi, cô có tự do, anh sẽ không bao giờ hạn chế sự tự do của cô.

Ăn sáng xong, Dung Ngữ liền theo Mộc Yên ra khỏi cửa. Tuy rằng biết, Dung Ngữ tuyệt đối sẽ không tiêu xài hoang phí giống những đứa con gái bình thường, nhưng nhìn thấy chiếc xe khí phách kia Mộc Yên vẫn thoáng sững sốt một chút. Dù sao một người con gái lái xe Hummer màu đen quả thật không thấy nhiều lắm. Nhìn Dung Ngữ lịch thiệp mở cửa xe cho cô, chờ cô ngồi xong, Dung Ngữ lại không hề có hình tượng nhảy lên xe, dáng người mạnh mẽ không biết vì sao lại khiến cho Mộc Yên nhớ tới câu nói trêu ghẹo mà Dung Trạch nói với cô: "Em vừa ngang ngược vừa có bắp thịt cuộn cuộn thật sự khiến anh không thể xem em là một laddy."

Nhưng Mộc Yên lại rất thích Dung Ngữ, cảm thấy cô gái như vậy không làm bộ làm tịch sống rất chân thật.

Nghe thấy Mộc Yên kêu ngừng, Dung Ngữ liền chậm rãi ngừng xe lại, khi cô ngẩng đầu lên nhìn thấy tám biển hiệu của cửa hàng, tò mò rất khó hiểu: "Chị khẳng định là muốn đi dạo cửa hàng này sao?"

Mộc Yên gật đầu, "Chính là nơi này."

"Chị nói dạo cửa hàng chẳng lẽ chính là đi dạo tiệm thuốc Đông y?" Trên bảng hiệu đề ba chữ to rõ ràng "Đồng Nhân Đường" Dung Ngữ không tự chủ được nên hơi cao giọng.

"Tiệm thuốc cũng là cửa hàng!"

"..." Thấy giọng điệu của Mộc Yên nghiêm túc, đột nhiên không biết có nên nói cho cô nhóc trước mắt là đi dạo cửa hàng và tiệm thuốc vốn không hề có một chút liên quan hay không. Nhìn Mộc Yên mở cửa xe đi vào trong tiệm thuốc, Dung Ngữ giật mình: Thì ra chị dâu nhỏ nhà cô còn có đam mê này. Quả nhiên không giống bình thường.

Cửa tiệm thuốc không có chỗ đậu xe, Dung Ngữ đành phải đi tìm chỗ để đậu xe.

Một mình Mộc Yên đi vào tiệm thuốc Đông y "Đồng Nhân Đường", "Tiểu thư, xin hỏi cô chẩn bệnh hay là lấy thuốc?" Người bán hàng chào đón, lễ phép hỏi cô.

"Tôi xem một chút." Cô thật sự coi nơi này như một cửa hàng tự do.

"..."Nụ cười trên mặt người bán hàng cứng ngắc một chút, sau đó lễ phép nói: "Cô cứ tự nhiên."

Nhìn thuốc Đông y được để riêng trong một cái tủ, Mộc Yên vừa nhìn vừa suy nghĩ trong đầu: "Cam Thảo, Cây Đu Đủ, Xuyên Khung, Hoa Hồng, Thiên Ma, Ngũ Gia Bì, Tầm Giao, Tầm Gởi, Cây Dâu..." Gần hai mươi vị thuốc Đông y, đây là những thứ Mộc Yên cố ý ghi nhớ trước khi ra ngoài.

Cô nhớ rõ trước kia lúc bắt đầu huấn luyện thường xuyên gãy xương, xương hở ra ngoài, đau như vậy tuy rằng đối với bọn họ mà nói cũng không là cái gì cả, nhưng bởi vì bị thương mà còn phải huấn luyện cộng thêm trong quá trình vết thương khôi phục lại sẽ mang đến cảm nhận sâu sắc, điển hình là "Đau như lửa đốt" thường tra tấn bọn họ đến sống không bằng chết. Hai mươi mấy vị thuốc Đông y này là lúc trước sư phụ cho cô dùng để ức chế sự đau đớn ở các đốt ngón tay, hai ngày trước cô nghĩ lại đột nhiên bắt đầu có ý niệm cho Dung Lạc thử một lần. Tuy rằng, anh khôi phục rất khá, thậm chí có thể nói một số chỗ gần như đã khôi phục, nhưng cái nỗi đau gian nan này vẫn ngẫu nhiên đến với anh. Tuy rằng biểu cảm Dung Lạc không rõ ràng, nhưng Mộc Yên vẫn biết anh luôn phải nhẫn nại.

"Tiểu thư, tôi muốn năm lượng Cam Thảo, hai lượng Cây Đu Đủ, một lượng Xuyên Khung, ba lượng Hoa Hồng, tám lượng Thiên Ma..." Nghĩ xong, Mộc Yên kêu hai nhân viên cửa hàng giúp cô lấy được liệu.

Nhân viên cửa hàng có chút khiếp sợ, không ngờ cô gái nhỏ này lại có thể nhớ liều dùng để bào chế thuốc, không khỏi kính nể nhìn mở to hai mắt cô.

Lấy thuốc xong, gói lại, Mộc Yên đang nghĩ chuẩn bị hỏi thêm cái gì đó. Đột nhiên, nghe thấy một giọng nói quen thuộc làm cho Mộc Yên ngẩn đầu.

"Sư phụ, vị thuốc này uống xong có tác dụng phụ gì không?"

Cô thấy Hứa Nhã Như và Mộc Cẩm đi ra khỏi phòng xem bệnh của "Đồng Nhân Đường" một cách ngoài dự kiến.

Mất chạm nhau, Mộc Cẩm và Hứa Nhã Như đều cả kinh, sau đó biểu cảm trên mặt Hứa Nhã Như biến thành khó tin, mà Mộc Cẩm lại đen mặt.

"Tiểu Yên?" Hứa Nhã Như nhanh chóng khôi phục sắc mặt ôn hòa, giọng nói run run, bà ta như muốn khóc thành tiếng "Con có khỏe không? Lâu như vậy cũng không trở lại thăm chúng ta, đi Hứa rất nhớ con."

"Thật không?" Mộc Yên cười châm chọc, nhớ cô, thật đúng là buồn cười!

"Mộc Yên cô đừng có không biết xấu hổ, mẹ tôi quan tâm cô, cô có thái độ gì đó!" Mộc Cẩm cũng không sợ mất mặt trước mặt công chúng, con tức dâng lên cuộn cuộn, cô liền chỉ vào Mộc Yên hét to lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Cô Mang Thai !

Bởi vì mấy người Mộc Yên đứng ở đại sảnh lâu một nên nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người. Nhưng nếu bọn họ đã không sợ mất mặt, Mộc Yên cũng sẽ theo hầu.

"Mộc Yên, cô còn có lương tâm hay không?" Mộc Cẩm chỉ vào cô, không còn hình tượng của ngày thường.

"Tiểu Cẩm, con làm cái gì vậy." Hứa Nhã Như nhìn người bốn phía cau mày kéo Mộc Cẩm.

"Mẹ, mẹ kéo con làm cái gì?" Mộc Cẩm trừng mắt, "Ba sinh bệnh, cô ta làm con gái cũng không biết đi thăm."

Mộc Quốc Hồng sinh bệnh, nghe thế phản ứng đầu tiên của Mộc Yên là sùng sốt, "Ba thế nào?"

"Cô còn có mặt mũi hỏi sao?" Mộc Cẩm thở hổn hển đi về phía trước hai bước, "Mộc Yên, thật không biết tim cô có phải đã đóng băng rồi không."

Lòng của cô đã đóng băng, được rồi, có lẽ từ lúc bị đuổi ra khỏi nhà họ Mộc đến nước Mỹ sống không chết lòng của cô đã hoàn toàn đông lại.

"Tiểu Yên, đừng náo loạn ở bên ngoài, có thời gian thì đi thăm ba con đi." Trong mắt Hứa Nhã Như có chút nước mắt, giống như mẹ hiền cầu xin đứa con gái không nên thân.

Người bốn phía càng ngày càng nhiều, nghe đoạn bọn họ đối thoại của bọn họ hình như mọi người đều đón nhận quan điểm của Hứa Nhã Như và Mộc Cẩm, diễn[Đàn]le;;quyđ00n ánh mắt bọn họ nhìn Mộc Yên đầy khinh bỉ, có chán ghét, thậm chí bắt đầu nghị luận cô là người có lỗi. Rốt cục, ở trong mắt người khác cô trở thành một đứa con gái bất hiếu không có lương tâm khiến mẹ tức giận đến khóc.

Mộc Yên không muốn giải thích cái gì, cũng không có gì để giải thích, cô lạnh lùng nhìn bốn phía, xem bọn anh có thể náo loạn đến cỡ nào!

"Tiểu Yên, con về thăm ba đi, ông ấy bị bệnh mà miệng vẫn luôn nhắc tới con." Hứa Nhã Như đã bắt đầu khóc thút thít, nước mắt chảy cuồn cuộn không ngừng.

Sắc mặt Mộc Yên vẫn lạnh nhạt như trước, âm thanh chỉ trích của mọi người cũng càng ngày càng cao.

"Mẹ, làm gì phải nói nhảm với cô ta nhiều như vậy, mẹ cũng không phải không biết cô ta có ý chí sắt đá." Mộc Cẩm nhìn thấy Hứa Nhã Như khóc, lại đau lòng không chịu nổi, trừng mắt nhìn Mộc Yên đầy hung dữ.

"Tiểu Yên, mẹ biết con vẫn chán ghét mẹ, mẹ không tốt chỗ nào con nói ra để mẹ sửa được không?" Nước mắt của Hứa Nhã Như chảy nhiều hơn, "Nhưng ba con bị bệnh là sự thật."

Mẹ sao? Mặt Mộc Yên lại lạnh thêm ba phần, từ khi nào mà bà ta đã trở thành mẹ của cô!

Hai mẹ con này có tâm trạng diễn kịch ở đây, nhưng cô không có kiên nhẫn đứng đây để xem đầu. Không muốn để ý tới việc bọn họ đang lên án mình, Mộc Yên xoay người tính rời khỏi cái nơi gây chú ý này.

"Mộc Yên!" Mộc Cẩm gào lên, "Lương tâm của cô bị chó ăn rồi sao? Chẳng lẽ muốn mẹ quỳ xuống cầu xin cô, cô mới trả lời sao?"

Mộc Yên cười lạnh, "Tôi cũng không nói vậy, nếu các người có hứng thú làm vậy, thì mời tự nhiên, thứ cho tôi không thể theo hầu."

"Mộc Yên cô thật sự là nghiệt chủng, cô lợi hại!" Mộc Cẩm đau lòng lau nước mắt cho Hứa Nhã Như, lúc quay đầu nhìn về phía Mộc Yên thì trong mắt không che giấu được sự căm thù.

"Tiểu Yên, mẹ cầu xin con về nhà thăm ba được không?" Không biết sao đột nhiên Hứa Nhã Như lại nhào tới, túm cánh tay Mộc Yên. Mộc Yên nhún nhảy, cánh tay trái của cô bị thương, bị Hứa Nhã Như túm một như vậy, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn.

"Mời bà buông ra." Mộc Yên nhún mi. Tuy rằng cô không giống Dung Lạc, nhưng bởi vì trong lòng cô có bóng ma từ nhỏ nên có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng. Cô không thích người khác tùy tiện chạm vào cô.

"Tiểu Yên, mẹ van cầu con, van cầu con được không?" Hứa Nhã Như rơi lệ càng dữ dội, cô sống chết ôm cánh tay của Mộc Yên không chịu buông ra. "Bà buông ra!" Đột nhiên ánh mắt của Mộc Yên rét lạnh, trong đó có khí thế uy nghiêm đáng sợ tới mức khiến Hứa Nhã Như giật mình thiếu chút nữa quỳ gối xuống, tay cầm cánh tay của Mộc Yên cũng theo đó buông ra.

"Mộc Yên, sao cô dám nói chuyện với mẹ tôi như thế?" Mộc Cẩm nổi giận dưng dưng đi tới, kéo lấy cánh tay bị thương của Mộc Yên, "Kéo cô thì sao, tôi không buông tay đó, xem coi cô có thể làm gì?"

Mộc Cẩm dùng sức cầm cánh tay của Mộc Yên, Mộc Yên đau đến nỗi luôn nhíu mày.

"Buông ra!" Cô lạnh lùng nhìn cô ta.

"Không buông, cô có thể làm gì!" Mộc Cẩm tức giận trừng mắt nhìn cô.

"Tôi nói lần cuối cùng, buông ra!" Tuy rằng tiếng nói của cô vẫn như trước, không lớn, nhưng lại đầy khí lạnh làm cho Mộc Cẩm sợ tới mức co rúm lại. Nhưng người chết vì sĩ diện, rõ ràng có chút sợ hãi nhưng cô vẫn cắn răng chống cự.

Xoay người thật mạnh, Mộc Yên quăng Mộc Cẩm đang nắm chặt cánh tay mình xuống đất.

Nhưng đồng thời Mộc Cẩm lại không cam lòng tiếp tục xông lên, muốn kéo vạt áo của cô, "Cô không được đi!"

Mộc Yên chán ghét đến cực điểm vội vàng đẩy cô đang dựa sát vào mình ra, nhưng rõ ràng cô không dùng quá nhiều lực, nhưng Mộc Cẩm đã bị cô đẩy xa ra một mét, đập thẳng vào cột đá trong đại sảnh.

"Tiểu Cẩm!" Mộc Yên xoay người nghe thấy tiếng khóc khô cả cổ của Hứa Nhã Như, liền

Mộc Yên kinh hãi, Mộc Cẩm là...

Nghĩ tới đó, cô thở dài, dù chán ghét cỡ nào thì lúc này cứu người đi.

"Tiểu Cẩm, con không thể xảy ra chuyện gì được!" Hứa Nhã Như ôm cô sợ tới mức ngay cả nước mắt cũng không chảy ra nữa.

Sắc mặt Mộc Cẩm trắng bệch như tờ giấy, môi nhếch cao lên thấp giọng run run khóc, "Mẹ, mau cứu con của con, mau cứu con của con..."

Lưng Mộc Yên cứng đờ, quả nhiên Mộc Cẩm mang thai, đứa nhỏ này?

Chẳng lẽ là...

Cô vừa nghĩ đến đây, chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ở phía sau.

"Em làm gì cô ấy rồi?" Cánh tay bị thương lại bị một lực lớn kéo lấy, Mộc Yên cười khổ, sao bọn họ đều kéo cánh tay này của cô vậy!

Xoay người, mắt Mộc Yên hơi rã rời, trên mặt người đàn ông cao lớn tuấn tú không hề che dấu sự tức giận, anh trừng mắt nhìn cô gần như phát cuồng "Rốt cuộc em đã làm gì cô ấy rồi?" Tay lại dùng sức nắm chặt cánh tay cô, đau đến nỗi cô không muốn nói.

"Tôi..."

"Ba!"

Cô còn chưa nói cái gì, một tiếng tát tai vang dội vang lên, Mộc Yên chỉ cảm thấy trên mặt đau rất. Khóe miệng còn chảy một vết máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Cha Mẹ Sinh Con, Trời Sinh Tính

Edit: susublu

Giống như một thước phim quay chậm, Mộc Yên bị bất ngờ nên không kịp né cái tát kia, cả người Sở Hoán sững sờ tại chỗ. Cảm nhận được cảm giác đau rất của bàn tay, tim anh như tan nát.

Anh đánh cô! Anh lại đánh cô!

"Tiểu Yên anh..." Anh vừa định giải thích đã bị nụ cười lạnh lùng trên mặt cô làm cho chấn động.

Ý lạnh mạnh mẽ đập vào mặt làm cho Sở Hoán lui về phía sau, cho tới bây giờ anh chưa từng thấy Mộc Yên như vậy.

"Không cần phải nói gì cả."

Ngón tay trắng nõn lướt qua môi, động tác này làm máu tươi lan ra xung quanh, đôi môi đỏ mọng nhiễm máu khiến Mộc Yên thêm quẫn rữ hơn.

"Anh đánh tôi." Là câu khẳng định, tựa như đóng băng.

Mộc Yên từ từ tới gần, Sở Hoán lại liên tục lui về phía sau, mắt lạnh lùng như vậy, diễn[Đ@fn

"Không... Không, dù là nguyên nhân gì, em cũng không thể đối xử với chị em như thế." Tuy rằng Sở Hoán sợ hãi, nhưng tôn nghiêm trong người khiến anh không thể lùi bước được.

"Chị sao?" Mộc Yên cười như yêu nghiệt khiến người ta kinh ngạc.

"Sở Hoán." Cô gọi anh đầy ôn nhu, giống như tình nhân nước nỡ, "Anh đã quên rồi sao? Tôi ghét nhất là bị người ta đánh!" Ngón tay trắng nõn xoa khuôn mặt anh, nụ cười của cô quyến rũ kỳ cục.

"Em muốn làm gì?" Sở Hoán cứng đờ tại chỗ, muốn động cũng không dám động.

Mộc Yên cười to, càng lúc càng đẹp, mỗi một cử chỉ giờ tay nhắc chân đều khiến người khác hồn xiêu phách lạc.

"Mộc Yên em đừng quá đáng." Anh trừng mắt nhìn cô, tuy rằng khí thế yếu hơn không ít.

"Tôi quá đáng sao?" Rồi đột nhiên trong đôi mắt của cô nhuộm màu tối tăm, trên mặt đầy vẻ thô bạo.

"Chát!"

Lúc tất cả mọi người đều không rõ cô ra tay thế nào, chỉ thấy trên mặt Sở Hoán đã sưng đỏ rõ ràng, máu tươi bắt đầu chảy ra khỏi miệng.

"Chát!" Lại một tát vang dội. "Mua một tặng một, có qua có lại." Mộc Yên trêu tức.

Môi đỏ mọng nhẹ nhếch lên, quyến rũ, gọi cảm thậm chí là khí phách tất cả đều được thể hiện trên người cô.

"Em, em..." Ôm khuôn mặt đau rát của mình, ngay cả một câu hoàn chỉnh mà Sở Hoán cũng không nói ra được, cô ta dám làm anh mất mặt mũi trước nhiều người như vậy. Trong cơn giận dữ, chỉ thấy anh lại muốn giờ tay tát Mộc Yên.

"Răng rắc!"

"A!"

Là tiếng xương gãy, vút bỏ cánh tay trật khớp của Sở Hoán, mắt Mộc Yên cực kỳ tàn bạo: "Cút!"

Nhìn Sở Hoán té xuống đất rên nhẹ, cả người Hứa Nhã Như bị dọa choáng váng, thấy Mộc Yên bước đến gần, bà bỏ lại Mộc Cẩm, nghiêng ngã lão đảo chạy ra ngoài.

Đôi môi tái nhợt của Mộc Cẩm run run, lý trí đã gần như mơ hồ, "Mẹ, cứu con, cứu đứa bé..." Cô suy yếu giọng nói nỉ non càng ngày càng nhỏ.

Mộc Yên nhìn Hứa Nhã Như bỏ lại cô chạy ra ngoài, châm chọc, "Thật là một người mẹ tốt!"

Đứng lên, liếc nhìn nhân viên bán hàng bị dọa sợ co rúm lại, Mộc Yên cười khê, "Tiểu thư, tôi cảm thấy có lẽ nên gọi 120 đi, chậm nữa sẽ là một xác hai mạng đó." Đi được hai bước, cô dừng lại tiếp tục nói: "Nhưng cô cũng có thể không cần để ý tới, dù sao mẹ cô ta cũng không thêm quan tâm sự sống chết của cô ta, cô cần gì phải làm điều thừa thãi?"

Rõ ràng chỉ là đứa con gái trẻ tuổi, vì sao mỗi một cử chỉ giờ tay nhắc chân lại tỏa ra khí thế mạnh mẽ như vậy?

Một phút đó, cô quyến rũ, gọi cảm, ngang ngược, quả thực khiến người ta giận điên lên! Sở Hoán ngã ngổ, hiển nhiên vẫn chưa tỉnh táo lại từ hành động vừa rồi của Mộc Yên.

Người vây xem đều đồng loạt nhường đường cho cô, ai cũng không dám nói cô không đúng.

Một người khá đẹp trai đang dựa ở cửa, Dung Ngữ xem đầy đủ tình huống vừa rồi của Mộc Yên. Đôi mi thanh tú ngả ngón, mặt của cô đã sớm không còn vẻ vui cười ngày thường, diễn[da]n

"Có chút thú vị." Môi mỏng nhếch lên, khó phân biệt được thâm ý trên mặt Dung Ngữ. Vừa đỗ xe về tới nơi, vừa đúng lúc cô nhìn thấy Mộc Yên bị đánh, vội vàng muốn đi lên che chở cô, nhưng còn chưa đi được hai bước đã bị khí thế của cô nhóc kia làm chần động. Vẻ ngoan độc trong nháy mắt, xinh đẹp lại tàn bạo! Cô chỉ biết, anh cả nhà mình sẽ không chọn đại người, một bình hoa giống như tiểu bạch thỏ không có thể khiến cho anh ấy hứng thú được.

Nhưng, cô nhóc này cũng nguy trang quá tốt, ngay cả cô cũng không phát hiện được.

Nhìn Mộc Yên chậm rãi đi ra ngoài, cô đã thu lại vẻ tối tăm và ngoan độc vừa rồi, khôi phục lại bộ dáng em gái nhỏ khôn khéo.

Dung Ngữ nhìn thân hình cô đến càng lúc càng gần, đôi mắt sâu thẳm: Che dấu mình như vậy, rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Anh Ôm Ấp

Edit: susubluu

Có đôi khi, muốn biết mục đích của đối phương thì cách tốt nhất chính là phối hợp với cô ấy tiếp tục nguy trang. Mà Dung Ngừ cũng nhận ra điều này, cô đứng ở cửa vừa thấy Mộc Yên đi đến liền vội vàng nghiêng đón, "Con mẹ nó, chỗ dừng xe thật sự khó tìm!" Thấp giọng chửi một tiếng, cô nghiêm mặt nhìn mặt Mộc Yên sưng đỏ, "Chị đầu nhỏ, chị sao vậy?" Biết rõ còn cổ hời.

"Không có gì." Mở cửa xe ngồi vào trong, Mộc Yên liền tiếp tục im lặng.

Tựa đầu vào lưng ghế dựa, cô híp mắt như muốn ngủ.

Một đường không nói gì, ngoài xe trời dần dần tối lại, gió lớn giật mạnh, là dấu hiệu của một trận mưa to.

Mộc Yên từ từ nhắm hai mắt, cảm nhận được gió thổi vào cửa kính xe, nếu cha của cô không phải Mộc Quốc Hồng, cô thật sự không muốn có bất kỳ quan hệ gì với nhà họ Mộc nữa, nếu bọn họ vẫn coi cô là Mộc Yên luôn ngoan ngoãn nghe lời như trước thì bọn họ đã hoàn toàn sai rồi!

Con mắt đang nhắm đột nhiên mở ra, sự khôn khéo khiến mọi thứ trên thế gian mất đi ánh sáng chỉ trong nháy mắt.

Liếc mắt nhìn qua sườn mặt của tài xế, Mộc Yên cười, cô út nhà cô thật đáng yêu, nếu cô muốn giả bộ không phát hiện, vậy để cô tiếp tục chơi đi.

Lầu ba nhà họ Dung, nhìn trời chột âm u, động tác đánh cờ của Dung Lạc dừng lại.

Trên bàn cờ, ván cờ đã kết thúc, quân trắng tiến, quân đen bị ăn. Nhìn kết quả toàn cục, anh đứng ở chỗ cao, tiến lùi có chừng mực, bày mưu tính kế.

Cờ đen cờ trắng, mỗi một quân cờ đều được sắp xếp tỉ mỉ, tựa như Nhà họ Dung lúc này, anh muốn phá ván cờ này, phải từng bước mạo hiểm.

"Cạch" Quân cờ trắng đặt lên bàn cờ, gương mặt Dung Lạc lạnh lùng, làm cho người ta khó có thể nắm bắt.

"Thiếu phu nhân, cô đã trở lại." A Cửu nhìn Mộc Yên dính mưa vừa mới vào đến cửa hơi kinh ngạc, "Tam tiểu thư đi với cô đâu?"

"Cô ấy đi đâu đó lát nữa mới trở về." Cầm lấy khăn mặt trong tay A Cửu, Mộc Yên đưa thuốc Đông y trong tay mình cho anh, "Đem cái này vào phòng bếp trước đi."

"Dạ, thiếu gia luôn chờ cô đó."

"Lát nữa tôi đi lên."

Mộc Yên vừa lau khô mái tóc dài, vừa đi lên lầu ba.

Bởi vì giày đều ướt đầm, cô chỉ đi chân không. Cửa lầu ba mở ra, hoa Tường Vi đại ở cửa sổ bị gió thổi thừa thớt.

Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, Dung Lạc không có ngừng đầu, ván cờ đã được giải, diễn[đafin]

Mộc Yên cởi áo khoác ra đặt ở một bên, cả người giống như kiệt sức ngã xuống giường mình, nửa ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, cô muốn nghỉ ngơi một chút. Không nghe thấy cô trả lời, Dung Lạc nhẹ nhàng mây lại, một tiếng "Cạch." Vang lên, cờ trắng được đặt lên bàn cờ, có khi phách, chỉ trong nháy mắt đã thấm tẩm quân cờ đen.

"Làm sao vậy?" Đi hai ba bước đến trước giường của cô, cầm lấy khăn mặt anh ngồi xuống bên cạnh cô, giúp cô lau mái tóc dài ướt sũng. "Gặp mưa sao?" Cầm tay cô ở một bên lên, cảm thấy lạnh như băng làm cho anh nhúu chặt mày.

"Đi tắm nước ấm đi." Không dừng động tác lau tóc cho cô, gạt mái tóc dài bị mưa làm ướt nhẹ ra, trên khuôn mặt trắng nõn bị sưng đỏ hằn thành dấu làm cho mắt anh âm trầm.

"Chuyện gì xảy ra?" Khẽ vuốt đầu tay trên mặt cô, sự tức giận trong mắt anh tăng lên cuộn cuộn không hề giảm.

"Dung Lạc." Cô nhìn anh tức giận, nhẹ nở nụ cười.

Tóc dài rũ xuống, bị dính nước mưa cộng thêm đôi mắt trong suốt, giúp cô khiến người khác cảm thấy thương yêu.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, anh thật sự bị cô đánh bại, đứng lên đi kêu A Cửu lấy thuốc mỡ giảm sưng đến. Nhìn bóng lưng anh dần dần biến mất, Mộc Yên đứng dậy muốn đến phòng tắm để tắm nước ấm.

Thay áo ngủ, lúc cô đi chân trần ra ngoài vừa đứng lúc nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đang nhúu mày của anh. Lại làm sao nữa? Cô còn đang nghi hoặc thì thấy anh bước nhanh tới đây, ôm ngang cô lên, đôi môi tình xảo mím chặt, thực dễ để người ta nhìn ra anh đang tức giận.

"Mặc mưa mà còn đi chân trần!" Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, phủ thảm lên đôi chân ngọc ngà của cô.

Nhìn anh vẫn nhũn mày, Mộc Yên tới gần, vươn tay giúp anh kéo giãn chân mày ra.

Bắt lấy ngón tay ấm áp của cô, Dung Lạc thờ dãi: "Cô nhóc ngang ngược, mắc mưa về nhà còn không thành thật!"

Ngón tay thon dài nhẹ bôi thuốc mỡ lên mặt cô, động của anh hết sức mềm nhẹ. Mộc Yên ngoan ngoãn ngồi đó, cảm nhận được thuốc mỡ lạnh lạnh trên mặt, cảm thấy hương bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái.

"Đau không?" Vết sưng đỏ trên mặt cô từ từ hằn rõ dấu làm cho anh thấy đau lòng.

Mộc Yên nhìn anh, tui thân, chua xót, cùng với cảm động, những cảm xúc cô chưa bao giờ chạm đến liền cuộn cuộn dâng lên. Đối với người chưa bao giờ được ai quan tâm như cô mà nói, sự ấm áp như vậy quá mức xa xỉ. Dù có mạnh mẽ như thế nào, cô cũng không trốn tránh được sự thật là mình chỉ mới mười chín tuổi.

Cảm xúc cuộn cuộn dâng lên khiến cô vươn tay ôm lấy Dung Lạc, cảm nhận được sự ấm áp đặc biệt trong ngực anh.

Hơi kinh ngạc một chút, Dung Lạc cũng ôm chặt cô, vỗ nhẹ lưng cô từng chút một.

Tựa vào trong lòng anh cảm nhận sự yêu chiều của anh, cô đã sớm quẳng mất sự đau đớn trên mặt ra sau đầu, Mộc Yên cười khê: Thì ra, điều tốt nhất trên thế giới này là thuốc giảm đau, thật ra là cái ôm của anh mới đúng, diên

Căn phòng ấm áp, hai người đều ăn ý im lặng. Đến khi Mộc Yên mệt mỏi dựa vào trong ngực anh ngủ thiếp đi, Dung Lạc mới đặt cô xuống giường rồi đắp chăn cho cô.

Anh ngồi ở bên giường của cô, nhìn vết thương trên mặt, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên một tia sát ý. Nếu cô không muốn nói, anh sẽ không hỏi, đây là sự yêu chiều mà anh dành cho cô, nhưng, như vậy cũng không có nghĩa là anh sẽ tha cho người làm cô bị thương, anh tự có biện pháp khiến cho người dám tổn thương cô chịu trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Hồng Nhan Họa Thủy

Edit: susublue

Thư phòng Nhà họ Dung.

Dưới ánh đèn lạnh lùng, người đàn ông ngồi ở trên sô pha, cầm bảng biểu phân tích thị trường chứng khoán trong tay.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa làm cho anh xem ngừng việc xem báo cáo lại, "Vào đi." Tiếng nói vẫn lạnh lùng như trước.

"Thiếu gia, ngài tìm tôi." Người thanh niên cung kính hỏi.

"Cố Sùng, chắc cậu biết nguyên nhân tôi tìm cậu rồi." Miệng đầy khẳng định, Dung Lạc nhìn diện mạo người trước mắt giống y đúc Cố Minh, mắt phượng híp lại.

Cố Sùng và Cố Minh là anh em sinh đôi, đều theo bên cạnh Dung Lạc từ rất sớm, nhưng hai người họ, một người ở ngoài sáng, một người trốn ở trong tối. Từ lúc còn rất nhỏ, Cố Sùng và Dung Ngự đã nhận huấn luyện đặc thù của Dung Uy lão gia, thân thủ như thể nào tất nhiên không cần nói cũng biết.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cố Sùng là người thông minh, anh tự hiểu thiếu gia hỏi về chuyện của thiếu phu nhân, dù sao từ khi Mộc Yên trở thành thiếu phu nhân Nhà họ Dung, anh đã được giao nhiệm vụ âm thầm bảo vệ Mộc Yên, chẳng qua là trốn ở một nơi bí mật mà thôi.

"Thiếu phu nhân bị một người đàn ông tên là Sở Hoán tát một." Giọng nói bình thản, không có chút pháp phùng, đối với Cố Sùng mà nói, dù là chuyện phức tạp thế nào, anh vẫn luôn nói thật ngắn gọn. Bởi vậy, chuyện đám người Sở Hoán bị Mộc Yên giáo huấn đã bị anh tỉnh lược. Dù sao, diên(daffn;quys[do0n anh cho rằng điều thiếu gia chú ý nhất định là dấu vết bị đánh của thiếu phu nhân, nói nhiều hơn cũng vô ích.

Nghe thấy là Sở Hoán làm, đôi mắt Dung Lạc u ám làm cho người ta e ngại, nhưng đột nhiên anh lại bắt đầu cười khê.

Cố Sùng đứng ở một bên cũng chịu huấn luyện thành cứng rắn, cũng khó nhịn nổi mà rùng mình.

"Cố Sùng."

"A... Dạ?" Nụ cười ôn hòa của Dung Lạc làm cho anh kinh hãi.

"Phát tán hết cổ phiếu ở công ty mới của tập đoàn Dung thị ra ngoài đi."

"Thiếu gia, người chắc chứ?" Cổ Sùng luôn bình tĩnh nhưng khi nghe thấy quyết định này của Dung Lạc cũng không thể trấn tĩnh được nữa.

Ở trong thương trường, tập đoàn Dung thị giống như một gốc cây rụng tiền, chỉ cần Dung thị có thể mua một chút cổ phần của công ty nào đó cũng đều mang đến lợi ích lớn cho công ty đó. Cổ phiếu ổn định không lỗ vốn, ai mà không muốn? Nhưng từ nhiều năm trước tập đoàn Dung thị đều chỉ hợp tác tự do, chia cổ phiếu bán cho người trong nhà, Dung Lạc làm như vậy sẽ khiến cho các công ty lớn tranh đoạt. Đến lúc đó, giới thương nhân sẽ đại loạn.

"Không." Dung Lạc vẫn cười ôn hòa như trước, nhưng Cổ Sùng lại cảm thấy như rơi vào hầm băng, anh từng hoài nghi thiếu gia nhà mình có thuật đọc tâm, vì sao anh nghĩ cái gì Dung Lạc cũng đều biết. "Nghe nói, Hằng Phong muốn mua cổ phần công ty chúng ta, hơn nữa lợi nhuận rất cao."

Cổ Sùng kinh hãi, lập tức hiểu được ý Dung Lạc. Tuy rằng thiếu gia luôn nghỉ ngơi, nhưng những công ty trong giới thương nhân anh đều hiểu thông thấu hết. Chuyện công ty Hằng Phong muốn mua cổ phần Dung thị không phải chuyện ngày một ngày hai, nếu Dung thị phát cổ phiếu ra ngoài, Hằng Phong nhất định sẽ bắt lấy thời cơ mua vào, tất cả cổ phần công ty phát ra ngoài đều vào trong tay bọn họ. Mà điều quan trọng nhất là người đứng sau sáng lập nên Hằng Phong chính là —— Sở Hoán!

Vừa suy nghĩ cẩn thận Cổ Sùng lại thấy không rõ, Sở Hoán vừa đánh thiếu phu nhân nhà mình, thiếu gia lại phát cổ phiếu cho anh ta, chẳng lẽ muốn lấy ơn báo oán?

Sao có thể được!

"Thiếu gia?"

"Ừ."

"Tôi không hiểu, vì sao ngài muốn..." Nói tới đây đột nhiên Cổ Sùng không biết nên hỏi hay không nên hỏi, dù sao đây không phải chuyện anh nên quan tâm.

"Vì sao lại phát cổ phiếu ra cho Hằng Phong phải không?" Tiếp lời Cổ Sùng, Dung Lạc nói thẳng điều anh muốn hỏi ra, sau đó từ từ nói, "Tôi muốn quỹ tiền công ty mới của Nhà họ Dung quỹ đều đầu tư vào cây trà, kế hoạch đối với công ty mới của Nhà họ Dung tôi đã không có hứng thú."

Cái gì? Mang hết quỹ đi mua cây trà? Vậy không phải tài chính của công ty mới của Nhà họ Dung sẽ bị vét sạch, sẽ đóng cửa sao?

Công ty mới vừa đưa ra thị trường, có tiền đồ phát triển, chỉ với một câu "Không có hứng thú" của Đại thiếu gia mà nó sắp phải đóng cửa. Còn nữa, toàn bộ tiền đều mua cây trà, là muốn cả dãy núi có đủ loại trà luôn sao? Nghĩ đến hình ảnh như vậy, Cổ Sùng cảm thấy đáng sợ. Thiếu gia của anh cũng quá đen tối, đầu tiên phát cổ phiếu ra ngoài để cho người khác mua, rồi sau lưng chuẩn bị đóng cửa công ty đi mua cây trà, chuyện này tuyệt đối là muốn Hằng Phong cũng đóng cửa cùng luôn!

Hằng Phong mua nhiều cổ phần công ty mới Nhà họ Dung như vậy, đến lúc đó thiếu gia ra lệnh tài chính công ty không có, chính là sẽ đóng cửa, mà Hằng Phong làm cổ đông tất nhiên sẽ bị liên lụy không nhỏ. Chiều này thật sự quá đen tối! Cổ Sùng âm thầm thấp đèn cúng bái Hằng Phong sắp đóng cửa, dĩ nhiên không nên đụng đến thiếu gia nhà anh, nếu không chết như thế nào cũng không biết.

Nhưng nói như thế nào cũng tiếc cho công ty mới kia, tuy rằng vừa đưa ra thị trường không lâu, nói như thế nào cũng là tâm huyết của thiếu gia, người khác không biết nhưng Cổ Sùng hiểu rất rõ. Nhưng ai bảo Giang Sơn không bằng mỹ nhân đây? Trong quá khứ có U vương phóng hỏa đốt các nước chư hầu để đổi lại một nụ cười của mỹ nhân, hôm nay thiếu gia nhà anh lại đóng cửa công ty chỉ vì báo thù cho thiếu phu nhân. Hồng nhan họa thủy mà!

"Cổ Sùng, cậu cảm thấy dãy núi phía Tây Nam ở ngoại ô thành phố thế nào, chúng ta mua lại để trồng trà đi."

"Dạ?" Cổ Sùng khiếp sợ, thật sự đoán đúng rồi, thiếu gia nhà anh thật sự muốn mua núi để trồng trà.

Không để ý tới biểu cảm kinh ngạc của Cổ Sùng, Dung Lạc tiếp tục nói: "Dãy núi đó đủ cao, núi cao để trồng trà hẳn là không sai."

Nhìn Dung Lạc đã tuyên chỉ, Cổ Sùng biết, công ty Hằng Phong thật sự chết chắc rồi! Còn Sở Hoán tiên sinh đánh thiếu phu nhân nhà anh nữa, tự cầu phúc đi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Trúng Độc Quá Sâu

Trong thư phòng, Dung Lạc dùng iPad tìm mấy khu ngoại ô thành phố thích hợp với sự sinh trưởng của cây trà, Cổ Sùng đứng bên cạnh chờ thiếu gia nhà mình sai bảo.

Ánh mắt phức tạp lướt qua cánh tay phải vẫn quấn băng vải của Dung Lạc, Cổ Sùng nhú mi, rốt cuộc là ai? Là ai âm mưu tạo ra tai nạn xe cộ đó.

"Cổ Sùng, cậu đi dạo dò bên tài vụ của công ty mới phát cổ phiếu ra đi."

"Dạ, thiếu gia." Cổ Sùng gật đầu, nhìn sullen mặt Dung Lạc muốn nói lại thôi.

"Còn muốn nói cái gì?" Dung Lạc vẫn không ngẩng đầu.

"Thiếu gia, tôi không cần tiếp tục đi theo thiếu phu nhân nữa sao?"

"Ừ"

"Nhưng, hình như tôi cảm thấy thiếu phu nhân đã phát hiện ra tôi." Cổ Sùng nhú mày, sắc mặt hơi buồn rầu.

"Thật không?" Người ngồi trước bàn lăm bầm lẫu bầu, như đang nghĩ đến cái gì. Hình như anh không hề kinh ngạc dù chỉ một chút, Cổ Sùng yên lặng đi theo lại bị Mộc Yên phát hiện, thậm chí cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Nhưng Cổ Sùng chưa thấy qua thân thủ của Mộc Yên, anh vẫn hơi bị đá kích, diễn(daffin

"Không cần quấy rầy cô ấy nữa."

"Dạ thiếu gia."

Mười hai giờ trưa, trên bàn cơm trưa.

"Nhìn cái gì?" Dung Lạc nhẹ nhàng nhếch môi mỏng, Mộc Yên thật sự tò mò là tin tức gì có thể làm cho anh vui vẻ như vậy. Vươn tay đoạt lấy tờ báo trong tay anh, nhìn mấy chữ to bắt mắt trong tờ báo làm cho khóe miệng Mộc Yên giật giật.

Tin tức đầu đề "Công ty mới thành lập của tập đoàn Dung thị có nguy cơ phải đóng cửa, cổ đông lớn nhất là công ty Hằng Phong bị lỗ vốn gần ba tỷ!" Nếu Mộc Yên nhớ không lầm, cô nhớ rõ công ty mới của tập đoàn Dung thị là do một tay Dung Lạc sáng tạo, thấy công ty mình sắp đóng cửa, anh lại vui vẻ như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Mộc Yên thấy đồng tình nhìn Dung Lạc nói: "Công ty mới sắp đóng cửa, không phải anh buồn quá hóa cười đó chứ?"

Dung Lạc sờ mái tóc dài của cô, cười yếu ớt không nói, Mộc Yên luôn có cảm giác anh đang tính kế. Nhìn hai người trên bàn cơm, một người không có hình tượng ngồi ăn thịt kho, một người lật xem tạp chí L'Oréal mới ra, giống như công ty sắp đóng cửa là của nhà người khác, không hề liên quan đến Nhà họ Dung bọn họ.

Mộc Yên bĩu môi, công ty mới của Nhà họ Dung sắp đóng cửa mà người Nhà họ Dung lại không có phản ứng gì, cô lo lắng làm gì chứ, chỉ cảm thấy công ty Hằng Phong hơi quen tai mà thôi.

Qua giờ cơm trưa, Dung Lạc nhìn vết thương trên mặt Mộc Yên đã bớt sưng, vẫn lo lắng tiếp tục bôi thuốc mỡ giúp cô.

"Dung Lạc." Ngón tay thon dài bị nắm lấy, động tác của anh dừng lại.

"Sao?"

"Lát nữa tôi muốn về nhà một chuyến." Mắt âm trầm, nhưng giọng anh vẫn ôn nhu như trước. "Muốn tôi đi cùng em không?" Vuốt mấy sợi tóc tán loạn trên trán cô, anh nhợt nhạt hỏi. Mộc Yên lắc đầu, dù sao có một số việc cô vẫn nên tự mình giải quyết, cô không muốn anh bị liên lụy vô duyên vô cớ.

"Về sớm một chút." Dung Lạc cũng không cưỡng cầu, chỉ khẽ vuốt mái tóc dài của cô.

Mộc Yên hơi sững sốt, thật ra cô cảm thấy anh có thể hỏi cô, vì sao phải về Nhà họ Mộc? Về Nhà họ Mộc bao lâu, còn vết thương trên mặt là sao? Nhưng anh lại không hỏi gì cả, cho cô ở trong không gian của mình, để cho cô không cảm thấy bị trói buộc lại có thể tự do mà thở, người có thể buông tay mà nuông chiều như vậy thật sự rất ít, bởi vì có thể làm đến như vậy cũng thật sự rất khó khăn. Cô không nói, anh sẽ không hỏi, nếu bị thương người tổn nhất nhất định là anh! Nhưng anh vẫn lựa chọn tin tưởng cô, diễn

Đưa cho cô một cây dù màu đen, cài lại nút áo gió cho cô, anh ôn nh đến kỳ cục.

"Tôi đi đây." Cô nhìn anh.

Một cái ôm mềm nhẹ từ phía sau, Mộc Yên cảm thấy trên trán ấm áp, là anh hôn cô. Mềm nhẹ, ấm áp, còn thoang thoảng hương trà tự nhiên.

"Về nhà sớm một chút." Anh nhẹ nhàng dạo bên tai cô.

Chú ý tới từ “Nhà” anh nói, Mộc Yên đột như cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua tim, sau đó dần dần tràn tới toàn thân.

Bên ngoài vẫn mưa to như trước, nắm chặt cây dù màu đen đã mở ra, Mộc Yên càng chạy càng xa, gió lớn gào thét, nhưng cô lại cảm thấy ấm áp lạ thường.

Dung Lạc đứng ở cửa, nhìn bóng lưng mảnh khảnh dần biến mất dưới mưa, khuôn mặt luôn lạnh lùng lại hơi cô đơn.

Bỗng nhiên anh nhớ tới ngày đó Dung Ngữ nói vui đùa với anh, "Cô đơn không phải có từ bẩm sinh, mà có khi anh yêu một người."

Bất đắc dĩ mỉm cười, anh chế nhạo, "Thật sự trúng độc quá sâu, cô mới vừa đi khỏi, anh đã bắt đầu cảm thấy cô đơn."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Cái Gì Gọi Là Máu Mủ Tình Thâm?

Edit: susublu

Nhà họ Mộc, thấy người cầm ô đi vào, Lý thúc cả kinh. Đã lâu rồi ông không gặp Mộc Yên, trong lúc nhất thời cảm thấy hơi kích động "Nhị tiểu thư, cô đã trở lại?"

"Ừ." Gật đầu, Mộc Yên đưa ô trong tay cho ông.

"Ba tôi bị bệnh sao?"

"Ài, bệnh cũ, hai ngày trước còn nhắc tới việc muốn tìm cô về để nói chuyện này, nhưng lại không liên lạc được." Lý quản gia thờ dài một hơi, đưa cho Mộc Yên một ly nước ấm.

"Thật không?"

"Cô ngồi đây chờ một lát."

"Được." Rõ ràng đây chính là nhà mình, cô họ "Mộc", nhưng Mộc Yên lại cảm thấy nơi này xa lạ như vậy. Cô giống một người khách chờ quản gia đến hỏi ba mình có muốn gặp mình hay không, vừa vớ vẫn lại buồn cười.

Bỗng nhiên, mắt cô liếc về cái lồng chim chói mắt trong phòng khách, bên trong có chim én, cô nhớ rõ, dưới mái hiên cửa sổ phòng cô có chim én. Ngày đó trời mưa nó bị thương, cô đã trị thương cho nó, nhưng nó lại không chịu đi, cứ đậu dưới mái nhà của cô. Trên móng vuốt còn có miếng vải đỏ, nhưng hình như con chim én này rất chán ghét cái lồng tre lộng lẫy kia.

Người hầu nhìn thấy Mộc Yên đi qua, con chim én kia liền vui vẻ, kinh ngạc nói: "Từ lúc đại tiểu thư bắt nó về cho nó ăn uống ngon thế nào cũng không hoạt bát như vậy, mỗi ngày ở trong lồng đều ốm yếu."

Là Mộc Cẩm sao? Nếu không phải nghe người hầu nhắc tới tên cô, Mộc Yên đã sớm quên mất chuyện ở hiệu thuốc "Đồng nghiệp đường" ngày đó.

"Cô ta còn sống sao?" Miệng bình thân, lại làm cho người hầu kinh hãi, ngay người nửa ngày mới hiểu được ý của Mộc Yên.

"Đứa bé của Mộc Cẩm tiểu thư không còn nữa, đang dưỡng bệnh ở bệnh viện."

"Thật không?" Cô nghĩ rằng lần này trở về nhất định người phụ nữ kia sẽ giống như chó điên gây phiền phức cho cô. Nhưng nếu cô ta không ở đây, vậy cô cũng vui vẻ vì bên tai được yên tĩnh.

Con chim trong lồng tre gãy dựa, Mộc Yên nhìn nó.

Cánh chim đập mạnh trong không khí, đó là âm thanh ồn ào mà lại lạnh thấu xương, đầy sợ hãi. Đây là hành động không tìm được lối về, có chút giống cuộc sống của cô.

Cô cũng giống như nó, không có lúc nào không cảnh giác, không thể dừng lại, cho nên vẫn phải bay đi.

Nghĩ đến đây, Mộc Yên muốn đi qua mở lồng chim, lại vừa đúng lúc nhìn thấy Hứa Nhã Như đỡ Mộc Quốc Hồng đi ra.

"Tiểu Yên, con đã đến rồi." Trên mặt Hứa Nhã Như vẫn duy trì nụ cười từ ái, nhìn thấy động tác của Mộc Yên, cô vội vàng ngăn cản, "Đó là con chim Tiểu Cẩm thích, con không thể thả nó ra."

Mộc Yên không để ý đến bà ta, lưu loát mở lồng sắt ra, chim én cất cánh bay một vòng, sau đó bay thẳng ra ngoài, không thấy bóng dáng.

"Cô..." Hứa Nhã Như muốn nói lại thôi.

"Tôi cái gì?" Thấy Mộc Yên đi lên hai bước, Hứa Nhã Như vội vàng lui về phía sau, bà không hề quên thân thủ mạnh mẽ của cô ngày đó.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Mộc Yên cười khê hời, "Mộc Cẩm đâu?"

Mặt Hứa Nhã Như lập tức trắng bệch, giọng đầy miễn cưỡng, "Tiểu cảm bị cô làm cho sanh non, cô đừng hại nó nữa được không?"

Chiều này rất lợi hại, Hứa Nhã Như thành công chỉ đầu mũi tên về phía Mộc Yên.

Mộc Yên cười lạnh một tiếng, vừa muốn nói gì lại nghe giọng Mộc Quốc Hồng không kiên nhẫn: "Các người đều cảm miệng hết cho tôi! Âm ỉ như vậy rất về vang sao? Mộc Cẩm có thai trước hôn nhân, truyền ra ngoài thì mặt mũi nhà họ Mộc đều bị nó làm cho mất hết, các người còn ở đây nào loạn, ngại không đủ mặt mặt sao?"

Thấy vậy, Hứa Nhã Như cũng không hé răng nữa, uất ức nên mắt đầy nước mắt.

"Ba bị bệnh sao?" Nhớ tới chuyện chính, Mộc Yên lại hỏi.

Vỗ bả vai Mộc Yên, "Không có gì đáng lo, chỉ là bệnh cũ, nhưng ba vẫn lo lắng cho con hơn!"

"Con?" Cô nhú mi, mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện gì không tốt xảy ra.

"Công ty mới khai trương của Nhà họ Dung trên danh nghĩa của Dung Lạc vừa bị đóng cửa, con có biết không?" Mộc Quốc Hồng chau mày, mắt nhìn về phía Mộc Yên có chút thương tiếc, "Đại thiếu gia Nhà họ Dung quả thật không tệ, nhưng phương diện kinh doanh này thật sự không được. Ai, thanh niên chung quy vẫn không đáng tin cậy."

Thở dài một hơi, Mộc Quốc Hồng lấy vài tờ giấy A4, ông rút tờ ở giữa ra đưa cho Mộc Yên xem, "Đây là Diệp Minh Hoa, Diệp cục trưởng, nếu con gả cho cậu ta..." Cô lạnh lùng nhìn tờ giấy như lý lịch, bên trên ngoại trừ ảnh chụp của người đàn ông còn có tuổi, thân phận đều rất chi tiết rõ ràng. Nhất là khi cô nhìn thấy số tuổi là bốn mươi lăm, bây giờ Mộc Yên cảm giác trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng đã bị một cái tát đầy khổ sở, bởi vì đây là ba của cô, người đàn ông cho cô sinh mệnh, mà cũng chính là người đã vắt hết óc mưu tính bán cô đi như thế nào để mang lại lợi ích lớn nhất cho gia tộc, thật là vừa buồn cười vừa chua xót. Nếu nói cô đã sớm bỏ qua cho việc Sở Hoán phản bội mình, thì cách làm của ba mình còn ghê tởm hơn cả phản bội giao dịch, điều này khiến cô không biết phải dùng từ ngữ gì để biểu đạt nội tâm bị thương của mình. Không ai biết đối với một người vẫn luôn cô độc như cô thì cô khát vọng tình cảm ấm áp của người thân cỡ nào, nhưng mà quan hệ máu mủ tình thâm này lại chỉ mang lại tổn thương cho cô.

Nhìn sắc mặt Mộc Yên càng lúc càng khó coi, Mộc Quốc Hồng có chút lúng túng giải thích, "Tiểu Yên, ba chỉ muốn tìm một chỗ dựa tốt nhất cho con, Dung thiếu gia không thích hợp với con, nếu con ghét Diệp Minh Hoa tiên sinh lớn tuổi, ba có nhiều người vĩ đại hơn cho con chọn. Nhưng thật ra ba cảm thấy cậu ta là người thích hợp với con nhất, tính cách tốt, gia thế tốt, lớn hơn con một chút nhưng sẽ chiều chuộng con..."

Mộc Yên giật mình sững sờ tại chỗ, cảm giác tay chân đều lạnh như băng, cô mới mười chín tuổi, ba của cô lại bán cô cho một tên đàn ông già lớn hơn cô gần ba mươi tuổi, sao lại có chuyện hoang đường như vậy đáng khinh như vậy được? Cô không phải đồ vật giá rẻ, có thể mặc ông muốn đưa cho ai thì đưa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Thật Tốt, Cô Còn Có Anh!

Edit: susublu

Tư liệu về lý lịch đàn ông trong tay Mộc Quốc Hồng quả thực khiến người ta chán ghét, cho tới nay cô đều vì chữ "Ba" này mà coi ông như người thân duy nhất ở nhà họ Mộc, nhưng sao ông có thể coi cô như hàng hóa giá rẻ như vậy.

"Tiểu Yên, Diệp Minh Hoa là cục trưởng thị chính, tuyệt đối có thể đáng tin. Nếu con cảm thấy xấu hổ với Dung Đại thiếu gia thì ba sẽ tự mình qua đó giải thích, con không cần phải xen vào, ba sẽ sắp xếp mọi thứ thật tốt cho con..."

"Ông coi tôi là cái gì?" Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn ông.

"Tiểu Yên, ba chỉ muốn tốt cho con, nếu con không thích, ba có thể lại..."

"Lại thế nào?" Cười châm chọc, Mộc Yên đoạt tư liệu trong tay Mộc Quốc Hồng. "Sẽ tìm một người đàn ông khác có gia tộc bối cảnh có lợi với ông rồi bán tôi cho anh ta sao?"

"Không, không phải như con nghĩ đâu." Thấy cô phản ứng mạnh mẽ như vậy, Mộc Quốc Hồng cũng hoảng hốt, "Tiểu Yên, Dung thiếu gia thật sự không thích hợp với con." Ông nhủ mầy sau đó tiếp tục khuyên nhủ, an ủi cô, "Nghe nói, cậu ta bị tai nạn xe cộ mới ra viện hai ngày trước, cơ thể không tốt, rồi sau đó công ty lại đóng cửa, giao con cho cậu ta ba rất lo lắng. Ba chỉ muốn tốt cho con."

"Ha ha, muốn tốt cho tôi sao?" Mộc Yên như nghe thấy một câu gì đó rất buồn cười, "Mộc Quốc Hồng tiên sinh, muốn tốt cho tôi sao, vậy lúc con gái của ông bị tai nạn xe nằm ở bệnh viện thì ở đâu?"

"Tai nạn xe cộ? Sao, sao lại thế này?"

Nhặt hết tư liệu rơi trên đất lên, Mộc Yên chăm chọc, "Hay cho một người vì muốn tốt cho tôi, ông nghĩ hết mọi biện pháp để bán con gái mình cho một ông già; vì muốn tốt cho tôi, cô vừa nghe thấy công ty của Dung Lạc đóng cửa đã vội vàng giải trừ hôn ước với anh ấy; ông chỉ nghe nói anh ấy bị tai nạn xe cộ, vậy ông có biết trên chiếc xe bị tai nạn kia cũng có con gái của ông hay không, thiếu chút nữa tôi đã chết, nhưng ông lại chẳng thèm quan tâm, ba tháng sau đột nhiên muốn đưa cô lên giường của một tên Diệp cục trưởng nào đó?"

"Tiểu Yên, con hiểu sai rồi." Mộc Quốc Hồng hoảng hốt, tay bắt đầu run run.

"Tôi hiểu sai sao? Không, không đâu." Cô đột nhiên nở nụ cười, "So với việc không thích hợp với Dung Lạc, tôi lại cảm thấy mình không thích hợp với cái tên Diệp Minh Hoa mỗi ngày đều đi vào hộp đêm uống rượu, lên giường với đủ loại phụ nữ khác nhau! Ba yêu quý của tôi, đây là cái mà ông gọi là tìm chỗ dựa tốt cho con gái mình sao? Đây là đàn ông tốt trong lòng ông sao? Chẳng lẽ ở trong lòng ông, con gái ông giống những người phụ nữ thấp kém đó sao, chỉ là đồ chơi để giao dịch và hầu hạ người khác thôi sao?"

"Ba, ba không biết anh ta lại..."

"Ông không biết ư?" Mộc Yên cười khê, "Lý do thật tốt, Mộc Quốc Hồng tiên sinh, diễn(d@fm)[le

"Tiểu Yên!" Mộc Quốc Hồng kinh hãi, "Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là sao?" "Dù thế nào thì cũng đều không liên quan gì đến ông." Kiểm nén lại sự kích động của mình, Mộc Yên lập tức bình tĩnh lại khiến cho người khác sợ hãi.

"Mộc Quốc Hồng!" Cô thật sự không muốn nhìn ông ta một lần nào nữa, "Chỉ cần nghĩ đến việc trong cơ thể tôi chảy một dòng máu giống ông, tôi liền cảm thấy ghê tởm!" Dùng sức đẩy bàn trà đổ xuống đất, Một tiếng "Ba!" vang lên, ly thủy tinh văng ra khắp nơi. Hiện tại, tất cả mọi thứ cũng giống như cái ly thủy tinh kia, bể tan nát không thể chịu nổi.

Cô cảm tức ông, trong mắt đã sớm không có sự tôn kính đối với ba mình, mà chỉ đầy sự chán ghét làm cho Mộc Quốc Hồng kinh hãi.

Hứa Nhã Như ngăn nước mắt bắt lấy cánh tay Mộc Yên, "Tiểu Yên, con không thể đối xử với ba mình vô lễ như vậy."

"Cút!" Dùng sức hất Hứa Nhã Như đang kéo mình ra, sắc mặt Mộc Yên vô cùng tối tăm.

Nhìn Hứa Nhã Như lập tức trốn ở một bên khóc nức nở, Mộc Yên hừ lạnh, "Đừng để cho tôi có cơ hội giết bà!"

Nhìn bóng lưng cô dần dần biến mất, Mộc Quốc Hồng giật mình sững sờ đứng tại chỗ, cả nửa ngày cũng không có một chút phản ứng gì.

Đi ra khỏi nhà họ Mộc, trong lòng vẫn chán ghét như thế, Mộc Yên vẫn nhìn không được quay đầu nhìn chỗ ở thời thơ ấu đầy bất mãn của mình.

Dù là những điều tốt đẹp hay đau khổ, chung quy vẫn là một phần trong trí nhớ của cô, ở lâu hai, diễn[da]fin

Đi đến cửa lớn, Mộc Yên mới nhớ là mình đã quên lấy dù.

Gió thổi, mưa bụi, lạnh lẽo. Mờ mịt đi về phía trước, trời đầy sương mù, đột nhiên cô không biết rốt cuộc mình muốn đi đâu.

Dần dần cô cảm thấy mưa nhỏ lại, lập tức quay đầu lại, bỗng nhiên không biết từ khi nào đã có người bung dù đứng bên cạnh mình.

Thì ra, không có ai có thể ghi nhớ người nào thấu xương, thì ra, cô cũng chỉ ngu ngốc như thế. Mọi chuyện trong thế gian, cũng chỉ có như thế, nếu không bị "Mất", không bị lột da chôn sống, cướp hết mọi thứ, thì cũng sẽ không tỉnh ngộ, không thấy "Mình vẫn còn có" vui sướng.

Thật tốt, cô còn có anh!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chăm Sóc Và Bị Tổn Thương

Edit: susublué

Mưa rơi tích tí tích tách, nhưng chiếc ô đã giúp cô che chắn toàn bộ mưa gió.

Cô nhìn anh, trong mắt có một loại tình cảm phức tạp. Tóc ướt sũng dính trên gương mặt cô, cô biết bây giờ nhất định mình rất khó coi, nhưng cô không sợ bị anh nhìn thấy bộ dáng khó coi của mình.

Nhìn cô giặt mình, Dung Lạc dùng cánh tay ôm vai của cô, giọng nói dịu dàng, "Đi, chúng ta về nhà."

Những lời này giống như cảm xúc tràn ra, trong nháy mắt trong lòng cô đủ loại cảm xúc, uất ức, khổ sở giống như nước hồng thủy chảy đầy đáy lòng, nhưng chung quy vẫn bị ức chế, cô trải qua rất nhiều chuyện tàn nhẫn hơn thế này, cô muốn tiêu hóa sự tàn khốc này để trở nên mạnh hơn nữa.

Xe chậm rãi chạy trong mưa bụi, Dung Lạc nhìn mặt Mộc Yên bình tĩnh, có chút đau lòng. Anh khoác áo sạch mình mang đến lên người cô, rồi ôm cô vào trong lòng, điện(d@fn[lB<;quysdo0n cô kinh ngạc ngẩng đầu lại vừa đúng lúc nhìn thấy đôi mắt đầy đau lòng của anh, đột nhiên Mộc Yên cảm thấy anh luôn có thể nhìn thấu cô, cho dù không nói lời nào, anh cũng biết hiện tại thứ cô cần nhất là sự ấm áp.

Tâm của Mộc Yên lạnh đến muốn đóng băng, cô sợ hãi, luống cuống, thậm chí là nôn nóng, nhưng những điều này đều bị cô che giấu rất tốt dưới lớp nguy trang bình tĩnh. Càng bối rối, lại càng điềm tĩnh; càng e ngại, lại càng là bình tĩnh.

Cô còn nhớ rõ, lần đầu tiên giết người trong tổ chức, tay cô cầm cây súng lục lạnh lẽo, trên mặt lạnh đến mức "Con mèo" của cô sợ run người, sắc mặt trắng bệch, thật ra bọn họ không biết người săn giết bọn họ cũng sợ giống bọn họ, lúc máu tươi phun ra ngoài, sâu trong nội tâm Mộc Yên quả thực muốn sụp đổ, theo chuyên môn huấn luyện của tổ chức sát thủ, ngoài mặt cô có biểu cảm trầm ổn như trước, lưu loát thu dọn súng ống, sau đó xoay người báo cáo nhiệm vụ hoàn thành.

Từ 11 tuổi đã bắt đầu chấp hành nhiệm vụ giết người, cô chưa từng thua một lần nào, nhưng mỗi buổi tối sau khi giết người, cô luôn gặp ác mộng không dứt. Trong giấc mơ là bóng đêm vô cùng vô tận, hai tay dính đầy máu tươi, cùng với thi thể chồng chất như núi... Nhất là cho tới bây giờ, gần như cô đã chết lặng, nhưng lâu lâu vẫn sẽ mất ngủ, sẽ gặp lại cơn ác mộng không có một tia sáng kia.

Thật ra, không phải là cô không thấy khổ sở, cô cũng muốn khổ sở, cũng muốn khóc ra để nhẹ lòng, nhưng quyền lợi này cô đã sớm bị tước đoạt, cho nên khi gặp đau khổ, bị thương, cô chỉ có thể duy trì sự im lặng và bình tĩnh. Máu tươi trong cơ thể đã muốn đông lại, thậm chí cô còn cảm thấy dù có cầm một con dao cắm vào, cô cũng sẽ không đau, cũng sẽ không bị đổ máu.

Nhưng hiện tại người ôm cô quá ấm áp, ánh mắt anh cũng có thể làm cho cô trầm luân, cô không từ chối được độ ấm này, thậm chí còn cảm thấy tâm trạng đã hồi phục được một ít.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Anh ôm cô, nụ hôn ấm áp rơi vào lòng mây đang nhú lại của cô.

Cô vui đầu ở trước ngực anh, im lặng nửa ngày mới nhẹ gọi một tiếng, "Dung Lạc."

"Đau khổ thì khóc đi." Vô nhẹ sau lưng cô, từng chút từng chút một, anh tiếp tục khuyên bảo an ủi, "Tuy rằng khóc không có tác dụng gì, nhưng em đang ở trong lòng tôi thì có thể khóc."

Giống như nút giữ cuối trong lòng đã bị lòi lỏng, khi cô ôm anh có một chút lỏng ấm áp chảy cuộn cuộn, mạnh mẽ không ngừng, chậm rãi thấm ướt áo của anh, cảm giác nóng hổi kia đã tiến vào sâu trong nội tâm Dung Lạc, tuy rằng anh không biết rốt cục là đã có chuyện gì xảy ra, nhưng cô nhóc này không dễ khóc. Nước mắt của cô quả thực có thể hòa tan anh, trái tim cũng đau theo. Quả thật rất lâu rồi Mộc Yên chưa khóc, hốc mắt cô hồng hồng nhìn người đang ôm mình nhẹ nhàng dỗ dành, không khỏi kinh ngạc, rõ ràng tay anh lạnh như băng, nhưng sao cái ôm lại ấm áp như thế, khiến cho người ta cuộn mình lưu luyến.

Cô muốn đứng ở bên cạnh anh, nhưng lại không muốn hại anh vì thân phận và nhiệm vụ của mình. Thật ra, đây mới là vấn đề khiến cho cô rối rắm. Dung Lạc vô tội, dù thế nào, anh đã cho cô sự ấm áp tốt đẹp như vậy. Nếu không muốn làm anh bị thương, như vậy biện pháp tốt nhất chỉ có một —— đó là rời khỏi anh!

Đúng thời gian, gặp sai người, là một sự đau lòng;

Đúng thời gian, gặp sai người, là cả đời hạnh phúc;

Sai thời gian, gặp sai người, là một chuyện hoang đường;

Sai thời gian, gặp đối người, là cả đời thờ dài.

Như vậy rốt cuộc cô và Dung Lạc thuộc thuộc loại nào? Có lẽ, anh thật sự là người cô tìm kiếm, nhưng cô lại không phải.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mộc Yên càng kiên định hơn, ngừng rơi nước mắt, ngẩng đầu, điện*danff<;lle3[quysdo0n lúc Dung Lạc còn khó hiểu nhìn ánh mắt cô đang nhìn mình chằm chằm, chớp mắt một cái cô đã khôi phục về bình tĩnh mà từ trước đến nay chưa từng có.

Dung Lạc giặt mình, mọi người thường nói ánh mắt anh lạnh lùng, nhưng anh lại cảm thấy ánh mắt Mộc Yên yên tĩnh đến mức có thể kết băng.

"Dung Lạc." Cô nhẹ giọng gọi anh.

"Sao?"

"Có lẽ, chúng ta không thích hợp..." Mộc Yên không biết làm sao mình có thể nói ra những lời này, nhưng nói đến một nửa cô vẫn ngừng lại, bởi vì cô thấy được vẻ tuyệt vọng trong mắt Dung Lạc.

Lạnh lùng, bị tổn thương, thậm chí cô còn thấy được anh đau lòng.

Đột nhiên, cô bắt đầu hoài nghi có phải mình đã làm gì sai rồi không.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Sự Dịu Dàng Bùng Nổ

Lúc Mộc Yên đang đấu tranh nội tâm, xe đã đến Nhà họ Dung.

Do dự một lúc, cô đã bị Dung Lạc ôm lấy.

"Dung Lạc." Cô sợ hãi kêu một tiếng.

Nhưng anh lại làm như không nghe thấy, cổ chấp ôm cô, mí mắt thật chặt tỏ vẻ uất ức như trẻ con.

Dung Trạch thấy Dung Lạc ôm Mộc Yên đi vào thì hơi kinh ngạc, một người thì ướt nước mưa, một người thì có vẻ mặt bi thương. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng cảm nhận được khí lạnh Dung Lạc tỏa ra, anh vẫn không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể yên lặng nhìn chăm chú vào hình ảnh Dung Lạc ôm Mộc Yên lên lầu ba.

Mở cửa ra, hai người đều im lặng không nói gì.

Dung Lạc ôm cô ngồi bên giường, quỳ gối trên thảm lông cừu cời đôi giày ướt đầm của cô ra, tuy rằng anh tức giận, nhưng động tác của anh vẫn mềm nhẹ như trước. Mộc Yên nhìn anh như vậy, không biết vì sao những lời đến miệng không thể nói ra được. Móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay cô không ngừng nói thầm với chính mình: Chỉ cần nói ra thì anh sẽ an toàn, chỉ cần nói ra hai chữ "Rời đi" là tốt rồi. Nhưng môi của cô vẫn ngậm chặt như cũ, dù thế nào cũng không nói ra được hai chữ kia.

Lấy khăn tắm, Dung Lạc phủ lên đôi chân lạnh lẽo bị ngâm nước mưa của Mộc Yên, vì vừa rồi anh ôm cô, toàn thân cũng ướt đầm, những giọt nước mưa cũng chảy từ đầu của anh xuống thảm lông, nhưng anh lại không hề bận tâm đến mình. Anh quỳ gối trên thảm lông cừu dùng khăn nhẹ nhàng giúp cô làm ấm đôi chân lạnh lẽo.

Mộc Yên chưa từng thấy Dung Lạc như vậy, anh chấp nhặt như vậy làm cho người ta đau lòng. Ở trong ấn tượng của cô, người đàn ông này lạnh lùng ôn hòa, đối với ai cũng đều lạnh nhạt xa cách, người như vậy, lúc này lại quyết tuyệt đến mức làm cho người ta bi thương đến phát cuồng vì anh.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, con mắt sâu thẳm tối đen, ngoại trừ bóng người của cô ở trong mắt thì không có gì khác cả.

Nước mưa theo mái tóc đen của anh dần dần chảy xuống mặt, chảy xuống khóe mắt, giống như anh đang khóc.

"Tiểu Yên." Anh mềm nhẹ chạm vào mặt cô, ánh mắt ôn nhu đến mức có thể giết người. "Em phải rời khỏi anh, đúng không?" Anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt tối đen như có thể cắn nuốt người khác.

"Ừ, rời khỏi anh." Cô cắn răng nói ra miệng, tim như bị đao cắt, ngày hôm qua cô đã nhận được thông báo của tổ chức, phải nhanh chóng rời khỏi anh thì anh mới an toàn.

"Vì sao?" Anh cười dịu dàng nhưng tâm lại đỏ máu.

Suy nghĩ nửa ngày, cô mới cho anh một lời giải thích, "Chúng ta ở chung với nhau không hợp"

"Không hợp?" Anh quỳ gối trên thảm lông cừu, nói ra mấy chữ cô đơn đến mức khiến người ta kinh sợ.

"Tiểu Yên, nếu em rời khỏi anh thì đây mới là sự tổn thương thật sự." Anh chậm rãi xoa mặt của cô, "Anh nói rồi, anh sẽ không buông tay." Lực nắm tay cô đột nhiên mạnh hơn, vẻ mặt ánh mắt của anh giống như là đang thông báo cho cô biết.

"Dung Lạc." Thở dài một tiếng, cúi đầu, cô lạnh lùng châm chọc, "Anh vốn không biết người phụ nữ trong lòng anh dơ bẩn thế nào..."

Cô còn chưa nói xong, anh đã bịt kín miệng của cô. Anh không muốn nghe những từ ngữ tự hạ thấp mình từ miệng cô, anh mặc kệ cô đã trải qua chuyện gì, anh thậm chí muốn cô ở bên cạnh mình.

"Anh không muốn biết." Trên mặt anh vẫn giữ nụ cười dịu dàng như trước, nhưng trong mắt lại đầy sự tổn thương. "Anh chỉ muốn biết em có thật sự muốn rời khỏi anh hay không?"

"Đúng." Cẩn trọng, cô chưa bao giờ biết tâm mình sẽ đau như vậy, "Đừng ngăn cản tôi, nếu không tôi sẽ động thủ." Cô đột nhiên lạnh lùng như một khối vạn năm.

Cô lại còn muốn động thủ với anh, không tiếc đã thương anh để rời khỏi anh sao?

"Động thủ sao? Tiểu Yên, em vội vàng muốn thoát khỏi anh như vậy sao?"

Anh đứng lên, Mộc Yên cảm thấy Dung Lạc như vậy khiến cô nhìn không được mà sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Quá Dịu Dàng Thì Sẽ Giết Người

Bởi vì đứng lên nên nước từ quần áo ướt chảy xuống sàn, những giọt nước mưa này hầu như đều chảy dọc theo gương mặt lạnh như băng của cô, khiến cô thêm sợ hãi.

Thì ra quá dịu dàng cũng có thể giết người, cô mờ mịt nhìn anh cười ôn hòa, nhưng sự bi thương trong mắt quả thực có thể làm cho cô sụp đổ.

"Tổn thương sao?" Anh nhìn cô đang ngồi ở trên giường, "Vậy em có biết tổn thương thật sự là thế nào không?"

"Dung Lạc." Giọng của cô hơi run run, ngoại trừ gọi tên anh, cô không biết nên làm thế nào để khiến một người đang tuyệt vọng tỉnh lại.

Dung Lạc như vậy, làm cho người khác phải e ngại. Cô vẫn nghĩ anh là một người bình thản lạnh nhạt, nhưng vì sao bây giờ cô lại nhìn thấy sự bi thương trong mắt anh?

Trong tiềm thức cô cảm thấy mình nên ngăn cản anh, nhưng cô lại không biết nên nói gì để ngăn cản anh. Đến khi một con dao gọt trái cây xuất hiện trước mắt cô thì cô mới kinh ngạc giật mình đứng lên giường.

Ánh sáng màu bạc của dao lóe lên, anh đột nhiên ôm lấy cô, giống với cái ôm lúc nãy, nhưng cô lại cảm thấy cả người lạnh như băng.

"Tiểu Yên." Nhẹ giọng gọi cô, hai loại cảm xúc cô đơn và dịu dàng cùng tụ lại trên mặt anh một cách kỳ lạ. "Thật ra sự tổn thương thật sự là ở đây." Con dao lạnh như băng chỉ vào ngực trái của cô, bởi vì đó là vị trí trái tim của Mộc Yên.

Tóc anh ướt đầm dính trên mặt của cô, nụ cười dịu dàng trên mặt có thể chìm chết người khác, cô như một người chết chìm vậy, cầm chặt lấy ống tay áo anh, dù thế nào cũng không thối nôi.

Thật ra không phải cô sợ hãi, từ ngày cô tiến vào tổ chức đã bị vô số người cầm dao chỉ vào mình, nhưng lần này cô lại cảm thấy mất mát mà từ trước đến giờ cô chưa bao giờ cảm nhận được —— đơn giản là người cầm dao chỉ vào cô là anh, người từng cho cô sự ấm áp vô hạn.

Bỗng nhiên, cô nghĩ đến câu hỏi vui đùa trước kia, "Nếu anh thích một người mà người đó mãi mãi không thể đáp lại anh, vậy anh có vì tuyệt vọng mà giết chết cô ấy không?"

Xem ra bây giờ cô có đáp án rồi, tất cả không cần nói cũng biết. Chính mình vẫn làm anh tổn thương, thậm chí làm cho anh không không chế được mà sụp đổ.

Nhưng cô tình nguyện, nếu một nhát dao này có thể để cho mình rời đi, có thể cam đoan anh an toàn thì cô tình nguyện. Chưa từng có người nào có thể làm cô bị thương, nhưng vì là anh, cô nguyện ý. Cô cũng biết, dù thế nào thì nhát dao này sẽ không lấy mạng cô, không biết vì sao cô lại có tự tin như vậy.

Nhắm mắt lại, lông mi cô nhẹ nhàng run, cô nói, "Nếu làm như vậy có thể khiến anh cảm thấy thoải mái một ít thì tôi tình nguyện..."

Anh nhìn mặt cô đầy dịu dàng, si mê, một lần lại một lần, rốt cục trong mắt anh cũng thoáng qua tia độc ác, nắm cán dao dùng sức một.

Nhất thời, mùi máu nồng nặc bay đầy trong không khí, thậm chí mang theo hương vị của sự tuyệt vọng. Không có sự đau đớn mà cô dự đoán, Mộc Yên hoảng sợ mở hai mắt, nhìn thấy con dao màu bạc đã đâm vào ngực anh.

"Không!" Cô thét chói tai, lần đầu tiên trên mặt có cảm giác sợ hãi. Rõ ràng cô mới là người phản bội anh, vì sao, vì sao lại như vậy?

"Tiểu Yên..." Anh dịu dàng đến kỳ cục, "Sao anh lại nhẫn tâm làm em bị thương được?"

Máu tươi thấm ướt áo somi màu trắng của anh, anh nhẹ nhếch môi nói, "Sự tổn thương thật sự ở trong này." Anh nắm tay cô đặt lên cán dao đã đâm vào ngực anh được hai phần ba, cô bối rối bắt đầu giãy dụa, nhưng cho dù mất máu thì Dung Lạc vẫn cố chấp như trước khiến cô không thể nào tránh né được. Bàn tay lạnh lẽo cầm tay cô đặt lên cán dao, lại dùng sức thêm lần nữa, lưỡi dao đâm thêm vào, máu tươi nhuộm đỏ bàn tay của hai người, từng giọt máu rơi "Tí tách" trên thảm lông cừu trắng thuần, tạo ra một màu sắc đẹp chói mắt.

"Dung Lạc." Giọng nói của cô khàn khàn, nước mắt không ngừng chảy rơi xuống liên tục.

Máu anh càng lúc càng nhiều, mà tám thảm lông cừu màu trắng thậm chí đã bị nhuộm thành màu đỏ. "Dung Lạc, anh buông tay ra được không?" Anh nắm tay cô rất cố chấp, dù cô dùng sức thế nào cũng không đẩy ra được.

Rốt cục, một cô mạnh mẽ rút tay mình ra, lại bởi vì khê động vào miệng vết thương cầu anh mà máu càng chảy nhiều hơn.

Ngón tay nhuộm đầy máu khê vuốt gương mặt của cô, ánh mắt anh đã có chút mơ hồ, "Rốt cuộc em có từng thích anh dù chỉ một chút không?"

Mộc Yên đang cuống quýt cầm máu cho anh đột nhiên sững sốt, cô không biết nên trả lời anh như thế nào. Nhìn cô im lặng không nói gì, anh lại nở nụ cười, "Không thích sao? Như vậy thật tốt, nếu anh chết em sẽ không đau lòng." Anh cười đầy tái nhợt và ôn hòa, ngay cả động tác khê vuốt mái tóc dài của cô cũng giống mềm nhẹ như trước đây.

Bởi vì ở lâu ba, bình thường không có ai đi lên quá rầy, nhưng khắp nơi nồng nặc mùi máu tươi nhanh chóng lan tỏa ra, quân gia và vệ sĩ Nhà họ Dung lập tức cảnh giác, bọn họ vội vàng chạy lên lầu ba.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ai Dám Động Vào Cô!

Mộc Yên chưa bao giờ biết cô có thể chảy nhiều nước mắt như vậy, cuộn cuộn không ngừng, chưa sót thậm chí là tuyệt vọng.

Cô nằm mơ cũng thật không ngờ anh sẽ lựa chọn cách quyết tuyệt như vậy, anh tính mạng của mình để giữ cô lại. Máu tươi trào ra đã thấm ướt áo somi trắng của anh, màu đỏ tươi quý dị giống như một đóa hoa Mân Côi máu.

Sắc mặt Dung Lạc càng lúc càng tái nhợt, trên mặt anh mang theo sự tuyệt vọng như rơi vào Địa ngục, anh cố chấp nghĩ đến mức cô không ngờ nổi, nhưng đến cuối cùng vẫn mất hết can đảm.

Tiểu Yên, em có biết khi dốc hết toàn bộ sức lực nhưng đến cuối cùng vẫn bị tổn thương và tuyệt vọng là thế nào không?

Anh nhìn cô, ánh mắt đầy yêu chiều, dung túng, "Nếu em vẫn còn muốn bỏ đi, anh sẽ cho em tự do."

Máu tươi theo ngón tay thon dài của anh nhuộm đỏ mái tóc đen nhánh của cô, cô quỳ gối bên người anh đã sớm khóc không thành tiếng.

"Àm!" Cửa bị phá, sau lưng Cố Minh là vệ sĩ của Nhà họ Dung.

"Thiếu gia!" Cố Minh sợ hãi kêu, súng lục trong tay mọi người đều đã lên đạn.

Khi mọi người nhìn thấy Dung Lạc nằm ở trên thảm, ngực cắm một con dao, và Mộc Yên ngồi bên cạnh với bàn tay đầy máu thì mọi thứ không cần nói cũng biết.

Họng súng chỉ thẳng vào Mộc Yên, hận ý, tức giận, sát ý dâng lên, trong chớp mắt họ đã bao vây cô.

"Nhanh đi gọi bác sĩ Tạ Thần." Nhìn con dao cắm vào ngực anh, Cố Minh vội vàng ra lệnh. Cùng lúc đó anh nhìn về phía Mộc Yên, trong mắt hiện lên vẻ ác độc.

"Đi ra ngoài!" Mặc dù giọng không lớn, nhưng lực uy hiếp trong đó lại không hề giảm, "Ai cho các người vào?"

"Nhưng thiếu gia ngài cần..."

"Cút!" Giọng Dung Lạc đầy sự tức giận đã làm mọi người run sợ, dù sao Dung Lạc là người luôn lạnh nhạt, nên khi anh trở nên u ám như vậy làm cho tất cả mọi người sợ mất mặt.

"Anh còn muốn làm gì?" Ôm anh ngồi lên tấm thảm, Mộc Yên nhận thấy anh muốn dùng sức vội vàng ngăn cản.

Ôm eo của cô, anh thở mỏng manh bên tai cô, nói, "Đánh ngã xiu bọn họ, anh biết thân thù của em. Mau lên!"

Vừa giật mình cô đã bị anh dùng lực đẩy ra ngoài.

Sắc mặt trắng bệch như giấy trắng, Mộc Yên không biết tại sao anh lại biết, gia huấn đầu tiên của Nhà họ Dung là đối với người đe dọa đến tính mạng của gia chủ, đều sẽ phải giết chết. Nhà họ Dung không hề đơn giản như bề ngoài, bên trong có một ít quy tắc đen tối mà bất cứ kẻ nào cũng không có thể kháng cự. Anh tuyệt đối không cho phép cô chịu thương tổn vì anh. Huống chi, nếu Dung Trạch và Dung Ngữ trở về, hậu quả nhất định sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù vệ sĩ Nhà họ Dung có lợi hại cỡ nào thì đối với một người lớn lên giữa đám người chết như Rosemary đều không đáng kể. Nhưng nếu để cho Dung Trạch và Dung Lạc trở về sẽ khó tránh khỏi việc bị thương.

Nhưng mọi chuyện không có thuận lợi như tưởng tượng, quả nhiên không giống với dự tính của Dung Lạc, khi Dung Ngữ và Dung Trạch trở về, mùi máu tươi nồng nặc như vậy thì sao bọn họ không nghĩ thấy được.

Khi cửa trên lầu ba mở ra, sắc mặt Dung Lạc tái nhợt gần hôn mê, máu đỏ tươi ở xung quanh, vệ sĩ tập trung xung quanh phòng ngủ, cùng với tên vệ sĩ vừa mới tập kích Mộc Yên.

Dung Ngữ giật mình sững sờ tại chỗ, Dung Trạch như muốn bạo phát. Anh chỉ biết, người phụ nữ này là tai họa, trong con thịnh nộ Dung Trạch đã nhặt khẩu súng trên đất lên, tuy rằng thân thù anh không được tốt lắm nhưng từ nhỏ đã luyện tập cách bắn súng nên có thể bách phát bách trúng.

Mộc Yên đứng tại chỗ không nhúc nhích, vết máu loang lổ trên mặt nhưng cô chưa từng để mặc cho người khác chỉ súng vào mình như baay giờ. Đầu óc trống rỗng, cô chưa bao giờ nhìn thấy Dung Trạch như vậy, vẻ thân thiết ngày xưa chính là giả dối.

Téng lên đạn vang lên, Dung Trạch giống như thần chết đến từ Địa ngục, anh hung tợn trừng mắt nhìn cô, ngay khi ngón tay vừa định nhấn cò súng, Dung Lạc lại đột nhiên kéo Mộc Yên đang ngây người ra sau, dùng cơ thể bảo vệ cô.

"Ai dám động đến cô ấy!" Anh che chở cô, dùng mạng của mình để che chở cho cô.

"Anh!" Dung Trạch kinh hãi, bỏ ngón tay chuẩn bị bóp cò ra, "Anh đang làm cái gì?" Anh trừng mắt nhìn Mộc Yên được Dung Lạc bảo vệ ở sau người, cả người anh quả thực sắp phát cuồng.

"Anh không cho phép em động đến cô ấy!"

"Anh, từ nhỏ đến lớn anh nói cái gì em đều nghe lời anh, nhưng chỉ duy nhất lần này là không được. Người phụ nữ này làm hại anh còn chưa đủ sao?" Dung Trạch rống giận, bàn tay nắm súng lực xiết chặt, nhìn cả người Dung Lạc đầy máu tươi, nếu có thể anh hận không thể lập tức giết chết người phụ nữ phía sau anh!

"Đủ rồi, nếu muốn giết cô ấy vậy thì bắn một phát súng giết chết anh trước đi!" Đáy mắt Dung Lạc tối đen, mặt anh sa đọa tuyệt vọng, vì nhiễm máu nên trở nên xinh đẹp kỳ lạ.

"Anh!" Dung Trạch nổi giận điên cuồng hét lên, nhìn anh vì he chờ Mộc Yên mà càng lúc càng suy yếu nên Dung Trạch đành phải thỏa hiệp, buông súng xuống, Dung Trạch sắp sụp đổ rồi, "Em, sẽ không, làm bị thương, cô ấy, dù chỉ một chút." Anh cắn răng gần từng chữ cam đoan với Dung Lạc.

Ánh mắt cố chấp lại liếc nhìn đôi mắt thô bạo của Dung Ngữ, "Nói!" Dung Lạc trừng mắt nhìn cô.

"Anh, em cũng sẽ không động đến cô ta." Dung Ngữ cắn răng.

Rốt cục, Dung Lạc đã hao hết khí lực toàn thân, trong giây phút ngã xuống anh nhẹ nói, "Lạnh quá, Tiểu Yên thật sự lạnh quá, em có thể đừng rời đi được không." Giọng suy yếu giống như lời mê sảng vô nghĩa, trước khi lâm vào hôn mê anh vẫn nắm chặt tay cô theo bản năng, chặt đến nỗi gân xanh nổi lên.

Sao cô có thể rời đi được? Tới bây giờ, cô làm thế nào để rời đi được đây?

"Mau gọi bác sĩ Tạ Thần đến!" Dung Ngữ kinh hoảng lao ra ngoài.

Dung Trạch đi qua, tức giận đến mức có thể giết người, "Sao cô có thể đối xử với anh ấy như vậy?"

Đúng vậy, sao cô có thể đối xử với anh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Thì Ra Anh Cũng Giống Cô

Bệnh viện tư nhân của Dung thị.

Dung Lạc bị đẩy vào phòng phẫu thuật, Mộc Yên luôn ở bên cạnh. Bởi vì anh nắm tay cô rất chặt, chỉ cần có ai dám rút tay Mộc Yên ra khỏi tay Dung Lạc, thì Dung Lạc sẽ càng dùng sức nhiều hơn.

Tạ Thần cười bất đắc dĩ, đành phải để cho Mộc Yên ở bên cạnh.

Con dao này đâm một nhát rất sâu, chỉ thiếu vài millimet nữa là trúng tim rồi. Cũng may không làm tim bị thương, khâu miệng vết thương lại là tốt rồi, giải phẫu xong Tạ Thần cười với cô nhóc luôn im lặng, nói cho cô biết không có gì đáng ngại.

Dung Lạc không thích bị người khác quấy rầy, dù là đến để xem kịch vui hay là thật sự lo lắng cho anh thì đều bị Cố Minh lễ phép đuổi về.

Khi Dung Trạch và Dung Ngữ được Tạ Thần thông báo cho biết tình hình, thật ra miệng vết thương trước ngực Dung Lạc là do chính anh tự đâm, Dung Ngữ lập tức suy nghĩ, Dung Trạch đứng bên cạnh thì nghe như sét đánh ngang tai, hiển nhiên anh không thể chấp nhận sự thật này. Sau đó, Tạ Thần phân tích miệng vết thương của Dung Lạc cho họ nghe, vết thương hơi chệch xuống phía dưới, từ độ sâu có thể thấy rõ là do chính anh động thủ, nếu có người khác đâm anh thì miệng vết sẽ hơi phức tạp, vết thương sẽ thẳng, từ nông đến sâu. Tuy rằng không biết gì về lý thuyết y học, nhưng về 《pháp y học lâm sàng》 thì Dung Ngữ và Dung Trạch quả thật bị Dung lão gia buộc phải học một chút, đối với phán đoán về miệng vết thương thì bọn họ vẫn hiểu được. Nghĩ đến đây, khí thế Dung Trạch nhanh chóng yếu đi, anh cảm sung chỉ về phía Mộc Yên như vậy, trong lòng anh hiện tại chỉ còn ba chữ, "Chết chắc rồi!"

Tạ Thần nhìn hai người nhanh chóng đổi sắc mặt, cười dịu dàng, "Tự cầu phúc đi."

So với Dung Trạch đang cực kỳ lo lắng thì Dung Ngữ đã bắt đầu tính toán kế hoạch, cô nên trốn ở Moscow hay là Canada, càng xa càng tốt, tốt nhất ba tháng sẽ không về đây, nếu không cô nhất định sẽ bị anh cả ném tới Tân Cương, Tây Tạng dạo chơi.

Cửa phòng bệnh bị mở ra, Tạ Thần nhìn Mộc Yên ngồi im lặng bên cạnh, híp mắt lại, anh không biết trên người cô gái có sức quyến rũ gì mà lại có thể khiến cho một người luôn yêu quý chính mình như Dung Lạc tự xuống tay ác độc như vậy.

"Cô nói với cậu ấy cái gì?" Đưa một ly nước cho cô gái tiều tụy ngồi trước giường.

"Rời đi." Thở dài một hơi, tiếng nói của cô bình tĩnh và hơi đau xót.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Dung Lạc, Tạ Thần cười khẽ, "Khó trách cậu ta lại cực đoan như vậy. Mộc Yên, cô đã chạm vào điểm mấu chốt của cậu ta rồi."

Mộc Yên ngẩng đầu, sắc mặt thậm chí còn tái nhợt hơn Dung Lạc, cô không hiểu ý của anh. Nói là bác sĩ riêng của Nhà họ Dung nhưng thật ra Tạ Thần được coi như là một người bạn hiếm có của Dung Lạc, từ lần đầu tiên thấy Dung Lạc mang cô gái này về nhà thì Tạ Thần đã biết Mộc Yên mãi mãi trốn không thoát. Anh rất hiểu Dung Lạc, không ai có thể buộc anh làm điều mình không muốn, nếu anh tình nguyện nắm tay một người con gái thì điều đó đã chứng minh đây là ý của anh, hơn nữa quyết định của anh mãi mãi sẽ không thay đổi.

Nhìn sắc mặt cô mờ mịt, Tạ Thần cười, "Mộc Yên, cô cảm thấy Dung Lạc là loại người như thế nào?" Không hề giải thích nghi vấn của Mộc Yên, Tạ Thần lại hỏi một câu.

Mộc Yên cũng không hề bối rối, cô nói những gì mà mình đang nghĩ, "Lúc chưa tiếp xúc thì lạnh lùng, xa cách, khi tiếp xúc rồi thì cảm thấy anh dịu dàng, tao nhã thậm chí là ấm áp."

Tạ Thần cười to, "Dịu dàng sao?" Giống như anh nghe thấy một chuyện buồn cười nhất trên đời, "Mộc Yên, chưa từng có ai nói Dung Lạc dịu dàng, bởi vì cậu ta chỉ dùng cảm xúc này với cô."

Mộc Yên ngạc nhiên, hơi giật mình.

"Cho dù cô nghĩ Dung Lạc là loại người gì thì cũng đều không giống như những gì người ngoài nghị luận, cậu ta thật sự là một người lạnh nhạt, một thiếu gia không hề có hứng thú với bất cứ chuyện gì sao? Đừng nói giỡn, cậu ta không hề ấm áp như cô tưởng tượng đâu, thậm chí là đen tối tàn bạo đến mức khiến người ta giật sợ lên. Cô không biết gì hết là bởi vì cậu ta không muốn cho cô nhìn thấy bộ mặt đó. Còn nữa, cô cho rằng vì sao tập đoàn Dung thị lại giàu mạnh như vậy, ngoại trừ kinh doanh chính đáng ra thì chiến trường hắc đạo do ai quản lý, chính là Dung Lạc, tuy rằng bề ngoài thì giống như cậu ta không hề giữ cổ phần của công ty Nhà họ Dung, nhưng thật ra phần lớn cổ phần trong công ty đều là của cậu ta, bởi vì không ai làm được, chỉ có Dung Lạc. Có thiếu gia tiểu thư nào của Nhà họ Dung có thể giật dây hắc đạo để chống đỡ cho Dung thị như cậu ta không, đây cũng là nguyên nhân mà cậu ấy có thể khiến cho người Nhà họ Dung tin phục như vậy."

Nhìn thoáng qua cô gái đã hoàn toàn trầm ngâm, Tạ Thần đột nhiên nghiêm túc, "Mộc Yên, dù ai cũng đều có thể vứt bỏ Dung Lạc, nhưng chỉ có cô là không thể, bởi vì cô là người mà anh tự mình lựa chọn. Người như Dung Lạc, cho tới bây giờ đều không tin bất cứ kẻ nào, mà cô đã được cậu ta coi như người một nhà, nếu cô phản bội cậu ta thì cậu ta sẽ dùng phương thức cực đoan để xử lý, đó là —— "Giết cô!" nhưng thật may mắn cho cô vì cô ngoại lệ, bởi vì cậu ta lại coi cô quan trọng hơn bản thân mình. Thật sự là người điên!"

Thấp giọng chửi một tiếng. Tạ Thần khôi phục lại nụ cười ôn hòa, "Tất cả mọi người ở Nhà họ Dung đều biết, Dung Lạc ghét nhất là bị" vứt bỏ và phản bội!"Năm tám tuổi cậu ta bị thế lực hắc ám của Nhà họ Dung bắt cóc để trả thù, khi bọn bắt cóc gọi điện về Nhà họ Dung thì cô đoán xem người Nhà họ Dung đã nói gì?" Tạ Thần cười lạnh, người Nhà họ Dung lại dám nói " Cho tới bây giờ đứa nhỏ đó đã gây không ít phiền phức cho Nhà họ Dung, để cho đứa bé đó tự mình giải quyết. Cha mẹ ruột mà cũng có thể nói như vậy sao? Cho dù cậu ta họ võ và kỹ thuật bắn súng từ nhỏ, nhưng đối với một đứa nhỏ tám tuổi mà nói thì sao có thể đấu lại những người đàn ông tay cầm súng ống cao lớn hơn mình, ngay khi mọi người đều nghĩ rằng Dung Lạc đã chết thì cậu ta lại trở về sau ba tháng mất tích, người cậu ta đầy máu, cả người đều bị thương, không ai biết cậu ta đã trốn như thế nào, lúc cậu ta trở về còn dắt theo hai đứa nhỏ, một người là Dung Trạch, người còn lại chính là Dung Ngữ."

Mộc Yên khiếp sợ, "Như vậy Dung Trạch và Dung Ngữ không phải..."

"Có ai dám nói không phải?" Tạ Thần cười khê, "Bởi vì Dung Lạc nói bọn họ là người Nhà họ Dung thì bọn họ nhất định là người Nhà họ Dung. Cho nên chắc cô đã hiểu vì sao khi Dung Lạc bị thương thì Dung Ngữ và Dung Trạch lại kích động như vậy."

Hiện tại đầu óc Mộc Yên trống rỗng, cô nhìn người tái nhợt trên giường bệnh, đột nhiên lại cảm thấy đau lòng, "Thì ra chúng tôi lại giống nhau như thế, cuộc sống đen tối không thấy được ánh sáng có phải cũng cô độc đến tận đâu khổ như tôi không?" Cô có thể hiểu được cảm giác tuyệt vọng khi bị mọi người vứt bỏ, bởi vì cô giống anh.

Nhưng cô thật đáng chết, khi anh bị nhiều tổn thương như vậy mà còn kiên quyết vươn tay về phía thì cô lại đối xử với anh thế nào? Đột nhiên lập tức hiểu được hành vi cực đoan của anh, cô thậm chí đau lòng muốn rơi lệ.

Tạ Thần thấy vậy, xoay người đi ra ngoài, để lại không gian riêng cho hai người. Nói nhiều như vậy, anh hy vọng có thể giúp được Dung Lạc, người như vậy thật sự quá cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Ai Dám Động Đến Người Phụ Nữ Của Anh

Mộc Yên cũng không khóc, số lần cô đổ máu còn nhiều hơn số lần rơi lệ. Nhưng bởi vì người đàn ông nằm trên giường bệnh cô lại khóc hết lần này đến lần khác.

Đến khi nếm được mùi vị của nước mắt, rốt cuộc cô cũng không khóc nữa. Mùi vị lạnh lẽo thậm chí còn có chút chua xót. Đau khổ đến mức cô tình nguyện để mình bị thương. Nước mắt trong suốt chậm rãi rơi xuống, cuối cùng chạm đến bàn tay họ đang nắm chặt.

Bàn tay cô giật giật, cô mở mắt nhìn, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của anh.

Tạ Thần nói, "Mộc Yên, không ai nói Dung Lạc dịu dàng, bởi vì cậu ta chỉ dùng cảm xúc này để đối xử với cô."

"Anh tỉnh rồi sao?" Lúc cô nói ra những lời này thì cổ họng khàn khàn kỳ cục, Dung Lạc nhú mi, vươn bàn tay phải quàng đầy băng vải lau nước mắt giúp cô.

Hai ngày hai đêm ngồi cạnh bên giường bệnh, không ăn gì cả, ngay cả nước Mộc Yên cũng không uống.

"Em tự chăm sóc mình như vậy sao?" Nhìn mí mắt cô thâm đen, Dung Lạc thở dài một hơi, dùng sức kéo cô nằm xuống giường.

Mộc Yên khiếp sợ, "Anh muốn làm gì?" Lo lắng miệng vết thương của anh, cô không dám giãy dụa.

Dần dần điều chỉnh tư thế ôm cô vào trong lòng, ngón tay thon dài mơn trớn mí mắt của cô, nhẹ giọng thì thầm, "Ngủ." Giọng anh dịu dàng đến kỳ cục.

Cô thật sự quá mệt mỏi, anh ôm cô, mùi hương của anh đủ để khiến cô an tâm, rốt cuộc cô cũng ngủ thiếp đi, thời gian như dừng lại ở giây phút này, giống như anh sẽ mãi mãi ôm cô đến khi nước chảy đá mòn.

Cuối cùng cô không rời đi, Dung Lạc như vậy, sao cô có thể rời đi được. Hơn nữa, ngoại trừ anh, cô cũng không có gì cả.

Bởi vậy, chuyện Dung Lạc bị đâm ở Nhà họ Dung vẫn không ai dám nói gì, có Dung Lạc che chở, ai dám động đến người phụ nữ của anh. Cho nên, những vệ sĩ Nhà họ Dung, bao gồm cả quản gia đều thông minh giả bộ như không biết gì cả, người không chịu để yên, muốn tìm cái chết thì đã bị đưa đến chi nhánh công ty Dung thị ở châu Phi, bọn họ đi làm cái gì cũng không quan trọng, mà quan trọng là phải sinh hoạt cùng người châu Phi nguyên thủy ở nơi không điện không nước mới thật sự là tra tấn.

Theo như chuyện này, tình huống của Dung Trạch và Dung Ngữ cũng không khả quan hơn, khi Dung Ngữ cấp tốc chạy trốn chết đến Bắc Mỹ thì phát hiện mọi tài khoản của mình đều bị đóng băng. Không còn gì nữa, cô bỗng nhiên cảm thấy mình nên cúi đầu vác cây mận gai đi chịu tội. Tuy rằng, lúc đó cô không có ra tay với Mộc Yên, nhưng cô sai vì không ngăn cản Dung Trạch, nhưng lại thù hận tư thế để phòng ngừa Dung Trạch thất bại thì, đã biết rõ

năng lực siêu cường của anh cả mà cô lại không nhìn ra, bởi vì lúc đó cô thật sự nổi sát tâm. Dung Lạc rất hiểu cô và Dung Trạch, cho nên lần này hai người bọn họ cũng chết chắc rồi.

Sáng hôm sau, thừa dịp Mộc Yên về nhà ăn sáng, Dung Trạch cảm thấy dù sao cũng phải chết, anh liền đánh bạo đi gặp Dung Lạc.

"Anh." Thật ra Dung Trạch vẫn không dám nói.

"Ừ." Người đang dựa vào nệm mở mắt ra, khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười hiếm thấy. Nhưng lại quý dị đến nỗi khiến Dung Trạch nổi da gà.

"Anh." Tiếng gọi này có ý cầu xin tha thứ, kinh nghiệm nhiều lần phạm sai lầm cho anh biết, nếu như khi nhận sai, Dung Lạc không có phản ứng gì thì không cần phải sợ, nhưng nếu bằng son vụn nằm lại nở nụ cười thì chứng tỏ anh chết chắc rồi! Cho nên Dung Lạc càng cười dịu dàng thì trái tim Dung Trạch càng bị dọa sợ đến nỗi ngừng đập, mặc kệ, anh vẫn mau chóng nhận sai thôi, nếu không sẽ bị Dung Lạc dọa đến nỗi tắc nghẽn cơ tim "Anh, em sai rồi." Dung Trạch tỏ vẻ chân thành, anh sắp khóc đến nơi rồi.

"Thật không?" Hoài nghi mở miệng hỏi. "Sao anh lại cảm thấy em càng lúc càng độc lập!"

Một câu tán dương khó hiểu làm cho Dung Trạch lạnh run, "Anh, anh nói vậy là sao?"

"Quả thật đã độc lập rồi, độc lập đến nỗi dám khiêu khích anh." Dung Lạc cười khẽ, ánh mắt lại sâu không thấy đáy.

Dung Trạch nhớ tới ngày đó anh cảm sùng chỉ vào Mộc Yên, bây giờ có lẽ phải lấy cái chết để tạ tội, anh cả mang thù cỡ nào không phải là anh không biết.

"Em đã độc lập như vậy thì cũng nên ra ngoài giúp anh quản lý công ty Nhà họ Dung đi." Cúi đầu suy nghĩ một chút, Dung Lạc tiếp tục nói, "Thật ra anh cảm thấy em nên đi với Cố Minh đến 'Thịnh Nguyên', hai người có thể hỗ trợ lẫn nhau."

Dung Trạch giống như bị sét đánh ngang tai, "Thịnh Nguyên" chính là công ty gạt túi đồ lót phải chạy mười mét để lấy nước ở Châu Phi, trời ơi, ai tới cứu anh đi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Cung Chiều

Lần này bị thương không kinh động nhiều đến người Nhà họ Dung, không gây nhiều phiền phức, ba ngày sau Dung Lạc về tới nhà, hơn nữa có Tạ Thần chăm sóc nên không có chuyện gì.

Nước trong veo chậm rãi chảy vào cổ họng làm trơn yết hầu anh, anh đưa ly nước cho cô, băng vải trên tay chói mắt khiến Mộc Yên rũ mắt xuống.

Tuy rằng cơ thể Dung Lạc đã từng bị thương, nhưng chưa từng thật sự bị thương nặng như vậy, hai lần bị thương nguy hiểm đến tính mạng đều có liên quan đến cô.

Nhìn cô buông ly nước xuống, anh dùng sức ôm cô vào trong lòng, bởi vì động tác này động vào miệng vết thương nên làm cho anh nhú mảy.

"Dung Lạc." Mặt cô có vẻ khó tin. Thấy vậy, Dung Lạc bắt đầu đi bừa bãi, anh luôn làm việc rất bình tĩnh, nhưng chỉ cần gặp chuyện liên quan đến cô gái trong lòng này thì anh liền không thể bình tĩnh được. Ở trước mặt anh, cho tới bây giờ cô đều ngoan ngoãn nghe lời, thậm chí lúc nói hai chữ "Rời đi" cũng vẫn lạnh lùng bình tĩnh như vậy. Nhưng anh vẫn biết cô không phải người như thế, anh muốn nhìn thấy một Mộc Yên thật sự, nhưng cô lại từ chối anh vô số lần.

"Dung Lạc, tôi biết mình đã nói lời không nên nói." Cô nhìn anh, lần đầu tiên vứt bỏ bộ mặt nạ để cho anh nhìn ra được sự đau lòng trong mắt cô.

Cô thật sự không biết anh lại cực đoan như thế, thậm chí dùng cả tánh mạng đến giữ cô ở lại.

"Tiểu Yên, dọa em rồi, thật xin lỗi." Mềm mại âm áp nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cô, vô cùng thân thiết trấn an cô.

Mộc Yên đã nhìn thấy trong sách viết nếu một người đàn ông thích hôn mắt của một cô gái thì chứng tỏ cô ấy là người anh vô cùng quý trọng. Dung Lạc như thế này, cho dù người làm anh bị thương là cô, anh cũng có thể cực kỳ dịu dàng đứng ở góc độ của cô mà lo lắng cho cô, không lúc nào là không chú ý đến cảm nhận của cô. Một khi người đàn ông lạnh như băng trở nên dịu dàng thì lực sát thương sẽ là vô hạn, bởi vì anh làm cô cảm thấy cả đời này anh đều sẽ dịu dàng với cô.

Nhưng một người tệ hại thậm chí dơ bẩn như mình làm sao mà xứng với người hoàn mỹ như Dung Lạc được? Kỳ thật người nên nói xin lỗi là cô mới đúng.

"Thật xin lỗi." Cô cũng ôm chặt anh, trời dần tối đi, đến đến nỗi không thấy một tia sáng nào thậm chí còn khiến người ta hít thở không thông, anh cũng giống như cô, luôn cô độc đi trên đường. Không tin bất luận kẻ nào, không phải tuyệt tình mà là vì e ngại, sợ lỡ như cô vừa vuron tay ra thì đối phương lại đâm vào tim mình một dao, cho dù như thế, anh vẫn dứt khoát kiên quyết vuron tay về phía cô, bàn tay ấm áp, không hề hoài nghi thậm chí là dung túng cung chiều, nhưng mà cô lại luôn làm tổn thương anh. Cô còn nhớ rõ khi anh nắm tay cô đâm một dao vào ngực mình, thì sự cô đơn tuyệt vọng làm cho toàn thể giới đều muốn hồng theo.

"Tiểu Yên." Giọng anh hơi khàn khàn, "Mãi mãi không được rời khỏi anh." Lời nói đầy tính khẳng định.

"Được."

Rốt cục anh cũng nở nụ cười, cho dù phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn thì anh cũng không hối hận, bởi vì anh rất hiểu biết Mộc Yên, nếu không đổ máu thì cô sẽ không thay đổi chủ ý của mình, ngay từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô thì đã biết cô nhóc này cố chấp cỡ nào rồi. Nhưng mà anh cũng rất may mắn khi cô trực tiếp nói cho anh biết mình phải rời đi, không có biến mất mà không để lại câu nào hoặc là nhờ người nhấn lại dùm.

Điều này có nghĩa là cô tôn trọng anh, cũng có chút do dự, nếu thật sự có thể thoải mái rời đi thì cô có thể lựa chọn hai cách kia. Nhưng nếu là như vậy, anh sẽ thật sự không tìm được cô, có lẽ cô sẽ mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời anh. Cũng may, cô vẫn chăm sóc anh, không phải cô không hiểu sự dịu dàng mà anh đối với cô, chẳng qua là cần thời gian để chấp nhận. Dù thế nào thì cô vẫn ở bên cạnh anh như trước, anh liền cảm thấy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Bị Khí Chất Phúc Hắc Chèn Ép

Trung tâm thành phố sầm uất.

Sau giờ trưa, trong một quán cà phê xa hoa.

Đền chùm thủy tinh tinh xảo treo trên trần nhà và chuông gió ngà voi sang trọng, chỉ riêng cách trang trí thôi cũng đủ thấy nơi này không phải chỗ dành cho người bình thường.

Nếu ngày xưa Chu Phình Đình thanh lịch thì hôm nay cô lại mặc một chiếc váy dài màu đỏ thêu hoa Mân Côi xinh đẹp, cổ áo hình chữ V trễ ngực, váy được thiết kế để che nửa bộ ngực tạo nên vẻ mê người.

"A, Phình Đình đổi phong cách rồi sao?" Có người thấy người đang đi đến cửa thì nhin không được trêu ghẹo.

Một đám tiểu thư thế gia ngồi chung với nhau, nhàm chán giết giờ bằng buổi trà chiều.

Lâm Uyển thấy Chu Phình Đình đi qua, thân thiện đứng dậy, kéo cô ngồi xuống sofa.

"Đây không phải phong cách của cậu?" Cô nhìn Chu Phình Đình mặc mê người, híp mắt cười khê.

"Người mình yêu mến nhiều năm đã có chủ, tất nhiên cũng nên thay đổi phong cách đúng không, ai lại không thích người ăn mặc xinh đẹp như vậy." Lại có một giọng nói chế ngạo khác vang lên.

Mặt Chu Phình Đình lập tức trở nên khó coi, dù sao bạn bè cô kết giao đều thích xen vào việc riêng của người khác, hơn nữa lúc trêu chọc thì không ai biết giữ chừng mực, tuy rằng cô đã sớm quen nhưng khi chuyện cô bị lộ ra bàn tán thì dù có là thói quen thì cô cũng không nhin được.

"Được rồi, chuyện này cũng không thể trách Phình Đình, nghe nói đứa con gái nhà họ Mộc biết cách dụ dỗ người khác, Phình Đình bại bởi cô đã là chuyện được dự tính từ trước rồi. Cô ta chẳng những quyến rũ đàn ông mà còn đặc biệt ác độc, mấy ngày trước đã đánh chị mình đến nỗi sanh non ở tiệm thuốc "Đồng nghiệp đường"."

"Đúng, tôi cũng nghe nói, tôi còn nghe nói cô ta đánh cả Sở thiếu."

"Thật sao? Vậy chị Mộc Cẩm quá xui xẻo rồi, sao lại có một đứa em gái ác độc như vậy?"

"Nhưng sao mấy ngày nay không thấy Mộc Cẩm đâu vậy?"

...

Một đám phụ nữ tranh nhau bàn tán nghị luận. Nói chuyện một hồi lâu mới phát hiện Lâm Uyển ngồi nãy giờ vẫn không lên tiếng, cô họ Lâm, không phải họ Dung, nhưng mẹ cô lại là con gái của Dung lão gia. Các cô nghị luận chuyện Nhà họ Dung trước mặt Lâm Uyển như vậy đúng là có chút xấu hổ.

Buông tách cà phê, Lâm Uyển cười, mắt lúc sáng lúc tối làm cho người ta không đoán được gì, tất cả mọi người đều biết nếu dám bàn tán đồn thổi

chuyện Nhà họ Dung trước mặt bọn họ thì nhất định kết cục sẽ rất thảm, nhưng còn Lâm Uyên là một nửa người Nhà họ Dung sẽ có phản ứng thế nào thì mọi người vẫn không biết.

"Mọi người tiếp tục tán gẫu đi, nhìn tôi làm gì?" Cô cười nhìn một đám người đang nhìn chằm chằm mình, Lâm Uyên trêu tức, "Trên mặt tôi không có viết đề tài mọi người thích."

Nghe cô nói như vậy thì mọi người cũng thấy an tâm. Lời nói của Lâm Uyên rất hay, ngoài mặt thì cô như đang nói giỡn với bọn họ nhưng thật ra lại có hàm ý đồng ý cho các cô nghị luận chuyện Nhà họ Dung, nhưng cô lại không thể công khai cho phép bọn họ, lỡ như lọt vào tai người Nhà họ Dung, nói cô đứng một bên dung túng thì sẽ không tốt, nhưng nếu cô ngang nhiên ngăn cản thì sợ là quan hệ xã giao của cô sẽ bị ảnh hưởng. Xã hội thượng lưu là như vậy, tiểu thư thế gia nhàm chán có thể sẽ thấy chán vì không có đề tài vừa ý để bàn tán, như vậy có khả năng hai bên sẽ đối đầu. Lâm Uyên đủ thông minh nên cô không muốn rước lấy thù hằn.

"A, tôi còn nghe nói tiểu thư nhà họ Mộc đã thương Sở thiếu là vì Sở thiếu muốn kết hôn với Mộc Cẩm, cô ta ghen tị nên muốn trả thù bọn họ. Mộc Cẩm bị hại sanh non, bây giờ còn ở trong bệnh viện thật là đáng thương."

"Không phải như vậy? Sở thiếu và chị Mộc Cẩm rõ ràng là một đôi yêu nhau, sao cô ta lại muốn phá bọn họ chứ!"

Lúc tất cả mọi người đều đang khinh thường thì chỉ có một người nghiêm túc như đang âm thầm tính toán gì đó.

Mắt Chu Phình Đình sâu thẳm, trong lòng thầm nghĩ: Mộc Cẩm sao? Có lẽ cô nên cùng uống trà với Mộc Cẩm tiểu thư một lần. Tin rằng các cô nhất định sẽ rất vui khi ngồi với nhau.

Cô tuyệt đối không cho phép một người phụ nữ hạ lưu như vậy tiếp cận Dung Lạc của cô, trong lòng cô anh là người cao cao tại thượng, cô tuyệt đối không cho phép anh bị loại phụ nữ dơ bẩn xấu xa này vấy bẩn. Cô sẽ chờ đến lúc anh thấy rõ bộ mặt xấu xí đáng ghét của cô ta, đồng thời cô cũng tin tưởng chỉ cần cô kiên trì không bỏ cuộc thì nhất định anh sẽ nhìn thấy lòng thành của cô.

Phòng bếp Nhà họ Dung.

Mộc Yên cột mái tóc dài ngang thắt lưng lên thành đuôi ngựa, so với lúc trước thì càng có vẻ xinh đẹp và đầy sức sống hơn. Dưới ngọn đèn màu da cam trong phòng bếp, nhẹ nhàng chiếu xuống trán cô khiến cho sừng mặt cô nhìn có vẻ rất dịu dàng.

Có người nói khi phụ nữ an lòng mới có thể tỏa ra khí chất dịu dàng như vậy.

Mộc Yên vừa nhìn 《 sách nấu ăn 》, vừa cân nhắc nên cho bao nhiêu muối vào canh, bao nhiêu thịt gà, bao nhiêu dầu vừng.

Quá rõ ràng, cô quen cầm súng mà không quen sử dụng công cụ phòng bếp, nhưng kỹ thuật cắt miếng thịt bò thuần thực đến mức làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trối.

Dung Trạch đứng ở cửa phòng bếp thấy rùng mình, kỹ thuật cầm dao thuần thực như vậy sợ không phải chỉ nhờ cắt thịt bò mà thành, có lẽ là nhờ cắt thịt người đi, nghĩ vậy anh lại không nhịn được mà rùng mình. Nhưng anh thật sự không muốn bị anh cả ném tới châu Phi, quản lý chi nhánh "Thịnh nguyên" gì đó đều là cái cớ, anh chỉ biết là anh cả muốn trả thù anh, khẩu xà tâm Phật muốn làm cho anh chết ở châu Phi mà không có ai thèm quan tâm đến cảm giác của anh.

Sao số mạng anh lại khổ như vậy! Anh vừa làm bảo mẫu vừa làm diễn viên quần chúng, vừa được công ty thăng chức thành người đại diện, tiền đồ rộng mở thì lại bị anh cả ném tới châu Phi nghèo đói!

"Chị dâu nhỏ." Giọng nói đầy nịnh nọt.

"Ừ." Mộc Yên nhìn Dung Trạch xấu hổ, tuy sắc mặt cô bình tĩnh nhưng thật ra lại rất muốn cười. Chuyện ngày đó cô đã không để bụng nữa, nhất là khi nghe Tạ Thần nói xong, cô cảm thấy Dung Lạc có hai người bảo vệ anh như vậy là rất may mắn.

"Thật xin lỗi, em sai rồi, em thật sự sai rồi, chị muốn em làm gì cũng được." Anh thành khẩn đến mức chỉ thiếu việc quỳ xuống trước mặt cô, "Thật đó, chị muốn em làm cái gì cũng được nhưng đừng để anh cả đưa em tới "Thịnh nguyên" ở châu Phi!"

"Anh muốn đi châu Phi sao?" Mộc Yên kinh ngạc, "Sao Dung Lạc có thể để cho anh đến nơi gian khổ như vậy." Dung Trạch lập tức cảm động đến nỗi rơi lệ đầy mặt, đây mới là người tốt, lấy ơn báo oán. Vừa muốn nói cảm ơn cô thì chợt nghe cô nhóc mỉm cười nói, "Hoàn cảnh gian khổ như vậy, anh muốn mang theo đồ ăn ngon gì thì tôi làm cho anh"

"Răng rắc!" Anh như nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng.

Nhìn cô nhóc cười ngọt ngào trước mắt, Dung Trạch lại có cảm giác cô được anh cả thuê về phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Thì Ra Là Trai Đẹp

Edit: susubluu

Mang đi châu Phi ăn! Nhất định là cô nhóc này mang thù rồi, nếu không sẽ không liên kết với anh cả mà chinh anh.

Sao anh lại không biết sợ chết mà đi chọc phải hai người thích mang thù như vậy chứ. Dung Trạch cảm thấy anh hoàn toàn tiêu rồi, lần này chắc chắn phải đến châu Phi chịu khổ rồi.

"Anh hai, chị dâu nhỏ để bao tay quyền anh của em ở đâu rồi?" Dung Ngữ đang vò tóc, chuẩn bị vào phòng bếp tiếp tục tìm "Lúc thu dọn hành lý, đột nhiên phát hiện chúng nó không cánh mà bay, nhưng không tìm ra được?"

"Cho nên em muốn vào phòng bếp tìm sao!" Dung Trạch nhìn Dung Ngữ ngu ngốc, cười nhạo, "Đừng nói với anh hôm qua để nó trong phòng bếp là vì muốn hôm nay nấu ăn."

Dù là lúc nào, chỉ cần Dung Trạch gặp được Dung Ngữ thì anh đều sẽ nhanh nhẹn nhanh miệng.

Mộc Yên nhìn Dung Ngữ, nghiêm túc nói, "Tôi cảm thấy bao tay quyền anh không thể ở trong tủ lạnh được."

"Cũng đúng." Động tác mở tủ lạnh của Dung Ngữ cũng dừng lại, phạm vi tìm kiếm của cô dường như rơi vào bế tắc.

"Chuẩn bị hành lý để đi đâu?" Dung Trạch hỏi xong, nhìn thấy Dung Ngữ không vui thì anh lại vui sướng khi người gặp họa, "Du lịch Tây Tạng mấy tháng sao?"

Anh có thể tưởng tượng ra ngay lập tức, phía trước không thôn làng, phía sau không nhà trọ, điên(daffille3

"Công việc hái lượm ở vườn trái cây của châu Phi cũng rất thích hợp với anh." Đôi lông mày thanh tú ngả ngón, nhìn Dung Trạch đang nghiêng răng nghiêng lợi, Dung Ngữ lắc đầu, "Không không, việc hái lượm nặng nhọc như vậy sao có thể để cho càn vàng lá ngọc như anh hai làm chứ? Em quên mất, đôi chân ngắn của anh vốn không đủ dài để leo lên cây hái quả. Hoặc là đến vườn bách thú ở châu Phi lúc trước em nói để học leo cây với khi cũng không tệ, đến lúc đó người lao động ở châu Phi sẽ biết ai là người Nhà họ Dung, ha ha ha ha!"

"Dung Ngữ, em kiếm chuyện đúng không! Em dám nói anh hai của mình đi học leo cây với khi sao!"

"A, anh hai yêu dấu, sorry, sao em lại quên anh sợ độ cao chứ, một người từng bị dọa khóc khi ở trên ban công lầu bốn thì sao lại dám đến châu Phi đầy cây đại thụ được?"

Sắc mặt Dung Trạch trắng nhợt, chẹp miệng nói, "Con mắt nào của em thấy lão tử bị dọa khóc, lão tử chỉ đồ mờ hồ thôi! Là đồ mờ hồ thôi!"

"Phải không, anh yêu, thì ra con mắt của anh chỉ dùng để trang trí thôi!"

"Đừng ai ngăn cản, hôm nay lão tử nhất định phải quyết đấu với con nhóc chết tiệt này trên nóc nhà!"

"Đến đây, em mà sợ anh sao!" Dung Ngữ trêu đùa, "Em chỉ sợ anh gãy xương rồi lại nói chuyện nhỏ này cho ông cụ biết, như vậy sẽ chậm trễ việc đến vườn trái cây ở châu Phi thì em lại phạm lỗi lớn rồi."

"Dung Ngữ, phạm lỗi cái em gái em!" Khuôn mặt trắng nõn của Dung Trạch đỏ bừng, bởi vì không thể nói gì nên ghen đến mức đỏ lên.

"Em không có em gái, chỉ có anh thôi, sao anh lại không biết vậy? Ha ha ha.... Bụng hơi đau, ha ha... Em không thể ngừng cười được." Dung Ngữ vịn Mộc Yên, cười ngả ngửa, "Lần trước bởi vì anh "giả gái" nên em cười đến mức có thêm vài nếp nhăn ở khóe mắt." Cô nghiêm túc nhìn Mộc Yên nấu canh thịt bò.

"Thật không?" Mộc Yên bắt đầu đi, xem ra quả thật cô không thể hiểu được hình thức sống chung của hai anh em bọn họ.

"Vì sao ra ngoài phải mang theo bao tay quyền anh?" Mộc Yên thật không hiểu nên thuận miệng hỏi một câu.

Dung Ngữ phì cười, "Tuy rằng sức lực của em vô cùng tốt, thân thủ cũng mạnh mẽ, nhưng lại không quen nên nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, lúc ở ngoài cũng không hề ngừng tự huấn luyện. Lỡ như có tên đàn ông nào có mưu đồ gây rối..."

"Ngừng lại, điều này hoàn toàn không có khả năng!" Dung Trạch ngắt lời Dung Ngữ, "Đầu tiên, em khẳng định mình là con gái sao? Tiếp theo, không có một tên đàn ông nào động dục với một cơ thể như vậy thể; Cuối cùng, nếu có thì chắc chắn thắng đó tài sản của em thôi." Rốt cục cũng hòa nhau một ván, Dung Trạch thăm trầm trở khen ngợi chính mình, anh rất thích nhìn bộ dáng kinh ngạc của Dung Ngữ!

Dung Ngữ nhìn Dung Trạch, ánh mắt hận không thể giết chết anh, "Anh trai yêu quý, bao cát trong phòng tập thể thao hỏng rồi, em thấy dùng anh để luyện tập là thích hợp nhất!" Nói xong cô giương nanh múa vuốt muốn bắt Dung Trạch lại.

Dung Trạch nhắm mắt, mưa rền gió dữ mà mình dự đoán cũng không kéo đến, anh mở mắt ra thì lại thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Dung Ngữ, biểu cảm nhu hòa khiến anh muốn ói!

Mộc Yên nhìn ra sau anh thì lại kinh ngạc, Dung Trạch quay đầu, khi thấy một tên yêu nghiệt đẹp lộng lẫy thì anh mới hiểu được Dung Ngữ đang mê trai, dien(dafnle*quy[do0n nhưng cô cũng đứng chảy nước miếng vào người anh, nghĩ vậy anh vội vàng đẩy cô ra.

"Đã lâu không gặp!"

Bóng người thon dài của Tạ Phong dựa ở vách tường cạnh phòng bếp, giọng nói khiêu gợi không chệ vào đâu được. Anh nhìn thấy Mộc Yên giật mình, đáy mắt có chút thâm ý không rõ.

Dung Ngữ đứng kế bên đã sớm chìm đắm trong mộng ảo với trai đẹp, "Anh Tạ Phong, sao anh lại tới đây?" Dung Trạch nhin không được muốn ỏi.

Mộc Yên khiếp sợ, tên yêu nghiệt này là nam?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Đàn Ông Yêu Nghiệt Ra Trận

Edit: susublu

Trên thực tế, tuy rằng nói Tạ Phong quả thật đẹp đến mức không thể hình dung, nhưng lại không hề nữ tính. Nhưng khi Mộc Yên nhìn thấy anh thì lại luôn liên tưởng đến mỹ nhân trong bức tranh kia, thậm chí không tự chủ được mà coi anh là nữ nhân.

Tà tứ nhếch mắt lên, mái tóc màu hạt dẻ lướt qua vai lại càng khiến cho Tạ Phong thêm gọi cảm, mê người.

Đương nhiên, đối với người không ra khỏi cửa cũng không xem TV, lúc nào cũng xem chương trình trinh thám như Mộc Yên thì tất nhiên không biết người đàn ông đang ngồi trên sofa trong phòng khách nổi tiếng cỡ nào rồi.

Nhưng Dung Ngữ thì không giống vậy, cô vừa thấy Tạ Phong liền bắt đầu giờ chứng mê trai, điều này cũng chứng minh cô vẫn là một người phụ nữ.

Không ai có thể kháng cự lại vẻ quyến rũ của Tạ Phong, mỗi cái nhấc tay nhấc chân của anh đều cực kỳ quyến rũ, anh nhanh chóng trở thành minh tinh nổi tiếng, dien(dannle3

Nhưng lúc này ngoại trừ cảm thấy anh ta có vẻ ngoài yêu nghiệt ra thì Mộc Yên cũng không thấy có gì hấp dẫn được cô.

Nếu để cho hàng tỉ fan cả nước biết Mộc Yên đánh giá Tạ Phong như vậy thì sợ là người đuổi giết cô sẽ nhiều gấp mấy vạn lần.

Cũng may mục đích lần này Tạ Phong đến là để tìm Dung Lạc, nếu cũng không biết sẽ bị Dung Ngữ dây dưa bao lâu nữa, Mộc Yên vẫn cảm thấy canh khoai tây thịt bò của cô quan trọng hơn, cho nên cô cũng không nhìn Tạ Phong nữa.

Lầu ba Nhà họ Dung.

"Dung thiếu thật nhân hạ thoải mái." Tạ Phong không hề khách sáo ngồi xuống sofa thượng, trêu tức nhìn người đang đùa nghịch quân cờ trong tay, híp mắt để lộ ra chút sắc bén.

"Không trách được tài đánh cờ của Dung thiếu lại cao như vậy, sợ là già trẻ lớn bé của Nhà họ Dung đều sẽ hóa thành quân cờ trong tay anh."

"Anh tới đây là vì nói mấy cái này sao." Dung Lạc ngẩng đầu, u ám nhìn người tới đây.

"Này, không thể tin được anh lại xuống tay độc ác như vậy, sao không thật sự đâm một dao cho thùng tim đi!" Anh không hề che lấp vẻ sắc bén trong mắt, anh nhìn máu chảy ra thấm ướt áo somi của Dung Lạc, châm chọc, "Tự mình hại mình để giữ cô ấy ở lại, anh thật sự bị ỉm không ai sánh bằng!"

Hai người thâm hiểu lẫn nhau nên tất nhiên biết Tạ Phong nói ai.

"Tôi chỉ muốn xem kết quả." Dung Lạc đổi quân cờ trắng trong tay thành cờ đen, mắt Dung Lạc cũng thâm trầm.

"Dung Lạc, đừng mơ mộng hão huyền nữa, anh cho là cô ta sẽ dễ dàng để cho anh khống chế như những quân cờ anh đang nắm giữ trên bàn cờ sao?" Tạ Phong cười nhạo, "Anh không khống chế được cô ta đâu! Anh càng không nên mơ mộng cô ta sẽ mãi mãi đứng bên cạnh mình."

"Vậy còn anh?" Dung Lạc cười khê, vẻ mặt vẫn bình thản như trước.

Đúng vậy? Anh thì sao? Câu hỏi này khiến cho Tạ Phong thoáng thay đổi sắc mặt, anh thay đổi nhiều như vậy, sợ là cô không hề nhận ra anh dù chỉ một chút, nếu không thì sao đã gặp nhau mấy lần như vậy mà cô không hề có phản ứng gì chứ.

"Dù như thế nào thì anh nghĩ mình dùng cách thức cực đoan này để giữ cô ấy lại thì cô ấy sẽ thích anh sao? Đừng quên, trên đời này còn có hai chữ "Đồng tình" nữa đấy."

Giọng châm chọc của Tạ Phong làm cho Dung Lạc nhún mày lại.

Tạ Phong bước hai bước rồi lại quay đầu nói, "Tốt nhất anh đừng làm cô ấy tổn thương. Nếu không, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh."

"Chuyện này không liên quan đến anh." Thu lại suy nghĩ vừa rồi, Dung Lạc vẫn lạnh nhạt chơi cờ như trước, cuối cùng nói ra một câu như một nhát dao trí mạng đâm vào lòng người đàn ông đang đi ra cửa.

Đúng vậy, cho dù giữa Dung Lạc và Mộc Yên có xảy ra chuyện gì thì đó cũng là chuyện của bọn họ, có liên quan gì đến anh đâu?

Tạ Phong cười khở, đây mới là Dung Lạc, anh có thể không nhìn mặt mà tìm điểm yếu của đối thủ rồi sau đó đâm cho đối phương một dao trí mạng. Gia chủ sau lưng Nhà họ Dung quả nhiên không giống người bình thường, nghĩ đến Dung Lạc luôn luôn lạnh nhạt, bình tĩnh để suy nghĩ cách xử sự, đột nhiên anh cảm thấy mình đã gặp phải một kẻ địch mạnh mẽ! Nhưng mà cuộc đời vốn là một vở kịch, cốt truyện sau tấm màn che là gì thì không ai biết được. Mà bây giờ điều anh muốn làm nhất chính là cố gắng hết sức, diện(dafille3;quysdo00n dù hậu quả thế nào cũng muốn thử một lần, thứ Dung Lạc có thể cho cô thì anh cũng có thể cho. Anh tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết giống như lần trước, mặc kệ cho cô có nhớ anh hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn

Sau giờ cơm trưa.

"Thiếu phu nhân." Vừa buông bát xuống, Mộc Yên đã bị A Cửu gọi lại.

"Sao vậy?"

"Ngoài cửa có người nói là có bưu phẩm cần cô ký nhận."

Mộc Yên nhún mi, sao lại có người gửi bưu phẩm của cô đến Nhà họ Dung, "Tôi đi lấy." Trả lời A Cửu một câu, cô vội vàng đi ra ngoài cửa.

"Mộc Yên tiểu thư phải không?" Người chuyển phát là một thanh niên đẹp trai.

"Đúng vậy, là tôi." Mộc Yên lên tiếng trả lời.

"Cô mau ký nhận đi." Nói xong, anh ta giao một cái hộp cho cô, nói cảm ơn xong liền rời đi. Mộc Yên cầm hộp bưu phẩm cảm thấy nghi hoặc, luơt mở hộp ra, trong cái hộp đen tinh xảo là hai đóa hoa Mê Diệt Hương màu tím thơm nức, nhưng trên chiếc lá xanh lại nhiễm chút máu khiến cho người ta lạnh người. Mầu đỏ quý dị lỏe lỏet như máu tươi, bên trên còn có chữ viết, "Rosemary tiểu thư, một tuần sau hẹn gặp cô ở giao lộ phía Đông của khách sạn Hilton, hy vọng cô đến đúng giờ hẹn, nếu không cô nhất định sẽ nhận được "Điều bất ngờ ngoài ý muốn"." Uy hiếp trần trụi như vậy khiến cho Mộc Yên rùng mình, chưa từng có ai có can đảm uy hiếp khiêu chiến cô như vậy!

Mê Diệt Hương, là tên tiếng Trung của Rosemary.

*Mê Diệt Hương: Tính hàn, sinh trưởng mạnh trong khí hậu ẩm áp, ở những nơi cực nóng thì sẽ phát triển chậm lại, vào mùa đông ở nơi không có dòng khí lạnh thì vẫn thích hợp để nó sinh trưởng.

Một loài hoa thích ẩm áp như vậy thật giống cô, không muốn rời xa khỏi sự ẩm áp là vì bản thân cô quá lạnh lẽo.

Tĩnh tâm lại, Mộc Yên nhanh chóng lục lại trí nhớ để tìm xem đó là người nào, trong lòng cô đã đoán được đại khái, người có can đảm dám khiêu chiến cô như vậy nhất định không biết thân phận cô ở tổ chức, nếu người đó đã điên cuồng như vậy thì cô phải đi xem thử. Cát kỹ mấy thứ này, cô mới chậm rãi đi vào Nhà họ Dung.

Bất tri bất giác Mộc Yên lại đi tới lầu ba, nhìn thấy cánh cửa khép hờ, giống như là đang đợi cô về, chỉ cần cô không ở trong phòng thì cánh cửa đó sẽ không đóng lại. Do dự một chút, cô vẫn quyết định gõ cửa đi vào.

"Vào đi." Bên trong phòng ngửa vang lên một tiếng nói lạnh lùng.

Lúc cô đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của anh, anh cầm một ly trà Bích Loa Xuân, đang chờ một ván cờ, có hai ba cuốn sách cổ có chút ố vàng được viết bằng chữ phồn thể khó hiểu.

Mộc Yên luôn thấy kinh ngạc với cách sống an nhàn này của Dung Lạc, anh không hề ra khỏi nhà, làm thế nào để điều khiển cả một Nhà họ Dung lớn như vậy?

"Em đã về rồi." Dung Lạc kéo cô ngồi xuống bên cạnh, vươn tay đưa một tách trà nguội cho cô.

Mộc Yên không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mắt này rất hiểu cách để tiếp cận người khác. Có đôi khi, anh rất miễn cưỡng, khi cô khát nước thì cho cô một ly trà, khi gặp mưa thì cho cô một cây dù, sẵn sàng tỉ mỉ như vậy thì không có ai tốt hơn được nữa.

Đặt tách sứ được khắc hoa tinh xảo qua một bên, cô nhìn anh, ánh mắt rất nghiêm túc, "Tôi cảm thấy..."

"Cảm thấy chúng ta nên ngồi nói chuyện với nhau."

Mộc Yên thấy anh ngắt lời cô thì kinh ngạc, sao anh biết cô muốn nói cái gì.

"Tiểu Yên." Anh bắt ngừng dùng sức kéo, cả người cô đều ngã vào trong lòng anh.

Ngoại trừ lúc bị kéo quá đột nhiên thì Mộc Yên cũng không tiếp tục giãy dụa nữa, nghe anh nói tiếp.

"Dù em muốn nói cái gì, thì anh đều sẽ không buông tay." Anh ôm cô, dịu dàng hôn lên lông mi đang run rẩy của cô.

"Dù em có đen tối thế nào, dù em bị ai tổn thương sâu nặng ra sao, anh không cần biết em đã gặp phải hoàn cảnh gì khiến em tuyệt vọng với tình cảm. Từ giờ trở đi xin em hãy thử tin tưởng anh, thử để cho anh giúp em, thử để cho anh yêu em."

Nụ hôn dịu dàng hôn từ trán đến hai má, cuối cùng dừng trên đôi môi tái nhợt. Cứu nhau trong lúc hoạn nạn, sưởi ấm cho nhau, bọn họ giống như những người bị ngạt thở trong nước, cả hai cùng cấp không khí cho nhau, giúp nhau sinh tồn, diện;dan;lle3

Dung Lạc cố chấp như vậy cho nên cô mãi mãi không thể rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 78

Mấy ngày nay có mấy trận mưa to, trời hơi ẩm ướt, nhưng trong phòng ngủ lại rất ấm áp.

Mộc Yên dựa vào trong ngực Dung Lạc, vừa hôn xong, ngón tay trắng nõn của cô khẽ vuốt vết máu chảy thấm ướt quần áo của anh, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt dung túng của anh: "Vì một người không có gì như tôi mà anh lại không do dự hạ thủ độc ác với mình như vậy!" Cô tự châm chọc chính mình nhưng càng đau lòng vì anh nhiều hơn.

"Ai nói em không có cái gì?" Hôn môi cô rồi lại hôn trán của cô, Dung Lạc cười khẽ, "Em còn có anh."

Tay phải bị băng của anh đã tháo băng gần hết, vết sẹo ở cổ tay rất sâu nên có chút đáng sợ.

Mộc Yên bàn tay bị thương của anh, ánh mắt của cô đột nhiên trở nên cố chấp, anh hoàn mỹ như vậy, hai bàn tay trắng nõn, thậm chí ngay cả một người đen tối như cô dựa vào cũng được anh yêu chiều?

"Nếu, nếu có một ngày anh phát hiện người hiện tại đang nằm trong ngực anh không phải người như anh tưởng, vậy thì..."

"Anh sẽ mãi mãi không buông tay." Anh có thể nhìn thấu mọi thứ trong lòng cô, Dung Lạc đón nhận tầm mắt của cô, "Không được nghĩ cái gì hết, chỉ cần tin tưởng anh là được rồi."

Rốt cục cô cũng vươn tay về phía anh, ôm chặt anh, thở dài một tiếng, "Tôi chỉ cảm thấy không đáng cho anh thôi."

"Không cần sợ, anh sẽ mãi mãi nắm tay em."

Mộc Yên khiếp sợ, nhìn ánh mắt anh đau lòng, cô có cảm xúc vui mừng trước nay chưa từng có. Anh biết toàn bộ, anh nhìn thấu mọi cảm xúc của cô, anh biết cô luôn luôn lo lắng cái gì.

Vùi đầu vào ngực anh, cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh, Mộc Yên chưa từng có cảm giác thỏa mãn như thế. Cái ôm của Dung Lạc vẫn ấm áp như thế, làm cho người ta muốn mãi mãi sà vào, sao cô có thể không thích được? Rosemary luôn tự tin thậm chí là ngông cuồng lại trở nên miễn cưỡng đa nghi, yếu đuối khi đối mặt với tình thân và sự ấm áp.

Không ai có thể mạnh mẽ, cứng cỏi mãi mãi được, cô cũng giống vậy, cho dù có ý chí sắt đá, cũng có một mặt yếu ớt. Cô không muốn nghĩ đến một

ngày nào đó khi anh biết mọi thứ về cô thì sẽ bỏ cô, cô thật sự rất sợ hãi, có nhiều người phản bội cô rồi, nhiều người hận không thể giết cô, cô thật sự sợ hãi, cô không thể tin tưởng bất cứ kẻ nào.

"Dung Lạc." Cô ôm cánh tay anh càng lúc càng chặt, giống như chỉ cần ôm chặt thì sẽ tiếp thêm dũng khí cho cô.

Anh ôm cô an ủi, nghe cô tiếp tục nói, "Bốn tuổi mẹ tôi qua đời, tôi bị đuổi về nhà họ Mộc, khi đó ánh mắt Hứa Nhã Như nhìn tôi rất dịu dàng, khi bị mất tình thương của mẹ thì tôi cảm thấy Hứa Nhã Như dốc lòng chăm sóc tôi đã khiến tôi cảm thấy ấm áp. Trên mặt bà ta luôn giữ nụ cười dịu dàng, kể chuyện

cổ tích cho tôi nghe khi tôi ngủ, còn dịu dàng hơn mẹ tôi, bởi vậy người chị cùng cha khác mẹ Mộc Cẩm cực kỳ chán ghét tôi, bởi vì ghen tị nên cô ta gây phiền phức cho tôi khắp nơi, thậm chí ức hiếp tôi. Nhưng tôi cảm thấy trong lòng áy náy, dù sao vì tôi nên cô ta phải chia sẻ tình thương của mẹ.

Đến một ngày, Mộc Quốc Hồng đi công tác trong hai năm, Hứa Nhã Như giống như đã thay đổi thành một người khác, thái độ đối với tôi thật sự thay đổi ba trăm sáu mươi độ, có thể gọi tôi là 'Cô bé lọ lem' cũng đúng. Khi đó tôi còn rất nhỏ nên rất đơn thuần, nghĩ rằng mình làm sai điều gì nên dì Hứa không thích tôi, vì muốn được bà ta thích nên tôi liêu mạng học tập để nâng cao thành tích, nhưng Mộc Cẩm lại học không bằng tôi nên Hứa Nhã Như liền chán ghét tôi.

Khi đó trời rét đậm, một mình tôi tìm đồ trong nhà kho, Mộc Cẩm và đám người hầu đốt pháo hoa ở sân sau, không biết đã xảy ra chuyện gì, pháo hoa bay đến cửa nhà kho, bởi vì ở đây đều là những vật phẩm cũ dễ cháy nên lửa nhanh chóng lan tràn, đang lúc tôi sợ hãi muốn chạy từ nhà kho lên lầu hai thì nghe thấy âm thanh khóa cửa ở bên ngoài.

Trước khi ngất xỉu vì bị sặc khói, tôi nghe giọng nói của Hứa Nhã Như rất rõ ràng, " Có khẳng định là Mộc Yên ở bên trong không?" Bà ta hỏi xong thì có người hầu lên tiếng trả lời, " Đúng vậy." Câu cuối cùng là, " Khóa

kín một chút, khi lão gia trở lại thì nói là xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Khi hay đầy trời, lửa càng lúc càng lớn, những người tôi tớ để phản bội tôi, nếu không phải quản gia phát hiện đúng lúc thì nhất định tôi sẽ chết."

Tim Dung Lạc chợt đau xót, thì ra những ngày anh không ở bên cô thì cuộc sống của cô đen tối hơn những gì anh tưởng tượng nhiều, cánh tay ôm cô cũng càng lúc càng chặt, như là sợ cô biến mất vậy.

"Cho nên, Dung Lạc, anh có hiểu không, anh có hiểu khi lòng tin sụp đổ, thế giới sẽ đảo điên không? Tôi thật sự không dám dễ dàng cảm nhận tình thương ấm áp của bất cứ ai, tôi rất sợ sẽ có một ngày mọi thứ tôi nhận được đều là giả." Cô ôm anh, nói ra những chuyện đen tối được giấu kín trong lòng mình từ trước tới nay.

Đột nhiên, cả người cô bị anh ôm lên, đến khi đi đến kết sắt trong phòng ngủ mới dừng lại.

Anh không nói gì cả, chỉ nắm tay cô, mười ngón đan vào nhau, anh cầm tay cô ấn mật mã trên kết sắt, Mộc Yên kinh sợ, anh lại dùng ngày sinh nhật của cô làm mật mã.

Nụ cười trên mặt Dung Lạc vẫn yêu chiều dung tưng như trước, nhưng sự chấp nhận vẫn nhiều hơn một ít.

Kết sắt được mở ra, anh nắm tay cô cầm một chiếc hộp gỗ đàn hương ở bên trong ra, trên đó có hoa văn cổ điển cực kỳ tinh xảo, Mộc Yên nhìn ra được đó là đồ cổ thượng phẩm.

Dung Lạc ôm Mộc Yên ngồi xuống giường.

Mở hộp gỗ ra, là một bộ cờ vua Trung Quốc được làm từ đá, chữ trên cờ vua đều được nạm vàng và kim cương, kỹ thuật mạ vàng xinh đẹp hoàn mỹ. Không cần nghĩ cũng biết là vô giá. Nhưng Mộc Yên không hiểu, cô không hiểu vì sao Dung Lạc lại đưa cái này cho cô.

Nhìn cô nghi hoặc, anh đột nhiên cười khẽ hỏi cô, "Chúng ta cùng nhau chơi được không?"

Đột nhiên Mộc Yên có chút sờ, cô nhìn Dung Lạc mang bàn cờ vua lên, đặt hết quân cờ qua một bên, bên kia ranh giới, chỉ còn lại một con tướng lẻ loi trên bàn cờ.

"Đoán một câu thành ngữ!" Yên chiều vuốt mái tóc dài của cô, anh nhìn cô đang suy nghĩ.

"Cẩn thận?" Suy nghĩ nửa ngày cô vẫn không được.

Sờ đầu của cô, anh nhìn cô giải thích, "Một mình chiến anh dũng."

Mộc Yên sáng tỏ, "Sự sống trên bàn cờ, có vài chỗ giống cuộc đời của chúng ta, mỗi người đều là tướng lãnh cô độc, không thể lui về phía sau, cho dù bị thương cũng chỉ có thể đi về phía trước."

Dung Lạc lắc đầu, vươn tay cầm quân "Tốt" đặt phía trước quân "Tướng", giống như che khuất toàn bộ mưa gió cho nó. Anh mỉm cười với cô, "Tất cả người Nhà họ Dung đều nói anh không chế toàn bộ thế cờ của Nhà họ Dung. Nhưng Tiểu Yên, trên thực tế anh chỉ tình

nguyện làm một quân "Cốt" nhỏ nhỏ che chở ở trước người em, bảo vệ em, giúp em ngăn cản mọi sự thương tổn. Cho nên em không phải cô độc một mình, em còn có anh!"

Quý một gối xuống thảm lông dê trắng tinh, vươn tay cầm bàn chân trắng nõn non mềm của Mộc Yên, anh hôn lên mũi chân trần của cô.

Chỗ tôn quý nhất của con người là đầu, mà chỗ hèn hạ nhất là chân. Mộc Yên hiểu được việc hôn mũi chân là của kỵ sĩ La Mã Hy Lạp cổ đại làm với công chúa, thậm chí là nữ hoàng mới được hưởng lễ tiết này, nó đại biểu cho sự trung thành và thờ phụng vô hạn của kỵ sĩ.

Nhưng Mộc Yên có tài đức gì mà lại được một người hoàn mỹ như Dung Lạc dung túng, yêu chiều, hôn chân cô như thế?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chương 79

Theo Phương Tây, đặc biệt là thời Trung Cổ, kỵ sĩ là một danh hiệu rất đặc biệt, từ thời Roland đến vua Arthur, từ Kỵ Sĩ Vương đến Kỵ Sĩ Đoàn, kỵ sĩ luôn là biểu tượng của sự mạnh mẽ. Dù vậy, thân là kỵ sĩ bọn họ cũng chưa từng quên sứ mệnh của mình chính là hoàn toàn trung thành và bảo vệ người mà mình đã thề hứa.

Lúc Dung Lạc cúi xuống hôn mũi chân của cô đã chứng tỏ rằng anh nguyện ý làm kỵ sĩ cho cô cả đời, thề mãi mãi ở bên cạnh cô. Anh muốn cho cô biết anh mạnh mẽ là để bảo vệ cô.

"Cho nên không cần sợ hãi, anh sẽ ở bên cạnh em."

Mộc Yên khiếp sợ không nói nổi một câu, cô lớn lên ở nước ngoài thì sao cô lại không hiểu chứ?

Thượng đế tạo ra sự khác biệt của mọi vật trên đời, giống như hai cây cột ngăn cách trời và đất—— nếu chúng bị mất, thế giới này sẽ hỗn loạn không thể

cứu vãn, không có trật tự, một trong số đó chính là cây cột hoàn mỹ không tỳ vết —— chính là kỵ sĩ. Cho nên, từ giờ trở đi thế giới của Mộc Yên cũng được Dung Lạc chống đỡ, anh trở thành cây cột chống đỡ tính mạng cô,

alien|aannire) < quyaoon neu co mo ngay ann roi ai, the
giới của cô sẽ sụp đổ, trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Nhưng hiện tại, cô tình nguyện thi tin tưởng anh, cô
vươn tay về phía anh, tin tưởng anh có thể mãi mãi chống
đỡ toàn bộ cuộc đời cô.

Rồi sau đó, anh ôm cô ngồi trên giường, mở bàn cờ tướng
ra, cầm lấy cờ đen và cờ trắng dạy cô chơi.

"Tiểu Yên." Anh để cho cô dựa vào trong ngực mình,
cầm lấy tay cô, "Thật ra anh không hề thích chơi cờ vậy
một mình." Đặt quân cờ trắng lên bàn, nghe giọng của anh
cho dù không ngẩng đầu lên cô cũng có thể biết được lúc
này anh có chút cô đơn.

Bỗng nhiên Mộc Yên nhớ tới những ngày anh nằm tĩnh
dưỡng, vốn hai người nên ngồi đánh cờ vây chung với
nhau, nhưng lại chỉ có một mình anh đánh cả hai quân
trắng đen.

Tự mình đấu với mình? Trên đời này không có chuyện
nào cô độc hơn chuyện này.

Thói quen vĩnh viễn một mình một người tự hỏi, cho nên
không thể cùng người khác trao đổi thảo luận; thói quen
vĩnh viễn không thích hiện ra sắc, cho nên để cho người
khác cách chính mình càng ngày càng xa; một người vĩnh
viễn cô độc chằm giết, bất luận thế nào nhất phương tanh,
đến cuối cùng giết chết cũng là một cái khác chính mình.

Kết quả như vậy đúng là một loại tra tấn. Tự mình chiến
thắng mình, tự mình giết chính mình, một mình một ván cờ
chưa ai ai cũng cô độc.

"Để anh dạy cho em tiếp theo nên đi thế nào." Hôn nhẹ lên vành tai cô, lòng bàn tay ấm áp của anh nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của cô, có thể ì ảm đến tận đáy lòng.

"Tiểu Yên, sau này chúng tôi cùng nhau chơi cờ."

"Được."

Hai người dựa vào nhau, một người cầm cờ trắng, một người cầm cờ đen, hai quân cờ sắp xếp theo thứ tự trên bàn cờ, tiếng vang thanh thúy, giống như tiếng nhạc hay nhất trên thế giới này.

Dung Lạc chôn đầu vào căn cổ mềm mại của cô, ôm cánh tay của cô đột nhiên xiết chặt tay. "Tiểu Yên, em có biết anh đã chờ ngày này bao lâu rồi không?"

Anh mỉm cười hôn mái tóc dài của cô, "Anh luôn chờ đợi người có thể chơi cờ cùng anh, cũng may là em đã đến rồi."

Cô đến đây rồi, cùng đánh cờ với anh đến cuối cuộc đời, anh không bao giờ cô độc ngồi đánh cờ một mình nữa.

Trung tâm thành phố, khách sạn Hilton ở giữa bùng binh.

Nhà hàng lầu một, chiếc khăn ca rô sáu ô màu hồng được trải phủ mặt bàn ăn, bên trên là những món ăn tinh xảo được sắp xếp theo thứ tự, dao nĩa ngà voi màu vàng tương xứng với sự xa hoa của bàn ăn, một bữa tối phong phú đầy sức thái của giới thượng lưu.

Người bình thường không thể tới đây tiên tiên được.

Chu Phình Đình vẫn cố gắng mặc đồ thanh lịch như trước, cô vì muốn hòa theo người đã nói thích phong cách của mình nên đã bỏ phong cách xa hoa, diện* danna3 < quydon bỏ những bộ váy dài tinh xảo, bỏ vòng cổ kim cương lấp lánh. Cô nghĩ chỉ cần mình thay đổi thì người kia sẽ phát hiện ra cô tốt. Nhưng trước đó nhất định phải trừ khử người phụ nữ giả tạo ngáng đường kia.

Một người thông minh nên hiểu được cái gì gọi là mượn đao giết người, cô cũng không muốn Dung Lạc giận chó đánh mèo vì mình trừ khử người đề tiện như cô ta.

Người mà cô hẹn quả nhiên đến đúng giờ, nhìn rõ cô cô ý trang điểm đậm nhưng vẫn không che giấu được vẻ tiêu tụy, Chu Phình Đình đứng dậy đi về phía trước, thân thiết kéo tay đối phương, "Mộc Cẩm tiểu thư, đã lâu không gặp!"

Khuôn mặt tái nhợt của Mộc Cẩm cũng nở nụ cười nhiệt tình, "Thật không ngờ Phình Đình tiểu thư lại hẹn tôi tới đây."

"A Cẩm nói như vậy thật xa cách, tuy rằng chúng ta không gặp mặt thường xuyên nhưng tôi cũng nghe chị Lâm Uyển nhắc tới cô rất nhiều." Liếc bảo lồi làn mớ rượu rót ra ly.

Rượu đỏ chảy vào ly thủy tinh cực kỳ xinh đẹp.

"Nghe nói Mộc Cẩm vừa mới khỏi bệnh, không biết có uống rượu được không." Tổ vẻ kinh hoàng lấy lại ly rượu của Mộc Cẩm, Chu Phình Đình chú ý sắc mặt Mộc Cẩm đột nhiên trắng bệch, ánh mắt u ám.

"Không sao." Mộc Cẩm lắc đầu cười khổ, lưng ly rượu trong tay Chu Phình Đình lên uống một hơi cạn sạch.

Đứa nhỏ của cô không còn nữa, gần đây Sở Hoán cũng đối xử lạnh lùng với cô, mà mọi thứ đều khiến cô càng oán hận Mộc Yên hơn.

"Cô và Sở thiếu vẫn là một đôi khiến chúng tôi hâm mộ." Chu Phình Đình tiếp tục sát thăm dò, "Nghe nói, muội muội Mộc Yên của cô cũng thật sự thích Sở thiếu đúng không?" Cô cố ý đè thấp giọng.

Mộc Cẩm hừ lạnh, "Đừng so sánh tôi với đứa hạ tiện đó, cô ta vốn không xứng làm em của tôi." Bởi vì cô ta àm cha tức giận bị bệnh, mẹ của cô cũng buồn bực không vui, mà đứa nhỏ của cô cũng mất vì cô ta.

Cô hận cô ta bao nhiêu, không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Quyển 1: Chương 80: Muốn chết sao?

Edit: susublue

Đây gọi là họ ngựa lắt ve, chim sẻ rình mồi, những màn

kích như vậy trong xã hội thượng lưu cô nhìn rất thường xuyên, lợi dụng ở khắp nơi, mượn đao giết người. Chỉ cần hơi bất cẩn thì sẽ bị người khác lợi dụng.

Ho nhẹ hai tiếng, Chu Phình Đình ý bảo Mộc Cẩm nhỏ giọng một chút, nếu không các cô sẽ nhanh chóng trở thành tiêu điểm trong khách sạn.

"Nói như vậy, tôi không biết có nên nói chuyện này cho cô nghe hay không?" Giả bộ khó xử cúi đầu, Chu Phình Đình áp a áp ứng như đang suy nghĩ cái gì.

"Chị Phình Đình, có chuyện gì chị cứ việc nói." Mặc dù không quen nhưng cô vẫn phải cho Chu Phình Đình mặt mũi. Dù sao với địa vị của cục trưởng Chu người bình thường không thể trèo cao được.

"Quên đi, em gái cô đã hại cô như vậy, coi như tôi nhiều chuyện nói cho cô nghe đi." Cẩn rảnh một cái, Chu Phình Đình nằm nói nhỏ vào tai Mộc Cẩm, "Sáng hôm nay tôi tính đặt chỗ ở phía bên bờ thì nghe phục vụ nói ở đó đã bị một người tên là Mộc Yên đặt để dùng bữa với Sở Hoán tiên sinh rồi."

"Cái gì!" Mộc Cẩm giận dữ, nổ một tiếng "Bốp" xuống bàn ăn.

"A Cẩm đừng kích động như vậy." Chu Phình Đình vội vàng kéo cô ngồi xuống, "Tôi là hội viên VIP của khách sạn này, không đặt được chỗ nên mới hỏi quản lý, không ngờ lại hỏi ra được điều này."

"Thứ hạ tiện đó, đã vậy còn không biết xấu hổ." Mộc

Cảm nghiêng răng nghiêng lợi, "Không được, tôi phải đi tìm cô ta." Mộc Cẩm vừa bị Chu Phình Đình kéo ngồi xuống lại đứng lên.

"A Cẩm, không nên nôn nóng như vậy, tĩnh tâm lại" Chu Phình Đình an ủi khuyên giải.

"Chị Phình Đình, chị không biết được cô ta ác độc thế nào đâu, chuyện gì cô ta cũng có thể làm được."

Đẩy tay Chu Phình Đình ra, Mộc Cẩm đẩy người tức giận đi về khu vực hồ bơi yên ắng của khách sạn Hilton.

"A Cẩm, đừng gấp." Chu Phình Đình nhìn người đi càng lúc càng xa mới đứng sau lưng nhẹ giọng kêu.

Khi không thấy bóng dáng Mộc Cẩm đâu nữa, Chu Phình Đình mới kêu phục vụ lại hỏi, "Chuẩn bị xong hết chưa?"

"Tiểu thư, tất cả đều đã chuẩn bị tốt, cô yên tâm đi."

"Tốt lắm, đi ra đi."

"Dạ."

Bưng ly rượu trên bàn lên, rượu đỏ quỳnh rũ, Chu Phình Đình uống một hơi cạn sạch. Rosemary sao? Gái gọi nổi tiếng ở Seattle của Mỹ, thứ phụ nữ dơ bẩn hạ lưu như vậy làm sao có thể ở cùng người đàn ông cao thượng trong lòng cô được? Chỉ cần nghĩ đến việc Dung Lạc đối xử dịu dàng với cô ta thì cô lại ghen tị phát cuồng.

Khi một người phụ nữ đã bắt đầu bị ghen tị không không chế được thì cô sẽ trở nên điên cuồng thậm chí là độc ác, suy nghĩ ác nghiệt này đã ăn mòn suy nghĩ của cô, giống như bị trúng độc vậy, nếu không đi trả thù thì độc sẽ phát tác và chết trong đau đớn.

"Vì sao anh không liếc mắt nhìn em một cái?" Nồng độ còn cao khiến suy nghĩ của Chu Phình Đình bắt đầu hỗn loạn.

Uống liên tục từng ly từng ly, cuối cùng cô say đến nỗi gục ngã trên bàn ăn.

Ở bên kia nhà hàng, Mộc Cẩm chút mặc kệ phục vụ ngăn cản, cô hăng hái chạy vào khu vực bể bơi yên tĩnh của khách sạn.

Cô không ngờ tiên nhân kia lại không đến. Thật ra, ở trong lòng Mộc Cẩm, cô vẫn luôn tin tưởng tuyệt đối là Sở Hoán không muốn tới đây, nhưng nghĩ đến thái độ lạnh lùng khô hiện gần đây của Sở Hoán, bỗng nhiên cô lại sợ khi thấy anh đến đây. Cô yêu Sở Hoán, nhưng người đàn ông đó lại như một ngọn gió, cô mãi mãi không biết anh nghĩ gì. Còn đứa nhỏ kia nữa, diễn[đannlle3quys* doOn sau khi Sở Hoán nghe tin anh lại dịu dàng hôn lên môi cô, nhẹ nhàng nói với cô, "Tiểu Cẩm, hiện tại không thích hợp để có con. Bỏ nó đi được không?" Đó là sự dịu dàng Mộc Cẩm hiếm khi nhìn thấy trên mặt Sở Hoán, nhưng anh lại nói ra lời tàn nhẫn như vậy.

Rốt cục sau khi cô tận tình khuyên bảo thì Sở Hoán mới đồng ý cho cô nghỉ lại đêm đó. Nhưnga đều do tiên nhân

Mộc Yên kia, nếu không phải vì cô ta, đứa bé của cô và Sở Hoán đã được hai tháng rồi.

Cánh cửa thủy tinh ngoài bể bơi chậm rãi mở ra, Mộc Cẩm vừa thấy tiện nhân mà mình hận nhất thì lập tức chạy lên.

"Mộc Yên!" Cô tức giận hét lên.

Sao lại là cô ta? Mộc Yên nhún nhún vai, sao người hẹn mình đến khách sạn Hilton lại là Mộc Cẩm?

Trong kinh ngạc, Mộc Yên cảm thấy đây nhất định là âm mưu. Như vậy người phụ nữ ngu ngốc này đã bị người khác lợi dụng.

Nhưng cô chỉ biết cũng đều là chó điên sủa bầy giống nhau thôi, cô cũng không có hứng thú chơi đùa với mấy thí đoạn hạ lưu này.

Có lẽ cô sẽ suy xét cho mấy người phụ nữ này ném thức hương vị bị đập nát xương giống như Dung Ngã chính Dung Trạch vậy.

Cô thật sự đã nghĩ đến việc này! Không phải chỉ là trò đùa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).